IAȘER

CAPITOLUL 1

1 Și Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră!” Și Dumnezeu a creat omul după chipul Său.
2 Dumnezeu l-a făcut pe om din pământ, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu, înzestrat cu vorbire.
3 Domnul a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit.”
4 Și Domnul a făcut ca un somn adânc să cadă peste Adam, și el a adormit, și i-a luat una din coaste și a zidit carne pe ea, și a modelat-o și a adus-o la Adam, și Adam s-a trezit din somnul său și iată că o femeie stătea înaintea lui.
5 Și a zis el: „Acesta este un os din oasele mele și se va numi femeie, căci acesta a fost luat din bărbat; și Adam i-a pus numele Eva, căci ea a fost mama tuturor celor vii.”
6 Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a pus numele Adam și Eva în ziua în care i-a creat. Și Domnul Dumnezeu a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul.”
7 Domnul Dumnezeu a luat pe Adam și pe soția lui și i-a așezat în grădina Edenului ca s-o cultive și s-o păzească; și le-a poruncit și le-a zis: „Din orice pom din grădină puteți mânca, dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mâncați, căci în ziua în care veți mânca din el, veți muri negreșit.
8 Și după ce Dumnezeu i-a binecuvântat și i-a poruncit, S-a îndepărtat de ei, iar Adam și soția lui au locuit în grădină, conform poruncii pe care le-o dăduse Domnul.
9 Și șarpele, pe care Dumnezeu îl crease cu ei în pământ, a venit la ei ca să-i îndemne să calce porunca lui Dumnezeu, pe care le-o dăduse.
10 Și șarpele a ademenit și a convins-o pe femeie să mănânce din pomul cunoașterii, iar femeia a ascultat de glasul șarpelui și a călcat cuvântul lui Dumnezeu și a luat din pomul cunoașterii binelui și răului și a mâncat, și a luat din el și i-a dat și soțului ei și el a mâncat.
11 Și Adam și soția lui au încălcat porunca lui Dumnezeu pe care le-o poruncise, iar Dumnezeu a știut aceasta și mânia Lui s-a aprins împotriva lor și i-a blestemat.
12 Și Domnul Dumnezeu i-a izgonit în ziua aceea din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fuseseră luați; și s-au dus și au locuit la răsăritul grădinii Edenului; și Adam a cunoscut-o pe nevastă-sa, Eva, și ea a născut doi fii și trei fiice.
13 Și a numit întâiului născut numele Cain, zicând: „Am dobândit un om de la Domnul!”, iar pe celălalt l-a numit Abel, căci a zis: „În zadar am venit pe pământ și în zadar vom fi luați din el.”
14 Și băieții au crescut și tatăl lor le-a dat o moșie în țară; și Cain a fost plugar al pământului, iar Abel păstor de oi.
15 Și după câțiva ani, ei au adus Domnului o ofrandă aproximativă, iar Cain a adus din rodul pământului, iar Abel a adus din grăsimea întâilor născuți ai turmei sale. Dumnezeu S-a întors și S-a înclinat spre Abel și spre ofranda lui, și un foc s-a pogorât din cer de la Domnul și a mistuit-o.
16 Și Domnul nu S-a întors către Cain și jertfa lui și nu a înclinat spre ea, căci el adusese din roadele inferioare ale pământului înaintea Domnului, iar Cain a fost gelos împotriva fratelui său Abel din cauza aceasta și a căutat un pretext să-l ucidă.
17 Și după ceva timp, Cain și Abel, fratele său, au mers într-o zi la câmp să-și facă treaba; și amândoi erau la câmp, Cain arându-și și arătând pământul, iar Abel păscându-și turma; și turma a trecut pe lângă partea pe care Cain o arase în pământ, iar acest lucru l-a întristat profund pe Cain din această cauză.
18 Și Cain s-a apropiat cu mânie de fratele său Abel și i-a zis: „Ce este între mine și tine, de ai venit să locuiești și să-ți aduci turma să paște în țara mea?”
19 Abel i-a răspuns fratelui său Cain și i-a zis: „Ce este între mine și tine, că vei mânca carnea oilor mele și te vei îmbrăca cu lâna lor?”
20 Și acum, de aceea, scoate lâna oilor mele cu care te-ai îmbrăcat și răsplătește-mi pentru roadele și carnea lor pe care le-ai mâncat; și când vei face aceasta, eu voi pleca din țara ta, așa cum ai spus.
21 Și Cain a zis fratelui său Abel: „Dacă te omor astăzi, cine îmi va cere sângele tău?”
22 Și Abel i-a răspuns lui Cain, zicând: „Cu siguranță, Dumnezeu, care ne-a făcut pe pământ, El va răzbuna cauza mea și va cere sângele meu de la tine dacă mă vei ucide, căci Domnul este judecătorul și arbitrul și El este cel care va răsplăti omului după răul său și omului rău după răutatea pe care o poate face pe pământ.”
23 Și acum, dacă mă vei ucide aici, cu siguranță Dumnezeu îți cunoaște gândurile secrete și te va judeca pentru răul pe care ai spus că mi-l vei face astăzi.
24 Și când Cain a auzit cuvintele pe care le spusese fratele său Abel, iată, mânia lui Cain s-a aprins împotriva fratelui său Abel pentru că a declarat acest lucru.
25 Și Cain s-a grăbit și s-a ridicat și a luat partea de fier a unealtei sale de arat, cu care l-a lovit pe neașteptate pe fratele său și l-a ucis, iar Cain a vărsat sângele fratelui său Abel pe pământ, iar sângele lui Abel a curs pe pământ înaintea turmei.
26 Și după aceasta, Cain s-a pocăit că și-a ucis fratele și a fost profund îndurerat și a plâns pentru el și acest lucru l-a mâhnit nespus.
27 Și Cain s-a sculat și a săpat o groapă în câmp, în care a pus trupul fratelui său și a întors țărâna peste el.
28 Domnul a știut ce făcuse Cain fratelui său și Domnul i S-a arătat lui Cain și i-a zis: „Unde este Abel, fratele tău, care era cu tine?”
29 Cain s-a prefăcut și a zis: „Nu știu; sunt eu păzitorul fratelui meu?” Domnul i-a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământul unde l-ai ucis.”
30 Căci ți-ai ucis fratele și te-ai prefăcut înaintea mea și ți-ai zis în inima ta că nu te-am văzut și că nu știu toate faptele tale.
31 Dar tu ai făcut lucrul acesta și l-ai ucis pe fratele tău fără rost și pentru că ți-a vorbit drept. Și acum, de aceea, blestemat fii din pământul care și-a deschis gura ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta și în care l-ai îngropat.
32 Și când îl vei lucra, nu-ți va mai da puterea lui ca la început, căci pământul va rodi spini și mărăcini și vei rătăci și te vei mișca pe pământ până în ziua morții tale.

33 În vremea aceea, Cain a ieșit din fața Domnului, din locul unde se afla, și a rătăcit și a rătăcit prin țara spre răsăritul Edenului, el și tot ce era al lui.
34 Și Cain a cunoscut-o pe nevasta sa în zilele acelea; ea a zămislit și a născut un fiu și el i-a pus numele Enoh, zicând: „În vremea aceea a început Domnul să-i dea odihnă și liniște pe pământ.”
35 Și în vremea aceea a început și Cain să zidească o cetate; și a zidit cetatea și a numit cetatea numele Enoh, după numele fiului său; căci în zilele acelea Domnul îi dăduse odihnă pe pământ și el nu s-a mai mișcat și nu rătăci ca la început.
36 Și lui Enoh i s-a născut Irad, iar Irad l-a născut pe Mehuiael, iar Mehuiael l-a născut pe Metușael.

CAPITOLUL 2

1 Și în al o sută treizecilea an al vieții lui Adam pe pământ, el a cunoscut-o din nou pe Eva, soția sa, și ea a zămislit și a născut un fiu după chipul și asemănarea lui și i-a pus numele Set, zicând: „Pentru că Dumnezeu mi-a rânduit o altă sămânță în locul lui Abel, căci Cain l-a ucis.”
2 Și Set a trăit o sută cinci ani și a născut un fiu; și Set a numit fiului său numele Enoș, zicând: Pentru că în vremea aceea fiii oamenilor au început să se înmulțească și să-și strice sufletele și inimile, călcând legea și răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu.
3 Și în zilele lui Enoș, fiii oamenilor au continuat să se răzvrătească și să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, sporind mânia Domnului împotriva fiilor oamenilor.
4 Și fiii oamenilor s-au dus și au slujit altor dumnezei și L-au uitat pe Domnul care i-a creat în pământ. Și în zilele acelea fiii oamenilor au făcut chipuri de aramă și de fier, de lemn și de piatră și s-au închinat și le-au slujit.
5 Și fiecare om și-a făcut dumnezeii și s-a închinat înaintea lor, iar fiii oamenilor L-au părăsit pe Domnul în toate zilele lui Enos și ale copiilor lui; și mânia Domnului s-a aprins din cauza lucrărilor și urâciunilor pe care le-au făcut pe pământ.
6 Și Domnul a făcut ca apele râului Gihon să-i copleșească și i-a distrus și i-a mistuit și a distrus a treia parte a pământului și, în ciuda acestui fapt, fiii oamenilor nu s-au întors de la căile lor rele și mâinile lor erau încă întinse să facă rău în ochii Domnului.
7 În zilele acelea nu se semăna, nici seceră în pământ; și nu era hrană pentru fiii oamenilor, iar foametea era foarte mare în zilele acelea.
8 Și sămânța pe care au semănat-o în acele zile în pământ s-a transformat în spini, mărăcini și mărăcini; căci din zilele lui Adam a fost această declarație cu privire la pământ, despre blestemul lui Dumnezeu, prin care a blestemat pământul, din cauza păcatului pe care l-a păcătuit Adam înaintea Domnului.
9 Și atunci când oamenii au continuat să se răzvrătească și să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și să-și corupă căile, atunci și pământul a devenit corupt.
10 Enoș a trăit nouăzeci de ani și a născut pe Cainan;
11 Și Cainan a crescut și a avut patruzeci de ani și a devenit înțelept și a avut cunoștințe și pricepere în toată înțelepciunea și a domnit peste toți fiii oamenilor și i-a condus pe fiii oamenilor la înțelepciune și cunoștință; căci Cainan era un om foarte înțelept și avea pricepere în toată înțelepciunea și cu înțelepciunea lui a stăpânit peste spirite și demoni;
12 Și Cainan știa, prin înțelepciunea sa, că Dumnezeu îi va distruge pe fiii oamenilor pentru că păcătuiseră pe pământ și că Domnul va aduce asupra lor apele potopului în zilele din urmă.
13 Și în zilele acelea, Cainan a scris pe table de piatră ce avea să se întâmple în viitor și le-a pus în comorile sale.
14 Și Cainan a domnit peste tot pământul și i-a îndreptat pe unii dintre fiii oamenilor spre slujba lui Dumnezeu.
15 Și când Cainan a fost în vârstă de șaptezeci de ani, a născut trei fii și două fiice.
16 Și acestea sunt numele copiilor lui Cainan: numele întâiului născut: Mahlalel, al doilea: Enan și al treilea: Mered. Surorile lor: Ada și Țila. Aceștia sunt cei cinci copii ai lui Cainan, care i s-au născut.
17 Lameh, fiul lui Metusael, s-a înrudit cu Cainan prin căsătorie și a luat cele două fiice ale lui de soții. Ada a zămislit și i-a născut lui Lameh un fiu și i-a pus numele Iabal.
18 Ea a rămas iarăși însărcinată și a născut un fiu și i-a pus numele Iubal; iar Țila, sora ei, era stearpă în zilele acelea și nu avea urmași.
19 Căci în acele zile fiii oamenilor au început să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și să calce poruncile pe care El i le poruncise lui Adam, ca să fie roditori și să se înmulțească pe pământ.
20 Și unii dintre fiii oamenilor și-au pus soțiile să bea o băutură care i-ar fi făcut sterili, pentru ca acestea să-și păstreze silueta și pentru ca înfățișarea lor frumoasă să nu se estompeze.
21 Și când fiii oamenilor le-au dat soțiilor lor să bea, Țila a băut și ea cu ele.
22 Și femeile care nasc erau urâte în ochii soților lor ca văduve, cât timp trăiau soții lor, căci se atașau numai de cele sterile.
23 Și la sfârșitul zilelor și anilor, când Țila a îmbătrânit, Domnul i-a deschis pântecele.
24 Și ea a zămislit și a născut un fiu și i-a pus numele Tubal-Cain, zicând: „După ce m-am ofilit, l-am obținut de la Dumnezeul Atotputernic.”
25 Și a rămas din nou însărcinată și a născut o fiică și i-a pus numele Naama, căci a zis: „După ce m-am ofilit, am găsit plăcere și desfătare.”
26 Și Lameh era bătrân și înaintat în ani, iar ochii lui se întunecaseră încât nu putea vedea, iar Tubal Cain, fiul său, îl conducea și într-o zi Lameh a mers pe câmp și Tubal Cain, fiul său, era cu el, și în timp ce mergeau pe câmp, Cain, fiul lui Adam, a înaintat spre ei; căci Lameh era foarte bătrân și nu putea vedea prea multe, iar Tubal Cain, fiul său, era foarte tânăr.
27 Și Tubal Cain i-a spus tatălui său să-și întindă arcul și cu săgețile l-a lovit pe Cain, care era încă departe, și l-a ucis, căci li s-a părut a fi un animal.
28 Și săgețile au intrat în trupul lui Cain, deși acesta era departe de ele, și el a căzut la pământ și a murit.
29 Domnul a pedepsit lui Cain pentru răul pe care îl făcuse fratelui său Abel, după cuvântul pe care-l spusese Domnul.

30 Și s-a întâmplat că, după ce Cain a murit, Lameh și Tubal s-au dus să vadă animalul pe care îl uciseseră și au văzut, și iată, Cain, bunicul lor, căzuse mort pe pământ.
31 Și Lameh a fost foarte îndurerat că făcuse aceasta și, bătând din palme, l-a lovit pe fiul său și i-a cauzat moartea.
32 Și soțiile lui Lameh au auzit ce făcuse Lameh și au căutat să-l omoare.
33 Și soțiile lui Lameh l-au urât din ziua aceea, pentru că i-a ucis pe Cain și pe Tubal-Cain; și soțiile lui Lameh s-au despărțit de el și nu l-au ascultat în zilele acelea.
34 Și Lameh a venit la soțiile sale și le-a insistat să-l asculte în această privință.
35 Și le-a zis soțiilor sale, Ada și Țila: „Ascultați glasul meu, soții ale lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele, căci acum v-ați imaginat și ați spus că am ucis un om cu rănile mele și un copil cu loviturile mele, pentru că nu au făcut nicio violență; dar știți cu siguranță că sunt bătrân și cu părul cărunt și că ochii mei sunt grei de vârstă și am făcut acest lucru fără să știu.
36 Și soțiile lui Lameh l-au ascultat în această privință și s-au întors la el cu sfatul tatălui lor, Adam, dar nu i-au mai născut copii de atunci, știind că mânia lui Dumnezeu creștea în acele zile împotriva fiilor oamenilor, ca să-i distrugă cu apele potopului pentru faptele lor rele.
37 Și Mahlalel, fiul lui Cainan, a trăit șaizeci și cinci de ani și a născut pe Iared; și Iared a trăit șaizeci și doi de ani și a născut pe Enoh.

CAPITOLUL 3

1 Și Enoh a trăit șaizeci și cinci de ani și a născut pe Metusala; și Enoh a umblat cu Dumnezeu după ce l-a născut pe Metusala și I-a slujit Domnului și a disprețuit căile rele ale oamenilor.
2 Și sufletul lui Enoh era învățătura Domnului, în cunoaștere și pricepere; și s-a retras cu înțelepciune de la fiii oamenilor și s-a ascuns de ei timp de multe zile.
3 După mulți ani, pe când slujea Domnului și se ruga înaintea Lui în casa lui, un înger al Domnului l-a chemat din ceruri și a zis: „Iată-mă!”
4 Și el a zis: „Scoală-te, ieși din casa ta și din locul unde te ascunzi și arată-te fiilor oamenilor, ca să-i înveți calea pe care trebuie să meargă și lucrarea pe care trebuie să o facă pentru a intra pe căile lui Dumnezeu.”
5 Și Enoh s-a ridicat conform cuvântului Domnului și a ieșit din casa lui, din locul lui și din camera în care era ascuns; și s-a dus la fiii oamenilor și i-a învățat căile Domnului și, în acel moment, i-a adunat pe fiii oamenilor și i-a familiarizat cu învățătura Domnului.
6 Și a poruncit să se vestească în toate locurile unde locuiau fiii oamenilor, zicând: „Unde este omul care vrea să cunoască căile Domnului și faptele bune? Să vină la Enoh!”
7 Și toți fiii oamenilor s-au adunat atunci la el, căci toți cei care doreau acest lucru s-au dus la Enoh, iar Enoh a domnit peste fiii oamenilor conform cuvântului Domnului, iar ei au venit și s-au închinat lui și au ascultat cuvântul lui.
8 Și Duhul lui Dumnezeu a fost peste Enoh și el i-a învățat pe toți oamenii săi înțelepciunea lui Dumnezeu și căile Sale, iar fiii oamenilor I-au slujit Domnului în toate zilele lui Enoh și au venit să-i audă înțelepciunea.
9 Și toți regii fiilor oamenilor, atât primii, cât și cei de pe urmă, împreună cu prinții și judecătorii lor, au venit la Enoh când au auzit de înțelepciunea lui și s-au închinat lui și, de asemenea, i-au cerut lui Enoh să domnească peste ei, la care el a consimțit.
10 Și s-au adunat în total o sută treizeci de regi și prinți și l-au făcut pe Enoh rege peste ei și toți au fost sub puterea și porunca lui.
11 Și Enoh i-a învățat înțelepciune, cunoștință și căile Domnului; și a făcut pace printre ei, și pacea a fost peste tot pământul în timpul vieții lui Enoh.
12 Și Enoh a domnit peste fiii oamenilor două sute patruzeci și trei de ani și a făcut dreptate și dreptate cu tot poporul său și i-a călăuzit pe căile Domnului.
13 Și acestea sunt generațiile lui Enoh, Metusala, Elisei și Elimelec, trei fii; și surorile lor au fost Melca și Nahma. Metusala a trăit optzeci și șapte de ani și apoi a născut pe Lameh.
14 Și a fost în al cincizeci și șaselea an al vieții lui Lameh când a murit Adam; avea nouă sute treizeci de ani când a murit, și cei doi fii ai săi, împreună cu Enoh și Metusala, fiul său, l-au îngropat cu mare fast, ca la înmormântarea regilor, în peștera pe care i-o spusese Dumnezeu.
15 Și în locul acela toți fiii oamenilor au făcut un mare bocet și plâns din cauza lui Adam; de aceea a devenit un obicei printre fiii oamenilor până în ziua de azi.
16 Și Adam a murit pentru că a mâncat din pomul cunoașterii; el și copiii lui după el, așa cum spusese Domnul Dumnezeu.
17 Și a fost în anul morții lui Adam, care a fost al două sute patruzeci și treilea an al domniei lui Enoh, în acel timp Enoh a hotărât să se separe de fiii oamenilor și să se ascundă ca la început, pentru a-I sluji Domnului.
18 Și Enoh a făcut așa, dar nu s-a ascuns complet de ei, ci a stat departe de fiii oamenilor trei zile și apoi s-a dus la ei o zi.
19 Și în cele trei zile cât a stat în camera sa, s-a rugat Domnului Dumnezeului său și L-a lăudat, iar în ziua în care s-a dus și li s-a arătat supușilor săi, i-a învățat căile Domnului și tot ce-L întrebau despre Domnul le-a spus.
20 Și a făcut în felul acesta timp de mulți ani și, după aceea, s-a ascuns timp de șase zile și s-a arătat poporului său o zi din șapte; și după aceea o dată pe lună și apoi o dată pe an, până când toți regii, prinții și fiii oamenilor l-au căutat și au dorit din nou să vadă fața lui Enoh și să-i audă cuvântul; dar nu au putut, căci toți fiii oamenilor se temeau foarte mult de Enoh și se temeau să se apropie de el din cauza venerației divine care se așeza pe fața lui; de aceea, niciun om nu-l putea privi, temându-se că ar putea fi pedepsit și să moară.
21 Și toți regii și prinții au hotărât să-i adune pe fiii oamenilor și să vină la Enoh, gândindu-se că toți i-ar putea vorbi la momentul când el va veni printre ei, și așa au făcut.
22 Și a venit ziua când Enoh a plecat și toți s-au adunat și au venit la el, iar Enoh le-a vorbit cuvintele Domnului și i-a învățat înțelepciune și cunoaștere, și s-au închinat înaintea lui și au zis: „Trăiască regele! Trăiască regele!”
23 Și după ceva timp, când regii, prinții și fiii oamenilor vorbeau cu Enoh, iar Enoh îi învăța căile lui Dumnezeu, iată, un înger al Domnului l-a chemat din cer pe Enoh și a vrut să-l aducă în cer ca să-l facă să domnească acolo peste

fiii lui Dumnezeu, așa cum domnise peste fiii oamenilor pe pământ.
24 Când a auzit Enoh aceasta, s-a dus și i-a adunat pe toți locuitorii pământului și i-a învățat înțelepciune și cunoștință și le-a dat instrucțiuni divine și le-a spus: „Mi s-a cerut să mă urc la cer, de aceea nu știu ziua plecării mele.”
25 Și acum, de aceea, vă voi învăța înțelepciune și cunoaștere și vă voi da instrucțiuni înainte de a vă părăsi, cum să acționați pe pământ, astfel încât să puteți trăi; și el a făcut așa.
26 Și i-a învățat înțelepciune și cunoștință și le-a dat instrucțiuni și i-a mustrat și le-a pus înaintea statute și judecăți de făcut pe pământ și a făcut pace între ei și i-a învățat viața veșnică și a locuit cu ei o vreme, învățându-i toate aceste lucruri.
27 Și în acel timp, fiii oamenilor erau cu Enoh, iar Enoh le vorbea, și și-au ridicat ochii și o asemănare a unui cal mare a coborât din cer, iar calul a pășit în aer;
28 Și i-au spus lui Enoh ce văzuseră, iar Enoh le-a zis: „Din cauza mea coboară acest cal pe pământ; a venit vremea când trebuie să plec de la voi și nu voi mai fi văzut de voi.”
29 Și calul a coborât în acel moment și a stat înaintea lui Enoh, și toți fiii oamenilor care erau cu Enoh l-au văzut.
30 Și Enoh a poruncit din nou să se proclame un glas, zicând: „Unde este omul care își dorește să cunoască căile Domnului Dumnezeului său? Să vină astăzi la Enoh, înainte să fie luat de la noi.”
31 Și toți fiii oamenilor s-au adunat și au venit la Enoh în ziua aceea; și toți regii pământului cu prinții și consilierii lor au rămas cu el în ziua aceea; și Enoh i-a învățat atunci pe fiii oamenilor înțelepciune și cunoaștere și le-a dat instrucțiuni divine; și le-a poruncit să-I slujească Domnului și să umble pe căile Sale în toate zilele vieții lor și a continuat să facă pace printre ei.
32 Și după aceasta s-a ridicat și a călărit pe cal; și a pornit și toți fiii oamenilor l-au urmat, cam opt sute de mii de oameni; și au mers cu el o călătorie de o zi.
33 Și a doua zi le-a zis: „Întoarceți-vă acasă la corturile voastre, de ce vreți să mergeți? Poate că veți muri.” Unii dintre ei s-au îndepărtat de el, iar cei care au rămas au mers cu el șase zile de călătorie. Și Enoh le spunea în fiecare zi: „Întoarceți-vă la corturile voastre, ca să nu muriți.” Dar ei n-au vrut să se întoarcă și au mers cu el.
34 Și în ziua a șasea, câțiva dintre bărbați au rămas și s-au lipit de el și i-au zis: „Vom merge cu tine în locul unde vei merge; viu este Domnul că numai moartea ne va despărți.”
35 Și au insistat atât de mult să meargă cu el, încât a încetat să le vorbească; și au mers după el și nu s-au mai întors.
36 Și când regii s-au întors, au făcut un recensământ, pentru a cunoaște numărul bărbaților rămași care au mers cu Enoh; și în a șaptea zi Enoh s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt, cu cai și care de foc.
37 Și în ziua a opta, toți regii care fuseseră cu Enoh au trimis să aducă înapoi numărul oamenilor care erau cu Enoh, din locul acela de unde se înălțase la cer.
38 Și toți acei regi s-au dus în locul acela și au găsit pământul plin de zăpadă, iar pe zăpadă erau pietre mari de zăpadă, și unul i-a spus celuilalt: „Vino, hai să spargem zăpada și să vedem, poate că oamenii care au rămas cu Enoh sunt morți și sunt acum sub pietrele de zăpadă, și l-au căutat, dar nu l-au putut găsi, căci se înălțase la cer.”

CAPITOLUL 4

1 Toate zilele câte a trăit Enoh pe pământ au fost trei sute șaizeci și cinci de ani.
2 Și când Enoh s-a înălțat la cer, toți regii pământului s-au ridicat și l-au luat pe Metusala, fiul său, și l-au uns și l-au pus să domnească peste ei în locul tatălui său.
3 Și Metusala a lucrat în mod drept înaintea lui Dumnezeu, așa cum îl învățase tatăl său, Enoh, și, de asemenea, în toată viața sa, i-a învățat pe fiii oamenilor înțelepciunea, cunoașterea și frica de Dumnezeu și nu s-a abătut de la calea cea bună nici la dreapta, nici la stânga.
4 Dar în zilele din urmă ale lui Metusala, fiii oamenilor s-au întors de la Domnul, au corupt pământul, s-au jefuit și s-au prădat unii pe alții și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au păcătuit și și-au corupt căile și n-au vrut să asculte de glasul lui Metusala, ci s-au răzvrătit împotriva lui.
5 Domnul S-a mâniat nespus de tare împotriva lor și a continuat să nimicească sămânța în zilele acelea, așa că nu s-a mai semănat, nici nu s-a secerat în pământ.
6 Căci atunci când au semănat pământul ca să obțină hrană pentru întreținerea lor, iată că au ieșit spini și mărăcini pe care nu le-au semănat.
7 Și totuși fiii oamenilor nu s-au întors de la căile lor rele și mâinile lor au continuat să facă rău în ochii lui Dumnezeu și L-au provocat pe Domnul cu căile lor rele, iar Domnul s-a mâniat foarte tare și S-a pocăit că l-a făcut pe om.
8 Și s-a gândit să-i distrugă și să-i nimicească și așa a și făcut.
9 În zilele acelea, când Lameh, fiul lui Metusala, era în vârstă de o sută șaizeci de ani, Set, fiul lui Adam, a murit.
10 Toate zilele pe care le-a trăit Set au fost nouă sute doisprezece ani; apoi a murit.
11 Lameh avea o sută optzeci de ani când a luat-o pe Așmua, fiica lui Elisea, fiul unchiului său Enoh; și ea a rămas însărcinată.
12 Și pe vremea aceea, fiii oamenilor au semănat pământul și s-a produs puțină hrană, totuși fiii oamenilor nu s-au întors de la căile lor rele și au păcătuit și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu.
13 Și soția lui Lameh a rămas însărcinată și i-a născut un fiu pe vremea aceea, la schimbarea anului.
14 Și Metusala i-a pus numele Noe, zicând: „În zilele lui, pământul era odihnit și fără stricăciune.” Și Lameh, tatăl său, i-a pus numele Menahem, zicând: „Acesta ne va mângâia în lucrările și truda noastră jalnică pe pământul pe care Dumnezeu l-a blestemat.”
15 Copilul a crescut și a fost înțărcat și a umblat pe căile tatălui său, Metusala, desăvârșit și drept înaintea lui Dumnezeu.
16 Și toți fiii oamenilor s-au abătut de la căile Domnului în acele zile, înmulțindu-se pe fața pământului cu fii și fiice, și se învățau unii pe alții practicile lor rele și continuau să păcătuiască împotriva Domnului.
17 Fiecare om și-a făcut câte un dumnezeu și l-au jefuit și l-au prădat fiecare pe aproapele său, precum și pe ruda sa, și au corupt pământul, iar pământul s-a umplut de violență.

18 Și judecătorii și conducătorii lor s-au dus la fiicele oamenilor și le-au luat cu forța soțiile de la soții lor, după alegerea lor, iar fiii oamenilor în acele zile au luat din vitele pământului, din fiarele câmpului și din păsările cerului și au învățat amestecul animalelor de o specie cu cealaltă, pentru a-L provoca pe Domnul; și Dumnezeu a văzut tot pământul și era corupt, căci orice făptură își stricase căile pe pământ, toți oamenii și toate animalele.
19 Și Domnul a zis: „Voi șterge de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat, da, de la om până la păsările cerului, împreună cu vitele și fiarele care sunt pe câmp, căci Mă căiesc că i-am făcut.”
20 Și toți oamenii care au umblat pe căile Domnului au murit în zilele acelea, înainte ca Domnul să aducă asupra omului răul pe care îl vestise, căci aceasta venea de la Domnul, ca ei să nu vadă răul despre care vorbise Domnul cu privire la fiii oamenilor.
21 Noe a găsit har înaintea Domnului și Domnul l-a ales pe el și pe copiii lui ca să ridice din ei sământă pe fața întregului pământ.

CAPITOLUL 5

1 În al optzeci și patrulea an al vieții lui Noe, a murit Enoh, fiul lui Set; el avea nouă sute cinci ani când a murit.
2 Și în al o sută șaptezeci și nouălea an al vieții lui Noe, Cainan, fiul lui Enos, a murit. Toate zilele lui Cainan au fost de nouă sute zece ani, apoi a murit.
3 Și în al două sute treizeci și patrulea an al vieții lui Noe, a murit Mahlalel, fiul lui Cainan; iar zilele lui Mahlalel au fost opt sute nouăzeci și cinci de ani, apoi a murit.
4 Și Iared, fiul lui Mahlalel, a murit în zilele acelea, în al trei sute treizeci și șaselea an al vieții lui Noe; și toate zilele lui Iared au fost nouă sute șaizeci și doi de ani, apoi a murit.
5 Și toți cei ce L-au urmat pe Domnul au murit în zilele acelea, înainte să vadă răul pe care Dumnezeu a hotărât să-l facă pe pământ.
6 Și după trecerea multor ani, în al patrusutea optzecilea an al vieții lui Noe, când toți acei oameni care L-au urmat pe Domnul au murit dintre fiii oamenilor și numai Metusala a mai rămas, Dumnezeu le-a zis lui Noe și lui Metusala, zicând:
7 Vorbiți și vestiți fiilor oamenilor și spuneți: „Așa vorbește Domnul: Întoarceți-vă de la căile voastre cele rele și părăsiți faptele voastre! Domnul Se va căi de răul pe care a anunțat că vi-l va face și nu se va întâmpla.”
8 Căci așa vorbește Domnul: „Iată, vă dau o perioadă de o sută douăzeci de ani; dacă vă veți întoarce la Mine și vă veți părăsi căile voastre rele, atunci și Eu mă voi întoarce de la răul pe care vi l-am spus, și acesta nu va mai fi”, zice Domnul.
9 Noe și Metusala au spus toate cuvintele Domnului fiilor oamenilor, zi de zi, vorbindu-le neîncetat.
10 Dar fiii oamenilor n-au vrut să-i asculte și n-au luat aminte la cuvintele lor; au fost încăpățânați.
11 Domnul le-a dăruit o perioadă de o sută douăzeci de ani, zicând: „Dacă se vor întoarce, atunci Dumnezeu Se va căi de răul făcut și nu va mai nimici pământul.”
12 Noe, fiul lui Lameh, s-a ferit în zilele acelea să-și ia o soție, ca să aibă copii, căci a zis: „Cu siguranță, Dumnezeu va nimici acum pământul; pentru ce să mai am eu copii?”
13 Și Noe a fost un om drept, a fost desăvârșit în generația lui, și Domnul l-a ales ca să ridice sământă din sământa lui pe fața pământului.
14 Domnul i-a zis lui Noe: „Ia-ți o soție și fă copii, căci te-am văzut drept înaintea Mea în această generație.”
15 Și vei ridica sământă și copiii tăi cu tine în mijlocul pământului; și Noe s-a dus și a luat o nevastă și a ales-o pe Naama, fiica lui Enoh, și ea era în vârstă de cinci sute optzeci de ani.
16 Noe era în vârstă de patru sute nouăzeci și opt de ani când a luat-o de soție pe Naama.
17 Naama a zămislit și a născut un fiu și i-a pus numele Iafet, zicând: „Dumnezeu m-a lărgit pe pământ.” Ea a zămislit din nou și a născut un fiu și i-a pus numele Sem, zicând: „Dumnezeu m-a făcut o rămășiță, ca să ridic sământă în mijlocul pământului.”
18 Noe era în vârstă de cinci sute doi ani când Naama l-a născut pe Sem; iar băieții au crescut și au umblat în căile Domnului, în tot ce i-au învățat Metusala și tatăl lor Noe.
19 Și Lameh, tatăl lui Noe, a murit în zilele acelea; totuși, cu adevărat, el nu a umblat cu toată inima lui pe căile tatălui său și a murit în al o sută nouăzeci și cincilea an al vieții lui Noe.
20 Toate zilele lui Lameh au fost șapte sute șaptezeci de ani; apoi a murit.
21 Și toți fiii oamenilor care L-au cunoscut pe Domnul au murit în anul acela, înainte ca Domnul să aducă răul asupra lor; căci Domnul a voit ca ei să moară, pentru a nu vedea răul pe care Dumnezeu îl va aduce asupra fraților și rudelor lor, așa cum El a declarat că va face.
22 În vremea aceea, Domnul le-a zis lui Noe și lui Metusala: „Scoateți-vă și vestiți fiilor oamenilor toate cuvintele pe care vi le-am spus în zilele acelea; poate se vor întoarce de la căile lor rele; atunci Mă voi pocăi de rău și nu-l voi mai aduce.”
23 Noe și Metusala au ieșit și au spus în auzul fiilor oamenilor tot ce spusese Dumnezeu despre ei.
24 Dar fiii oamenilor n-au vrut să asculte și n-au vrut să ia aminte la toate cuvintele lor.
25 Și după acestea, Domnul i-a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea, din cauza faptelor lor rele; și iată, Eu voi nimici pământul.”
26 Ia lemn de gofer, du-te într-un loc anume, fă o corabie mare și pune-o în locul acela.
27 Iată cum să-l faci: lungimea lui va fi de trei sute de coți, lățimea lui de cincizeci de coți și înălțimea lui de treizeci de coți.
28 Să-ți faci o ușă deschisă pe o parte, cu o înălțime de un cot deasupra, și s-o acoperi cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară.
29 Și iată, voi aduce potopul apelor peste pământ și va fi nimicită orice făptură; tot ce este pe pământ va pieri de sub ceruri.
30 Tu și familia ta să vă duceți și să adunați câte două perechi din toate viețuitoarele, parte bărbătească și parte femeiască, și să le aduceți în corabie, ca să ridice din ele sământă pe pământ.
31 Adună la tine tot ce mănâncă toate animalele, ca să fie hrană pentru tine și pentru ele.
32 Să alegi pentru fiii tăi trei fecioare dintre fiicele oamenilor, și ele să fie soții fiilor tăi.

33 Și Noe s-a sculat și a făcut arca în locul unde îi poruncise Dumnezeu, și Noe a făcut așa cum îi poruncise Dumnezeu.
34 În anul cinci sute nouăzeci și cinci al vieții sale, Noe a început să facă arca și a făcut-o în cinci ani, așa cum poruncise Domnul.
35 Noe a luat de soții pentru fiii săi pe cele trei fiice ale lui Eliachim, fiul lui Metusala, așa cum îi poruncise Domnul lui Noe.
36 Și în vremea aceea a murit Metusala, fiul lui Enoh, în vârstă de nouă sute șaizeci de ani când a murit.

CAPITOLUL 6

1 În vremea aceea, după moartea lui Metusala, Domnul i-a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și casa ta; iată, voi aduna la tine toate fiarele pământului, fiarele câmpului și păsările cerului; toate vor veni și vor înconjura corabia.
2. Du-te și așează-te la ușile corabiei; toate fiarele, animalele sălbatice și păsările se vor aduna și se vor așeza înaintea ta. Pe cei care vor veni și se vor ghemui înaintea ta, îi vei lua și îi vei da în mâinile fiilor tăi, care îi vor aduce la corabie. Să lași în urmă pe toți cei ce vor sta înaintea ta.
3 Și Domnul a făcut aceasta a doua zi, și animale, fiare și păsări au venit în mulțimi mari și au înconjurat arca.
4 Noe s-a dus și s-a așezat la ușa arcei și a adus în arcă tot ce făptura care stătea ghemuită înaintea lui și a lăsat pe pământ pe toți cei ce stăteau înaintea lui.
5 Și a venit o leoaică cu cei doi pui ai ei, masculul și femela, și cei trei s-au ghemuit înaintea lui Noe. Cei doi pui s-au ridicat împotriva leoaicei și au lovit-o și au făcut-o să fugă din locul ei. Și ea a plecat. Și s-au întors la locurile lor și s-au ghemuit pe pământ înaintea lui Noe.
6 Leoaica a fugit și s-a oprit în locul leilor.
7 Noe a văzut aceasta și s-a mirat foarte tare; s-a sculat, a luat cei doi pui și i-a adus în corabie.
8 Noe a adus în corabie toate făpturile vii care erau pe pământ, așa că n-a mai rămas nimic în afară de cele pe care le-a adus Noe în corabie.
9 Au intrat la Noe în corabie două câte două; dar dintre animalele curate și dintre păsările curate a luat șapte perechi, așa cum îi poruncise Dumnezeu.
10 Și toate animalele, fiarele și păsările erau încă acolo și înconjurau arca în toate locurile, iar ploaia nu a căzut decât după șapte zile.
11 Și în ziua aceea, Domnul a făcut ca tot pământul să se cutremure, soarele s-a întunecat și temeliile lumii s-au cutremurat și tot pământul s-a mișcat violent, fulgerul a țâșnit și tunetele au răsunat și toate fântânile din pământ s-au spart, așa cum nu se știa locuitorilor înainte; și Dumnezeu a făcut acest act puternic, ca să îngrozească pe fiii oamenilor, ca să nu mai fie rău pe pământ.
12 Și totuși fiii oamenilor nu s-au întors de la căile lor rele și au sporit mânia Domnului în acel moment și nici măcar nu și-au îndreptat inimile spre toate acestea.
13 Și la sfârșitul a șapte zile, în al șasesutelea an al vieții lui Noe, apele potopului erau peste pământ.
14 Toate izvoarele adâncului s-au spart, zăgazurile cerurilor s-au deschis și a plouat pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.
15 Noe a intrat în corabie, din cauza apelor potopului, și Domnul l-a închis.
16 Și toți fiii oamenilor care au rămas pe pământ au obosit din cauza ploii, căci apele veneau mai puternic peste pământ, iar animalele și fiarele încă înconjurau arca.
17 Și s-au adunat fiii oamenilor, cam șapte sute de mii de bărbați și femei, și au venit la Noe în corabie.
18 Și au chemat pe Noe, zicând: „Deschide-ne, ca să putem veni la Tine în corabie! De ce să murim?”
19 Noe le-a răspuns cu glas tare din corabie, zicând: „Nu v-ați răzvrătit voi toți împotriva Domnului și nu ați zis că El nu există? De aceea, Domnul a adus asupra voastră acest rău, ca să vă nimicească și să vă stârnească de pe fața pământului.
20 Nu este acesta lucrul pe care vi l-am spus acum o sută douăzeci de ani? Și n-ați vrut să ascultați de glasul Domnului și acum doriți să trăiți pe pământ?
21 Și i-au zis lui Noe: „Suntem gata să ne întoarcem la Domnul; numai deschide-ne, ca să trăim și să nu murim!”
22 Noe le-a răspuns, zicând: „Iată, acum că vedeți necazul sufletelor voastre, vreți să vă întoarceți la Domnul; de ce nu v-ați întors în timpul acestor o sută douăzeci de ani, pe care Domnul vi i-a dat ca perioadă hotărâtă?”
23 Dar acum veniți și-mi spuneți aceste lucruri din cauza necazurilor sufletelor voastre; nici acum Domnul nu vă va asculta și nu vă va asculta nici în ziua aceasta, așa că nu veți împlini dorințele voastre.
24 Și fiii oamenilor s-au apropiat ca să spargă corabia, ca să intre din cauza ploii, căci nu puteau suporta ploaia peste ei.
25 Domnul a trimis toate fiarele și animalele care stăteau în jurul arca. Fiarele le-au biruit și le-au alungat din locul acela și fiecare om s-a dus în drumul lui și s-au împrăștiat din nou pe fața pământului.
26 Și ploaia continua să cadă pe pământ și a căzut patruzeci de zile și patruzeci de nopți, iar apele au crescut foarte mult pe pământ; și tot ce era pe pământ sau în ape a murit, oameni, animale, fiare, târâtoare sau păsări ale cerului, și a rămas doar Noe și cei care erau cu el în arcă.
27 Apele au crescut enorm și au crescut foarte mult pe pământ; au ridicat arca și ea s-a ridicat de la pământ.
28 Și arca plutea pe fața apelor și era clătinată pe ape, astfel încât toate făpturile vii dinăuntru se învârteau ca o tocăniță într-un cazan.
29 Și o mare neliniște a cuprins toate făpturile vii care erau în corabie, și arca era cât pe ce să se spargă.
30 Toate făpturile vii care erau în corabie s-au îngrozit, leii au răcnit, boii au mugit, lupii au urlat și fiecare făptură vie din corabie a vorbit și s-a tânguit în limba ei, așa că glasurile lor au ajuns până departe. Noe și fiii lui au plâns și au plâns în necazurile lor; s-au înfricoșat foarte tare că ajunseseră la porțile morții.
31 Și Noe s-a rugat Domnului și a strigat către El din cauza aceasta și a zis: „Doamne, ajută-ne, căci nu avem putere să suportăm acest rău care ne-a cuprins, căci valurile apelor ne-au înconjurat, torențele năprasnice ne-au îngrozit, cursele morții au venit înaintea noastră; răspunde-ne, Doamne, răspunde-ne, luminează-Ți fața spre noi și ai milă de noi, mântuiește-ne și izbăvește-ne.”
32 Domnul a ascultat glasul lui Noe și Domnul Și-a adus aminte de el.

33 Și un vânt a trecut peste pământ, apele s-au liniștit și arca s-a odihnit.
34 Izvoarele adâncului și zăvorurile cerurilor s-au astupat și ploaia din cer s-a oprit.
35 Apele s-au împuținat în zilele acelea, iar arca s-a oprit pe munții Ararat.
36 Și Noe a deschis atunci ferestrele arcei, iar Noe a strigat în continuare către Domnul în acel moment și a zis: „O, Doamne, care ai format pământul și cerurile și tot ce este în ele, scoate sufletele noastre din această închisoare și din închisoarea în care ne-ai pus, căci sunt foarte obosit de suspin.”
37 Domnul a ascultat glasul lui Noe și i-a zis: „Când vei împlini un an întreg, vei ieși.”
38 Și la schimbarea anului, când s-a împlinit un an întreg până când Noe a locuit în corabie, apele au secat de pe pământ și Noe a ridicat învelitoarea corabiei.
39 În ziua a douăzeci și șaptea a lunii a doua, pământul era uscat; dar Noe, fiii lui și cei ce erau cu el n-au ieșit din corabie, până când le-a poruncit Domnul.
40 Și a venit ziua în care Domnul le-a poruncit să iasă, și toți au ieșit din corabie.
41 Și s-au dus și s-au întors fiecare la drumul său și la locul său. Noe și fiii lui au locuit în țara pe care le-o spusese Dumnezeu și au slujit Domnului în toate zilele lor. Domnul i-a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui când au ieșit din corabie.
42 Și le-a zis: „Fiți roditori și umpleți tot pământul; fiți puternici, creșteți mult pe pământ și înmulțiți-vă pe el.”

CAPITOLUL 7

1 Iată numele fiilor lui Noe: Iafet, Ham și Sem; li s-au născut copii după potop, căci își luaseră de soții înainte de potop.
2 Aceștia sunt fiii lui Iafet: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras, șapte fii.
3 Fiii lui Gomer au fost Aschinaz, Refat și Tegarma.
4 Și fiii lui Magog au fost Elicanaf și Lubal.
5 Copiii lui Madai au fost Acon, Zeelo, Hazoni și Lot.
6 Fiii lui Iavan au fost Elisei, Tarșiș, Chitim și Dudonim.
7 Fiii lui Tubal au fost Arifi, Chesed și Taari.
8 Fiii lui Meșec au fost Dedon, Țaron și Șebașni.
9 Fiii lui Tiras au fost Benib, Ghera, Lupirion și Gilak; aceștia sunt fiii lui Iafet, după familiile lor, iar numărul lor în acele zile era de aproximativ patru sute șaizeci de bărbați.
10 Și aceștia sunt fiii lui Ham: Cuș, Mițraim, Put și Canaan, patru fii; iar fiii lui Cuș au fost Seba, Havila, Sabta, Raama și Sateca, iar fiii lui Raama au fost Șeba și Dedan.
11 Fiii lui Mițraim au fost Lud, Anom, Patros, Hașlot și Caphtor.
12 Fiii lui Fut au fost Gebul, Hadan, Benah și Adan.
13 Și fiii lui Canaan au fost Sidon, Het, Amori, Ghergași, Hivi, Arkee, Seni, Arodi, Zimodi și Chamoti.
14 Aceștia sunt fiii lui Ham, după familiile lor, și numărul lor în zilele acelea era de aproximativ șapte sute treizeci de bărbați.
15 Și aceștia sunt fiii lui Sem: Elam, Așur, Arpacșad, Lud și Aram, cinci fii; iar fiii lui Elam au fost Șușan, Machul și Harmon.
16 Fiii lui Așar au fost Mirus și Mokil, iar fiii lui Arpacșad au fost Șelac, Anar și Așcol.
17 Fiii lui Lud au fost Petor și Bizaion, iar fiii lui Aram au fost Uz, Cul, Gather și Maș.
18 Aceștia sunt fiii lui Sem, după familiile lor; numărul lor în vremea aceea era de aproximativ trei sute de bărbați.
19 Acestea sunt generațiile lui Sem; Sem a născut pe Arpacșad, Arpacșad a născut pe Șelac, Șelac a născut pe Eber. Lui Eber i s-au născut doi copii, numele unuia era Peleg, căci în zilele lui fiii oamenilor au fost împărțiți, iar în zilele din urmă, pământul a fost împărțit.
20 Și numele celui de-al doilea a fost Yoktan, adică în zilele lui viețile fiilor oamenilor se micșorau tot mai mult.
21 Aceștia sunt fiii lui Ioctan: Almodad, Șelaf, Hazarmovet, Ierach, Hadurom, Oțel, Dicla, Obal, Abimael, Șeba, Ofir, Havila și Iobab; toți aceștia sunt fiii lui Ioctan.
22 Și Peleg, fratele său, a născut pe Ien, iar Ien a născut pe Serug, iar Serug a născut pe Nahor, iar Nahor a născut pe Terah, iar Terah era în vârstă de treizeci și opt de ani și a născut pe Haran și Nahor.
23 Și Cuș, fiul lui Ham, fiul lui Noe, și-a luat o soție în acele zile, la bătrânețea lui, și ea a născut un fiu, căruia i-au pus numele Nimrod, zicând: „În vremea aceea, fiii oamenilor au început din nou să se răzvrătească și să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Și copilul a crescut, iar tatăl său l-a iubit foarte mult, căci era fiul bătrâneții lui.
24 Și hainele de piele pe care le-a făcut Dumnezeu lui Adam și soției lui, când au ieșit ei din grădină, au fost date lui Cuș.
25 Căci după moartea lui Adam și a soției sale, hainele au fost date lui Enoh, fiul lui Iared, iar când Enoh a fost înălțat la Dumnezeu, el le-a dat lui Metusala, fiul său.
26 Și după moartea lui Metusala, Noe i-a luat și i-a adus în corabie și au fost cu el până a ieșit din corabie.
27 Și când au ieșit ei, Ham a furat acele haine de la tatăl său Noe și le-a luat și le-a ascuns de frații săi.
28 Și când Ham l-a născut pe întâiul său născut, Cuș, el i-a dat în secret veșmintele și ele au fost cu Cuș multe zile.
29 Și Cuș le-a ascuns și de fiii și frații săi, iar când Cuș l-a născut pe Nimrod, i-a dat acele haine din dragoste pentru el, iar Nimrod a crescut și, când a avut douăzeci de ani, a îmbrăcat acele haine.
30 Și Nimrod a devenit puternic când a îmbrăcat veșmintele, și Dumnezeu i-a dat putere și tărie, și a fost un vânător puternic pe pământ, da, a fost un vânător puternic pe câmp și a vânat animale și a construit altare și a jertfit pe ele animalele înaintea Domnului.
31 Și Nimrod s-a întărit și s-a ridicat dintre frații săi și a luptat bătăliile fraților săi împotriva tuturor dușmanilor lor de jur împrejur.
32 Și Domnul i-a dat în mâinile lui pe toți dușmanii fraților săi, iar Dumnezeu l-a făcut să prospere din când în când în bătăliile sale și a domnit pe pământ.
33 De aceea, în acele zile, când un om îi conducea pe cei pe care îi antrenase pentru luptă, le spunea: „Așa cum Dumnezeu i-a făcut lui Nimrod, care era un vânător puternic pe pământ și care a izbăvit în bătăliile care au prevalat împotriva fraților săi, astfel încât i-a eliberat din mâinile dușmanilor lor, așa fie ca Dumnezeu să ne întărească și să ne elibereze astăzi.

34 Și când Nimrod avea patruzeci de ani, pe vremea aceea a fost război între frații săi și copiii lui Iafet, astfel încât au ajuns în puterea dușmanilor lor.
35 Și Nimrod a pornit în acel moment și i-a adunat pe toți fiii lui Cuș și familiile lor, cam patru sute șaizeci de oameni și a angajat, de asemenea, de la unii dintre prietenii și cunoștințele sale, cam optzeci de oameni și le-a dat plata lor. A mers cu ei la luptă și, când era pe drum, Nimrod a întărit inimile oamenilor care au mers cu el.
36 Și le-a zis: „Nu vă temeți și nu vă înspăimântați, căci toți vrăjmașii noștri vor fi dați în mâinile noastre; faceți cu ei ce vă place."
37 Și toți bărbații care au plecat au fost cam cinci sute și s-au luptat împotriva dușmanilor lor și i-au nimicit și i-au supus, iar Nimrod a pus ofițeri permanenți peste ei în locurile lor respective.
38 Și a luat pe câțiva dintre copiii lor ca garanție și toți au fost robi ai lui Nimrod și ai fraților lui, iar Nimrod și toți oamenii care erau cu el s-au întors acasă.
39 Și când Nimrod s-a întors bucuros din luptă, după ce și-a învins dușmanii, toți frații săi, împreună cu cei care îl cunoșteau mai înainte, s-au adunat să-l facă rege peste ei și i-au pus coroana regală pe cap.
40 Și a pus peste supușii și poporul său prinți, judecători și conducători, așa cum este obiceiul printre regi.
41 L-a pus pe Terah, fiul lui Nahor, conducător al oștirii sale, l-a înălțat mai presus de toate căpeteniile sale și l-a înălțat mai presus de toate căpeteniile sale.
42 Și în timp ce domnea după pofta inimii sale, după ce i-a învins pe toți dușmanii din jur, s-a sfătuit cu sfetnicii săi să-și zidească un oraș pentru palatul său, și așa au și făcut.
43 Și au găsit o vale mare în fața răsăritului și au zidit o cetate mare și întinsă, iar Nimrod a numit cetatea pe care a zidit-o Șinar, pentru că Domnul i-a zdruncinat vehement pe dușmanii lui și i-a nimicit.
44 Nimrod a locuit în Șinar și a domnit în siguranță, a luptat cu dușmanii săi și i-a supus și a prosperat în toate bătăliile sale și împărăția lui s-a întins foarte mult.
45 Și toate neamurile și limbile au auzit de faima lui și s-au adunat la el și s-au închinat până la pământ și i-au adus ofrande, iar el a devenit stăpânul și regele lor și toți au locuit cu el în cetatea Șinear, iar Nimrod a domnit pe pământ peste toți fiii lui Noe și toți erau sub puterea și sfatul său.
46 Și tot pământul avea o singură limbă și vorbe unite, dar Nimrod n-a umblat pe căile Domnului și a fost mai rău decât toți oamenii care fuseseră înaintea lui, din zilele potopului până în zilele acelea.
47 Și a făcut dumnezei din lemn și piatră și s-a închinat înaintea lor și s-a răzvrătit împotriva Domnului și i-a învățat pe toți supușii săi și pe oamenii pământului căile sale rele; iar Mardon, fiul său, a fost mai rău decât tatăl său.
48 Și oricine a auzit de faptele lui Mardon, fiul lui Nimrod, spunea despre el: „Din cei răi iese răutatea; de aceea a devenit o zicală în tot pământul, zicând: „Din cei răi iese răutatea!" Și a fost răspândit în cuvintele oamenilor din acel timp până în prezent.
49 Terah, fiul lui Nahor, căpetenia oștirii lui Nimrod, era în zilele acelea foarte mare în ochii regelui și ai supușilor săi; regele și căpeteniile îl iubeau și l-au înălțat foarte sus.
50 Și Terah a luat o soție și numele ei era Amtelo, fiica lui Cornebo; și soția lui Terah a zămislit și i-a născut un fiu în acele zile.
51 Terah avea șaptezeci de ani când l-a născut și Terah a pus numele fiului său care i se născuse Avram, pentru că împăratul îl crescuse în zilele acelea și îl făcuse mai presus de toate căpeteniile sale care erau cu el.

CAPITOLUL 8

1 Și în noaptea în care s-a născut Avram, toți slujitorii lui Terah și toți înțelepții lui Nimrod și ghicitorii lui au venit și au mâncat și au băut în casa lui Terah și s-au bucurat împreună cu el în noaptea aceea.
2 Și când toți înțelepții și ghicitorii au ieșit din casa lui Terah, și-au ridicat ochii spre cer în noaptea aceea ca să se uite la stele și au văzut, și iată o stea foarte mare a venit de la răsărit și a alergat pe ceruri și a înghițit cele patru stele din cele patru părți ale cerurilor.
3 Și toți înțelepții împăratului și magii lui au fost uimiți de priveliștea aceasta, iar înțelepții au înțeles acest lucru și i-au cunoscut însemnătatea.
4 Și și-au zis unul altuia: „Aceasta este o prevestire a copilului care i s-a născut lui Terah în noaptea aceasta, care va crește, va fi roditor, se va înmulți și va stăpâni tot pământul, el și copiii lui pentru totdeauna; el și sămânța lui vor ucide mari regi și le vor moșteni țările."
5 Și înțelepții și magii s-au dus acasă în noaptea aceea, iar dimineața toți acești înțelepți și magi s-au sculat devreme și s-au adunat într-o casă anume.
6 Și au vorbit și au zis unul către altul: „Iată, priveliștea pe care am văzut-o aseară este ascunsă regelui, nu i s-a făcut cunoscută."
7 Și dacă acest lucru va ajunge la cunoștința regelui în zilele de pe urmă, el ne va spune: „De ce mi-ați ascuns acest lucru? Și atunci vom muri cu toții; de aceea, haideți să mergem acum și să-i spunem regelui priveliștea pe care am văzut-o și interpretarea ei, și atunci vom rămâne fără prihană.
8 Și au făcut așa și s-au dus cu toții la împărat și s-au închinat până la pământ înaintea lui, și au zis: „Trăiască împăratul, trăiască împăratul!"
9 Am auzit că i s-a născut un fiu lui Terah, fiul lui Nahor, căpetenia oștirii tale, și am venit aseară la casa lui și am mâncat și am băut și ne-am bucurat cu el în noaptea aceea.
10 Și când slujitorii tăi au ieșit din casa lui Terah, ca să ne întoarcem fiecare la casele noastre și să rămânem acolo peste noapte, ne-am ridicat ochii spre cer și am văzut o stea mare venind de la răsărit, și aceeași stea a alergat cu mare viteză și a înghițit patru stele mari, din cele patru părți ale cerului.
11 Și slujitorii tăi au fost uimiți de priveliștea pe care am văzut-o și ne-am îngrozit foarte tare și ne-am făcut judecata asupra priveliștii și am știut, prin înțelepciunea noastră, interpretarea corectă a acesteia, că acest lucru se aplică copilului care i se va născut lui Terah, care va crește și se va înmulți foarte mult și va deveni puternic și va ucide pe toți regii pământului și va moșteni toate țările lor, el și sămânța lui pentru totdeauna.
12 Și acum, domnule și regele nostru, iată că ți-am spus cu adevărat ce am văzut cu privire la acest copil.

13 Dacă împăratul consideră de cuviință să plătească tatălui său pentru acest copil, îl vom ucide înainte ca el să crească și să se înmulțească în țară și ca răul lui să se înmulțească împotriva noastră, astfel încât noi și copiii noștri să piară din cauza răutății lui.
14 Și regele a auzit cuvintele lor și acestea au părut plăcute în ochii lui și a trimis și l-a chemat pe Terah, iar Terah a venit înaintea regelui.
15 Regele i-a zis lui Terah: „Mi s-a spus că ți s-a născut un fiu aseară și că acesta a fost văzut în ceruri la nașterea lui.”
16 Acum, dați-mi copilul, ca să-l omorâm înainte ca răul lui să se apropie împotriva noastră; și vă voi da, pentru prețul lui, casa ta plină de argint și aur.
17 Terah a răspuns împăratului și i-a zis: „Domnul meu și împăratul meu, am auzit cuvintele tale și slujitorul tău va face tot ce voiește împăratul său.”
18 Dar domnul meu și regele, îți voi spune ce mi s-a întâmplat aseară, ca să văd ce sfat va da regele slujitorului său și apoi îi voi răspunde regelui despre ce a spus. Și regele a zis: „Vorbește!”
19 Terah i-a zis regelui: „Aion, fiul lui Mored, a venit la mine aseară și mi-a zis:
20 Dă-mi calul cel mare și frumos pe care ți l-a dat împăratul și îți voi da argint, aur, paie și furaje pentru prețul lui; și i-am zis: „Stai până voi vorbi cu împăratul cu privire la cuvintele tale și iată, voi face tot ce va zice împăratul.”
21 Și acum, domnule și regele meu, iată că ți-am făcut cunoscut acest lucru și voi urma sfatul pe care regele meu îl va da slujitorului său.
22 Și regele a auzit cuvintele lui Terah și mânia lui s-a aprins și l-a considerat ca un nebun.
23 Împăratul i-a răspuns lui Terah: „Ești cumva atât de prost, de neștiutor sau lipsit de pricepere, încât faci lucrul acesta, să-ți dai calul cel frumos pe argint și aur sau chiar pe paie și nutreț?”
24 Îți lipsește oare atât de mult argintul și aurul, încât faci lucrul acesta, pentru că nu poți găsi paie și nutreț ca să-ți hrănești calul? Și ce înseamnă pentru tine argintul și aurul, sau paiele și nutrețul, ca să dai acel cal frumos pe care ți l-am dat eu, ca el, și nu se găsește niciunul ca el pe tot pământul?
25 Și împăratul a încetat să vorbească, iar Terah i-a răspuns împăratului, zicând: „Așa a vorbit împăratul robului său;
26 Te implor, domnul și regele meu, ce mi-ai spus: «Dă-l pe fiul tău ca să-l omorâm și îți voi da argint și aur pentru prețul lui?» Ce voi face cu argintul și aurul după moartea fiului meu? Cine mă va moșteni? Cu siguranță, atunci, la moartea mea, argintul și aurul se vor întoarce la regele meu, care le-a dat.»”
27 Și când a auzit regele cuvintele lui Terah și parabola pe care a spus-o despre rege, s-a întristat foarte tare și s-a supărat din cauza acestui lucru și mânia lui s-a aprins în el.
28 Terah a văzut că mânia împăratului era aprinsă împotriva lui și i-a răspuns împăratului, zicând: „Tot ce am este în puterea împăratului; să facă orice dorește împăratul să facă slujitorului său; chiar și fiul meu este în puterea împăratului, fără nicio valoare în schimb, el și cei doi frați ai lui, care sunt mai mari decât el.”
29 Regele i-a zis lui Terah: „Nu, ci îl voi cumpăra pe fiul tău cel mic cu un preț.”
30 Și Terah a răspuns împăratului, zicând: „Te implor, domnul meu și împăratul, să lași robului tău să vorbească un cuvânt înaintea ta și împăratul să asculte cuvântul robului său.” Și Terah a zis: „Să-mi dea împăratul meu trei zile până voi lua în considerare această chestiune și mă voi sfătui cu familia mea cu privire la cuvintele împăratului meu; și a insistat mult asupra împăratului să fie de acord cu aceasta.
31 Și regele l-a ascultat pe Terah și a făcut așa și i-a dat trei zile, iar Terah a ieșit din prezența regelui și s-a întors acasă la familia sa și le-a spus toate cuvintele regelui; și poporul s-a înfricoșat foarte tare.
32 Și a treia zi, regele a trimis la Terah, spunând: „Trimite-mi pe fiul tău pentru o rată de răscumpărare, așa cum ți-am spus; și dacă nu faci aceasta, voi trimite și voi ucide pe toți cei din casa ta, așa că nu-ți va mai rămâne nici măcar un câine.”
33 Terah s-a grăbit (căci lucrul era urgent din partea regelui) și a luat un copil de la unul dintre slujitorii săi, pe care i-l născuse roaba sa în ziua aceea. Terah a adus copilul la rege și a primit prețul pentru el.
34 Și Domnul a fost cu Terah în această privință, ca Nimrod să nu-i pricinuiască moartea lui Avram, iar regele a luat copilul de la Terah și cu toată puterea lui i-a zdrobit capul la pământ, căci credea că fusese Avram; și acest lucru i-a fost ascuns din ziua aceea și a fost uitat de rege, deoarece a fost voința Providenței să nu sufere moartea lui Avram.
35 Și Terah l-a luat în secret pe fiul său Avram, împreună cu mama sa și doica sa și i-a ascuns într-o peșteră și le-a adus provizii lunar.
36 Domnul a fost cu Avram în peșteră, iar el a crescut, și Avram a stat în peșteră zece ani, iar regele și căpeteniile lui, ghicitorii și înțelepții au crezut că regele l-a ucis pe Avram.

CAPITOLUL 9

1 Haran, fiul lui Terah, fratele cel mai mare al lui Avram, și-a luat o soție în zilele acelea.
2 Haran avea treizeci și nouă de ani când a luat-o de soție; și soția lui Haran a zămislit și a născut un fiu, căruia i-a pus numele Lot.
3 Și a zămislit din nou și a născut o fiică și a numit-o Milca; și a zămislit din nou și a născut o fiică și a numit-o Sarai.
4 Haran avea patruzeci și doi de ani când a născut-o pe Sarai, în al zecelea an al vieții lui Avram; și în zilele acelea, Avram, mama lui și doica lui au ieșit din peșteră, deoarece regele și supușii lui uitaseră de întâmplarea lui Avram.
5 Și când a ieșit Avram din peșteră, s-a dus la Noe și la fiul său Sem și a rămas cu ei ca să învețe învățătura Domnului și căile Lui. Și nimeni nu știa unde era Avram, iar Avram le-a slujit lui Noe și fiului său Sem multă vreme.
6 Și Avram a fost în casa lui Noe treizeci și nouă de ani, și Avram L-a cunoscut pe Domnul de la vârsta de trei ani și a mers pe căile Domnului până în ziua morții sale, așa cum îl învățaseră Noe și fiul său Sem; și toți fiii pământului în acele zile au păcătuit foarte mult împotriva Domnului și s-au răzvrătit împotriva Lui și au slujit altor dumnezei și L-au uitat pe Domnul care i-a creat în pământ; și locuitorii pământului și-au făcut, în vremea aceea, fiecare om dumnezeul său; dumnezei de lemn și de piatră care nu

puteau nici să vorbească, nici să audă, nici să izbăvească, și fiii oamenilor le-au slujit și ei au devenit dumnezeii lor.
7 Și regele și toți slujitorii lui, precum și Terah și toată casa lui, au fost atunci cei dintâi dintre cei care au slujit dumnezeilor de lemn și de piatră.
8 Terah avea doisprezece dumnezei mari, făcuți din lemn și piatră, după cele douăsprezece luni ale anului, și le slujea fiecăruia lunar, iar Terah aducea în fiecare lună darul său de mâncare și jertfa de băutură dumnezeilor săi; așa făcea Terah în toate zilele.
9 Și toată generația aceea era rea în ochii Domnului și astfel și-au făcut fiecare om dumnezeul lui, dar L-au părăsit pe Domnul care i-a creat.
10 Și nu se găsea în zilele acelea pe tot pământul vreun om care să cunoască pe Domnul (căci fiecare slujea Dumnezeului său), afară de Noe și casa lui, și toți cei ce erau sub sfatul lui L-au cunoscut pe Domnul în zilele acelea.
11 Avram, fiul lui Terah, creștea în zilele acelea în casa lui Noe; nimeni nu știa lucrul acesta, iar Domnul era cu el.
12 Domnul i-a dat lui Avram o inimă pricepută și el a știut că toate lucrările acelei generații erau deșarte și că toți dumnezeii lor erau deșarte și nu foloseau la nimic.
13 Și Avram a văzut soarele strălucind peste pământ și Avram a zis în sine: Cu siguranță, acum, acest soare care strălucește peste pământ este Dumnezeu și Lui Îi voi sluji.
14 Și Avram a slujit soarelui în ziua aceea și s-a rugat lui, iar când s-a făcut seară, soarele a apus ca de obicei, iar Avram a zis în sinea lui: „Cu siguranță acesta nu poate fi Dumnezeu?”
15 Avram vorbea în sinea lui: „Cine este acela care a făcut cerurile și pământul? Cine a creat pe pământ? Unde este acela?”
16 Noaptea s-a întunecat peste el și și-a ridicat ochii spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi și spre est și a văzut că soarele dispăruse de pe pământ și ziua s-a întunecat.
17 Și Avram a văzut stelele și luna înaintea lui și a zis: „Cu siguranță, acesta este Dumnezeul care a creat tot pământul, precum și omul, și iată, acești slujitori ai Lui sunt dumnezei în jurul lui.” Și Avram a slujit lunii și s-a rugat la ea toată noaptea aceea.
18 Și dimineața, când s-a luminat de lumină și soarele a strălucit peste pământ, ca de obicei, Avram a văzut toate lucrurile pe care Domnul Dumnezeu le făcuse pe pământ.
19 Și Avram a zis în sinea lui: „Cu siguranță, aceștia nu sunt dumnezeii care au făcut pământul și toată omenirea, ci aceștia sunt slujitorii lui Dumnezeu.” Și Avram a rămas în casa lui Noe și acolo L-a cunoscut pe Domnul și căile Lui și I-a slujit Domnului în toate zilele vieții sale, și toată generația aceea L-a uitat pe Domnul și a slujit altor dumnezei de lemn și de piatră și s-a răzvrătit în toate zilele lor.
20 Și regele Nimrod a domnit în siguranță și tot pământul era sub stăpânirea lui și tot pământul avea o singură limbă și vorbe unite.
21 Și toți prinții lui Nimrod și oamenii lui mai mari s-au sfătuit împreună; Fut, Mițraim, Cuș și Canaan cu familiile lor, și și-au zis unul altuia: „Veniți să ne zidim o cetate și în ea un turn puternic, al cărui vârf să ajungă până la cer, ca să ne facem faimoși, ca să putem domni peste toată lumea, pentru ca răul dușmanilor noștri să înceteze de la noi, ca să putem domni cu putere peste ei și ca să nu fim împrăștiați pe pământ din cauza războaielor lor.”
22 Și toți s-au dus înaintea regelui și i-au spus regelui aceste cuvinte, iar regele a fost de acord cu ei în această privință și așa a și făcut.
23 Și toate familiile s-au adunat, alcătuind aproximativ șase sute de mii de oameni, și s-au dus să caute o bucată de pământ întinsă pentru a construi orașul și turnul și au căutat în tot pământul și n-au găsit niciuna ca o vale la est de țara Șinearului, cam la două zile de mers pe jos, și au călătorit acolo și s-au așezat acolo.
24 Și au început să facă cărămizi și să aprindă focuri ca să zidească cetatea și turnul pe care își imaginaseră să-l termine.
25 Și construirea turnului a fost pentru ei o fărădelege și un păcat și au început să-l construiască, și în timp ce construiau împotriva Domnului Dumnezeului cerurilor, și-au imaginat în inimile lor să se războiască împotriva Lui și să se înalțe la cer.
26 Și toți acești oameni și toate familiile s-au împărțit în trei părți; prima a zis: Ne vom sui la cer și vom lupta împotriva lui; a doua a zis: Ne vom sui la cer și vom pune acolo propriii noștri dumnezei și le vom sluji; iar a treia parte a zis: Ne vom sui la cer și îl vom lovi cu arcuri și sulițe; și Dumnezeu le cunoștea toate lucrările și toate gândurile lor rele și a văzut cetatea și turnul pe care îl construiau.
27 Și când construiau, și-au construit un oraș mare și un turn foarte înalt și puternic; și din cauza înălțimii lui, mortarul și cărămizile nu au ajuns la constructori în urcarea lor spre el, până când cei care s-au urcat nu au împlinit un an întreg, iar după aceea, s-au dus la constructori și le-au dat mortarul și cărămizile; așa se făcea în fiecare zi.
28 Și iată, aceștia s-au înălțat și alții au coborât toată ziua; și dacă o cărămidă le-ar cădea din mâini și s-ar sparge, toți ar plânge după ea, iar dacă un om ar cădea și ar muri, niciunul dintre ei nu s-ar uita la el.
29 Și Domnul le cunoștea gândurile și s-a întâmplat că, atunci când construiau, au aruncat săgețile spre ceruri și toate săgețile au căzut peste ei pline de sânge și, când le-au văzut, și-au spus unul altuia: „Cu siguranță i-am ucis pe toți cei care sunt în ceruri.”
30 Căci aceasta a fost de la Domnul ca să-i facă să rătăcească și ca să-i nimicească de pe fața pământului.
31 Și au zidit turnul și cetatea și au făcut lucrul acesta în fiecare zi, până când au trecut multe zile și ani.
32 Și Dumnezeu a zis celor șaptezeci de îngeri care stăteau înaintea lui, către cei care erau aproape de el, zicând: „Veniți să ne pogorâm și să le încurcăm limbile, ca niciun om să nu înțeleagă limba aproapelui său.” Și așa le-au făcut.
33 Și din ziua aceea, fiecare a uitat limba aproapelui său și nu puteau înțelege să vorbească într-o singură limbă, iar când constructorul lua din mâinile vecinului său var sau piatră pe care nu o comandase, constructorul o arunca și o arunca peste vecinul său, ca acesta să moară.
34 Și au făcut așa multe zile și i-au ucis pe mulți dintre ei în felul acesta.
35 Domnul a lovit cele trei cete care erau acolo și le-a pedepsit după faptele și planurile lor; cei ce ziceau: „Ne vom sui la cer și vom sluji zeilor noștri” s-au făcut ca maimuțele și elefanții; iar cei ce ziceau: „Vom lovi cerul cu

săgeți”, Domnul i-a ucis, pe fiecare om prin mâna aproapelui său; și a treia cetățenie, cea a celor ce ziceau: „Ne vom sui la cer și vom lupta împotriva lui”, Domnul i-a împrăștiat pe tot pământul.
36 Și cei care au rămas printre ei, când au știut și au înțeles răul care venea asupra lor, au părăsit clădirea și, de asemenea, s-au împrăștiat pe fața întregului pământ.
37 Și au încetat să mai zidească cetatea și turnul; de aceea a numit locul acela Babel, căci acolo Domnul a încurcat limba întregului pământ; iată că era la răsărit de țara Șinar.
38 Cât despre turnul pe care l-au zidit fiii oamenilor, pământul și-a deschis gura și a înghițit o treime din el, și un foc a coborât din cer și a ars o altă treime, iar cealaltă treime a rămas până în ziua de azi și este din partea care era sus, iar circumferința lui este de trei zile de mers pe jos.
39 Și mulți dintre fiii oamenilor au murit în turnul acela, un popor fără număr.

CAPITOLUL 10

1 Peleg, fiul lui Eber, a murit în zilele acelea, în al patruzeci și optulea an al vieții lui Avram, fiul lui Terah. Și toate zilele lui Peleg au fost două sute treizeci și nouă de ani.
2 Și când Domnul i-a împrăștiat pe fiii oamenilor din cauza păcatului lor la turn, iată că s-au răspândit în multe diviziuni și toți fiii oamenilor au fost împrăștiați în cele patru colțuri ale pământului.
3 Și toate familiile au devenit fiecare după limba sa, după țara sa sau după cetatea sa.
4 Fiii oamenilor au zidit multe cetăți, după familiile lor, în toate locurile pe unde au mers și pe tot pământul unde îi împrăștiase Domnul.
5 Și unii dintre ei au construit orașe în locuri din care au fost ulterior exterminați și au numit aceste orașe după propriile lor nume sau după numele copiilor lor sau după evenimentele lor particulare.
6 Și fiii lui Iafet, fiul lui Noe, s-au dus și și-au zidit cetăți în locurile unde fuseseră împrăștiați și au numit toate cetățile lor după numele lor, iar fiii lui Iafet au fost împărțiți pe fața pământului în multe ținuturi și limbi.
7 Iată fiii lui Iafet, după familiile lor: Gomer, Magog, Medai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras; aceștia sunt fiii lui Iafet, după generațiile lor.
8 Și copiii lui Gomer, conform cetăților lor, au fost Francum, care locuiesc în țara Franza, lângă râul Franza, lângă râul Senah.
9 Copiii lui Refat sunt Bartonimii, care locuiesc în țara Bartoniei, lângă râul Leda, care își varsă apele în marea cea mare, Gihon, adică Oceanul.
10 Și copiii lui Tugarma sunt zece familii, și acestea sunt numele lor: Buzar, Parzunac, Balgar, Elicanum, Ragbib, Tarki, Bid, Zebuc, Ongal și Tilmaz; toți aceștia s-au răspândit și s-au așezat în nord și și-au zidit orașe.
11 Și și-au numit cetățile după numele lor; aceia sunt cei care locuiesc pe malurile râurilor Hitla și Italac până în ziua de azi.
12 Dar familiile lui Angoli, Balgar și Parzunac locuiesc lângă marele râu Dubnee; iar numele orașelor lor sunt, de asemenea, după numele lor.
13 Copiii lui Iavan sunt Iavanimii care locuiesc în țara Makdoniei; copiii lui Medaiare sunt Orelumii care locuiesc în țara Cursonului; iar copiii lui Tubal sunt cei care locuiesc în țara Tuscana, lângă râul Pașia.
14 Fiii lui Meșec sunt Șibașnițiii, iar fiii lui Tiras sunt Rușaș, Cușnițiii și Ongoliții; toți aceștia s-au dus și și-au zidit cetăți; acestea sunt cetățile care sunt situate lângă marea Iabus, lângă râul Cura, care se varsă în râul Tragan.
15 Și copiii lui Elișa sunt Almanimii și ei s-au dus și și-au zidit cetăți; acelea sunt cetățile situate între munții lui Iov și Șibatmo; și dintre ei erau locuitorii din Lumbardi care locuiau vizavi de munții lui Iov și Șibatmo și au cucerit țara Italiei și au rămas acolo până în ziua de azi.
16 Copiii lui Chitim sunt Romimii, care locuiesc în valea Canopia, lângă râul Tibreu.
17 Copiii lui Dudonim sunt cei care locuiesc în cetățile de la marea Gihon, în țara Bordna.
18 Acestea sunt familiile fiilor lui Iafet, după cetățile și limbile lor, când s-au împrăștiat după turn și și-au numit cetățile după numele lor și după locurile lor de unde au pornit; și acestea sunt numele tuturor cetăților lor, după familiile lor, pe care le-au zidit în zilele acelea după turn.
19 Fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan, după generațiile lor și după cetățile lor.
20 Toți aceștia s-au dus și și-au zidit cetăți după locuri potrivite și și-au numit cetățile după numele părinților lor: Cuș, Mițraim, Fut și Canaan.
21 Iar copiii lui Mițraim sunt Ludimii, Anamimii, Lehabimii, Naftuchimii, Patrusimii, Caslucimii și Cafturimii, șapte familii.
22 Toți aceștia locuiesc pe malul râului Sihor, care este pârâul Egiptului; și-au zidit cetăți și le-au dat numele lor.
23 Și copiii lui Patros și Casloh s-au căsătorit între ei și din ei au ieșit peliștii, azatimii, gherimii, ghitemii și ecronimii, în toate cinci familii; și aceștia și-au zidit cetăți și și-au numit cetățile după numele părinților lor, până în ziua de azi.
24 Și copiii lui Canaan și-au zidit cetăți și le-au dat cetățile după numele lor, unsprezece cetăți și altele fără număr.
25 Și patru bărbați din familia lui Ham s-au dus în țara câmpiei; acestea sunt numele celor patru bărbați: Sodoma, Gomora, Adma și Țeboim.
26 Și acești oameni și-au zidit patru cetăți în câmpie și au numit cetățile lor după numele lor.
27 Și ei și copiii lor și toți cei ai lor au locuit în acele cetăți și au fost roditori, s-au înmulțit foarte mult și au locuit în pace.
28 Seir, fiul lui Hur, fiul lui Hevi, fiul lui Canaan, s-a dus și a găsit o vale în fața muntelui Paran și a zidit acolo o cetate și a locuit acolo el, cei șapte fii ai lui și familia lui și a numit cetatea pe care a zidit-o Seir, după numele său; aceasta este țara Seirului, care se află până în ziua de azi.
29 Acestea sunt familiile fiilor lui Ham, după limbile lor și după cetățile lor, când au fost împrăștiați în țările lor după turn.
30 Și unii dintre copiii lui Sem, fiul lui Noe, tatăl tuturor copiilor lui Eber, s-au dus și ei și-au zidit cetăți în locurile unde fuseseră împrăștiați și le-au numit cetățile după numele lor.

31 Fiii lui Sem au fost Elam, Așur, Arpacșad, Lud și Aram; și-au zidit cetăți și au numit toate cetățile lor după numele lor.
32 Și Așur, fiul lui Sem, copiii și casa lui au pornit în acea vreme, un grup foarte mare, și s-au dus într-o țară îndepărtată pe care au găsit-o și au dat peste o vale foarte întinsă în țara în care au mers și și-au construit patru cetăți și le-au numit după numele lor și după întâmplările lor.
33 Iată numele cetăților pe care le-au zidit fiii lui Așur: Ninive, Resen, Calah și Rehobot; și fiii lui Așur locuiesc acolo până în ziua de azi.
34 Și copiii lui Aram s-au dus și ei și-au zidit o cetate și au numit cetatea Uț, după numele fratelui lor cel mare, și au locuit în ea; aceasta este țara Uț până în ziua de azi.
35 În al doilea an după turn, un om din casa lui Așur, pe nume Bela, a plecat din țara Ninivei ca să locuiască împreună cu familia lui oriunde putea găsi un loc; și au ajuns până în fața cetăților din câmpie, în fața Sodomei, și au locuit acolo.
36 Omul acela s-a sculat și a zidit acolo o cetate mică și i-a pus numele Bela, după numele său; aceasta este țara Țoarului, care se află până în ziua de azi.
37 Acestea sunt familiile fiilor lui Sem, după limba lor și după cetățile lor, după ce au fost împrăștiați pe pământ, după turn.
38 Și fiecare împărăție, cetate și familie a familiilor copiilor lui Noe și-a zidit multe cetăți după acestea.
39 Și au stabilit guvernări în toate cetățile lor, pentru a fi guvernate după poruncile lor; așa au făcut toate familiile copiilor lui Noe pentru totdeauna.

CAPITOLUL 11

1 Nimrod, fiul lui Cuș, era încă în țara Șinar, a domnit peste ea și a locuit acolo și a zidit cetăți în țara Șinar.
2 Acestea sunt numele celor patru cetăți pe care le-a zidit și le-a dat nume după întâmplările care li s-au întâmplat la zidirea turnului.
3 Și a numit pe cel dintâi Babel, zicând: „Pentru că acolo Domnul a încurcat limba întregului pământ; iar pe cel de-al doilea l-a numit Erec, pentru că de acolo i-a risipit Dumnezeu.”
4 Și pe al treilea l-a numit Eched, zicând că a fost o mare bătălie în locul acela; iar pe al patrulea l-a numit Calna, pentru că prinții și oamenii lui puternici au fost mistuiți acolo și L-au supărat pe Domnul, s-au răzvrătit și au păcătuit împotriva Lui.
5 Și după ce Nimrod a zidit aceste cetăți în țara Șinear, a așezat în ele pe ceilalți din poporul său, pe prinții și pe oamenii puternici care mai rămăseseră în împărăția sa.
6 Și Nimrod a locuit în Babel și acolo și-a reînnoit domnia asupra restului supușilor săi și a domnit în siguranță, iar supușii și prinții lui Nimrod i-au pus numele Amraphel, spunând că la turn prinții și oamenii săi au căzut prin mijloacele lui.
7 Și în ciuda acestui fapt, Nimrod nu s-a întors la Domnul și a continuat în răutate și învățând răutatea pe fiii oamenilor; iar Mardon, fiul său, a fost mai rău decât tatăl său și a continuat să adauge la urâciunile tatălui său.
8 Și El i-a făcut pe fiii oamenilor să păcătuiască, de aceea se spune: „Din cei răi iese răutatea.”
9 Pe vremea aceea era război între familiile copiilor lui Ham, pentru că locuiau în cetățile pe care le zidiseră.
10 Și Chedorlaomer, regele Elamului, s-a îndepărtat de familiile copiilor lui Ham și s-a luptat cu ei și i-a supus. A mers la cele cinci cetăți din câmpie și s-a luptat împotriva lor și le-a supus, și au fost sub stăpânirea lui.
11 Și i-au slujit doisprezece ani și i-au dat un tribut anual.
12 În vremea aceea a murit Nahor, fiul lui Serug, în al patruzeci și nouălea an al vieții lui Avram, fiul lui Terah.
13 În al cincizecilea an al vieții lui Avram, fiul lui Terah, Avram a ieșit din casa lui Noe și s-a dus la casa tatălui său.
14 Avram L-a cunoscut pe Domnul și a umblat pe căile și învățăturile Lui, iar Domnul Dumnezeul lui era cu el.
15 Și tatăl său Terah era în zilele acelea încă căpetenia oștirii regelui Nimrod și încă urma zei străini.
16 Și Avram a ajuns la casa tatălui său și a văzut doisprezece zei stând acolo în templele lor și mânia lui Avram s-a aprins când a văzut aceste chipuri în casa tatălui său.
17 Și Avram a zis: „Viu este Domnul că aceste chipuri nu vor rămâne în casa tatălui meu; așa îmi va face Domnul, care m-a creat, dacă în trei zile nu le voi sfărâma pe toate.”
18 Și Avram a plecat de la ei, iar mânia lui s-a aprins în el. Și Avram s-a grăbit și s-a dus din odaie în curtea exterioară a tatălui său și l-a găsit pe tatăl său șezând în curte, și toți slujitorii lui cu el, apoi Avram a venit și s-a așezat înaintea lui.
19 Și Avram l-a întrebat pe tatăl său, zicând: „Tată, spune-mi unde este Dumnezeu care a creat cerul și pământul și toți fiii oamenilor de pe pământ și care te-a creat pe tine și pe mine.” Și Terah i-a răspuns fiului său Avram și a zis: „Iată, cei care ne-au creat sunt toți cu noi în casă.”
20 Și Avram a zis tatălui său: „Domnul meu, arată-mi-le, te rog.” Și Terah l-a adus pe Avram în camera curții dinăuntru și Avram a văzut și iată că toată camera era plină de dumnezei de lemn și de piatră, doisprezece chipuri mari și altele mai mici decât acestea, fără număr.
21 Și Terah i-a zis fiului său: „Iată, aceștia sunt cei care au făcut tot ce vezi pe pământ și care m-au creat pe mine și pe tine și toată omenirea.”
22 Și Terah s-a închinat zeilor săi și apoi s-a îndepărtat de ei, iar Avram, fiul său, a plecat cu el.
23 Și după ce a plecat Avram de la ei, s-a dus la mama sa și a șezut înaintea ei și a zis mamei sale: „Iată, tatăl meu mi-a arătat pe cei ce au făcut cerul și pământul și pe toți fiii oamenilor.”
24 Acum, grăbește-te, ia un ied din turmă și fă-i o mâncare gustoasă, ca să-l aduc dumnezeilor tatălui meu ca jertfă de mâncare; poate că prin aceasta voi fi bine primit de ei.
25 Mama lui a făcut așa și a luat un ied, a făcut din el o mâncare gustoasă și a adus-o lui Avram. Avram a luat mâncarea gustoasă de la mama sa și a adus-o înaintea dumnezeilor tatălui său și s-a apropiat de ei ca să mănânce; dar Terah, tatăl său, nu știa de aceasta.
26 Și Avram a văzut în ziua în care ședea printre ei, că nu aveau nici glas, nici auz, nici mișcare și niciunul dintre ei nu-și putea întinde mâna să mănânce.
27 Avram i-a batjocorit și a zis: „Cu siguranță, mâncarea gustoasă pe care am pregătit-o nu le-a plăcut sau poate că a fost prea puțină pentru ei și de aceea n-au vrut să mănânce;

de aceea mâine voi pregăti o mâncare gustoasă proaspătă, mai bună și mai multă decât aceasta, ca să văd rezultatul."
28 Și a doua zi, Avram i-a spus mamei sale despre mâncarea gustoasă, iar mama lui s-a sculat și a luat trei iezi frumoși din turmă și a făcut din ei o mâncare gustoasă delicioasă, așa cum îi plăcea fiului ei, și i-a dat-o fiului ei, Avram; și Terah, tatăl său, nu știa de aceasta.
29 Avram a luat mâncarea cea bună de la mama sa și a adus-o înaintea dumnezeilor tatălui său, în odaie; s-a apropiat de ei ca să mănânce și a pus-o înaintea lor. Și Avram a stat înaintea lor toată ziua, gândindu-se că poate vor mânca.
30 Și Avram i-a privit și iată că nu aveau nici glas, nici auzire și niciunul dintre ei nu și-a întins mâna spre carne ca să mănânce.
31 Și în seara acelei zile, în casa aceea, Avram a fost îmbrăcat cu Duhul lui Dumnezeu.
32 Și el a strigat și a zis: „Vai de tatăl meu și de această generație ticăloasă, ale cărei inimi sunt toate înclinate spre deșertăciune, care slujesc acestor idoli de lemn și piatră, care nici nu pot mânca, nici mirosi, nici auzi, nici vorbi, care au guri fără grai, ochi fără vedere, urechi fără auz, mâini fără simț și picioare care nu se pot mișca; asemenea lor sunt cei care i-au făcut și care se încred în ei.
33 Și când a văzut Avram toate aceste lucruri, mânia lui s-a aprins împotriva tatălui său și s-a grăbit și a luat un secure în mână și a venit în camera zeilor și a sfărâmat toți zeii tatălui său.
34 Și după ce a sfărâmat chipurile, a pus securea în mâna marelui zeu care era acolo înaintea lor și a ieșit; și Terah, tatăl său, s-a întors acasă, căci auzise la ușă sunetul loviturii securei; așa că Terah a intrat în casă ca să vadă ce este vorba.
35 Și Terah, auzind zgomotul securei în camera idolilor, a alergat în camera idolilor și l-a întâlnit pe Avram care ieșea.
36 Terah a intrat în cameră și a găsit toți idolii căzuți și rupți, și securea în mâna celui mai mare, care nu era ruptă, și mâncarea gustoasă pe care o făcuse Avram, fiul său, era încă înaintea lor.
37 Și când a văzut Terah aceasta, mânia lui s-a aprins foarte tare și s-a grăbit și a ieșit din cameră la Avram.
38 Și a găsit pe fiul său Avram șezând încă în casă și i-a zis: „Ce este această lucrare pe care ai făcut-o dumnezeilor mei?"
39 Și Avram i-a răspuns tatălui său Terah și a zis: „Nu așa, domnul meu, căci le-am adus mâncare gustoasă și, când m-am apropiat de ei cu mâncarea ca să o mănânce, și-au întins toți deodată mâinile să mănânce, înainte ca cel mare să-și fi întins mâna să mănânce."
40 Și cel mare a văzut lucrările pe care le făceau înaintea lui și mânia lui s-a aprins violent împotriva lor și s-a dus și a luat securea care era în casă și a venit la ei și i-a rupt pe toți și iată, securea este încă în mâna lui, așa cum vezi.
41 Și Terah s-a aprins de mânie împotriva fiului său Avram, când a spus acestea; și Terah a zis lui Avram, fiul său, în mânia lui: „Ce este această poveste pe care ai spus-o? Îmi spui minciuni."
42. Există oare în acești zei duh, suflet sau putere ca să facă tot ce mi-ai spus? Nu sunt ei lemn și piatră și nu le-am făcut eu însumi? Poți tu să spui astfel de minciuni, spunând că zeul cel mare care era cu ei i-a lovit? Tu ești cel care i-ai pus securea în mâini și apoi ai spus că i-a lovit pe toți.
43 Avram i-a răspuns tatălui său: „Cum poți sluji tu acestor idoli, în care nu ai putere să faci nimic? Te pot izbăvi oare idolii aceia, în care te încrezi? Te pot izbăvi ei din mâinile vrăjmașilor tăi sau te vor purta ei în războaiele tale împotriva vrăjmașilor tăi, ca să slujești lemnului și pietrei, care nu pot nici vorbi, nici auzi?"
44 Și acum, cu siguranță, nu este bine nici pentru tine, nici pentru fiii oamenilor care sunt legați de tine să faci aceste lucruri; ești tu atât de nebun, atât de nechibzuit sau atât de lipsit de pricepere, încât vei sluji lemnului și pietrei și vei face în felul acesta?
45 Și să uitați pe Domnul Dumnezeu, care a făcut cerul și pământul și care v-a creat pe voi pe pământ și, prin urmare, să aduceți un mare rău asupra sufletelor voastre în această privință, slujind pietrei și lemnului?
46 Nu au păcătuit oare părinții noștri în zilele de demult în această privință, iar Domnul Dumnezeul universului a adus peste ei apele potopului și a nimicit tot pământul?
47 Și cum puteți continua să faceți aceasta și să slujiți unor dumnezei de lemn și de piatră, care nu pot nici să audă, nici să vorbească, nici să vă izbăvească de asuprire, atrăgând astfel mânia Dumnezeului universului asupra voastră?
48 Acum, dar, tatăl meu, ferește-te de aceasta și nu aduce răul peste sufletul tău și peste sufletele casei tale.
49 Și Avram a sărit în grabă dinaintea tatălui său și a luat securea de pe cel mai mare idol al tatălui său, cu care Avram a spart-o și a fugit.
50 Și Terah, văzând tot ce făcuse Avram, s-a grăbit să plece din casa lui și s-a dus la rege și a venit înaintea lui Nimrod și a stat în picioare înaintea lui și s-a închinat regelui; iar regele a zis: Ce dorești?
51 Și el a zis: „Te implor, domnul meu, să mă asculți! Acum cincizeci de ani mi s-a născut un copil și iată ce a făcut el zeilor mei și iată ce a vorbit; și acum, de aceea, domnul meu și regele meu, trimite după el ca să vină înaintea ta și să-l judeci după lege, ca să fim izbăviți de răul lui."
52 Și regele a trimis trei oameni dintre slujitorii săi, și s-au dus și l-au adus pe Avram înaintea regelui. Și Nimrod și toți căpeteniile și slujitorii lui ședeau în ziua aceea înaintea lui, și Terah ședea și el înaintea lor.
53 Și împăratul a zis lui Avram: „Ce ai făcut tatălui tău și dumnezeilor lui?" Și Avram a răspuns împăratului în cuvintele pe care le spusese tatălui său și a zis: „Dumnezeul cel mare care era cu ei în casă le-a făcut ce ai auzit."
54 Și regele i-a zis lui Avram: „Aveau ei putere să vorbească, să mănânce și să facă așa cum ai spus?" Și Avram i-a răspuns regelui, zicând: „Și dacă nu este putere în ei, de ce le slujești și îi faci pe fiii oamenilor să rătăcească prin nebuniile tale?"
55 Îți închipui oare că te pot izbăvi sau că pot face ceva mic sau mare, ca să le slujești? Și de ce nu-L vei simți pe Dumnezeul întregului univers, care te-a creat și în a cărui putere stă să ucidă și să țină în viață?
56 O, rege nechibzuit, simplu și ignorant, vai de tine pe veci.
57 Am crezut că vei învăța pe slujitorii tăi calea cea dreaptă, dar n-ai făcut aceasta, ci ai umplut tot pământul cu

păcatele tale și cu păcatele poporului tău, care a umblat pe căile tale.
58 Nu știi tu sau n-ai auzit că strămoșii noștri au păcătuit în răul acesta pe care îl faci în zilele de demult, iar Dumnezeul cel veșnic a adus apele potopului peste ei și i-a nimicit pe toți și a nimicit tot pământul din cauza lor? Și te vei ridica tu și poporul tău acum și vei face asemenea acestei lucrări, ca să aduci mânia Domnului Dumnezeului universului și să aduci răul peste tine și peste tot pământul?
59 Acum, de aceea, lasă această faptă rea pe care o faci și slujește Dumnezeului universului, așa cum sufletul tău este în mâinile Lui, și atunci îți va fi bine.
60 Și dacă inima ta rea nu va asculta cuvintele mele ca să te facă să părăsești căile tale rele și să-I slujești Dumnezeului veșnic, atunci vei muri în rușine în zilele din urmă, tu, poporul tău și toți cei care sunt legați de tine, auzind cuvintele tale sau umblând pe căile tale rele.
61 După ce a terminat Avram de vorbit înaintea împăratului și a prinților, Avram și-a ridicat ochii spre cer și a zis: „Domnul vede pe toți cei răi și îi va judeca.”

CAPITOLUL 12

1 Și când regele a auzit cuvintele lui Avram, a poruncit să fie pus în închisoare; și Avram a fost zece zile în închisoare.
2 Și la sfârșitul acelor zile, regele a poruncit ca toți regii, prinții și guvernatorii diferitelor provincii și înțelepții să vină înaintea lui și să șadă înaintea lui, iar Avram era încă în închisoare.
3 Și împăratul a zis căpeteniilor și înțelepților: „Ați auzit ce i-a făcut Avram, fiul lui Terah, tatălui său? Iată ce i-a făcut și am poruncit să fie adus înaintea mea și iată ce a vorbit; inima lui nu l-a îndoit și nici nu s-a mișcat înaintea mea și iată că acum este închis în temniță.
4 De aceea, hotărâți ce judecată se cuvine omului acesta care a ocărât pe împărat; care a vorbit și a făcut tot ce ați auzit.
5 Și toți au răspuns împăratului, zicând: „Omul care îl hulește pe împărat trebuie spânzurat pe lemn; dar, pentru că a făcut tot ce a spus și a disprețuit zeii noștri, trebuie de aceea să fie ars viu, căci aceasta este legea în această privință.”
6 Dacă împăratul găsește cu plăcere să facă aceasta, să poruncească slujitorilor săi să aprindă foc zi și noapte în cuptorul tău de cărămizi, și apoi îl vom arunca pe omul acesta în el. Și împăratul a făcut așa și a poruncit slujitorilor săi să pregătească foc timp de trei zile și trei nopți în cuptorul împăratului, care este în Casdim; și împăratul le-a poruncit să-l scoată pe Avram din închisoare și să-l aducă afară ca să fie ars.
7 Și toți slujitorii împăratului, domnitorii, domnitorii, guvernatorii și judecătorii și toți locuitorii țării, în număr de aproape nouă sute de mii de oameni, stăteau în fața cuptorului ca să-l vadă pe Avram.
8 Și toate femeile și copiii s-au înghesuit pe acoperișuri și turnuri ca să vadă ce se întâmplă cu Avram și au stat cu toții laolaltă la distanță; și n-a mai rămas niciun om care să nu fi venit în ziua aceea să vadă scena.
9 Și când a venit Avram, magii regelui și înțelepții l-au văzut pe Avram și au strigat către rege, zicând: „Stăpânul nostru suveran, cu siguranță acesta este omul despre care știm că a fost copilul la a cărui naștere marea stea a înghițit cele patru stele, despre care i-am spus regelui acum cincizeci de ani.
10 Și iată că acum tatăl său ți-a încălcat poruncile și te-a batjocorit aducându-ți un alt copil, pe care l-ai ucis.
11 Și când regele a auzit cuvintele lor, s-a mâniat foarte tare și a poruncit să fie adus Terah înaintea lui.
12 Regele a zis: „Ai auzit ce au spus ghicitorii? Spune-mi acum adevărul, cum ai auzit; și dacă vei spune adevărul, vei fi achitat.”
13 Și văzând că mânia regelui era atât de aprinsă, Terah a zis regelui: „Domnul meu și regele meu, ai auzit adevărul și ceea ce au spus înțelepții este drept.” Și regele a zis: „Cum ai putut face un lucru astfel, să-mi încalci poruncile și să-mi dai un copil pe care nu l-ai născut tu și să iei preț pentru el?”
14 Terah i-a răspuns împăratului: „Fiindcă atunci m-am înduioșat de fiul meu; am luat un fiu al roabei mele și l-am adus împăratului.”
15. Împăratul a zis: „Cine ți-a dat sfat acesta? Spune-mi, nu-mi ascunde nimic și atunci nu vei muri.”
16 Terah s-a înspăimântat foarte tare înaintea împăratului și i-a zis împăratului: „Haran, fiul meu cel mare, m-a sfătuit aceasta; Haran era în vremea când s-a născut Avram și avea treizeci și doi de ani.”
17 Dar Haran nu i-a dat tatălui său nimic, căci Terah i-a spus regelui aceasta ca să-și scape sufletul de rege, căci se temea foarte tare; și regele i-a zis lui Terah: „Haran, fiul tău, care te-a sfătuit astfel, va muri prin foc împreună cu Avram; căci osânda la moarte este asupra lui, pentru că s-a răzvrătit împotriva voinței regelui, făcând acest lucru.
18 Și Haran a simțit înclinația să urmeze căile lui Avram, dar a ținut asta în sine.
19 Și Haran a zis în inima lui: „Iată, acum, regele l-a luat pe Avram din cauza acestor lucruri pe care le-a făcut Avram și se va întâmpla că, dacă Avram va birui asupra regelui, îl voi urma, dar dacă regele va birui, eu îl voi urma pe rege.”
20 Și după ce Terah i-a spus acestea regelui despre Haran, fiul său, regele a poruncit ca Haran să fie prins împreună cu Avram.
21 Și i-au adus pe amândoi, pe Avram și pe Haran, fratele său, ca să-i arunce în foc; și toți locuitorii țării, slujitorii împăratului, domnitorii și toate femeile și copiii erau acolo, stând în ziua aceea peste ei.
22 Și slujitorii regelui i-au luat pe Avram și pe fratele său și i-au dezbrăcat de toate hainele lor, afară de veșmintele de jos care erau pe ei.
23 Și le-au legat mâinile și picioarele cu funii de in, iar slujitorii împăratului i-au ridicat și i-au aruncat pe amândoi în cuptor.
24 Domnul l-a iubit pe Avram și a avut milă de el. Domnul S-a pogorât și l-a izbăvit pe Avram din foc, și nu s-a ars.
25 Toate frânghiile cu care l-au legat au fost arse, în timp ce Avram a rămas și a umblat prin foc.
26 Haran a murit după ce l-au aruncat în foc și a fost ars până la cenușă, căci inima lui nu era desăvârșită față de Domnul; iar pe oamenii aceia care l-au aruncat în foc, flacăra focului s-a întins peste ei și au fost arși, și doisprezece oameni dintre ei au murit.

27 Și Avram a umblat prin mijlocul focului trei zile și trei nopți și toți slujitorii regelui l-au văzut umblând prin foc și au venit și i-au spus regelui, zicând: „Iată, l-am văzut pe Avram umblând prin mijlocul focului și nici măcar hainele de jos care sunt pe el nu sunt arse, ci frânghia cu care era legat este arsă.”
28 Și când regele a auzit cuvintele lor, inima lui s-a slăbit și nu a vrut să-i creadă; așa că a trimis alți prinți credincioși să vadă această chestiune, și ei s-au dus și au văzut-o și i-au spus regelui; și regele s-a ridicat să meargă să vadă, și l-a văzut pe Avram mergând încoace și încolo prin mijlocul focului și a văzut trupul lui Haran ars, iar regele s-a mirat foarte tare.
29 Și regele a poruncit să fie scos lui Avram din foc; și slujitorii lui s-au apropiat să-l scoată afară, dar n-au putut, căci focul era de jur împrejur și flacăra se înălța spre ei din cuptor.
30 Slujitorii împăratului au fugit din foc, iar împăratul i-a certat, zicând: „Grăbiți-vă și scoateți-l pe Avram din foc, ca să nu muriți.”
31 Și slujitorii regelui s-au apropiat din nou să-l scoată pe Avram, iar flăcările au venit peste ei și le-au ars fețele, astfel încât opt dintre ei au murit.
32 Și când regele a văzut că slujitorii săi nu se puteau apropia de foc, ca să nu fie arși, regele l-a chemat pe Avram: „O, slujitor al Dumnezeului care ești în ceruri, ieși din mijlocul focului și vino aici înaintea mea; și Avram a ascultat de glasul regelui și a ieșit din foc și a venit și a stat înaintea regelui.
33 Și când a ieșit Avram, regele și toți slujitorii lui l-au văzut pe Avram venind înaintea regelui, purtând hainele lui de jos, căci nu fuseseră arse, dar frânghia cu care era legat fusese arsă.
34 Și împăratul a zis lui Avram: „Cum se face că n-ai fost ars în foc?”
35 Și Avram a zis regelui: „Dumnezeul cerului și al pământului, în care mă încred și care are totul în puterea Sa, El m-a izbăvit din focul în care m-ai aruncat.”
36 Și Haran, fratele lui Avram, a fost ars până la cenușă, iar ei i-au căutat trupul și l-au găsit mistuit.
37 Haran avea optzeci și doi de ani când a murit în focul din Kasdim. Regele, căpeteniile și locuitorii țării, văzând că Avram fusese scăpat din foc, au venit și s-au închinat înaintea lui Avram.
38 Și Avram le-a zis: „Nu vă închinați mie, ci închinați-vă Dumnezeului lumii care v-a creat și slujiți-I și mergeți pe căile Lui, căci El este Cel care m-a izbăvit din acest foc și El este Cel care a creat sufletele și duhurile tuturor oamenilor și a format omul în pântecele mamei sale și l-a adus în lume și El este Cel care îi va izbăvi de orice durere pe cei care se încred în El.”
39 Și acest lucru a părut foarte minunat în ochii regelui și a prinților, că Avram a fost salvat din foc și că Haran a fost ars; și regele i-a dat lui Avram multe daruri și i-a dat cei doi slujitori mai-mari ai săi din casa regelui; numele unuia era Oni și numele celuilalt era Eliezer.
40 Și toți regii, prinții și slujitorii i-au dat lui Avram multe daruri de argint, aur și perle, iar regele și prinții lui l-au trimis înapoi, iar el a plecat în pace.
41 Avram a plecat în pace de la împărat; mulți dintre slujitorii împăratului l-au urmat și i s-au alăturat cam trei sute de oameni.
42 Și Avram s-a întors în ziua aceea și s-a dus la casa tatălui său, el și oamenii care îl urmau. Și Avram a slujit Domnului Dumnezeului său în toate zilele vieții sale și a umblat pe căile Lui și a păzit legea Lui.
43 Și din ziua aceea înainte, Avram a înclinat inimile fiilor oamenilor să slujească Domnului.
44 Și pe vremea aceea, Nahor și Avram și-au luat de soții, fiicele fratelui lor Haran; soția lui Nahor era Milca, iar numele soției lui Avram era Sarai. Sarai, soția lui Avram, era stearpă; nu avea urmași în zilele acelea.
45 Și la expirarea a doi ani de la ieșirea lui Avram din foc, adică în al cincizeci și al doilea an al vieții sale, iată că regele Nimrod ședea în Babel pe tron, iar regele a adormit și a visat că stătea cu trupele și oștirile sale într-o vale în fața cuptorului regelui.
46 Și și-a ridicat ochii și a văzut un om în chipul lui Avram ieșind din cuptor și că a venit și a stat înaintea regelui cu sabia sa scoasă și apoi a sărit la rege cu sabia sa, când regele a fugit de omul acela, căci se temea; și în timp ce alerga, omul a aruncat un ou pe capul regelui și oul s-a făcut un râu mare.
47 Și regele a visat că toate oștile sale s-au scufundat în acel râu și au murit, iar regele a luat la fugă cu trei oameni care erau înaintea lui și a scăpat.
48 Și regele s-a uitat la acești oameni și iată că erau îmbrăcați în haine domnești, ca hainele regilor, și aveau înfățișarea și măreția regilor.
49 Și în timp ce alergau, râul s-a transformat din nou într-un ou înaintea regelui, și din ou a ieșit o pasăre tânără care a venit înaintea regelui și a zburat la capul lui și i-a scos ochiul regelui.
50 Și împăratul s-a întristat la vederea aceasta și s-a trezit din somn, iar duhul lui era tulburat și a simțit o mare groază.
51 Dimineața, împăratul s-a sculat de frică din așternut și a poruncit tuturor înțelepților și vrăjitorilor să vină înaintea lui, când împăratul le-a povestit visul său.
52 Și un slujitor înțelept al regelui, pe nume Anuki, i-a răspuns regelui, zicând: „Acesta nu este altceva decât răul lui Avram și al seminției sale, care se va ridica împotriva Domnului și regelui meu în zilele din urmă.”
53 Și iată, va veni ziua când Avram și sămânța lui și copiii casei lui se vor război cu regele meu și vor lovi toate oștirile regelui și trupele lui.
54 Cât despre ceea ce ai spus despre cei trei oameni pe care i-ai văzut asemenea ție și care au scăpat, aceasta înseamnă că numai tu vei scăpa cu trei regi dintre regii pământului care vor fi cu tine în luptă.
55 Și ceea ce ai văzut despre râul care s-a transformat într-un ou ca la început și despre pasărea tânără care ți-a scos ochiul, aceasta nu înseamnă nimic altceva decât sămânța lui Avram care îl va ucide pe rege în zilele de pe urmă.
56 Acesta este visul împăratului meu și aceasta este interpretarea lui; visul este adevărat și interpretarea pe care ți-a dat-o slujitorul tău este dreaptă.
57 Acum, de aceea, regele meu, știi cu siguranță că au trecut cincizeci și doi de ani de când înțelepții tăi au văzut aceasta la nașterea lui Avram, și dacă regele meu îl va lăsa

pe Avram să trăiască pe pământ, va fi spre vătămarea domnului și regelui meu, căci în toate zilele cât va trăi Avram, nici tu, nici împărăția ta nu veți fi întemeiați, căci acest lucru era cunoscut mai înainte la nașterea lui; și de ce nu-l va ucide regele meu, pentru ca răul lui să fie ferit de tine în zilele de pe urmă?
58 Și Nimrod a ascultat de glasul lui Anuki și a trimis în secret câțiva dintre slujitorii săi să meargă și să-l prindă pe Avram și să-l aducă înaintea regelui ca să sufere moartea.
59 Și Eliezer, slujitorul lui Avram, pe care i-l dăduse regele, se afla atunci în prezența regelui și a auzit ce sfătuise Anuki regele și ce spusese regele pentru a-l ucide pe Avram.
60 Și Eliezer i-a zis lui Avram: „Grăbește-te, scoală-te și mântuiește-ți sufletul, ca să nu mori prin mâinile regelui, căci așa a văzut el într-un vis despre tine și așa l-a tălmăcit Anuki și așa l-a sfătuit și Anuki pe rege cu privire la tine."
61 Și Avram a ascultat de glasul lui Eliezer și Avram s-a grăbit și a fugit în casa lui Noe și a fiului său Sem și s-a ascuns acolo și a găsit un loc sigur; și slujitorii regelui au venit la casa lui Avram să-l caute, dar nu l-au putut găsi și l-au căutat prin toată țara și nu a fost de găsit și s-au dus și l-au căutat în toate direcțiile și nu a fost de găsit.
62 Și când slujitorii regelui nu l-au mai putut găsi pe Avram, s-au întors la rege, dar mânia regelui împotriva lui Avram s-a potolit, căci nu l-au găsit, iar regele și-a alungat din minte acest lucru referitor la Avram.
63 Și Avram a fost ascuns în casa lui Noe timp de o lună, până când regele a uitat acest lucru, dar Avram se temea încă de rege; și Terah a venit să-l vadă în secret pe fiul său Avram în casa lui Noe, iar Terah era foarte mare în ochii regelui.
64 Și Avram a zis tatălui său: „Nu știi oare că împăratul se gândește să mă omoare și să-mi șteargă numele de pe pământ, prin sfatul sfetnicilor lui cei răi?"
65 Acum, pe cine ai tu aici și ce ai tu în țara aceasta? Scoală-te, haidem să mergem împreună în țara Canaanului, ca să fim izbăviți din mâna lui și ca să nu pieri și tu din cauza lui în zilele de pe urmă.
66 Nu știi sau n-ai auzit că Nimrod nu îți dă toată această onoare din dragoste, ci îți dăruiește tot acest bine numai pentru beneficiul său?
67 Și dacă îți face un bine mai mare decât acesta, cu siguranță acestea sunt doar deșertăciuni ale lumii, căci bogăția și bogățiile nu pot folosi în ziua mâniei și a mâniei.
68 Acum, de aceea, ascultați glasul meu și haideți să ne ridicăm și să mergem în țara Canaanului, departe de orice vătămare din partea lui Nimrod; și slujiți Domnului care v-a creat pe pământ și vă va fi bine; și lepădați toate lucrurile deșarte pe care le urmăriți.
69 Și Avram a încetat să vorbească, când Noe și fiul său Sem i-au răspuns lui Terah, zicând: „Adevărat este cuvântul pe care ți l-a spus Avram."
70 Și Terah a ascultat de glasul fiului său, Avram, și Terah a făcut tot ce a spus Avram, căci aceasta era de la Domnul, ca regele să nu-l omoare pe Avram.

CAPITOLUL 13

1 Terah a luat pe fiul său Avram și pe nepotul său Lot, fiul lui Haran, și pe Sarai, nora sa, soția fiului său Avram, și toate sufletele casei sale și a plecat cu ei din Ur-Casdim ca să meargă în țara Canaanului. Și când au ajuns până în țara Haranului, au rămas acolo, căci era un pământ foarte bun pentru pășune și suficient de întins pentru cei care îi însoțeau.
2 Și locuitorii din țara lui Haran au văzut că Avram era bun și drept înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor și că Domnul Dumnezeul său era cu el. Și unii dintre locuitorii din țara lui Haran au venit și s-au alăturat lui Avram, iar el i-a învățat învățătura Domnului și căile Sale; și acești oameni au rămas cu Avram în casa lui și i s-au ținut de el.
3 Și Avram a rămas în țară trei ani, iar la sfârșitul a trei ani, Domnul i s-a arătat lui Avram și i-a zis: „Eu sunt Domnul care te-a scos din Ur Casdim și te-a eliberat din mâinile tuturor dușmanilor tăi."
4 Și acum, dacă vei asculta de glasul Meu și vei păzi poruncile, statutele și legile Mele, atunci îi voi face pe vrăjmașii tăi să cadă înaintea ta și îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului și voi trimite binecuvântarea Mea peste toate lucrările mâinilor tale și nu vei duce lipsă de nimic.
5 Scoală-te acum, ia-ți soția și tot ce este al tău și du-te în țara Canaanului și rămâi acolo, și acolo Eu voi fi Dumnezeu pentru tine și te voi binecuvânta." Și Avram s-a sculat și a luat soția sa și tot ce era al lui și s-a dus în țara Canaanului, așa cum îi spusese Domnul; și Avram era în vârstă de cincizeci de ani când a plecat din Haran.
6 Și Avram a ajuns în țara Canaanului și a locuit în mijlocul cetății și și-a întins cortul acolo printre copiii lui Canaan, locuitorii țării.
7 Domnul i S-a arătat lui Avram când a venit în țara Canaanului și i-a zis: „Aceasta este țara pe care ți-o dau ție și seminței tale după tine pentru totdeauna; voi face sămânța ta ca stelele cerului și voi da seminței tale de moștenire toate țările pe care le vezi."
8 Și Avram a zidit un altar în locul unde Dumnezeu îi vorbise și Avram a chemat acolo Numele Domnului.
9 În vremea aceea, după trei ani de locuire a lui Avram în țara Canaanului, în anul acela a murit Noe; acesta era al cincizeci și optulea an al vieții lui Avram; și toate zilele pe care le-a trăit Noe au fost nouă sute cincizeci de ani, apoi a murit.
10 Și Avram a locuit în țara Canaanului, el, soția lui și toți cei care erau ai lui și toți cei care l-au însoțit, împreună cu cei care s-au alăturat lui dintre oamenii țării; dar Nahor, fratele lui Avram, și Terah, tatăl său, și Lot, fiul lui Haran, și toți cei care erau ai lor, au locuit în Haran.
11 În al cincilea an de când Avram a locuit în țara Canaanului, locuitorii Sodomei și Gomorei și toate cetățile din câmpie s-au răsculat împotriva lui Chedorlaomer, regele Elamului; căci toți regii cetăților din câmpie îi slujiseră lui Chedorlaomer timp de doisprezece ani și îi plătiseră un tribut anual; dar în zilele acelea, în al treisprezecelea an, s-au răsculat împotriva lui.
12 În al zecelea an de când Avram a locuit în țara Canaanului, a fost război între Nimrod, regele Șinearului, și Chedorlaomer, regele Elamului. Și Nimrod a venit să se lupte cu Chedorlaomer și să-l supună.
13 Căci Chedorlaomer era pe vremea aceea unul dintre prinții oștirilor lui Nimrod, iar când toți oamenii de la turn au fost împrăștiați și cei care au rămas au fost și ei împrăștiați pe fața pământului, Chedorlaomer s-a dus în

țara Elamului și a domnit peste ea și s-a răzvrătit împotriva stăpânului său.
14 Și în acele zile când Nimrod a văzut că cetățile din câmpie se răzvrătiseră, a venit cu mândrie și mânie la război cu Chedorlaomer, iar Nimrod și-a adunat toți prinții și supușii, cam șapte sute de mii de oameni, și a mers împotriva lui Chedorlaomer, iar Chedorlaomer i-a ieșit în întâmpinare cu cinci mii de oameni și s-au pregătit de luptă în valea Babelului, care este între Elam și Șinar.
15 Și toți acei regi s-au luptat acolo, iar Nimrod și poporul său au fost înfrânți de poporul lui Chedorlaomer și au căzut dintre oamenii lui Nimrod cam șase sute de mii, iar Mardon, fiul regelui, a căzut printre ei.
16 Și Nimrod a fugit și s-a întors cu rușine și ocară în țara sa și a fost supus lui Chedorlaomer mult timp, iar Chedorlaomer s-a întors în țara sa și a trimis căpetenii ale oștirii sale la regii care locuiau în jurul lui, la Arioc, regele Eleazarului, și la Tidal, regele Goyimului, și a făcut un legământ cu ei și toți au fost ascultători de poruncile lui.
17 Și era în al cincisprezecelea an de când Avram locuia în țara Canaanului, care este al șaptezecilea an din viața lui Avram, și Domnul i S-a arătat lui Avram în anul acela și i-a zis: „Eu sunt Domnul care te-am scos din Ur-Kasdim ca să-ți dau această țară ca moștenire.”
18 Acum, umblați deci înaintea Mea, fiți desăvârșiți și păziți poruncile Mele, căci ție și seminței tale vă voi da țara aceasta de moștenire, de la râul Mițraim până la marele râu Eufrat.
19 Și te vei întoarce la părinții tăi în pace și la o vârstă bună, iar a patra generație se va întoarce aici, în această țară, și o va moșteni pentru totdeauna; și Avram a zidit un altar și a chemat Numele Domnului care i se arătase și a adus jertfe pe altar Domnului.
20 În vremea aceea, Avram s-a întors și a mers la Haran ca să-și vadă tatăl și mama și casa tatălui său. Avram, soția sa și tot ce era al lui s-au întors la Haran. Și Avram a locuit în Haran cinci ani.
21 Și mulți dintre locuitorii din Haran, cam șaptezeci și doi de bărbați, l-au urmat pe Avram, iar Avram i-a învățat învățătura Domnului și căile Sale și i-a învățat să-L cunoască pe Domnul.
22 În zilele acelea, Domnul i s-a arătat lui Avram în Haran și i-a zis: „Iată, ți-am vorbit acum douăzeci de ani, zicând:
23 Ieși din țara ta, din locul tău natal și din casa tatălui tău, în țara pe care ți-am arătat-o ca s-o dau ție și copiilor tăi, căci acolo te voi binecuvânta în țara aceea și te voi face un neam mare și-ți voi face numele mare și în tine vor fi binecuvântate familiile pământului.
24 Scoală-te, dar, și ieși din locul acesta, tu, soția ta și tot ce este al tău, toți cei născuți în casa ta și toate sufletele pe care le-ai născut în Haran; adu-le afară cu tine de aici și ridică-te și întoarce-te în țara Canaanului.
25 Și Avram s-a sculat și a luat-o pe soția sa, Sarai, și tot ce-i aparținea, și toți cei ce i se născuseră în casa lui și sufletele pe care le făcuseră în Haran, și au ieșit să meargă în țara Canaanului.
26 Avram s-a dus și s-a întors în țara Canaanului, după cuvântul Domnului. Și Lot, fiul fratelui său Haran, a mers cu el. Avram era în vârstă de șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran ca să se întoarcă în țara Canaanului.
27 Și a venit în țara Canaanului, după cuvântul Domnului către Avram, și și-a întins cortul și a locuit în câmpia Mamre, iar cu el era Lot, fiul fratelui său, și tot ce-i aparținea.
28 Domnul S-a arătat din nou lui Avram și a zis: „Seminției tale îi voi da țara aceasta.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i se arătase și care este și astăzi în câmpiile Mamre.

CAPITOLUL 14

1 În zilele acelea, era în țara Șinear un om înțelept, priceput în orice fel de înțelepciune și frumos la înfățișare, dar era sărac și lipsit de resurse; numele lui era Rikaion și se descurca greu cu el.
2 Și s-a hotărât să meargă în Egipt, la Oswiris, fiul lui Anom, regele Egiptului, ca să-i arate regelui înțelepciunea sa; căci poate ar găsi har în ochii lui, ca să-l ridice și să-l întrețină; și Rikayon așa a făcut.
3 Și când Rikayon a ajuns în Egipt, i-a întrebat pe locuitorii Egiptului despre rege, iar locuitorii Egiptului i-au spus obiceiul regelui Egiptului, căci pe atunci obiceiul regelui Egiptului era ca acesta să plece din palatul său regal și să fie văzut afară doar o singură zi pe an, iar după aceea regele se întorcea la palatul său pentru a rămâne acolo.
4 Și în ziua în care regele a plecat, a pronunțat judecata în țară și fiecare dintre cei care aveau o cauză a venit înaintea regelui în ziua aceea pentru a-i obține cererea.
5 Și când Rikaion a auzit de obiceiul din Egipt și că nu putea veni în prezența regelui, s-a întristat foarte tare și s-a întristat foarte tare.
6 Și seara, Rikayon a ieșit și a găsit o casă în ruine, fostă brutărie în Egipt, și a rămas acolo toată noaptea, cu sufletul amărât și chinuit de foame, iar somnul i-a fost luat de la ochi.
7 Și Rikayon s-a gândit în sinea lui ce să facă în oraș până când regele își va face apariția și cum s-ar putea întreține acolo.
8 Și s-a sculat dimineața și a umblat de colo colo și a întâlnit în drumul său pe cei care vindeau legume și tot felul de semințe cu care îi aprovizionau pe locuitori.
9 Și Rikayon a vrut să facă același lucru pentru a obține un loc de muncă în oraș, dar nu cunoștea obiceiurile oamenilor și era ca un orb printre ei.
10 Și s-a dus și a cumpărat legume ca să le vândă pentru a se întreține, iar gloata s-a adunat în jurul lui și l-a batjocorit, i-au luat legumele și nu i-au lăsat nimic.
11 Și s-a ridicat de acolo cu amărăciune în suflet și s-a dus suspinând la brutăria în care rămăsese toată noaptea precedentă și a dormit acolo a doua noapte.
12 Și în noaptea aceea din nou s-a gândit cum să se scape de foame și a pus la cale un plan cum să acționeze.
13 Și s-a sculat dimineața și a acționat cu ipoteză. S-a dus și a angajat treizeci de oameni voinici din gloată, care își purtau armele de război în mâini și i-a dus pe vârful mormântului egiptean și i-a așezat acolo.
14 Și le-a poruncit, zicând: „Așa vorbește regele: Întăriți-vă și fiți oameni viteji și nimeni să nu fie îngropat aici până când nu se vor da două sute de arginți, și atunci va fi îngropat; și acei oameni au făcut după porunca lui Rikaion față de poporul Egiptului tot anul acela.

15 Și în opt luni, Rikayon și oamenii lui au adunat mari bogății de argint și aur, iar Rikayon a luat o mare cantitate de cai și alte animale și a angajat mai mulți oameni, și le-a dat cai și au rămas cu el.
16 Și când a trecut anul, pe vremea când regele a ieșit în oraș, toți locuitorii Egiptului s-au adunat ca să-i vorbească despre munca lui Rikayon și a oamenilor săi.
17 Împăratul a ieșit în ziua hotărâtă. Toți egiptenii au venit înaintea lui și au strigat către el, zicând:
18 Trăiască împăratul veșnic! Ce faci tu în cetate cu slujitorii tăi, de nu lași să fie îngropat un mort până nu se dă atât de mult argint și aur? S-a mai făcut vreodată așa ceva în tot pământul, din zilele împăraților de dinainte și din zilele lui Adam până în ziua de azi, ca morții să nu fie îngropați decât pe un preț fix?
19 Știm că este obiceiul împăraților să ia un tribut anual de la cei vii, dar tu nu numai că faci aceasta, ci și de la morți ceri un tribut zi de zi.
20 Acum, o, rege, nu mai putem îndura aceasta, căci tot orașul este ruinat din cauza aceasta, și tu nu știi asta?
21 Și când regele a auzit tot ce spuseseră, s-a mâniat foarte tare și mânia lui a aprins în el din cauza acestei întâmplări, căci nu știa nimic despre ea.
22 Regele a zis: „Cine este și unde este acela care îndrăznește să facă acest lucru rău în țara mea fără porunca mea? Cu siguranță îmi vei spune."
23 Și i-au povestit toate faptele lui Rikayon și ale oamenilor lui, iar mânia regelui s-a aprins și a poruncit ca Rikayon și oamenii lui să fie aduși înaintea lui.
24 Și Rikayon a luat cam o mie de copii, fii și fiice și i-a îmbrăcat în mătase și broderii, i-a pus pe cai și i-a trimis regelui prin intermediul oamenilor săi și a luat, de asemenea, o mare cantitate de argint și aur și pietre prețioase și un cal puternic și frumos, ca dar pentru rege, cu care a venit înaintea regelui și s-a închinat până la pământ înaintea lui; iar regele, slujitorii lui și toți locuitorii Egiptului s-au uimit de lucrarea lui Rikayon și au văzut bogățiile lui și darul pe care i-l adusese regelui.
25 Și aceasta i-a plăcut foarte mult regelui și s-a mirat de aceasta; și când Rikaion a șezut înaintea lui, regele l-a întrebat despre toate lucrările sale, iar Rikaion a rostit toate cuvintele sale cu înțelepciune înaintea regelui, a slujitorilor săi și a tuturor locuitorilor Egiptului.
26 Și când regele a auzit cuvintele lui Rikaion și înțelepciunea lui, Rikaion a găsit grație în ochii lui și a fost întâmpinat de grație și bunătate din partea tuturor slujitorilor regelui și din partea tuturor locuitorilor Egiptului, datorită înțelepciunii și discursurilor sale excelente, și de atunci l-au iubit nespus de mult.
27 Și regele a răspuns și i-a zis lui Rikaion: „Numele tău nu se va mai numi Rikaion, ci Faraon va fi numele tău, pentru că ai cerut un tribut de la morți; și i-a pus numele Faraon."
28 Regele și supușii săi îl iubeau pe Rikaion pentru înțelepciunea lui și s-au sfătuit cu toți locuitorii Egiptului să-l facă prefect sub rege.
29 Toți locuitorii Egiptului și înțelepții lui au făcut așa, și aceasta a devenit lege în Egipt.
30 Și l-au numit pe Faraonul Rikayon prefect sub Oswiris, regele Egiptului, iar Faraonul Rikayon a guvernat peste Egipt, administrând zilnic dreptate întregului oraș, dar regele Oswiris judeca poporul țării într-o zi din an, când ieșea să-și facă apariția.
31 Și Faraonul Rikayon a uzurpat cu viclenie guvernarea Egiptului și a impus taxe de la toți locuitorii Egiptului.
32 Toți locuitorii Egiptului îl iubeau foarte mult pe Rikaion, Faraon, și au dat o poruncă să numească Faraon pe orice rege care urma să domnească peste ei și peste semințiа lor în Egipt.
33 De aceea, toți împărații care au domnit în Egipt de atunci încolo au fost numiți Faraon până în ziua de azi.

CAPITOLUL 15

1 În anul acela a fost o foamete cumplită în toată țara Canaanului, și locuitorii țării n-au putut supraviețui din cauza foametei, căci era foarte cumplită.
2 Și Avram și toți cei ai lui s-au ridicat și au coborât în Egipt din cauza foametei, iar când au ajuns la pârâul Mițraim, au rămas acolo o vreme ca să se odihnească de oboseala drumului.
3 Și Avram și Sarai mergeau la malul pârâului Mițraim, iar Avram a văzut-o pe soția sa, Sarai, că era foarte frumoasă.
4 Și Avram a zis către soția sa, Sarai: „Fiindcă Dumnezeu te-a creat cu o înfățișare atât de frumoasă, mă tem de egipteni ca nu cumva să mă omoare și să te ia, căci frica de Dumnezeu nu este în locurile acestea."
5. Atunci să faci iată ce vei spune oricui te va întreba: „Tu ești sora mea", ca să-mi fie bine și să trăim și să nu murim.
6 Și Avram a poruncit la fel tuturor celor care veniseră cu el în Egipt din cauza foametei; de asemenea, i-a poruncit nepotului său Lot, zicând: „Dacă egiptenii te vor întreba despre Sarai, spune-le că ea este sora lui Avram."
7 Și totuși, cu toate aceste porunci, Avram nu a avut încredere în ei, ci a luat-o pe Sarai și a pus-o într-un cufăr și l-a ascuns printre vasele lor, căci Avram era foarte îngrijorat pentru Sarai din cauza răutății egiptenilor.
8 Și Avram și toți cei ce erau ai lui s-au ridicat din pârâul Mițraim și au ajuns în Egipt; și abia intraseră pe porțile cetății, când gărzile s-au ridicat la ei, zicând: „Dați regelui zeciuială din ceea ce aveți și apoi puteți intra în cetate." Și Avram și cei ce erau cu el au făcut așa.
9 Avram și poporul care era cu el au ajuns în Egipt și, când s-au întors, au adus lada în care era ascunsă Sarai, iar egiptenii au văzut lada.
10 Slujitorii împăratului s-au apropiat de Avram și i-au zis: „Ce ai aici în lada aceasta, pe care n-am văzut-o? Deschide acum lada și dă împăratului zeciuială din tot ce este în ea."
11 Și Avram a zis: „Nu voi deschide lada aceasta, dar îți voi da tot ce vei cere de la ea." Și slujitorii lui Faraon i-au răspuns lui Avram, zicând: „Este o ladă cu pietre prețioase; dă-ne a zecea parte din ea."
12 Avram a zis: „Tot ce dorești, îți voi da, dar să nu deschizi lada."
13 Și slujitorii regelui l-au presat pe Avram, și au ajuns la ladă și au deschis-o cu forța și au văzut, și iată că în ladă era o femeie frumoasă.
14 Și când slujitorii regelui au văzut-o pe Sarai, au fost uimiți de frumusețea ei și toți prinții și slujitorii lui Faraon s-au adunat să o vadă pe Sarai, căci era foarte frumoasă. Și slujitorii regelui au alergat și i-au spus lui Faraon tot ce

văzuseră și au lăudat-o pe Sarai regelui; iar Faraon a poruncit să fie adusă, iar femeia a venit înaintea regelui.
15 Și Faraon a privit-o pe Sarai și ea i-a plăcut nespus de mult și a fost impresionat de frumusețea ei, iar regele s-a bucurat foarte mult pentru ea și a făcut daruri celor care i-au adus veștile despre ea.
16 Și femeia a fost adusă apoi în casa lui Faraon, iar Avram s-a întristat din cauza soției sale și s-a rugat Domnului să o scape din mâinile lui Faraon.
17 Și Sarai s-a rugat și ea în acel moment și a zis: „O, Doamne Dumnezeule, Tu i-ai spus Domnului meu Avram să plece din țara lui și din casa tatălui său în țara Canaanului și i-ai promis că-i vei face bine dacă va împlini poruncile Tale; acum iată că am făcut ceea ce ne-ai poruncit și ne-am părăsit țara și familiile noastre și ne-am dus într-o țară străină și la un popor pe care nu-l cunoșteam înainte.
18 Și am venit în această țară ca să scăpăm de foamete, și această nenorocire s-a abătut asupra mea; acum, Doamne Dumnezeule, izbăvește-ne și salvează-ne din mâna acestui asupritor și fă-mi bine, pentru mila Ta.
19 Domnul a ascultat glasul Sarei și a trimis un înger ca să o izbăvească pe Sarei din mâna lui Faraon.
20 Și regele a venit și a șezut înaintea Sarei. Și iată că un înger al Domnului stătea deasupra lor și i s-a arătat Sarei și i-a zis: „Nu te teme, căci Domnul ți-a auzit rugăciunea.”
21 Împăratul s-a apropiat de Sarai și i-a zis: „Ce ți se pare omul acela care te-a adus aici?” Ea a răspuns: „Este fratele meu.”
22 Și regele a zis: „Este datoria noastră să-l facem mare, să-l înălțăm și să-i facem tot binele pe care ni-l vei porunci; și în acel moment regele a trimis lui Avram argint, aur și pietre prețioase din belșug, împreună cu vite, robi și roabe; și regele a poruncit să fie adus Avram, și el a șezut în curtea casei regelui, și regele l-a înălțat foarte mult pe Avram în noaptea aceea.
23 Regele s-a apropiat să vorbească cu Sarai și a întins mâna ca să o atingă, dar îngerul l-a lovit puternic. El s-a îngrozit și s-a abținut să se întindă spre ea.
24 Și când regele s-a apropiat de Sarai, îngerul l-a lovit la pământ și i-a făcut așa toată noaptea, iar regele s-a îngrozit.
25 Și în noaptea aceea, îngerul a lovit puternic pe toți slujitorii regelui și toată casa lui, din cauza Saraiei, și a fost o mare tânguire în noaptea aceea printre oamenii din casa lui Faraon.
26 Și Faraon, văzând răul care i s-a întâmplat, a zis: „Cu siguranță din cauza acestei femei mi s-a întâmplat acest lucru.” Și s-a îndepărtat de ea și i-a vorbit cuvinte plăcute.
27 Și regele a zis către Sarai: „Spune-mi, te rog, despre omul cu care ai venit aici.” Și Sarai a zis: „Acesta este soțul meu și ți-am spus că este fratele meu, căci mă temeam să nu-l omori din răutate.”
28 Și regele s-a ținut departe de Sarai, și urgiile îngerului Domnului au încetat de la el și de la casa lui; și Faraon a știut că fusese lovit din cauza Sarai, și regele a fost foarte uimit de aceasta.
29 Și a doua zi dimineață, împăratul l-a chemat pe Avram și i-a zis: „Ce mi-ai făcut? De ce ai zis: «Este sora mea?»” Pentru aceea am luat-o de nevastă? Și de aceea a venit această cumplită urgie peste mine și casa mea.
30 Acum, iată deci soția ta; ia-o și pleacă din țara noastră, ca să nu murim cu toții din pricina ei.” Faraon a luat mai multe vite, robi și roabe, argint și aur, ca să-i dea lui Avram și i-a înapoiat-o pe Sarai, soția lui.
31 Regele a luat o fecioară pe care o născuse din concubinele sale și a dat-o Sarei ca roabă.
32 Și împăratul a zis fiicei sale: „Mai bine este pentru tine, fiica mea, să fii roabă în casa acestui om decât să fii stăpână în casa mea, după ce am văzut răul care ni s-a abătut din cauza acestei femei.”
33 Și Avram s-a sculat și a plecat din Egipt, el și toți cei ce erau ai lui; și Faraon a poruncit unora dintre oamenii săi să-l însoțească pe el și pe toți cei ce mergeau cu el.
34 Și Avram s-a întors în țara Canaanului, la locul unde făcuse altarul și unde își întinsese cortul mai întâi.
35 Lot, fiul lui Haran, fratele lui Avram, avea o mulțime mare de vite, oi și cirezi și corturi, căci Domnul le fusese darnic din cauza lui Avram.
36 Și când Avram locuia în țară, păstorii lui Lot s-au certat cu păstorii lui Avram, căci averea lor era prea mare ca să mai locuiască împreună în țară, iar țara nu-i putea susține din cauza vitelor lor.
37 Și când păstorii lui Avram s-au dus să-și pască turma, nu au vrut să intre în câmpurile oamenilor din țară, dar vitele păstorilor lui Lot au făcut altfel, căci li s-a permis să pască în câmpurile oamenilor din țară.
38 Oamenii din țară au văzut acest lucru în fiecare zi și au venit la Avram și s-au certat cu el din cauza păstorilor lui Lot.
39 Avram a zis lui Lot: „Ce-mi faci tu, ca să mă faci de dispreț pentru locuitorii țării, de poruncești păstorului tău să-ți pască vitele în câmpurile altor popoare? Nu știi oare că sunt străin în țara aceasta printre copiii lui Canaan? De ce vrei să-mi faci una ca asta?”
40 Și Avram s-a certat în fiecare zi cu Lot din cauza aceasta, dar Lot nu l-a ascultat pe Avram și a continuat să facă la fel, iar locuitorii țării au venit și i-au spus lui Avram.
41 Avram i-a zis lui Lot: „Până când vei fi pentru mine o pricină de poticnire pentru locuitorii țării? Acum, te rog, să nu mai fie ceartă între noi, căci suntem rude.”
42 Dar te rog să te desparți de mine, du-te și alege un loc unde să locuiești cu vitele tale și tot ce este al tău, dar ține-te departe de mine, tu și casa ta.
43 Și nu te teme să pleci de la mine, căci dacă cineva îți face vreo nedreptate, anunță-mă și îți voi răzbuna cauza împotriva lui; numai pleacă de la mine.
44 După ce Avram i-a spus lui Lot toate aceste cuvinte, Lot s-a sculat și și-a ridicat ochii spre câmpia Iordanului.
45 Și a văzut că întregul loc era bine udat și bun pentru oameni, pe lângă faptul că oferea pășune și pentru vite.
46 Și Lot a plecat de la Avram în locul acela și acolo și-a întins cortul și a locuit în Sodoma, și au fost despărțiți unul de altul.
47 Și Avram a locuit în câmpia Mamre, care este în Hebron, și-a întins cortul acolo, și Avram a rămas în locul acela mulți ani.

CAPITOLUL 16

1 Pe vremea aceea, Chedorlaomer, împăratul Elamului, a trimis la toți împărații vecini: la Nimrod, împăratul

Șinarului, care era atunci sub stăpânirea lui, la Tidal, împăratul Goimului, și la Arioc, împăratul Elazarului, cu care a făcut un legământ, zicând: „Suiți-vă la mine și ajutați-mă, ca să lovim toate cetățile Sodomei și locuitorii ei, căci s-au răzvrătit împotriva mea în acești treisprezece ani.”
2 Și acești patru împărați s-au suit cu toate taberele lor, cam opt sute de mii de oameni; au pornit așa cum erau și au lovit pe toți oamenii pe care i-au găsit în drumul lor.
3 Cei cinci regi ai Sodomei și Gomorei: Șinab, regele Admei, Șemeber, regele Țeboimului, Bera, regele Sodomei, Berșa, regele Gomorei, și Bela, regele Țoarului, au ieșit să le întâmpine și s-au unit cu toții în valea Sidim.
4 Și acești nouă împărați au făcut război în valea Sidim; și împărații Sodomei și Gomorei au fost învinși de împărații Elamului.
5 Și valea Sidimului era plină de gropi de var, iar regii Elamului i-au urmărit pe regii Sodomei, iar regii Sodomei cu taberele lor au fugit și au căzut în gropile de var, iar toți cei care au rămas s-au dus la munte pentru a se adăposti, iar cei cinci regi ai Elamului i-au urmărit și i-au urmărit până la porțile Sodomei și au luat tot ce era în Sodoma.
6 Și au jefuit toate cetățile Sodomei și Gomorei și l-au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Avram, și averea lui și au confiscat toate bunurile cetăților Sodomei și au plecat; iar Unic, slujitorul lui Avram, care era în luptă, a văzut aceasta și i-a spus lui Avram tot ce făcuseră regii cetăților Sodomei și că Lot fusese luat captiv de ei.
7 Și Avram a auzit aceasta și s-a ridicat cu aproximativ trei sute optsprezece oameni care erau cu el și în noaptea aceea i-a urmărit pe acești regi și i-a bătut și au căzut toți înaintea lui Avram și a oamenilor lui și n-a mai rămas nimeni decât cei patru regi care fugiseră și fiecare s-a dus pe drumul lui.
8 Avram a recuperat toată averea Sodomei și l-a recuperat și pe Lot cu averea lui, soțiile lui, copiii lui și tot ce era al lui, astfel încât lui Lot nu i-a lipsit nimic.
9 Și când s-a întors după ce i-a învins pe acești regi, el și oamenii lui au trecut prin valea Sidim, unde regii se războiseră între ei.
10 Bera, regele Sodomei, și ceilalți oameni ai lui, care erau cu el, au ieșit din gropile de var în care căzuseră, ca să-i întâmpine pe Avram și pe oamenii lui.
11 Adoni-Sedec, regele Ierusalimului, adică Sem, a ieșit cu oamenii lui în întâmpinarea lui Avram și a poporului său, cu pâine și vin, și au rămas împreună în valea Melec.
12 Și Adoni-Sedec l-a binecuvântat pe Avram, iar Avram i-a dat a zecea parte din tot ce adusese din prada dușmanilor săi, căci Adoni-Sedec era preot înaintea lui Dumnezeu.
13 Și toți împărații Sodomei și Gomorei care erau acolo, împreună cu slujitorii lor, s-au apropiat de Avram și l-au rugat să le returneze slujitorii pe care îi luase captivi și să ia pentru sine toată averea.
14 Avram a răspuns împăraților Sodomei, zicând: „Viu este Domnul, care a creat cerurile și pământul și care mi-a izbăvit sufletul din orice necaz și care m-a izbăvit astăzi de vrăjmașii mei și i-a dat în mâinile mele, că nu voi lua nimic din ce este al vostru, ca să nu vă mai lăudați mâine, zicând: Avram s-a îmbogățit din averea noastră, pe care a scăpat-o!”
15 Căci Domnul Dumnezeul meu, în care mă încred, mi-a zis: „Nu vei duce lipsă de nimic, căci te voi binecuvânta în toate lucrările mâinilor tale.”
16 Și acum, iată, tot ce-ți aparține este; ia-l și pleacă; viu este Domnul, că nu voi lua de la tine nici un suflet, nici măcar o șiretură de încălțăminte, nici un fir, afară de cheltuiala pentru hrana celor care au ieșit cu mine la luptă și de partea oamenilor care au mers cu mine, Anar, Așcol și Mamre, ei și oamenii lor, precum și cei care au rămas să păzească bagajele, ei își vor lua partea lor din pradă.
17 Regii Sodomei i-au dat lui Avram tot ce spusese și l-au stăruit să ia din ce voia, dar el n-a vrut.
18 Și i-a trimis pe regii Sodomei și pe ceilalți oameni ai lor și le-a dat porunci cu privire la Lot, iar ei s-au dus la locurile lor.
19 Și pe Lot, fiul fratelui său, l-a trimis și pe el să plece cu averea lui și a plecat cu ei. Lot s-a întors acasă, la Sodoma, iar Avram și poporul său s-au întors acasă, în câmpiile Mamre, care sunt în Hebron.
20 În vremea aceea, Domnul i S-a arătat din nou lui Avram în Hebron și i-a zis: „Nu te teme, răsplata ta este foarte mare înaintea Mea; căci nu te voi părăsi până nu te voi înmulți și te voi binecuvânta și voi face sămânța ta ca stelele cerului, care nu se pot măsura, nici număra.
21 Voi da seminței tale toate aceste țări pe care le vezi cu ochii tăi și le voi da lor ca moștenire pe vecie. Fii numai tare și nu te teme, umblă înaintea Mea și fii desăvârșit.
22 Și în al șaptezeci și optulea an al vieții lui Avram, în anul acela a murit Reu, fiul lui Peleg; și toate zilele lui Reu au fost două sute treizeci și nouă de ani, apoi a murit.
23 Sarai, fiica lui Haran, soția lui Avram, era stearpă în zilele acelea; ea nu i-a născut lui Avram nici fiu, nici fiică.
24 Și când a văzut că nu naște copii, a luat-o pe roaba sa Agar, pe care i-o dăduse Faraonul, și a dat-o de soție lui Avram, soțul ei.
25 Căci Agar a învățat toate căile Saraiei, așa cum o învățase Sarai, și ea n-a lipsit deloc de la a urma căile ei bune.
26 Și Sarai a zis lui Avram: „Iată, roaba mea, Agar; du-te la ea, ca să nască pe genunchii mei, ca să am și eu copii prin ea.”
27 Și la sfârșitul celor zece ani pe care Avram a locuit în țara Canaanului, adică în al optzeci și cincilea an al vieții lui Avram, Sarai i-a dat-o pe Agar.
28 Și Avram a ascultat de glasul soției sale, Sarai, și a luat-o pe roaba sa, Agar. Avram a venit la ea și ea a zămislit.
29 Și când a văzut Agar că a zămislit, s-a bucurat foarte mult și stăpâna ei a fost disprețuită în ochii ei și a zis în sinea ei: „Numai pentru că sunt mai bună înaintea lui Dumnezeu decât Sarai, stăpâna mea, căci în toate zilele cât a fost stăpâna mea cu domnul meu, ea n-a zămislit, dar pe mine Domnul m-a făcut să zămislesc prin el într-un timp atât de scurt.”
30 Și când a văzut Sarai că Agar a rămas însărcinată cu Avram, Sarai a fost geloasă pe roaba sa și a zis Sarai în sinea ei: „Nu este nimic altceva decât că ea este mai bună decât mine.”
31 Și Sarai a zis lui Avram: „Nedreptatea mea să fie asupra ta! Căci, pe vremea când te-ai rugat înaintea Domnului pentru copii, de ce nu te-ai rugat pentru mine, ca Domnul să-mi dea sămânță de la tine?”
32 Când vorbesc cu Agar înaintea ta, ea disprețuiește cuvintele mele, pentru că a zămislit, și tu nu-i spui nimic. Domnul să judece între mine și tine pentru ce mi-ai făcut.

33 Și Avram a zis către Sarai: „Iată, roaba ta este în mâna ta; fă-i ce-ți place.” Și Sarai a asuprit-o, iar Agar a fugit de la ea în pustie.
34 Îngerul Domnului a găsit-o în locul unde fugise, lângă o fântână, și i-a zis: „Nu te teme, căci îți voi înmulți sămânța; vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael; întoarce-te acum la Sarai, stăpâna ta, și supune-te mâinilor ei.”
35 Agar a numit locul fântânii acelei Beer-Lahai-Roi; aceasta este între Cades și pustia Bered.
36 Și Agar s-a întors în vremea aceea la casa stăpânului ei și, la sfârșitul zilelor, Agar i-a născut lui Avram un fiu și Avram i-a pus numele Ismael; și Avram era în vârstă de optzeci și șase de ani când l-a născut.

CAPITOLUL 17

1 Și în zilele acelea, în al nouăzeci și unulea an al vieții lui Avram, copiii lui Chitim au făcut război cu copiii lui Tubal, căci după ce Domnul i-a risipit pe fiii oamenilor pe fața pământului, copiii lui Chitim s-au dus și s-au așezat în câmpia Canopia și și-au zidit acolo cetăți și au locuit lângă râul Tibreu.
2 Și copiii lui Tubal au locuit în Tuscanah, iar hotarele lor ajungeau până la râul Tibreu, și copiii lui Tubal au zidit o cetate în Tuscanah și au numit-o Sabinah, după numele Sabinei, fiul tatălui lor Tubal, și au locuit acolo până în ziua de azi.
3 În vremea aceea, copiii lui Chitim au făcut război cu copiii lui Tubal; copiii lui Tubal au fost înfrânți de copiii lui Chitim. Copiii lui Chitim au ucis trei sute șaptezeci de oameni dintre copiii lui Tubal.
4 Și în vremea aceea, copiii lui Tubal au jurat copiilor lui Chitim, zicând: „Să nu vă căsătoriți între noi și nimeni să nu-și dea fiica vreunuia dintre copiii lui Chitim.”
5 Căci toate fiicele lui Tubal erau frumoase în vremurile acelea, căci nu se găseau atunci în tot pământul femei atât de frumoase ca fiicele lui Tubal.
6 Toți cei ce se desfătau în frumusețea femeilor s-au dus la fiicele lui Tubal și au luat de la ele de soții; și fiii oamenilor, regii și prinții, care se desfătau foarte mult în frumusețea femeilor, au luat în acele zile de soții dintre fiicele lui Tubal.
7 Și după trei ani, după ce fiii lui Tubal juraseră fiilor lui Chitim că nu le vor da de soții pe fiicele lor, cam douăzeci de bărbați dintre fiii lui Chitim s-au dus să ia pe unele dintre fiicele lui Tubal, dar n-au găsit pe nimeni.
8 Căci fiii lui Tubal și-au ținut jurămintele, că nu se vor căsători cu ei, și nu și-au încălcat jurămintele.
9 În zilele secerișului, copiii lui Tubal s-au dus la câmpurile lor ca să-și strângă secerișul. Atunci s-au adunat tinerii din Chitim și s-au dus la cetatea Sabina. Fiecare bărbat a luat câte o tânără dintre fiicele lui Tubal și s-au dus în cetățile lor.
10 Și copiii lui Tubal au auzit de aceasta și s-au dus să facă război cu ei, dar nu i-au putut învinge, căci muntele era foarte înalt față de ei și, când au văzut că nu-i pot învinge, s-au întors în țara lor.
11 La schimbarea anului, copiii lui Tubal au plecat și au angajat cam zece mii de oameni din cetățile apropiate și au pornit la război împotriva copiilor lui Chitim.
12 Și copiii lui Tubal au mers la război cu copiii lui Chitim, ca să le distrugă țara și să-i asuprească, și în această luptă copiii lui Tubal i-au învins pe copiii lui Chitim, iar copiii lui Chitim, văzând că erau foarte strâmbați, i-au ridicat pe copiii pe care îi avuseseră cu fiicele lui Tubal, pe zidul care fusese zidit, ca să fie înaintea ochilor copiilor lui Tubal.
13 Fiii lui Chitim le-au zis: „Ați venit să faceți război cu fiii și fiicele voastre? Nu suntem noi socotiți ca carnea și oasele voastre, de atunci până acum?”
14 Când au auzit copiii lui Tubal aceasta, au încetat să mai facă război cu copiii lui Chitim și au plecat.
15 Și s-au întors în cetățile lor, iar copiii lui Chitim s-au adunat atunci și au zidit două cetăți lângă mare și au numit una Purtu și pe cealaltă Ariza.
16 Avram, fiul lui Terah, era atunci în vârstă de nouăzeci și nouă de ani.
17 În vremea aceea i S-a arătat Domnul și i-a zis: „Voi face legământul Meu între Mine și tine și-ți voi înmulți foarte mult sămânța. Acesta este legământul pe care îl fac între Mine și tine: orice copil de parte bărbătească va fi circumcis, tu și sămânța ta după tine.”
18 La vârsta de opt zile să fie circumcis; și legământul acesta va fi în trupul vostru ca un legământ veșnic.
19 De aceea, numele tău nu se va mai numi Avram, ci Avraam; și soția ta nu se va mai numi Sarai, ci Sara.
20 Căci vă voi binecuvânta pe amândoi și vă voi înmulți sămânța după tine, astfel încât vei ajunge un neam mare și vor ieși regi din tine.

CAPITOLUL 18

1 Avraam s-a sculat și a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu; a luat pe oamenii din casa lui și pe cei cumpărați cu banii lui și i-a circumcis, așa cum îi poruncise Domnul.
2 Și n-a mai rămas niciunul pe care să nu-l fi circumcis; Avraam și fiul său, Ismael, au fost circumcișii în carnea prepuțului lor; Ismael avea treisprezece ani când a fost circumcis în carnea prepuțului său.
3 În a treia zi, Avraam a ieșit din cortul său și a șezut la ușă ca să se bucure de căldura soarelui, în timp ce-și simțea durerea trupului.
4 Și Domnul i s-a arătat în câmpia Mamre și a trimis trei dintre îngerii săi slujitori să-l viziteze, iar el ședea la ușa cortului și și-a ridicat ochii și a văzut, și iată, trei bărbați veneau de departe, și s-a ridicat și a alergat să-i întâmpine și s-a închinat lor și i-a adus în casa lui.
5 Și le-a zis: „Dacă am căpătat trecere la ochii voștri, veniți și mâncați o bucată de pâine.” Și i-a stăruit, și s-au întors; le-a dat apă și și-au spălat picioarele și i-a pus sub un copac, la ușa cortului.
6 Și Avraam a alergat și a luat un vițel fraged și bun și s-a grăbit să-l junghie și l-a dat slujitorului său Eliezer ca să-l pregătească.
7 Avraam a venit la Sara în cort și i-a zis: „Pregătește repede trei măsuri de făină fină, frământ-o și fă turte ca să acoperi oala cu carne.” Și ea a făcut așa.
8 Și Avraam s-a grăbit și a adus înaintea lor unt și lapte, carne de vită și carne de oaie și le-a dat înaintea lor să mănânce înainte ca carnea vițelului să fie suficient de fiertă și au mâncat.

9 După ce au terminat de mâncat, unul dintre ei i-a zis: „Mă voi întoarce la tine pe vremea vieții mele, iar Sara, nevasta ta, va avea un fiu.”
10 Și bărbații au plecat după aceea și s-au dus în drumurile lor, în locurile în care fuseseră trimiși.
11 În zilele acelea, toți locuitorii Sodomei și Gomorei și ai celor cinci cetăți erau foarte răi și păcătoși împotriva Domnului și L-au mâniat pe Domnul cu urâciunile lor și au îmbătrânit în mod urâcios și batjocoritor înaintea Domnului, iar răutatea și fărădelegile lor erau mari înaintea Domnului în zilele acelea.
12 Și aveau în țara lor o vale foarte întinsă, cam la o jumătate de zi de mers pe jos, și în ea erau fântâni de apă și multă iarbă în jurul apei.
13 Și toți locuitorii Sodomei și Gomorei mergeau acolo de patru ori pe an, cu soțiile, copiii și toți ai lor, și se bucurau acolo cu tamburine și dansuri.
14 Și în vreme de bucurie, toți se ridicau și se apucau de soțiile vecinului lor, iar unii, de fiicele virgine ale vecinilor lor, și se bucurau de ele, și fiecare bărbat își vedea soția și fiica în mâinile vecinului său și nu spunea niciun cuvânt.
15 Și au făcut așa de dimineața până seara, iar după aceea s-au întors acasă, fiecare bărbat la casa lui și fiecare femeie la cortul ei; așa au făcut întotdeauna de patru ori pe an.
16 De asemenea, când un străin venea în cetățile lor și aducea bunuri pe care le cumpărase ca să le vândă acolo, locuitorii acestor cetăți se adunau, bărbați, femei și copii, tineri și bătrâni, și se duceau la omul acela și îi luau bunurile cu forța, dând fiecăruia câte puțin, până când se terminau toate bunurile pe care le adusese stăpânul în țară.
17 Și dacă stăpânul bunurilor se certa cu ei, zicând: „Ce este această lucrare pe care mi-ați făcut-o?”, atunci se apropiau de el unul câte unul și fiecare îi arăta puținul pe care îl luase și îl batjocoreau, zicând: „Am luat doar puținul pe care mi l-ai dat”; și când auzea aceasta de la toți, se ridica și pleca de la ei cu întristare și amărăciune în suflet, când toți se ridicau și mergeau după el și îl alungau din cetate cu mare zgomot și tumult.
18 Și era acolo un om din țara Elamului, care mergea încet pe drum, șezând pe măgarul său, care ducea o manta frumoasă, de diferite culori, și mantaua era legată cu o frânghie pe măgar.
19 Și bărbatul era în călătorie, trecând prin strada Sodomei, când a apus soarele seara, și a rămas acolo ca să rămână peste noapte, dar nimeni nu l-a primit în casa lui; și pe atunci era în Sodoma un om rău și ticălos, iscusit în a face rău, al cărui nume era Hedad.
20 Și a ridicat ochii și a văzut pe călător pe strada cetății și s-a apropiat de el și a zis: „De unde vii și unde te duci?”
21 Omul i-a zis: „Călătoresc din Hebron la Elam, de unde sunt și eu. Când am trecut, soarele a apus și nimeni nu m-a lăsat să intru în casa lui, deși aveam pâine și apă, paie și nutreț pentru măgarul meu și nu-mi lipsește nimic.”
22 Hedad i-a răspuns: „Tot ce vei avea nevoie, îmi voi da; dar să nu rămâi peste noapte pe stradă.”
23 Hedad l-a adus acasă și a scos mantaua de pe măgar cu frânghia și le-a adus acasă. I-a dat măgarului paie și nutreț, în timp ce călătorul a mâncat și a băut în casa lui Hedad și a rămas acolo în noaptea aceea.
24 Și dimineața, călătorul s-a sculat devreme ca să-și continue călătoria, când Hedad i-a zis: „Stai, îmbărbătează-ți inima cu o bucată de pâine și apoi pleacă.” Și omul a făcut așa; și a rămas cu el, și amândoi au mâncat și au băut împreună în timpul zilei, când omul s-a sculat ca să plece.
25 Și Hedad i-a zis: „Iată, ziua se apropie de sfârșit, mai bine ai rămâne toată noaptea ca să ți se liniștească inima; și el l-a insistat, așa că a rămas acolo toată noaptea, iar în a doua zi s-a sculat devreme să plece, când Hedad l-a insistat, zicând: „Încurajează-ți inima cu o bucată de pâine și apoi du-te.” Și a rămas și a mâncat cu el și în a doua zi, și apoi omul s-a sculat să-și continue călătoria.
26 Și Hedad i-a zis: „Iată, ziua se apropie de sfârșit; rămâi cu mine ca să-ți mângâi inima și dimineața scoală-te devreme și pleacă de pe drumul tău.”
27 Omul acela n-a vrut să mai rămână, ci s-a sculat și și-a pus șaua pe măgar. În timp ce își punea șaua pe măgar, soția lui Hedad a zis soțului ei: „Iată, omul acesta a stat cu noi două zile, mâncând și bând, și nu ne-a dat nimic; și acum oare va pleca de la noi fără să ne dea nimic?” Și Hedad i-a zis: „Taci!”
28 Omul și-a înșeuat măgarul ca să meargă și i-a cerut lui Hedad să-i dea frânghia și mantaua ca să o lege pe măgar.
29 Hedad i-a zis: „Ce spui?” El i-a răspuns: „Stăpânul meu, să-mi dai șnurul și mantaua petrecută cu pete, pe care le-ai ascuns la tine în casa ta, ca să le păzesc.”
30 Și Hedad i-a răspuns bărbatului, zicând: „Aceasta este interpretarea visului tău: frânghia pe care ai văzut-o înseamnă că viața ta se va prelungi ca o frânghie, iar faptul că a văzut mantaua colorată cu tot felul de culori înseamnă că vei avea o vie în care vei planta pomi roditori de toate felurile.”
31 Și călătorul a răspuns, zicând: „Nu așa, domnul meu, căci eram treaz când ți-am dat frânghia și o manta țesută în diferite culori, pe care ai luat-o de pe măgar ca să mi le pui lângă tine; iar Hedad a răspuns și a zis: „Cu siguranță ți-am spus interpretarea visului tău și este un vis bun și aceasta este interpretarea lui.”
32 Fiii oamenilor îmi dau acum patru arginți, care sunt sarcina mea pentru interpretarea viselor, și numai de la tine cer trei arginți.
33 Omul s-a mâniat la cuvintele lui Hedad și a plâns amarnic și l-a adus pe Hedad la Serak, judecătorul Sodomei.
34 Și omul și-a prezentat cauza înaintea judecătorului Serak, când Hedad a răspuns, zicând: „Nu este așa, ci așa stă treaba; iar judecătorul i-a zis călătorului: „Acest om, Hedad, îți spune adevărul, căci este faimos în cetăți pentru interpretarea exactă a viselor.”
35 Și omul a strigat la cuvântul judecătorului și a zis: „Nu așa, Domnul meu, căci în ziua în care i-am dat frânghia și mantaua care erau pe măgar, ca să le pună deoparte în casa lui; și amândoi s-au certat înaintea judecătorului, unul zicând: „Așa a fost vorba”, iar celălalt spunând altfel.
36 Hedad a zis omului acela: „Dă-mi patru arginți, pe care îi cer pentru tâlcuirea viselor mele; nu voi avea nicio îngrămădire; dar dă-mi cheltuiala pentru cele patru mese pe care le-ai mâncat în casa mea.”
37 Omul a zis lui Hedad: „Îți voi plăti pentru ce am mâncat în casa ta; dă-mi numai frânghia și mantaua pe care le-ai ascuns în casa ta.”
38 Și Hedad a răspuns înaintea judecătorului și i-a zis omului: „Nu ți-am spus tâlcuirea visului tău? Funia înseamnă că zilele tale vor fi lungi ca o funie, iar mantaua

înseamnă că vei avea o vie în care vei planta tot felul de pomi roditori.”
39 Aceasta este interpretarea corectă a visului tău: dă-mi acum cei patru arginți pe care îi cer ca răsplată, căci nu-ți voi face nicio îngăduință.
40 Și omul a plâns la cuvintele lui Hedad și amândoi s-au certat înaintea judecătorului, iar judecătorul a dat porunci slujitorilor săi, care i-au alungat fără grabă din casă.
41 Și au plecat certându-se de la judecător, când locuitorii Sodomei i-au auzit și s-au adunat în jurul lor și au strigat împotriva străinului și l-au alungat fără grabă din cetate.
42 Și omul și-a continuat călătoria pe măgarul său cu amărăciune în suflet, tânguindu-se și plângând.
43 Și pe când mergea, a plâns din cauza celor ce i se întâmplaseră în cetatea coruptă a Sodomei.

CAPITOLUL 19

1 Cetățile Sodomei aveau patru judecători în patru cetăți, iar acestea erau numele lor: Serak în cetatea Sodomei, Șarkad în Gomora, Zabnac în Adma și Menon în Țeboim.
2 Și Eliezer, slujitorul lui Avraam, le-a dat nume diferite și l-a transformat pe Serak în Shakra, pe Sharkad în Shakrura, pe Zebnac în Kezobim și pe Menon în Matzlodin.
3 Și, din dorința celor patru judecători ai lor, locuitorii Sodomei și Gomorei aveau paturi ridicate pe străzile orașelor, iar dacă un om ajungea în aceste locuri, îl apucau și îl aduceau într-unul dintre paturile lor și îl obligau cu forța să se culce în ele.
4 Și când se culca, trei bărbați stăteau la capul lui și trei la picioarele lui și îl măsurau după lungimea patului, iar dacă omul era mai mic decât patul, acești șase bărbați îl întindeau la fiecare capăt, iar când striga la ei, ei nu-i răspundeau.
5 Și dacă era mai lung decât patul, trăgeau cele două laturi ale patului la fiecare capăt, până când omul ajungea la porțile morții.
6 Și dacă continua să strige către ei, ei îi răspundeau, zicând: „Așa se va face unui om care intră în țara noastră.”
7 Și când au auzit oamenii toate aceste lucruri pe care le făceau locuitorii cetăților Sodomei, s-au abținut să vină acolo.
8 Și când un om sărac venea în țara lor, îi dădeau argint și aur și făceau o strigăt în tot orașul să nu i se dea nici măcar o bucată de pâine de mâncare, iar dacă străinul rămânea acolo câteva zile și murea de foame, neputând obține nici măcar o bucată de pâine, atunci la moartea lui, toți oamenii orașului veneau și își luau argintul și aurul pe care i le dăduseră.
9 Și cei care au putut recunoaște argintul sau aurul pe care i-l dăduseră l-au luat înapoi, iar la moartea lui l-au dezbrăcat și de hainele sale și se luptau pentru ele, iar cel care l-a învins pe vecinul său le-a luat.
10 După aceea, l-au dus și l-au îngropat sub niște tufișuri în pustie; așa făceau în toate zilele cu oricine venea la ei și murea în țara lor.
11 Și, după un timp, Sara l-a trimis pe Eliezer la Sodoma, ca să-l vadă pe Lot și să-l întrebe de starea lui.
12 Eliezer s-a dus la Sodoma și a întâlnit un sodoman care se certa cu un străin. Sodomanul l-a dezbrăcat pe sărac de toate hainele lui și a plecat.
13 Și acest sărman om a strigat către Eliezer și s-a rugat pentru favoarea lui din cauza a ceea ce i-a făcut omul din Sodoma.
14 Și i-a zis: „De ce te porți așa cu săracul care a venit în țara ta?”
15 Și bărbatul din Sodoma i-a răspuns lui Eliezer, zicând: „Oare omul acesta este fratele tău sau te-au pus locuitorii din Sodoma judecător astăzi, ca să vorbești despre omul acesta?”
16 Eliezer s-a certat cu omul din Sodoma din cauza săracului. Când Eliezer s-a apropiat să ia hainele săracului de la omul din Sodoma, s-a grăbit și l-a lovit pe Eliezer în frunte cu o piatră.
17 Și sângele a curs din belșug de pe fruntea lui Eliezer, iar când omul a văzut sângele, l-a apucat pe Eliezer, zicând: „Dă-mi plata mea pentru că te-am scăpat de acest sânge rău care era pe fruntea ta, căci acesta este obiceiul și legea în țara noastră.”
18 Eliezer i-a zis: „M-ai rănit și îmi ceri să-ți plătesc plata; dar Eliezer n-a vrut să asculte cuvintele omului din Sodoma.
19 Omul acela l-a prins pe Eliezer și l-a adus la Șacra, judecătorul Sodomei, pentru judecată.
20 Și omul a vorbit judecătorului, zicând: „Te rog, domnul meu, așa a făcut omul acesta, căci l-am lovit cu o piatră încât i-a curs sânge de pe frunte și nu vrea să-mi dea plata.”
21 Și judecătorul i-a zis lui Eliezer: „Acest om îți spune adevărul, dă-i plata lui, căci acesta este obiceiul în țara noastră; și Eliezer a auzit cuvintele judecătorului și a ridicat o piatră și l-a lovit pe judecător, iar piatra i-a lovit fruntea și sângele a curs din belșug de pe fruntea judecătorului. Și Eliezer a zis: „Dacă acesta este obiceiul în țara voastră, dă-i acestui om ce ar fi trebuit să-i dau eu, căci aceasta a fost hotărârea voastră, ați decretat-o.”
22 Și Eliezer l-a lăsat pe omul din Sodoma la judecător, iar acesta a plecat.
23 Și când regii Elamului au făcut război cu regii Sodomei, regii Elamului au luat toate averile Sodomei și l-au luat captiv pe Lot, împreună cu averile lui. Când i s-a spus lui Avraam, acesta s-a dus și a făcut război cu regii Elamului și a recuperat din mâinile lor toate averile lui Lot, precum și averile Sodomei.
24 Pe vremea aceea, nevasta lui Lot i-a născut o fiică, și el i-a pus numele Paltit, zicând: „Pentru că Dumnezeu l-a izbăvit pe el și toată casa lui din mâinile împăraților Elamului.” Și Paltit, fiica lui Lot, a crescut, și unul dintre oamenii Sodomei a luat-o de nevastă.
25 Și un om sărac a venit în cetate să caute întreținere și a rămas în cetate câteva zile, iar toți locuitorii Sodomei au făcut o proclamație a obiceiului lor de a nu-i da acestui om nici măcar o bucată de pâine de mâncare, până când nu va cădea mort la pământ, și așa au făcut.
26 Și Paltith, fiica lui Lot, l-a văzut pe acest om zăcând pe străzi, înfometat, și nimeni nu-i dădea nimic ca să-l țină în viață, și era chiar pe moarte.
27 Și sufletul ei s-a umplut de milă din cauza omului acela și l-a hrănit în secret cu pâine timp de multe zile, iar sufletul acestui om a fost înviat.
28 Căci când ieșea să aducă apă, punea pâinea în urcior; și când ajungea la locul unde era săracul, lua pâinea din urcior și i-o dădea să mănânce; așa a făcut și ea multe zile.

29 Și toți locuitorii Sodomei și Gomorei se întrebau cum a putut omul acesta să îndure foametea atâtea zile.
30 Și au zis unul către altul: „Nu se poate decât să mănânce și să bea, căci nimeni nu poate îndura foamea atâtea zile sau să trăiască precum omul acesta, fără să i se schimbe măcar la față; și trei bărbați s-au ascuns într-un loc unde stătea săracul, ca să vadă cine i-a adus pâine de mâncare.
31 Și Paltith, fiica lui Lot, a ieșit în ziua aceea să aducă apă și a pus pâine în urciorul ei cu apă. S-a dus să scoată apă de la locul săracului și a scos pâinea din urcior și i-a dat săracului și el a mâncat-o.
32 Și cei trei bărbați au văzut ce i-a făcut Paltith săracului om și i-au zis: „Tu ești atunci cea care l-ai întreținut și de aceea nu a murit de foame, nu și-a schimbat înfățișarea și nu a murit ca ceilalți.”
33 Și cei trei bărbați au ieșit din locul în care se ascundeau și au luat pe Paltit și pâinea care era în mâna săracului.
34 Și au luat-o pe Paltith și au adus-o înaintea judecătorilor lor și le-au spus: „Așa a făcut ea și ea este cea care l-a hrănit pe sărac cu pâine, de aceea el n-a murit în tot acest timp; acum, de aceea, spune-ne pedeapsa cuvenită acestei femei pentru că a încălcat legea noastră.”
35 Locuitorii Sodomei și Gomorei s-au adunat și au aprins un foc în strada cetății; au luat-o pe femeie și au aruncat-o în foc, iar ea a fost arsă până a fost prefăcută în cenușă.
36 Și în cetatea Adma era o femeie căreia i-au făcut la fel.
37 Un călător a venit în cetatea Adma ca să rămână acolo peste noapte, cu gândul să se întoarcă acasă dimineața și s-a așezat în fața ușii casei tatălui tinerei femei, ca să rămână acolo, deoarece soarele apusese când ajunsese în locul acela; iar tânăra femeie l-a văzut șezând la ușa casei.
38 Și el i-a cerut să bea apă, iar ea i-a zis: „Cine ești tu?” Iar el i-a zis: „Astăzi mergeam pe drum și am ajuns aici când a apus soarele; așa că voi rămâne aici toată noaptea, iar dimineața mă voi scula devreme și îmi voi continua călătoria.”
39 Tânăra a intrat în casă și i-a adus bărbatului pâine și apă de mâncare și de băut.
40 Și această întâmplare a ajuns la cunoștința locuitorilor din Adma și s-au adunat și au adus-o pe tânără înaintea judecătorilor, ca să o judece pentru fapta aceasta.
41 Și judecătorul a zis: „Judecata de moarte trebuie să se dea asupra acestei femei, pentru că a încălcat legea noastră și, prin urmare, aceasta este decizia cu privire la ea.”
42 Și locuitorii acelor cetăți s-au adunat și au scos-o pe tânără și au uns-o cu miere din cap până în picioare, așa cum hotărâse judecătorul, și au pus-o înaintea unui roi de albine care erau atunci în stupii lor, iar albinele au zburat asupra ei și au înțepat-o încât tot corpul i s-a umflat.
43 Tânăra femeie a țipat din cauza albinelor, dar nimeni n-a băgat-o în seamă sau n-a avut milă de ea, iar strigătele ei s-au înălțat până la cer.
44 Și Domnul S-a mâniat din cauza aceasta și din cauza tuturor lucrărilor cetăților Sodomei, căci aveau hrană din belșug și liniște printre ele, dar tot nu voiau să-i întrețină pe săraci și pe cei nevoiași, iar în acele zile faptele lor rele și păcatele s-au mărit înaintea Domnului.
45 Domnul a trimis după doi dintre îngerii care veniseră la casa lui Avraam, ca să distrugă Sodoma și cetățile ei.
46 Îngerii s-au ridicat de la ușa cortului lui Avraam, după ce mâncaseră și băuseră, și au ajuns la Sodoma seara. Lot ședea atunci la poarta Sodomei și, când i-a văzut, s-a ridicat să le întâmpine și s-a închinat până la pământ.
47 Și i-a stăruit foarte tare și i-a adus în casa lui și le-a dat de mâncare pe care au mâncat-o și au rămas peste noapte în casa lui.
48 Îngerii i-au zis lui Lot: „Scoală-te și ieși din locul acesta, tu și tot ce este al tău, ca să nu pierzi în nelegiuirea acestui cetate, căci Domnul va nimici locul acesta.”
49 Și îngerii au apucat mâna lui Lot și mâna soției lui și mâna copiilor lui și tot ce-i aparținea și l-au scos afară și l-au pus afară din cetăți.
50 Și i-au zis lui Lot: „Scapă, ca să-ți scapi viața!” Și el a fugit cu tot ce era al lui.
51 Atunci Domnul a făcut să plouă din ceruri peste Sodoma, peste Gomora și peste toate aceste cetăți, pucioasă și foc de la Domnul.
52 Și a distrus aceste cetăți, toată câmpia și toți locuitorii cetăților și tot ce creștea pe pământ; și Ado, soția lui Lot, s-a uitat înapoi să vadă distrugerea cetăților, căci i s-a făcut milă de fiicele ei care rămăseseră în Sodoma, pentru că nu s-au dus cu ea.
53 Și când s-a uitat înapoi, s-a transformat într-un stâlp de sare și este încă în locul acela până în ziua de azi.
54 Și boii care stăteau în locul acela lingeau zilnic sarea până la capătul picioarelor, iar dimineața țâșnea din nou la suprafață, și o lingeau din nou până în ziua de azi.
55 Și Lot și două dintre fiicele sale care au rămas cu el au fugit și au scăpat în peștera Adulam și au rămas acolo o vreme.
56 Și Avraam s-a sculat devreme dimineața ca să vadă ce se întâmplase cu cetățile Sodomei; și s-a uitat și a văzut fumul cetăților ridicându-se ca fumul unui cuptor.
57 Și Lot și cele două fiice ale sale au rămas în peșteră și l-au pus pe tatăl lor să bea vin și s-au culcat cu el, căci au spus că nu există niciun om pe pământ care să poată ridica sămânță din ele, căci credeau că întregul pământ a fost distrus.
58 Amândouă s-au culcat cu tatăl lor și au zămislit și au născut fii. Cea întâi născută a pus fiului ei numele Moab, zicând: „Din tatăl meu l-am zămislit; el este tatăl moabiților până în ziua de azi.”
59 Și cea mai tânără a numit pe fiul ei Benami; el este tatăl fiilor lui Amon până în ziua de azi.
60 Și după aceasta, Lot și cele două fiice ale lui au plecat de acolo și a locuit dincolo de Iordan cu cele două fiice ale lui și fiii lor. Fiii lui Lot au crescut și s-au dus și și-au luat soții din țara Canaanului și au născut copii și au fost roditori și s-au înmulțit.

CAPITOLUL 20

1 În vremea aceea, Avraam a plecat din câmpia Mamre și s-a dus în țara filistenilor și a locuit în Gherar. În al douăzeci și cincilea an de când Avraam era în țara Canaanului și în al o suta an al vieții lui Avraam, a ajuns la Gherar, în țara filistenilor.
2 Și când au intrat în țară, el a zis Sarei, soției sale: „Spune oricui te va întreba că ești sora mea, ca să scăpăm de răul locuitorilor țării.”
3 Pe când locuia Avraam în țara filistenilor, slujitorii lui Abimelec, împăratul filistenilor, au văzut că Sara era foarte

frumoasă și l-au întrebat pe Avraam despre ea. Și el a zis: „Este sora mea.”
4 Slujitorii lui Abimelec s-au dus la Abimelec și i-au zis: „Un om din țara Canaanului a venit să locuiască în țară și are o soră foarte frumoasă.”
5 Abimelec a auzit cuvintele slujitorilor săi, care i-au lăudat-o pe Sara, și a trimis Abimelec pe slujitorii săi și au adus-o pe Sara la rege.
6 Și Sara a ajuns la casa lui Abimelec, și regele a văzut că Sara era frumoasă și ea i-a plăcut foarte mult.
7 Și s-a apropiat de ea și i-a zis: „Ce ți se pare omul acela cu care ai venit în țara noastră?” Sara a răspuns și a zis: „El este fratele meu și am venit din țara Canaanului ca să locuim oriunde am putea găsi un loc.”
8 Și Abimelec i-a zis Sarei: „Iată, țara mea este înaintea ta; pune-l pe fratele tău în orice parte a acestei țări care îți place, și va fi datoria noastră să-l înălțăm și să-l ridicăm mai presus de toți oamenii din țară, deoarece el este fratele tău.”
9 Și Abimelec a trimis după Avraam, iar Avraam a venit la Abimelec.
10 Și Abimelec i-a zis lui Avraam: „Iată, am dat poruncă să fii onorat cum dorești, din pricina surorii tale Sara.”
11 Și Avraam a ieșit de la împărat, iar darul împăratului l-a urmat.
12 Ca seara, înainte ca oamenii să se culce să se odihnească, împăratul ședea pe tronul său și un somn adânc l-a cuprins și a dormit până dimineața.
13 Și a visat că un înger al Domnului a venit la el cu o sabie scoasă în mână. Îngerul stătea deasupra lui Abimelec și voia să-l omoare cu sabia. Regele s-a înspăimântat în visul său și a zis îngerului: „Cu ce am păcătuit împotriva ta, de vii să mă omori cu sabia ta?”
14 Îngerul i-a răspuns lui Abimelec: „Iată, tu vei muri din cauza femeii pe care ai adus-o aseară în casa ta; căci este o femeie măritată, soția lui Avraam, care a venit în casa ta; acum, dă înapoi omului aceluia soția lui, căci ea este soția lui; și dacă n-o vei întoarce, să știi că vei muri negreșit, tu și tot ce este al tău.”
15 Și în noaptea aceea a fost un mare strigăt în țara filistenilor, iar locuitorii țării au văzut silueta unui om stând în picioare cu o sabie scoasă în mână și a lovit pe locuitorii țării cu sabia, da, a continuat să-i lovească.
16 Îngerul Domnului a lovit tot pământul filistenilor în noaptea aceea și a fost o mare neliniște în noaptea aceea și în dimineața următoare.
17 Toate pântecele erau închise și toate scurgerile lor; și mâna Domnului era peste ele din cauza Sarei, soția lui Avraam, pe care o luase Abimelec.
18 Și dimineața, Abimelec s-a sculat cu groază, confuzie și o mare groază. A trimis să-și cheme slujitorii și le-a povestit visul său, iar poporul s-a înfricoșat foarte tare.
19 Un bărbat care stătea printre slujitorii împăratului a răspuns împăratului, zicând: „O, împărate, dă înapoi femeia aceasta soțului ei, căci el este soțul ei; căci la fel s-a întâmplat și împăratului Egiptului când a venit bărbatul acesta în Egipt.”
20 Și a zis despre soția sa: „Este sora mea”, căci așa face el când vine să locuiască în țara în care locuiește ca străin.
21 Și Faraon a trimis să ia această femeie de soție, iar Domnul a adus asupra lui urgii grele, până când a returnat-o pe femeie soțului ei.
22 Acum, deci, o, rege suveran, află ce s-a întâmplat aseară în toată țara, căci a fost o foarte mare consternare, o mare durere și tânguire, și știm că s-a întâmplat din cauza femeii pe care ai luat-o.
23 Acum, deci, dă înapoi pe această femeie soțului ei, ca să nu ni se întâmple nouă cum s-a întâmplat cu Faraon, regele Egiptului, și cu supușii lui, și să nu murim; și Abimelec s-a grăbit să cheme și a chemat-o pe Sara, și ea a venit înaintea lui, și el l-a chemat pe Avraam, și el a venit înaintea lui.
24 Și Abimelec le-a zis: „Ce înseamnă această faptă pe care ați făcut-o, spunând că sunteți frate și soră, iar eu am luat-o de nevastă pe această femeie?”
25 Și Avraam a zis: „Fiindcă am crezut că voi muri din cauza soției mele; și Abimelec a luat oi și cirezi, robi și roabe și o mie de sicli de argint și i-a dat lui Avraam, și i-a înapoiat-o pe Sara.”
26 Și Abimelec i-a zis lui Avraam: „Iată, toată țara este înaintea ta; locuiește în ea oriunde vei alege.”
27 Avraam și Sara, soția lui, au ieșit din fața regelui cu onoare și respect și au locuit în țară, chiar în Gherar.
28 Toți locuitorii țării filistenilor și slujitorii regelui erau încă în suferință din cauza urgiei pe care îngerul o lovise asupra lor toată noaptea, din cauza Sarei.
29 Și Abimelec a trimis după Avraam, zicând: „Roagă-te acum pentru robii tăi către Domnul Dumnezeul tău, ca să îndepărteze această moarte din mijlocul nostru.”
30 Și Avraam s-a rugat pentru Abimelec și pentru supușii lui, iar Domnul a ascultat rugăciunea lui Avraam și l-a vindecat pe Abimelec și pe toți supușii lui.

CAPITOLUL 21

1 Pe vremea aceea, la sfârșitul unui an și patru luni petrecute de Avraam în țara filistenilor, la Gherar, Dumnezeu a cercetat-o pe Sara. Domnul Și-a adus aminte de ea. Ea a rămas însărcinată și i-a născut lui Avraam un fiu.
2 Și Avraam a pus numele fiului care i se născuse, pe care i-l născuse Sara, Isaac.
3 Avraam l-a circumcis pe fiul său, Isaac, la vârsta de opt zile, așa cum poruncise Dumnezeu lui Avraam să facă seminței sale după el; Avraam avea o sută de ani, iar Sara nouăzeci de ani, când li s-a născut Isaac.
4 Copilul a crescut și a fost înțărcat, iar Avraam a făcut un ospăț mare în ziua în care Isaac a fost înțărcat.
5 Și Sem și Eber și tot poporul cel mare al țării, și Abimelec, regele filistenilor, și slujitorii lui, și Picol, căpetenia oștirii sale, au venit să mănânce și să bea și să se bucure la ospățul pe care l-a făcut Avraam în ziua înțărcării fiului său Isaac.
6 Terah, tatăl lui Avraam, și Nahor, fratele său, au venit din Haran, ei și toți cei ai lor, căci s-au bucurat foarte mult când au auzit că Sarei i se născuse un fiu.
7 Și au venit la Avraam și au mâncat și au băut la ospățul pe care l-a făcut Avraam în ziua înțărcării lui Isaac.
8 Terah și Nahor s-au bucurat împreună cu Avraam și au rămas cu el multe zile în țara filistenilor.

9 Pe vremea aceea, a murit Serug, fiul lui Reu, în primul an de la nașterea lui Isaac, fiul lui Avraam.
10 Toate zilele lui Serug au fost două sute treizeci și nouă de ani; apoi a murit.
11 Ismael, fiul lui Avraam, era mare în zilele acelea; avea paisprezece ani când Sara i-a născut lui Avraam pe Isaac.
12 Dumnezeu a fost cu Ismael, fiul lui Avraam; el a crescut și a învățat să folosească arcul și a devenit arcaș.
13 Și când Isaac avea cinci ani, ședea cu Ismael la ușa cortului.
14 Și Ismael a venit la Isaac și s-a așezat în fața lui; a luat arcul, l-a întins și a pus săgeata în el și a vrut să-l omoare pe Isaac.
15 Și Sara a văzut fapta pe care Ismael a vrut să o facă fiului ei, Isaac, și s-a întristat foarte tare din cauza fiului ei și a trimis după Avraam și i-a zis: „Izgonește-o pe această roabă și pe fiul ei, căci fiul ei nu va fi moștenitor împreună cu fiul meu, căci așa a căutat să-i facă astăzi.”
16 Și Avraam a ascultat de glasul Sarei și s-a sculat devreme dimineața și a luat douăsprezece pâini și o burduf cu apă pe care le-a dat Agarului și a trimis-o afară împreună cu fiul ei. Și Agar s-a dus cu fiul ei în pustiu și au locuit în pustiul Paran cu locuitorii pustiului. Și Ismael era arcaș și a locuit în pustiu mult timp.
17 După aceea, el și mama lui s-au dus în țara Egiptului și au locuit acolo. Agar a luat o soție pentru fiul ei din Egipt, al cărei nume era Meriba.
18 Și soția lui Ismael a zămislit și a născut patru fii și două fiice, iar Ismael, mama lui, soția lui și copiii lui s-au dus apoi și s-au întors în pustiu.
19 Și și-au făcut corturi în pustiu, în care au locuit și au continuat să călătorească și apoi să se odihnească lunar și anual.
20 Dumnezeu i-a dat lui Ismael turme, cirezi și corturi, din cauza tatălui său Avraam, și omul s-a înmulțit cu vite.
21 Și Ismael a locuit în pustiuri și în corturi, călătorind și odihnindu-se mult timp și nu a văzut fața tatălui său.
22 După câtva timp, Avraam i-a zis Sarei, soției sale: „Mă voi duce să-l văd pe fiul meu, Ismael, căci doresc să-l văd, fiindcă nu l-am mai văzut de mult timp.”
23 Și Avraam a călărit pe una dintre cămilele sale în pustiu ca să-l caute pe fiul său, Ismael, căci auzise că acesta locuia într-un cort în pustiu cu tot ce era al lui.
24 Și Avraam s-a dus în pustiu și a ajuns la cortul lui Ismael pe la amiază și a întrebat de Ismael și a găsit-o pe soția lui Ismael stând în cort cu copiii ei, iar Ismael, soțul ei, și mama lui nu erau cu ei.
25 Și Avraam a întrebat pe soția lui Ismael, zicând: „Unde s-a dus Ismael?” Și ea a răspuns: „A plecat la câmp să vâneze.” Și Avraam era încă călare pe cămilă, căci nu voia să se culce la pământ, deoarece jurase soției sale, Sara, că nu se va da jos de pe cămilă.
26 Și Avraam a zis soției lui Ismael: „Fiica mea, dă-mi puțină apă ca să beau, căci sunt obosit de la călătorie.”
27 Și soția lui Ismael i-a răspuns lui Avraam: „N-avem nici apă, nici pâine.” Și ea a rămas în cort și nu l-a băgat în seamă pe Avraam și nici nu l-a întrebat cine este.
28 Dar ea își bătea copiii în cort și îi blestema și l-a blestemat și pe soțul ei, Ismael, și l-a ocărat. Avraam a auzit cuvintele soției lui Ismael către copiii ei și s-a mâniat foarte tare și s-a nemulțumit.
29 Și Avraam a chemat femeia să iasă la el din cort, iar femeia a venit și a stat în fața lui Avraam, căci Avraam era încă călare pe cămilă.
30 Și Avraam a zis soției lui Ismael: „Când se va întoarce acasă soțul tău, Ismael, spune-i aceste cuvinte:
31 Un om foarte bătrân din țara filistenilor a venit aici să te caute și aceasta era înfățișarea și chipul lui; nu l-am întrebat cine este și, văzând că tu nu erai aici, mi-a vorbit și a zis: „Când se va întoarce Ismael, soțul tău, spune-i că așa a zis omul acesta: «Când te vei întoarce acasă, dă la o parte cuiul acesta din cortul pe care l-ai pus aici și pune un alt cui în locul lui».
32 Avraam și-a terminat porunca dată femeii și s-a întors și a plecat pe cămilă spre casă.
33 Și după aceea, Ismael s-a întors de la vânătoare, el și mama lui, și s-a întors la cort, iar soția lui i-a spus aceste cuvinte:
34 Un om foarte bătrân din țara filistenilor a venit să te caute și iată înfățișarea și chipul lui; nu l-am întrebat cine este și, văzând că nu erai acasă, mi-a zis: „Când va veni soțul tău acasă, spune-i că așa vorbește bătrânul: «Dă la o parte cuiul cortului pe care l-ai pus aici și pune un alt cui în locul lui».”
35 Și Ismael a auzit cuvintele soției sale și a știut că era tatăl său și că soția sa nu-l cinstea.
36 Și Ismael a înțeles cuvintele tatălui său pe care le spusese soției sale și Ismael a ascultat de glasul tatălui său și Ismael a părăsit-o pe acea femeie și ea a plecat.
37 Și Ismael s-a dus după aceea în țara Canaanului și a luat o altă soție și a adus-o în cortul său, în locul unde locuia atunci.
38 Și după trei ani, Avraam a zis: „Mă voi întoarce să-l văd pe fiul meu Ismael, căci nu l-am mai văzut de mult timp.”
39 Și a călărit pe cămila sa și s-a dus în pustie și a ajuns la cortul lui Ismael pe la amiază.
40 Și a întrebat de Ismael, iar soția lui a ieșit din cort și ea a zis: „Nu este aici, domnul meu, căci s-a dus să vâneze pe câmp și să hrănească cămilele.” Și femeia i-a zis lui Avraam: „Intră, domnul meu, în cort și mănâncă o bucată de pâine, căci sufletul tău este obosit din cauza călătoriei.”
41 Și Avraam i-a zis: „Nu mă voi opri, căci mă grăbesc să-mi continui călătoria; dar dă-mi puțină apă să beau, căci mi-e sete.” Și femeia s-a grăbit și a alergat în cort și a adus lui Avraam apă și pâine, pe care le-a pus înaintea lui și l-a îndemnat să mănânce; și el a mâncat și a băut și inima lui s-a mângâiat și l-a binecuvântat pe fiul său, Ismael.
42 Și a terminat de mâncat, a binecuvântat pe Domnul și i-a zis soției lui Ismael: „Când Ismael se va întoarce acasă, spune-i aceste cuvinte:
43 Un om foarte bătrân din țara filistenilor a venit aici și a întrebat de tine, și tu nu erai aici; și i-am adus pâine și apă și a mâncat și a băut și inima lui s-a mângâiat.
44 Și mi-a spus aceste cuvinte: „Când se va întoarce acasă, soțul tău, Ismael, spune-i: «Piesa de cui ai la cortul tău este foarte bună; nu-l scoate din cort.»”
45 Și Avraam a terminat de dat porunci femeii și a plecat călare spre casa lui, în țara filistenilor; iar când Ismael a ajuns la cortul său, soția lui a ieșit să-l întâmpine cu bucurie și cu o inimă veselă.
46 Ea i-a zis: „A venit aici un bătrân din țara filistenilor, și iată înfățișarea lui. A întrebat de tine, dar tu nu erai aici.

Am adus pâine și apă, a mâncat și a băut, și inima lui s-a mângâiat.”
47 Și mi-a spus aceste cuvinte: „Când se va întoarce acasă, soțul tău Ismael, spune-i: «Piesa de cui ai la cortul acesta este foarte bună; nu-l scoate din cort.»”
48 Și Ismael a știut că era tatăl său și că soția sa îl onorase, iar Domnul l-a binecuvântat pe Ismael.

CAPITOLUL 22

1 Și Ismael s-a sculat atunci și a luat soția sa, copiii săi, vitele sale și tot ce era al său și a plecat de acolo și s-a dus la tatăl său în țara filistenilor.
2 Și Avraam i-a povestit fiului său Ismael ce s-a întâmplat cu prima soție pe care a luat-o Ismael, și ce a făcut ea.
3 Și Ismael și copiii lui au locuit cu Avraam multe zile în țara aceea, iar Avraam a locuit mult timp în țara filistenilor.
4 Și zilele au crescut și au ajuns la douăzeci și șase de ani, și după aceea Avraam cu slujitorii săi și toți cei ai lui au plecat din țara filistenilor și s-au mutat la o mare distanță și s-au apropiat de Hebron și au rămas acolo, iar slujitorii lui Avraam au săpat fântâni de apă, iar Avraam și toți cei ai lui au locuit lângă apă, iar slujitorii lui Abimelec, regele filistenilor, au auzit vestea că slujitorii lui Avraam săpaseră fântâni de apă în hotarele țării.
5 Și au venit și s-au certat cu slujitorii lui Avraam și le-au jefuit fântâna cea mare pe care o săpaseră.
6 Și Abimelec, regele filistenilor, a auzit de acest lucru și el, împreună cu Picol, căpetenia oștirii sale, și douăzeci dintre oamenii săi, au venit la Avraam. Și Abimelec i-a vorbit lui Avraam despre slujitorii săi, iar Avraam l-a mustrat pe Abimelec pentru fântâna pe care i-o jefuiseră slujitorii săi.
7 Și Abimelec i-a zis lui Avraam: „Viu este Domnul, care a creat tot pământul, că n-am auzit până în ziua de azi ce au făcut slujitorii mei slujitorilor tăi.”
8 Avraam a luat șapte mielușei și le-a dat lui Abimelec, zicând: „Ia-le, te rog, din mâinile mele, ca să-mi slujească de mărturie că eu am săpat fântâna aceasta.”
9 Și Abimelec a luat cele șapte mielușei pe care i le dăduse Avraam, căci îi dăduse și vite și cirezi în belșug. Și Abimelec i-a jurat lui Avraam cu privire la fântână; de aceea a numit fântâna aceea Beer-Șeba, căci acolo au jurat amândoi cu privire la ea.
10 Și amândoi au făcut un legământ în Beer-Șeba, iar Abimelec s-a ridicat împreună cu Picol, căpitanul oștirii sale, și toți oamenii lui și s-au întors în țara filistenilor. Iar Avraam și toți cei ai lui au locuit în Beer-Șeba și a stat în țara aceea mult timp.
11 Și Avraam a plantat o crângă mare în Beer-Șeba și i-a făcut patru porți îndreptate spre cele patru laturi ale pământului și a plantat o vie în ea, astfel încât, dacă un călător venea la Avraam, intra pe oricare poartă care era în drumul lui și rămânea acolo și mânca și bea și se sătura și apoi pleca.
12 Căci casa lui Avraam era întotdeauna deschisă fiilor oamenilor care treceau și se reîntorceau, și care veneau în fiecare zi să mănânce și să bea în casa lui Avraam.
13 Și oricui îi era foame și venea la casa lui Avraam, Avraam îi dădea pâine ca să mănânce și să bea și să se sature, iar pe oricine venea gol la casa lui, îl îmbrăca cu haine după cum dorea, îi dădea argint și aur și i-L făcea cunoscut pe Domnul care l-a creat pe pământ; aceasta a făcut Avraam toată viața lui.
14 Avraam, copiii lui și toți cei ai lui au locuit în Beer-Șeba și și-a întins cortul până la Hebron.
15 Nahor, fratele lui Avraam, tatăl său și toți cei ai lor au locuit în Haran, căci nu veniseră cu Avraam în țara Canaanului.
16 Lui Nahor i s-au născut copii, pe care i i-a născut Milca, fiica lui Haran și sora Sarei, soția lui Avraam.
17 Iată numele celor care i s-au născut: Uz, Buz, Chemuel, Chesed, Hazo, Pildaș, Tidlaf și Betuel; opt fii. Aceștia sunt copiii Milcăi, pe care i-a născut lui Nahor, fratele lui Avraam.
18 Nahor a avut o concubină, al cărei nume era Reuma; ea i-a născut lui Nahor pe Zebac, Gahaș, Tahaș și Maaca, adică patru fii.
19 Copiii care i s-au născut lui Nahor au fost doisprezece fii, pe lângă fiicele lui; și li s-au născut și ei copii în Haran.
20 Și copiii lui Uț, întâiul născut al lui Nahor, au fost Abi, Cheref, Gadin, Melus și sora lor Debora.
21 Fiii lui Buz au fost Berachel, Naamat, Șeva și Madonu.
22 Fiii lui Chemuel au fost Aram și Rehob.
23 Fiii lui Chesed au fost Anamlec, Meșai, Benon și Iifti; iar fiii lui Hazo au fost Pildaș, Mechi și Ofer.
24 Fiii lui Pildaș au fost Arud, Hamum, Mered și Moloh.
25 Fiii lui Tidlaf au fost Mușan, Cușan și Muți.
26 Copiii lui Betuel au fost Sehar, Laban și sora lor Rebeca.
27 Acestea sunt familiile fiilor lui Nahor, care li s-au născut în Haran; Aram, fiul lui Chemuel, și Recob, fratele său, au plecat din Haran și au găsit o vale în țara de lângă râul Eufrat.
28 Și au zidit acolo o cetate și au numit cetatea după numele lui Petor, fiul lui Aram, adică Aram-Neheraiim, care este până în ziua de azi.
29 Și copiii lui Chesed s-au dus și ei să se așeze unde au putut găsi un loc și s-au dus și au găsit o vale în fața țării Șinar și s-au așezat acolo.
30 Și și-au zidit acolo un oraș și au numit cetatea Chesed, după numele tatălui lor. Acesta este țara Kasdim, care se ține până în ziua de azi. Kasdimii au locuit în țara aceea și au fost roditori și s-au înmulțit foarte mult.
31 Terah, tatăl lui Nahor și al lui Avraam, s-a dus și a luat o altă soție la bătrânețe, al cărei nume era Pelila. Ea a rămas însărcinată și i-a născut un fiu, căruia el i-a pus numele Țoba.
32 Și Terah a trăit douăzeci și cinci de ani după ce a născut pe Țoba.
33 Și Terah a murit în anul acela, adică în al treizeci și cincilea an de la nașterea lui Isaac, fiul lui Avraam.
34 Zilele lui Terah au fost două sute cinci ani; și a fost înmormântat în Haran.
35 Zoba, fiul lui Terah, a trăit treizeci de ani și a născut pe Aram, Aclis și Merik.
36 Aram, fiul lui Țoba, fiul lui Terah, a avut trei soții și a născut doisprezece fii și trei fiice; și Domnul i-a dat lui Aram, fiul lui Țoba, bogății și averi, o mulțime de vite, oi și cirezi, și omul a crescut foarte mult.
37 Aram, fiul lui Țoba, a plecat din Haran, împreună cu fratele său și toată casa lui, și s-au dus să locuiască undeva, căci averea lor era prea mare ca să rămână în Haran; căci

nu puteau rămâne în Haran împreună cu frații lor, copiii lui Nahor.
38 Aram, fiul lui Țoba, a plecat cu frații săi și au găsit o vale departe, spre țara de răsărit, și s-au așezat acolo.
39 Au zidit acolo și o cetate și au numit-o Aram, după numele fratelui lor cel mare; aceasta este Aram Țoba, care este și în ziua de azi.
40 Isaac, fiul lui Avraam, creștea în zilele acelea; iar tatăl său Avraam l-a învățat calea Domnului, ca să-L cunoască pe Domnul; și Domnul era cu el.
41 Când Isaac avea treizeci și șapte de ani, Ismael, fratele său, umbla cu el în cort.
42 Și Ismael s-a lăudat cu sine față de Isaac, zicând: „Aveam treisprezece ani când Domnul a vorbit tatălui meu să ne circumcidă și am făcut după cuvântul Domnului pe care l-a spus tatălui meu și mi-am dat sufletul Domnului și nu am încălcat cuvântul Lui pe care i l-a poruncit tatălui meu.”
43 Isaac i-a răspuns lui Ismael: „De ce te lauzi cu mine cu o bucățică din carnea ta, pe care ai luat-o din trupul tău și despre care ți-a poruncit Domnul?”
44 Viu este Domnul, Dumnezeul tatălui meu Avraam, că dacă Domnul i-ar zice tatălui meu: „Ia-l pe fiul tău, Isaac, și adu-i o jertfă înaintea mea”, nu m-aș abține și aș primi-o cu bucurie.
45 Domnul a auzit cuvântul pe care Isaac i-l spusese lui Ismael și a părut bine Domnului și S-a gândit să-l pună la încercare pe Avraam în această privință.
46 Și a sosit ziua când fiii lui Dumnezeu au venit și s-au înfățișat înaintea Domnului, iar Satana a venit și el cu fiii lui Dumnezeu înaintea Domnului.
47 Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Satana a răspuns Domnului: „De la cutreieratul pământului și de la plimbarea pe el.”
48 Și Domnul i-a zis Satanei: „Care este cuvântul tău către Mine cu privire la toți copiii pământului?” Și Satana i-a răspuns Domnului și a zis: „I-am văzut pe toți copiii pământului care îți slujesc și își amintesc de tine când cer ceva de la tine.”
49 Și când le dai ceea ce cer de la Tine, ei stau liniștiți și te părăsesc și nu-și mai amintesc de tine.
50 L-ai văzut pe Avraam, fiul lui Terah, care la început nu a avut copii și ți-a slujit și ți-a ridicat altare oriunde a venit și a adus jertfe pe ele și a vestit neîncetat numele tău tuturor fiilor pământului?
51 Și acum, că i s-a născut fiul său, Isaac, te-a părăsit, a făcut un ospăț mare pentru toți locuitorii țării și a uitat de Domnul.
52 Căci, în tot ce a făcut, nu ți-a adus nicio jertfă, nici ardere de tot, nici jertfă de mulțumire, nici bou, nici miel, nici ied, din tot ce a junghiat în ziua în care a fost înțărcat fiul său.
53 De la nașterea fiului său până acum, treizeci și șapte de ani, n-a zidit altar înaintea ta și n-a adus jertfă de jertfă, căci a văzut că i-ai dat ce a cerut înaintea ta și de aceea te-a părăsit.
54 Domnul a zis Satanei: „Ai luat în seamă pe robul Meu, Avraam? Căci nu este nimeni ca el pe pământ, un om desăvârșit și drept înaintea Mea, care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Viu Sunt, dacă i-aș zice: „Adu-l înaintea Mea pe Isaac, fiul tău!”, nu l-ar opri de la Mine, cu atât mai mult dacă i-aș zice să aducă înaintea Mea o jertfă de tot din turma sau din cirezile lui.
55 Și Satana a răspuns Domnului și a zis: „Vorbește dar acum lui Avraam așa cum ai spus și vei vedea dacă nu va călca astăzi porunca ta și nu va lepăda cuvintele tale.”

CAPITOLUL 23

1 În vremea aceea, cuvântul Domnului a venit către Avraam și i-a zis: „Avraam!” Avraam a răspuns: „Iată-mă!”
2 Și i-a zis: „Ia acum pe fiul tău, singurul tău fiu pe care îl iubești, pe Isaac, și du-te în țara Moria și jertfește-l acolo ca ardere de tot pe unul dintre munții care ți se va arăta, căci acolo vei vedea un nor și slava Domnului.”
3 Și Avraam a zis în sinea lui: „Cum să despart pe fiul meu, Isaac, de Sara, mama lui, ca să-l aduc ca jertfă de tot înaintea Domnului?”
4 Avraam a intrat în cort și a șezut înaintea Sarei, soției sale, și i-a spus aceste cuvinte:
5 Fiul meu, Isaac, a crescut mare și nu a studiat de ceva vreme slujba Dumnezeului său; mâine mă voi duce și-l voi aduce la Sem și la Eber, fiul său, și acolo va învăța căile Domnului, căci ele îl vor învăța să-L cunoască pe Domnul, precum și să știe că atunci când se roagă neîncetat înaintea Domnului, El îi va răspunde; de aceea, acolo va cunoaște calea de a-I sluji Domnului Dumnezeului său.
6 Și Sara a zis: „Bine ai vorbit, du-te, domnul meu, și fă-i cum ai spus, dar nu-l îndepărta prea mult de mine și nu-l lăsa să stea prea mult acolo, căci sufletul meu este legat de sufletul lui.”
7 Și Avraam a zis către Sara: „Fiica mea, să ne rugăm Domnului Dumnezeului nostru ca să ne facă bine.”
8 Sara l-a luat pe fiul ei, Isaac, și el a rămas cu ea toată noaptea aceea. Ea l-a sărutat și l-a îmbrățișat și i-a dat porunci până dimineața.
9 Și ea i-a zis: „Fiule, cum se poate despărți sufletul meu de tine?” Și l-a sărutat și l-a îmbrățișat și i-a dat lui Avraam porunci cu privire la el.
10 Și Sara a zis lui Avraam: „Domnul meu, te rog, ia aminte la fiul tău și pune-ți ochii asupra lui, căci nu am alt fiu, nici fiică afară de el.”
11 Nu-l părăsi. Dacă-i este foame, dă-i pâine, iar dacă-i este sete, dă-i apă să bea; nu-l lăsa să meargă pe jos și nu-l lăsa să stea la soare.
12 Să nu-l lași să meargă singur pe drum și să nu-l stăpânești să facă ce-ți va dori, ci să-i faci ce-ți va spune.
13 Și Sara a plâns amarnic toată noaptea din cauza lui Isaac și i-a dat porunci până dimineața.
14 Și a doua zi dimineață, Sara a ales o haină foarte frumoasă și frumoasă dintre hainele pe care le avea în casă și pe care i le dăduse Abimelec.
15 Și l-a îmbrăcat cu aceasta pe fiul ei, Isaac, i-a pus un turban pe cap și a pus o piatră prețioasă în vârful turbanului și le-a dat provizii pentru drum. Și au plecat. Isaac a mers cu tatăl său, Avraam, și câțiva dintre slujitorii lor i-au însoțit ca să-i ajute să plece de la drum.
16 Sara a ieșit cu ele și le-a însoțit pe drum ca să-i salute, iar ei i-au zis: „Întoarce-te la cort.”
17 Și când a auzit Sara cuvintele fiului ei, Isaac, a plâns amarnic; și Avraam, soțul ei, a plâns împreună cu ea, și fiul

lor a plâns cu ei cu plâns adânc; și cei care mergeau cu ei au plâns mult.
18 Și Sara l-a apucat pe fiul ei, Isaac, l-a ținut în brațe și l-a îmbrățișat și a continuat să plângă împreună cu el. Și Sara a zis: „Cine știe dacă după ziua aceasta te voi mai vedea vreodată?”
19 Și au plâns împreună, Avraam, Sara și Isaac, și toți cei ce îi însoțeau pe drum au plâns cu ei. După aceea, Sara s-a întors de la fiul ei, plângând amarnic, și toți robii și roabele ei s-au întors cu ea la cort.
20 Avraam s-a dus cu fiul său Isaac ca să-l aducă ca jertfă înaintea Domnului, așa cum îi poruncise El.
21 Avraam a luat cu el pe doi dintre tinerii săi: pe Ismael, fiul Agarei, și pe Eliezer, slujitorul său, și au mers împreună cu ei. Pe când mergeau ei pe drum, tinerii au spus în sine aceste cuvinte:
22 Și Ismael i-a zis lui Eliezer: „Iată, tatăl meu, Avraam, merge cu Isaac ca să-l aducă ca jertfă de tot Domnului, așa cum i-a poruncit El.”
23 Acum, când se va întoarce, îmi va da tot ce posedă, ca să moștenesc după el, căci eu sunt întâiul lui născut.
24 Eliezer i-a răspuns lui Ismael și a zis: „Cu siguranță, Avraam te-a lepădat pe tine și pe mama ta și a jurat că nu vei moșteni nimic din tot ce are el. Și cui va da el tot ce are, cu toate comorile lui, decât mie, robului său, care am fost credincios în casa lui, care l-am slujit zi și noapte și am făcut tot ce mi-a cerut? Îmi va lăsa moștenire la moartea sa tot ce are.”
25 Și în timp ce Avraam mergea cu fiul său Isaac pe drum, Satana a venit și i s-a arătat lui Avraam sub forma unui om foarte bătrân, smerit și cu un duh smerit. S-a apropiat de Avraam și i-a zis: „Ești tu prost sau neghiob, de faci lucrul acesta astăzi singurului tău fiu?”
26 Căci Dumnezeu ți-a dat un fiu la bătrânețe, la zilele tale de apoi, și te duci azi să-l junghii, pentru că n-a săvârșit nicio silnicie? Și vei face să piară de pe pământ sufletul singurului tău fiu?
27 Nu știi și nu înțelegi că acest lucru nu poate fi de la Domnul? Căci Domnul nu poate face omului un asemenea rău pe pământ, încât să-i spună: „Du-te și junghie-ți copilul?”
28 Și Avraam a auzit aceasta și a știut că era cuvântul Satanei care încerca să-l abată de la calea Domnului, dar Avraam nu a vrut să asculte de glasul Satanei și Avraam l-a certat astfel încât a plecat.
29 Și Satana s-a întors și a venit la Isaac; și i s-a arătat lui Isaac sub înfățișarea unui tânăr frumos și la față.
30 Și s-a apropiat de Isaac și i-a zis: „Nu știi și nu înțelegi că bătrânul tău tată nebun te duce astăzi la măcel degeaba?”
31 Acum, deci, fiule, nu-l asculta și nu lua aminte la el, căci este un bătrân prostuț și nu lăsa ca sufletul tău prețios și chipul tău frumos să se piardă de pe pământ.
32 Isaac a auzit aceasta și a zis lui Avraam: „Ai auzit, părinte, ce a spus omul acesta? Iată ce a spus el.”
33 Și Avraam i-a răspuns fiului său, Isaac, și i-a zis: „Fii atent la el și nu asculta cuvintele lui și nu-l lua în seamă, căci el este Satana, care încearcă să ne abată astăzi de la poruncile lui Dumnezeu.”
34 Și Avraam l-a certat încă pe Satana, iar Satana s-a îndepărtat de ei și, văzând că nu-i putea învinge, s-a ascuns de ei și a mers și a trecut înaintea lor pe drum; și s-a transformat într-un pârâu mare de apă pe drum, iar Avraam și Isaac și cei doi tineri ai săi au ajuns în acel loc și au văzut un pârâu mare și puternic ca apele puternice.
35 Și au intrat în pârâu și au trecut prin el, iar apele le-au ajuns la început până la picioare.
36 Și au mers mai adânc în pârâu și apa le ajungea până la gât și toți s-au îngrozit din cauza apei; și în timp ce treceau peste pârâu, Avraam a recunoscut locul acela și a știut că înainte nu era apă acolo.
37 Și Avraam i-a zis fiului său, Isaac: „Cunosc locul acesta în care nu era nici pârâu, nici apă; de aceea, Satana este cel care ne face toate acestea, ca să ne abată astăzi de la poruncile lui Dumnezeu.”
38 Și Avraam l-a mustrat și i-a zis: „Domnul să te mustre, Satano, pleacă dintre noi, căci noi mergem după poruncile lui Dumnezeu.”
39 Satana s-a înspăimântat de glasul lui Avraam și s-a îndepărtat de ei, iar locul a devenit din nou uscat, cum era la început.
40 Și Avraam s-a dus cu Isaac spre locul pe care i-l spusese Dumnezeu.
41 În a treia zi, Avraam și-a ridicat ochii și a văzut de departe locul despre care i-l spusese Dumnezeu.
42 Și i s-a arătat un stâlp de foc care se întindea de la pământ spre cer și un nor de slavă pe munte, iar slava Domnului s-a văzut în nor.
43 Și Avraam a zis lui Isaac: „Fiule, vezi tu pe muntele acela, pe care îl vedem de departe, ceea ce văd eu pe el?”
44 Isaac a răspuns și a zis tatălui său: „Văd și iată un stâlp de foc și un nor, și slava Domnului se vede pe nor.”
45 Avraam a știut că fiul său, Isaac, a fost primit înaintea Domnului ca jertfă de tot.
46 Și Avraam le-a zis lui Eliezer și lui Ismael, fiul său: „Vedeți și voi ceea ce vedem noi pe muntele care este departe?”
47 Ei au răspuns și au zis: „Nu vedem nimic mai mult decât ceilalți munți ai pământului.” Avraam știa că nu erau primiți înaintea Domnului să meargă cu ei și Avraam le-a zis: „Rămâneți aici cu măgarul, în timp ce eu și Isaac, fiul meu, vom merge la muntele acela și ne vom închina acolo înaintea Domnului și apoi ne vom întoarce la voi.”
48 Și Eliezer și Ismael au rămas în locul acela, așa cum poruncise Avraam.
49 Și Avraam a luat lemne pentru jertfa de tot și le-a pus peste fiul său Isaac; a luat focul și cuțitul și s-au dus amândoi în locul acela.
50 Pe când mergeau ei, Isaac a zis tatălui său: „Iată, văd foc și lemne; unde este mielul care va fi jertfa de tot înaintea Domnului?”
51 Avraam i-a răspuns fiului său, Isaac, zicând: „Domnul te-a ales pe tine, fiule, să fii jertfă de tot fără prihană în locul mielului.”
52 Isaac a zis tatălui său: „Voi face tot ce ți-a spus Domnul cu bucurie și cu veselie în inimă.”
53 Avraam i-a zis iarăși fiului său Isaac: „Ai oare în inima ta vreun gând sau vreun sfat nepotrivit în privința aceasta? Spune-mi, fiule, te rog, fiule, nu-mi ascunde lucrul acesta.”
54 Isaac i-a răspuns tatălui său, Avraam, și i-a zis: „O, tatăl meu, viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu este nimic în inima mea care să mă facă să mă abat nici la dreapta, nici la stânga de la cuvântul pe care ți l-a spus El.”

55 Nici mădularul, nici mușchiul nu s-au mișcat sau nu s-au mișcat în această privință și nici nu există în inima mea vreun gând sau vreun sfat rău în legătură cu aceasta.
56 Dar sunt plin de bucurie și voie bună în această privință și zic: „Binecuvântat este Domnul, care m-a ales astăzi să fiu o ardere de tot înaintea Lui!”
57 Avraam s-a bucurat foarte mult de cuvintele lui Isaac și au mers mai departe și au ajuns împreună la locul despre care vorbise Domnul.
58 Și Avraam s-a apropiat să zidească altarul în locul acela, iar Avraam plângea, iar Isaac a luat pietre și mortar până au terminat de zidit altarul.
59 Și Avraam a luat lemnele și le-a așezat în ordine pe altarul pe care îl zidise.
60 A luat pe fiul său, Isaac, l-a legat ca să-l pună pe lemnele care erau pe altar, ca să-l junghie ca jertfă de tot înaintea Domnului.
61 Și Isaac a zis tatălui său: „Leagă-mă bine și pune-mă pe altar, ca nu cumva să mă întorc și să mă mișc și să mă izbesc de lovitura cuțitului asupra trupului meu și să profanez astfel jertfa de tot.” Și Avraam a făcut așa.
62 Și Isaac i-a zis tatălui său: „O, tată, după ce mă vei fi ucis și mă vei fi ars ca jertfă, ia cu tine cenușa mea care va mai rămâne și o vei duce la Sara, mama mea, și spune-i: «Aceasta este mireasma plăcută a lui Isaac; dar să nu-i spui aceasta dacă stă lângă o fântână sau pe vreun loc înalt, ca nu cumva să-și arunce sufletul după mine și să moară.»”
63 Și Avraam a auzit cuvintele lui Isaac și și-a ridicat glasul și a plâns când Isaac a rostit aceste cuvinte; și lacrimile lui Avraam au curs peste Isaac, fiul său, și Isaac a plâns amarnic și i-a zis tatălui său: Grăbește-te, o, tată al meu, și fă cu mine voia Domnului Dumnezeului nostru, așa cum ți-a poruncit El.
64 Și inimile lui Avraam și Isaac s-au bucurat de acest lucru pe care li-l poruncise Domnul; dar ochiul a plâns amarnic, în timp ce inima s-a bucurat.
65 Și Avraam a legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, pe lemne. Isaac și-a întins gâtul pe altar, înaintea tatălui său. Și Avraam și-a întins mâna să ia cuțitul ca să-și junghie fiul ca jertfă de tot înaintea Domnului.
66 În vremea aceea, îngerii îndurării au venit înaintea Domnului și i-au vorbit despre Isaac, zicând:
67 Doamne, Tu ești un Rege milostiv și plin de compasiune peste tot ce ai creat în ceruri și pe pământ și Tu le susții pe toate; dă, deci, răscumpărare și izbăvire în locul robului Tău Isaac și ai milă și îndură-te de Avraam și de Isaac, fiul său, care astăzi împlinesc poruncile Tale.
68 Ai văzut, Doamne, cum Isaac, fiul lui Avraam, robul Tău, este legat la junghiere ca un animal? Acum, deci, să ai milă de ei, Doamne!
69 În vremea aceea, Domnul i S-a arătat lui Avraam, l-a chemat din ceruri și i-a zis: „Nu-ți pune mâna pe băiat și nu-i face nimic, căci acum știu că te temi de Dumnezeu săvârșind această faptă și nu-Mi lipsind fiul tău, singurul tău fiu.”
70 Avraam și-a ridicat ochii și a văzut, și iată că un berbec era prins cu coarnele într-un tufiș; acesta era berbecul pe care Domnul Dumnezeu îl crease în pământ în ziua în care a făcut pământul și cerul.
71 Căci Domnul pregătise din ziua aceea berbecul acesta ca jertfă de tot în locul lui Isaac.
72 Și berbecul acesta se îndrepta spre Avraam când Satana l-a apucat și i-a încurcat coarnele în tufiș, ca să nu se îndrepte spre Avraam, pentru ca Avraam să-i ucidă fiul.
73 Și Avraam, văzând berbecul venind spre el și Satana ținându-l, l-a adus și l-a adus înaintea altarului și l-a dezlegat pe fiul său Isaac din legături și a pus berbecul în locul lui. Avraam a junghiat berbecul pe altar și l-a adus ca jertfă în locul fiului său Isaac.
74 Și Avraam a stropit cu sângele berbecului pe altar și a exclamat și a zis: „Acesta este în locul fiului meu și fie ca acesta să fie considerat astăzi înaintea Domnului ca sângele fiului meu.”
75 Și tot ce a făcut Avraam cu această ocazie lângă altar, el exclama și spunea: „Acesta este în locul fiului meu și fie ca aceasta să fie socotită astăzi înaintea Domnului în locul fiului meu; și Avraam a terminat tot serviciul de lângă altar, iar serviciul a fost acceptat înaintea Domnului și a fost socotit ca și cum ar fi fost Isaac; și Domnul l-a binecuvântat pe Avraam și seminția lui în ziua aceea.
76 Și Satana s-a dus la Sara și i s-a arătat sub forma unui bătrân foarte smerit și blând, iar Avraam era încă ocupat cu jertfa de tot înaintea Domnului.
77 Și i-a zis: „Nu știi tu toată lucrarea pe care a făcut-o Avraam cu singurul tău fiu astăzi? Căci a luat pe Isaac și a zidit un altar, l-a junghiat și l-a adus ca jertfă pe altar. Și Isaac a plâns și a plâns înaintea tatălui său, dar nu s-a uitat la el și nici nu a avut milă de el.
78 Și Satana a repetat aceste cuvinte și s-a îndepărtat de ea, iar Sara a auzit toate cuvintele lui Satana și și-a imaginat că este un bătrân dintre fiii oamenilor care fuseseră cu fiul ei și venise și îi spusese aceste lucruri.
79 Și Sara și-a ridicat glasul și a plâns și a strigat amarnic din cauza fiului ei; și s-a aruncat la pământ și a aruncat țărână pe cap și a zis: O, fiul meu, Isaac, fiul meu, o, de aș fi murit eu astăzi în locul tău. Și a continuat să plângă și a zis: Mă întristează pentru tine, o, fiul meu, fiul meu Isaac, o, de aș fi murit eu astăzi în locul tău.
80 Și ea a continuat să plângă și a zis: „Mă întristează pentru tine, după ce te-am crescut și te-am crescut; acum bucuria mea s-a transformat în jale pentru tine, eu care am tânjit după tine și am strigat și m-am rugat lui Dumnezeu până te-am născut la vârsta de nouăzeci de ani; și acum ai slujit astăzi pentru cuțit și foc, ca jertfă.”
81 Dar mă consolez cu tine, fiule, căci este cuvântul Domnului, căci ai împlinit porunca Dumnezeului tău; căci cine poate călca cuvântul Dumnezeului nostru, în mâinile căruia este sufletul oricărei făpturi vii?
82 Tu ești drept, Doamne Dumnezeul nostru, căci toate lucrările Tale sunt bune și drepte; căci și eu mă bucur de cuvântul Tău pe care l-ai poruncit și, în timp ce ochii mei plâng amarnic, inima mea se bucură.
83 Și Sara și-a pus capul pe sânul uneia dintre roabele sale și a devenit nemișcată ca o piatră.
84 După aceea s-a ridicat și a mers să facă cercetări până a ajuns la Hebron și i-a întrebat pe toți cei pe care i-a întâlnit mergând pe drum, dar nimeni nu i-a putut spune ce se întâmplase cu fiul ei.
85 Și ea a venit cu roabele și slujitorii ei la Chireat-Arba, care este Hebron, și a întrebat despre Fiul ei și a rămas acolo în timp ce a trimis câțiva dintre slujitorii ei să caute unde a mers Avraam cu Isaac; s-au dus să-l caute în casa

lui Sem și Eber și nu l-au putut găsi și au căutat în toată țara și el nu era acolo.
86 Și iată, Satana a venit la Sara sub forma unui bătrân și a venit și a stat înaintea ei și i-a zis: „Ți-am vorbit mincinos, căci Avraam nu și-a ucis fiul și el nu este mort; și când a auzit ea cuvântul, bucuria ei a fost atât de mare din cauza fiului ei, încât sufletul ei a ieșit de bucurie; ea a murit și a fost adăugată la poporul ei.
87 Și când Avraam și-a terminat slujba, s-a întors cu fiul său, Isaac, la tinerii săi și s-au sculat și au mers împreună la Beer-Șeba și s-au întors acasă.
88 Și Avraam a căutat-o pe Sara și n-a putut să o găsească și a întrebat despre ea, iar ei i-au spus: Ea s-a dus până la Hebron să vă caute pe amândoi unde ați mers, căci așa i s-a spus.
89 Și Avraam și Isaac s-au dus la ea la Hebron și, când au aflat că era moartă, și-au ridicat glasurile și au plâns amarnic pentru ea; și Isaac a căzut pe fața mamei sale și a plâns pentru ea și a zis: „O, mamă, mamă, cum m-ai părăsit și unde te-ai dus? O, cum, cum m-ai părăsit!”
90 Și Avraam și Isaac au plâns mult și toți slujitorii lor au plâns împreună cu ei din cauza Sarei și au jelit-o cu o jale mare și grea.

CAPITOLUL 24

1 Și viața Sarei a fost de o sută douăzeci și șapte de ani; apoi Sara a murit. Avraam s-a sculat dinaintea mortului său ca să caute un loc de înmormântare ca să-și îngroape soția Sara. Și s-a dus și a vorbit copiilor lui Het, locuitorilor țării acelei țări, zicând:
2 Eu sunt străin și locuitor printre voi în țara voastră; dă-mi o moșie de înmormântare în țara voastră, ca să-mi pot îngropa mortul care era înaintea mea.
3 Și copiii lui Het au zis lui Avraam: „Iată, țara este înaintea ta; îngroapă-ți moarta în cel mai ales morminte ale noastre, căci nimeni nu te va împiedica să-ți îngropi moarta.”
4 Și Avraam le-a zis: „Dacă sunteți de acord cu aceasta, duceți-vă și rugați-vă pentru mine la Efron, fiul lui Zohar, să-mi dea peștera Macpela, care este la capătul ogorului său, și o voi cumpăra de la el pentru orice va dori.
5 Efron locuia printre copiii lui Het și s-au dus și l-au chemat, și el a venit înaintea lui Avraam, iar Efron a zis lui Avraam: „Iată, tot ce-i ceri robului tău va face.” Și Avraam a zis: „Nu, ci voi cumpăra peștera și ogorul pe care le ai ca preț, ca să-ți fie stăpânire de mormânt pentru totdeauna.”
6 Și Efron a răspuns și a zis: „Iată, ogorul și peștera sunt înaintea ta; dă tot ce dorești.” Și Avraam a zis: „Le voi cumpăra doar la preț întreg din mâna ta și din mâna celor ce intră pe poarta cetății tale și din mâna seminței tale, pentru totdeauna.”
7 Efron și toți frații lui au auzit aceasta, și Avraam i-a cântărit lui Efron patru sute de sicli de argint în mâinile lui Efron și în mâinile tuturor fraților lui; și Avraam a scris această tranzacție și a scris-o și a mărturisit-o în fața a patru martori.
8 Și acestea sunt numele martorilor: Amigal, fiul lui Abișna, hititul, Adihorom, fiul lui Așunac, hevitul, Abdon, fiul lui Achiram, gomeritul, și Bakdil, fiul lui Abudiș, sidonitul.
9 Avraam a luat cartea cumpărării și a pus-o în comorile sale. Și acestea sunt cuvintele pe care Avraam le-a scris în carte, și anume:
10 Peștera și ogorul pe care le-a cumpărat Avraam de la Efron, hititul, de la sămânța lui și de la cei ce ies din cetatea lui și de la sămânța lor, pentru totdeauna, vor fi o cumpărare pentru Avraam, pentru seminția lui și pentru cei ce ies din coapsele lui, ca stăpânire veșnică a unui loc de înmormântare; și a pus pe ele o pecete și a atestat lucrul acesta cu martori.
11 Și țarina și peștera care era în ea și tot locul acela au fost încredințate lui Avraam și seminței lui după el, de la copiii lui Het; iată că este în fața lui Mamre, în Hebron, care este în țara Canaanului.
12 După aceea, Avraam a îngropat acolo pe nevasta sa, Sara, și locul acela și tot hotarul lui au devenit o moștenire de înmormântare pentru Avraam și pentru semința lui.
13 Și Avraam a îngropat-o pe Sara cu fast, așa cum se face la înmormântarea regilor, și ea a fost îngropată în haine foarte fine și frumoase.
14 Lângă sicriu era Sem, fiii lui, Eber și Abimelec, împreună cu Anar, Așcol și Mamre, și toți dregătorii țării au mers după sicriu.
15 Zilele Sarei au fost o sută douăzeci și șapte de ani și apoi a murit. Avraam a făcut un doliu mare și greu și a săvârșit ritualurile de doliu timp de șapte zile.
16 Și toți locuitorii țării i-au mângâiat pe Avraam și pe Isaac, fiul său, pentru Sara.
17 Și după ce au trecut zilele de jale, Avraam l-a trimis pe fiul său Isaac, iar acesta s-a dus la casa lui Sem și Eber, ca să învețe căile Domnului și poruncile Lui. Și Avraam a rămas acolo trei ani.
18 În vremea aceea s-a sculat Avraam cu toți slujitorii lui și s-au dus și s-au întors acasă la Beer-Șeba; iar Avraam și toți slujitorii lui au rămas la Beer-Șeba.
19 Și la schimbarea anului, Abimelec, regele filistenilor, a murit în anul acela; avea o sută nouăzeci și trei de ani când a murit. Și Avraam s-a dus cu poporul său în țara filistenilor și au mângâiat toată casa și pe toți slujitorii lui, apoi s-a întors și s-a dus acasă.
20 Și după moartea lui Abimelec, locuitorii din Gherar l-au luat pe fiul său Benmalic, care avea doar doisprezece ani, și l-au pus să se culce în locul tatălui său.
21 Și i-au pus numele Abimelec, după numele tatălui său, căci așa se obișnuia să facă în Gherar. Și Abimelec a domnit în locul tatălui său Abimelec și a șezut pe tronul lui.
22 Și Lot, fiul lui Haran, a murit și el în zilele acelea, în al treizeci și nouălea an al vieții lui Isaac; și toate zilele pe care le-a trăit Lot au fost o sută patruzeci de ani, apoi a murit.
23 Și aceștia sunt copiii lui Lot, pe care i i s-au născut de fiicele sale: numele celui întâi născut era Moab, iar numele celui de-al doilea era Benami.
24 Și cei doi fii ai lui Lot s-au dus și și-au luat soții din țara Canaanului și le-au născut copii. Fiii lui Moab au fost Ed, Mayon, Tarsus și Kanvil, patru fii; aceștia sunt tații copiilor lui Moab până în ziua de azi.
25 Și toate familiile copiilor lui Lot s-au dus să locuiască oriunde au dat peste ele, căci au fost roditoare și s-au înmulțit din belșug.

26 Și s-au dus și și-au zidit cetăți în țara în care locuiau și au dat nume cetăților pe care le-au zidit după numele lor.
27 Nahor, fiul lui Terah, fratele lui Avraam, a murit în zilele acelea, în al patruzecilea an al vieții lui Isaac. Toate zilele lui Nahor au fost o sută șaptezeci și doi de ani. Apoi a murit și a fost îngropat în Haran.
28 Și când Avraam a auzit că fratele său a murit, s-a întristat foarte tare și a jelit după fratele său multe zile.
29 Avraam l-a chemat pe Eliezer, mai marele său slujitor, ca să-i dea porunci cu privire la casa lui. El a venit și s-a înfățișat înaintea lui.
30 Și Avraam i-a zis: „Iată, sunt bătrân și nu știu ziua morții mele, căci sunt înaintat în zile; scoală-te acum, dar, și ieși și nu lua o nevastă pentru fiul meu din locul acesta și din țara aceasta, dintre fiicele canaaniților printre care locuim.”
31 Ci du-te în țara mea și în locul meu natal și ia de acolo o soție pentru fiul meu. Domnul Dumnezeul cerului și al pământului, care m-a luat din casa tatălui meu și m-a adus în acest loc și mi-a zis: «Seminței tale îi voi da țara aceasta ca moștenire pe vecie, El Își va trimite îngerul înaintea ta și-ți va izbucni în drum, ca să găsești o soție pentru fiul meu din familia mea și din casa tatălui meu.»
32 Și slujitorul i-a răspuns stăpânului său Avraam și a zis: „Iată, mă duc în locul tău natal și în casa tatălui tău și iau de acolo o soție pentru fiul tău; dar dacă femeia nu vrea să mă urmeze în țara aceasta, oare voi duce eu pe fiul tău înapoi în țara în care te-ai născut?”
33 Avraam i-a zis: „Bagă-te să nu-l aduci înapoi pe fiul meu, căci Domnul, înaintea căruia am umblat, El va trimite pe îngerul Său înaintea ta și-ți va face să izbucnească în drumul tău.”
34 Și Eliezer a făcut așa cum i-a poruncit Avraam, și Eliezer i-a jurat lui Avraam, stăpânului său, despre acest lucru; și Eliezer s-a sculat și a luat zece cămile dintre cămilele stăpânului său și zece oameni dintre slujitorii stăpânului său și s-au sculat și s-au dus la Haran, cetatea lui Avraam și Nahor, ca să aducă o soție pentru Isaac, fiul lui Avraam; și în timp ce ei erau plecați, Avraam a trimis la casa lui Sem și Eber, și l-au adus de acolo pe fiul său, Isaac.
35 Isaac s-a întors acasă la casa tatălui său, la Beer-Șeba, iar Eliezer și oamenii lui au ajuns la Haran; și s-au oprit în cetate, lângă apă; și el a îngenuncheat cămilele lângă apă, și au rămas acolo.
36 Eliezer, slujitorul lui Avraam, s-a rugat și a zis: „Dumnezeul stăpânului meu Avraam, te rog, trimite-mi în grabă astăzi și arată-mi bunătate față de stăpânul meu, dăruind astăzi fiului stăpânului meu o soție din familia lui.”
37 Domnul a ascultat glasul lui Eliezer, din pricina robului său Avraam, și s-a întâmplat să o întâlnească pe fiica lui Betuel, fiul Milcăi, soția lui Nahor, fratele lui Avraam, iar Eliezer a venit la casa ei.
38 Și Eliezer le-a povestit toate preocupările sale și că era slujitorul lui Avraam, iar ei s-au bucurat foarte mult de el.
39 Și toți L-au binecuvântat pe Domnul, care a făcut lucrul acesta, și i-au dat-o de soție pentru Isaac pe Rebeca, fiica lui Betuel.
40 Tânăra era foarte frumoasă la înfățișare; era fecioară, iar Rebeca avea pe vremea aceea zece ani.
41 Și Betuel, Laban și copiii lui au făcut un ospăț în noaptea aceea, iar Eliezer și oamenii lui au venit și au mâncat și au băut și s-au veselit acolo în noaptea aceea.
42 Eliezer s-a sculat dimineața, el și oamenii care erau cu el, și a chemat toată casa lui Betuel, zicând: „Lăsați-mă să plec la stăpânul meu.” Și s-au sculat și au trimis-o pe Rebeca și pe Debora, doica ei, fiica lui Uz, și i-au dat argint și aur, robi și roabe și au binecuvântat-o.
43 Și l-au trimis pe Eliezer cu oamenii lui; și slujitorii au luat-o pe Rebeca, și ea s-a dus și s-a întors la stăpânul său în țara Canaanului.
44 Isaac a luat-o pe Rebeca, și ea i-a devenit soție și a adus-o în cort.
45 Isaac era în vârstă de patruzeci de ani când a luat de soție pe Rebeca, fiica unchiului său Betuel.

CAPITOLUL 25

1 Pe vremea aceea, Avraam și-a luat din nou o soție la bătrânețe; numele ei era Chetura, din țara Canaanului.
2 Ea i-a născut pe Zimran, Iocșan, Medan, Madian, Ișbac și Șuah, șase fii. Copiii lui Zimran au fost Abihen, Molich și Narim.
3 Fiii lui Iocșan au fost Șeba și Dedan; fiii lui Medan au fost Amida, Ioab, Gochi, Elisei și Notah; iar fiii lui Madian au fost Efa, Efer, Hanoc, Abida și Eldaa.
4 Fiii lui Ișbak au fost Makiro, Beyodua și Tator.
5 Fiii lui Șuac au fost Bildad, Mamdad, Munan și Meban; toate acestea sunt familiile copiilor Cheturei, femeia cananită, pe care i-a născut lui Avraam, evreul.
6 Și Avraam i-a trimis pe toți aceștia departe și le-a dat daruri, iar ei s-au îndepărtat de fiul său Isaac ca să locuiască oriunde vor găsi un loc.
7 Și toți aceștia s-au dus la muntele dinspre răsărit și și-au zidit șase cetăți în care au locuit până în ziua de azi.
8 Dar copiii lui Șeba și Dedan, copiii lui Iocșan, împreună cu copiii lor, n-au locuit cu frații lor în cetățile lor; ci au călătorit și au tăbărât în țări și în pustie, până în ziua de azi.
9 Copiii lui Madian, fiul lui Avraam, s-au dus la răsărit de țara lui Cuș și au găsit acolo o vale mare în țara de răsărit și au rămas acolo și au zidit o cetate și au locuit în ea, aceasta este țara lui Madian până în ziua de azi.
10 Madian a locuit în cetatea pe care a zidit-o el, el, cei cinci fii ai lui și toți cei care erau ai lui.
11 Iată numele fiilor lui Madian, după numele lor în cetățile lor: Efa, Efer, Hanoh, Abida și Eldaa.
12 Fiii Efei au fost Metac, Meșar, Avi și Țanua; fiii lui Efer au fost Efron, Țur, Alirun și Medin; iar fiii lui Hanoh au fost Reuel, Rechem, Azi, Alioșub și Alad.
13 Fiii lui Abida au fost Hur, Melud, Keruri și Molchi; iar fiii lui Eldaa au fost Micher, Reba, Malchia și Gabol; acestea sunt numele Madianiților, după familiile lor; și după aceea, familiile Madianului s-au răspândit în toată țara Madianului.
14 Iată neamurile lui Ismael, fiul lui Avraam, pe care Agar, roaba Sarei, l-a născut lui Avraam.
15 Și Ismael a luat o soție din țara Egiptului, al cărei nume era Riba, adică Meriba.
16 Riba i-a născut lui Ismael pe Nebaiot, Chedar, Adbeel, Mibsam și sora lor Bosmat.

17 Și Ismael a părăsit-o pe soția sa, Riba, și ea a plecat de la el și s-a întors în Egipt, la casa tatălui ei, și a locuit acolo, căci fusese foarte rea în ochii lui Ismael și în ochii tatălui său, Avraam.
18 Și Ismael a luat după aceea o soție din țara Canaanului, al cărei nume era Malhut, și ea i-a născut pe Nișma, Duma, Masa, Hadad, Tema, Ietur, Nafis și Kedma.
19 Aceștia sunt fiii lui Ismael și acestea sunt numele lor, fiind doisprezece prinți după națiunile lor; și familiile lui Ismael s-au răspândit mai târziu, iar Ismael și-a luat copiii și toate averile pe care le câștigase, împreună cu sufletele casei sale și tot ce-i aparținea, și s-au dus să locuiască unde vor găsi un loc.
20 Și s-au dus și au locuit lângă pustiul Paran; locuința lor a fost de la Havila până la Șur, care este în fața Egiptului, pe unde vii spre Asiria.
21 Și Ismael și fiii lui au locuit în țară și li s-au născut copii; au fost roditori și s-au înmulțit din belșug.
22 Și acestea sunt numele fiilor lui Nebaiot, întâiul născut al lui Ismael: Mend, Send și Maion; iar fiii lui Chedar au fost Alion, Chezem, Hamad și Eli.
23 Fiii lui Adbeel au fost Hamad și Iabin; iar fiii lui Mibsam au fost Obadia, Ebed-Melec și Ieuș; acestea sunt familiile fiilor Ribei, soția lui Ismael.
24 Fiii lui Mișma, fiul lui Ismael, au fost Șamua, Zecarion și Obed; iar fiii lui Duma au fost Chezed, Eli, Macmad și Amed.
25 Fiii lui Masa au fost Melon, Mula și Ebidadon; fiii lui Hadad au fost Azur, Mințar și Ebed-Melec; iar fiii lui Tema au fost Seir, Sadon și Iacol.
26 Fiii lui Ietur au fost Merit, Iaiș, Alio și Pacot; fiii lui Nafis au fost Ebed-Tamed, Abiasaf și Mir; iar fiii lui Kedma au fost Calip, Tachti și Omir; aceștia au fost copiii lui Malchut, soția lui Ismael, după familiile lor.
27 Toate acestea sunt familiile lui Ismael, după generațiile lor, și au locuit în țările în care și-au zidit cetăți până în ziua de azi.
28 Rebeca, fiica lui Betuel, soția lui Isaac, fiul lui Avraam, era stearpă în zilele acelea și nu avea urmași; Isaac a locuit cu tatăl său în țara Canaan; și Domnul era cu Isaac. Arpacșad, fiul lui Sem, fiul lui Noe, a murit în zilele acelea, în al patruzeci și optulea an al vieții lui Isaac. Toate zilele pe care le-a trăit Arpacșad au fost patru sute treizeci și opt de ani, apoi a murit.

CAPITOLUL 26

1 În al cincizeci și nouălea an al vieții lui Isaac, fiul lui Avraam, Rebeca, soția lui, era încă stearpă în vremea aceea.
2 Rebeca a zis lui Isaac: „Adevărat am auzit, domnul meu, că mama ta, Sara, era stearpă în zilele ei, până când domnul meu, Avraam, tatăl tău, s-a rugat pentru ea, și ea a zămislit prin el.”
3 Acum, deci, ridică-te și roagă-te și tu lui Dumnezeu, și El îți va auzi rugăciunea și ne va pomeni prin îndurările Sale.
4 Isaac i-a răspuns soției sale, Rebeca, zicând: „Avraam s-a rugat deja pentru mine lui Dumnezeu să-i înmulțească sămânța; acum, de aceea, această sterilitate trebuie să vină de la tine.”
5 Și Rebeca i-a zis: „Scoală-te și tu acum și roagă-te, ca Domnul să-ți audă rugăciunea și să-mi dăruiască copii.” Și Isaac a ascultat cuvintele soției sale, iar Isaac și soția lui s-au ridicat și s-au dus în țara Moria ca să se roage acolo și să-L caute pe Domnul, iar când au ajuns în acel loc, Isaac s-a ridicat și s-a rugat Domnului pentru soția sa, pentru că era stearpă.
6 Și Isaac a zis: „Doamne, Dumnezeul cerului și al pământului, a cărui bunătate și îndurare umplu pământul, Tu, care l-ai luat pe tatăl meu din casa tatălui său și din locul lui natal și l-ai adus în această țară și i-ai zis: «Seminției tale îi voi da țara aceasta». Și i-ai promis și i-ai spus: «Îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului și ca nisipul mării! Acum să se adeverească cuvintele Tale, pe care le-ai spus tatălui meu.”
7 Căci Tu ești Domnul Dumnezeul nostru și ochii noștri sunt ațintiți spre Tine, ca să ne dai sămânță de oameni, așa cum ne-ai făgăduit; căci Tu ești Domnul Dumnezeul nostru și ochii noștri sunt ațintiți numai spre Tine.
8 Domnul a ascultat rugăciunea lui Isaac, fiul lui Avraam; Domnul i-a fost îngăduitor, iar Rebeca, nevasta lui, a rămas însărcinată.
9 Cam după șapte luni, copiii s-au zbătut în pântecele ei și o durea foarte tare că era obosită din cauza lor. Și a zis tuturor femeilor care erau atunci în țară: „Vi s-a întâmplat așa ceva cum mi s-a întâmplat mie?” Și ele i-au zis: „Nu.”
10 Și ea le-a zis: „De ce sunt eu singură în aceasta dintre toate femeile care erau pe pământ?” Și s-a dus în țara Moria ca să caute pe Domnul din cauza aceasta; și s-a dus la Sem și la Eber, fiul lui, ca să-i întrebe în această privință și ca ei să caute pe Domnul în această privință cu privire la ea.
11 Și ea i-a cerut, de asemenea, lui Avraam să caute și să-L întrebe pe Domnul despre tot ce i se întâmplase.
12 Și toți au întrebat pe Domnul cu privire la acest lucru și i-au adus cuvântul de la Domnul și i-au zis: „Doi copii sunt în pântecele tău și două neamuri se vor ridica din ei; și un neam va fi mai puternic decât celălalt, și cel mai mare va sluji celui mai mic.”
13 Când i s-au împlinit zilele să nască, ea a îngenuncheat și iată că erau gemeni în pântecele ei, așa cum îi spusese Domnul.
14 Și cel dintâi a ieșit roșu la față, ca o haină păroasă; și tot poporul țării i-a pus numele Esau, zicând: „Acesta a fost desăvârșit din pântecele mamei.”
15 Și după aceea a venit fratele său, a cărui mână apucase călcâiul lui Esau; de aceea i-au pus numele Iacov.
16 Isaac, fiul lui Avraam, era în vârstă de șaizeci de ani când i-a născut.
17 Și băieții au crescut până la vârsta de cincisprezece ani și au venit printre oamenii. Esau era un om viclean și viclean și un vânător iscusit pe câmp, iar Iacov era un om desăvârșit și înțelept, locuind în corturi, păscând turmele și învățând instrucțiunile Domnului și poruncile tatălui și mamei sale.
18 Isaac și copiii casei lui au locuit cu tatăl său Avraam în țara Canaanului, așa cum le poruncise Dumnezeu.
19 Și Ismael, fiul lui Avraam, a plecat cu copiii săi și tot ce le aparținea și s-au întors acolo în țara Havila și au locuit acolo.
20 Și toți copiii concubinelor lui Avraam s-au dus să locuiască în țara răsăritului, căci Avraam îi trimisese departe de fiul său și le dăduse daruri, iar ei au plecat.

21 Avraam i-a dat fiului său Isaac tot ce avea și i-a dat și toate comorile lui.
22 Și i-a dat porunca aceasta, zicând: „Nu știi și nu înțelegi că Domnul este Dumnezeu în ceruri și pe pământ și că nu este altul afară de El?”
23 El m-a luat din casa tatălui meu și din locul nașterii mele și mi-a dat toate desfătările de pe pământ; El m-a izbăvit de sfatul celor răi, căci în El m-am încrezut.
24 Și m-a adus în acest loc și m-a eliberat din Ur Casdim; și mi-a zis: „Seminției tale le voi da toate aceste țări și le vor moșteni dacă vor păzi poruncile Mele, statutele Mele și judecățile Mele pe care ți le-am poruncit și pe care li le voi porunci.”
25 Acum, dar, fiule, ascultă de glasul meu și păzește poruncile Domnului Dumnezeului tău, pe care ți le-am dat. Nu te abate de la calea cea dreaptă nici la dreapta, nici la stânga, ca să-ți fie bine ție și copiilor tăi după tine pe vecie.
26 Și aduceți-vă aminte de lucrările minunate ale Domnului și de bunătatea Lui pe care a arătat-o față de noi, izbăvind-ne din mâinile vrăjmașilor noștri și Domnul Dumnezeul nostru i-a făcut să cadă în mâinile noastre; și acum, deci, păzește tot ce ți-am poruncit și nu te abate de la poruncile Dumnezeului tău și nu sluji nimănui afară de El, ca să fie bine ție și urmașilor tăi după tine.
27 Învață-ți copiii și urmașii tăi învățăturile Domnului și poruncile Lui și învață-i calea cea dreaptă pe care trebuie să meargă, pentru ca să le fie bine pe vecie.
28 Și Isaac i-a răspuns tatălui său și i-a zis: „Ceea ce a poruncit Domnul meu, aceea voi face și nu mă voi abate de la poruncile Domnului Dumnezeului meu, voi păzi tot ce mi-a poruncit; și Avraam l-a binecuvântat pe fiul său Isaac și pe copiii lui; și Avraam l-a învățat pe Iacov învățătura Domnului și căile Sale.
29 Și în vremea aceea a murit Avraam, în al cincisprezecelea an al vieții lui Iacov și Esau, fiii lui Isaac. Toate zilele lui Avraam au fost de o sută șaptezeci și cinci de ani. Apoi a murit și a fost adăugat la poporul său, la o bătrânețe fericită, bătrân și sătul de zile. Și Isaac și Ismael, fiii săi, l-au îngropat.
30 Și când locuitorii Canaanului au auzit că Avraam murise, au venit toți împreună cu regii, prinții și toți oamenii lor ca să-l îngroape pe Avraam.
31 Toți locuitorii din țara Haranului și toate familiile casei lui Avraam, toți prinții și dregătorii, precum și fiii lui Avraam cu concubinele, au venit cu toții când au auzit de moartea lui Avraam și au răsplătit bunătatea lui Avraam și l-au mângâiat pe Isaac, fiul său, și l-au îngropat pe Avraam în peștera pe care o cumpărase de la Efron, hititul, și de la copiii lui, ca să aibă în stăpânire un loc de înmormântare.
32 Toți locuitorii Canaanului și toți cei ce-l cunoscuseră pe Avraam au plâns pe Avraam un an întreg; bărbați și femei l-au jelit.
33 Și toți copiii mici și toți locuitorii țării au plâns din cauza lui Avraam, pentru că Avraam fusese bun cu toții și pentru că fusese drept față de Dumnezeu și față de oameni.
34 Și nu s-a ridicat niciun om care să se teamă de Dumnezeu ca Avraam, căci el se temese de Dumnezeul său din tinerețea sa și slujise Domnului și umblase pe toate căile Sale în timpul vieții sale, din copilăria sa până în ziua morții sale.
35 Domnul a fost cu el și l-a izbăvit de sfatul lui Nimrod și al poporului său și, când a făcut război cu cei patru regi ai Elamului, i-a învins.
36 Și el i-a adus pe toți copiii pământului în slujba lui Dumnezeu și i-a învățat căile Domnului și i-a făcut să-L cunoască pe Domnul.
37 Și a făcut o livadă și a plantat în ea o vie și a pregătit întotdeauna în cortul său mâncare și băutură celor care treceau prin țară, ca să se poată sătura în casa lui.
38 Domnul Dumnezeu a izbăvit tot pământul din cauza lui Avraam.
39 După moartea lui Avraam, Dumnezeu a binecuvântat pe fiul său, Isaac, și pe copiii lui. Domnul a fost cu Isaac, așa cum fusese cu tatăl său, Avraam, căci Isaac a păzit toate poruncile Domnului, așa cum i-o poruncise tatăl său Avraam; nu s-a abătut nici la dreapta, nici la stânga de la calea cea dreaptă, pe care i-o poruncise tatăl său.

CAPITOLUL 27

1 Și Esau, în vremea aceea, după moartea lui Avraam, se ducea adesea pe câmp la vânătoare.
2 Și Nimrod, regele Babilonului, adică Amrafel, mergea adesea cu oamenii lui viteji la vânătoare pe câmp și se plimba cu oamenii lui în răcoarea zilei.
3 Nimrod îl păzea pe Esau în toate zilele, căci în inima lui Nimrod se formase o gelozie împotriva lui Esau în toate zilele.
4 Într-o zi, Esau s-a dus la vânătoare pe câmp și l-a găsit pe Nimrod umblând prin pustie cu cei doi oameni ai lui.
5 Și toți oamenii lui puternici și poporul lui erau cu el în pustiu, dar s-au îndepărtat de el și s-au îndepărtat de el în direcții diferite ca să vâneze, iar Esau s-a ascuns pentru Nimrod, iar acesta l-a pândit în pustiu.
6 Nimrod și oamenii lui care erau cu el nu-l cunoșteau, iar Nimrod și oamenii lui se plimbau adesea prin câmp în răcoarea zilei ca să știe unde vânau oamenii lui în câmp.
7 Nimrod și doi dintre oamenii lui care erau cu el au ajuns la locul unde se aflau, când Esau a pornit brusc din pândă, și-a scos sabia și s-a grăbit să alerge la Nimrod și i-a tăiat capul.
8 Și Esau a dus o luptă disperată cu cei doi oameni care erau cu Nimrod, iar când aceștia l-au strigat, Esau s-a întors spre ei și i-a lovit mortal cu sabia sa.
9 Și toți oamenii puternici ai lui Nimrod, care îl părăsiseră ca să meargă în pustiu, au auzit strigătul de la distanță și au recunoscut vocile acelor doi oameni și au alergat să afle cauza lui, când l-au găsit pe regele lor și pe cei doi oameni care erau cu el zăcând morți în pustiu.
10 Și când Esau i-a văzut pe oamenii puternici ai lui Nimrod venind de departe, a fugit și astfel a scăpat; și Esau a luat hainele prețioase ale lui Nimrod, pe care tatăl lui Nimrod le lăsase moștenire lui Nimrod și cu care Nimrod a învins întreaga țară și a fugit și le-a ascuns în casa lui.
11 Și Esau a luat acele haine și a fugit în oraș din cauza oamenilor lui Nimrod și a ajuns la casa tatălui său obosit și epuizat de luptă și era gata să moară de durere când s-a apropiat de fratele său Iacov și s-a așezat în fața lui.
12 Și i-a zis fratelui său Iacov: „Iată, eu voi muri astăzi; de ce îmi lipsește atunci dreptul de întâi născut?” Și Iacov a acționat cu înțelepciune cu Esau în această privință și Esau

și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov, căci așa fusese făcut de Domnul.
13 Partea lui Esau din peștera din ogorul Macpela, pe care o cumpărase Avraam de la copiii lui Het ca stăpânire de mormânt, Esau a vândut-o și lui Iacov, iar Iacov a cumpărat toate acestea de la fratele său Esau pentru un preț dat.
14 Și Iacov a scris toate acestea într-o carte și a mărturisit despre acestea cu martori și a pecetluit-o, iar cartea a rămas în mâinile lui Iacov.
15 Și când a murit Nimrod, fiul lui Cuș, oamenii lui l-au ridicat și l-au adus cu consternare și l-au îngropat în cetatea lui. Toate zilele pe care le-a trăit Nimrod au fost două sute cincisprezece ani și apoi a murit.
16 Și zilele cât a domnit Nimrod peste poporul țării au fost o sută optzeci și cinci de ani; și Nimrod a murit sub sabia lui Esau, în rușine și dispreț, iar sămânța lui Avraam i-a cauzat moartea, așa cum văzuse în visul său.
17 Și la moartea lui Nimrod, regatul său a fost împărțit în multe diviziuni, iar toate acele părți peste care a domnit Nimrod au fost restituite regilor respectivi ai țării, care le-au recuperat după moartea lui Nimrod, iar toți oamenii din casa lui Nimrod au fost mult timp înrobiți de toți ceilalți regi ai țării.

CAPITOLUL 28

1 Și în zilele acelea, după moartea lui Avraam, în anul acela, Domnul a adus o foamete grea în țară și, în timp ce foametea făcea ravagii în țara Canaanului, Isaac s-a ridicat să se coboare în Egipt din cauza foametei, așa cum făcuse și tatăl său Avraam.
2 În noaptea aceea, Domnul i S-a arătat lui Isaac și i-a zis: „Nu te coborî în Egipt, ci scoală-te și du-te la Gherar, la Abimelec, împăratul filistenilor, și rămâi acolo până se va înceta foametea.”
3 Isaac s-a sculat și s-a dus la Gherar, așa cum i-a poruncit Domnul, și a rămas acolo un an întreg.
4 Și când Isaac a ajuns la Gherar, oamenii din țară au văzut că Rebeca, soția lui, era frumoasă la înfățișare și locuitorii din Gherar l-au întrebat pe Isaac despre soția lui, iar el a zis: „Este sora mea!” Căci se temea să spună că este soția lui, ca nu cumva oamenii din țară să-l omoare din cauza ei.
5 Căpeteniile lui Abimelec s-au dus și au lăudat-o pe femeie la împărat, dar el nu le-a răspuns și nu a luat aminte la cuvintele lor.
6 Dar i-a auzit spunând că Isaac a declarat că este sora lui, așa că regele a păstrat acest lucru pentru sine.
7 După ce Isaac a rămas trei luni în țară, Abimelec s-a uitat pe fereastră și a văzut că Isaac se juca cu Rebeca, soția sa; căci Isaac locuia în casa dinafară a regelui, așa că casa lui Isaac era vizavi de casa regelui.
8 Regele i-a zis lui Isaac: „Ce ne-ai făcut zicând despre soția ta: «Este sora mea?» Cât de ușor ar fi putut vreunul dintre oamenii mai mari ai poporului să se culce cu ea, și atunci ai fi adus vina asupra noastră!”
9 Isaac i-a zis lui Abimelec: „M-am temut să nu mor din cauza nevastă-mea; de aceea am zis: «Este sora mea».”
10 În vremea aceea, Abimelec a dat poruncă tuturor domnitorilor și mai-marilor săi, ca să ia pe Isaac și pe Rebeca, nevasta lui, și să-i aducă înaintea împăratului.
11 Regele a poruncit să-i îmbrace în haine domnești și să-i pună să călărească prin străzile cetății și să vestească înaintea lor în toată țara, zicând: „Acesta este omul și aceasta este soția lui; oricine se atinge de omul acesta sau de soția lui va muri negreșit.” Isaac s-a întors cu soția sa la casa regelui și Domnul a fost cu Isaac și el a continuat să crească mare și nu a dus lipsă de nimic.
12 Domnul a făcut ca Isaac să găsească favoare înaintea lui Abimelec și înaintea tuturor supușilor lui. Și Abimelec a făcut bine lui Isaac, căci Abimelec și-a amintit de jurământul și de legământul care exista între tatăl său și Avraam.
13 Și Abimelec a zis lui Isaac: „Iată, tot pământul este înaintea ta; locuiește oriunde îți va plăcea, până te vei întoarce în țara ta.” Și Abimelec i-a dat lui Isaac ogoare, vii și cea mai bună parte din țara Gherarului, ca să semene, să secere și să mănânce roadele pământului, până când vor trece zilele foametei.
14 Isaac a semănat în țara aceea și a primit însutit în anul acela, iar Domnul l-a binecuvântat.
15 Omul acesta s-a înmulțit și a avut turme de oi și turme de oi și o mulțime de slujitori.
16 Și când zilele foametei au trecut, Domnul i S-a arătat lui Isaac și i-a zis: „Scoală-te, ieși din locul acesta și întoarce-te în țara ta, în țara Canaanului; și Isaac s-a ridicat și s-a întors la Hebron, care este în țara Canaanului, el și tot ce-i aparținea, așa cum i-a poruncit Domnul.
17 Și după aceasta, Șelac, fiul lui Arpacșad, a murit în anul acela, care este al optsprezecelea an al vieții lui Iacov și Esau; și toate zilele pe care le-a trăit Șelac au fost patru sute treizeci și trei de ani și apoi a murit.
18 În vremea aceea, Isaac l-a trimis pe fiul său cel mai mic, Iacov, în casa lui Sem și Eber, și a învățat poruncile Domnului. Iacov a rămas în casa lui Sem și Eber treizeci și doi de ani, iar Esau, fratele său, nu s-a dus, căci nu voia să meargă, și a rămas în casa tatălui său, în țara Canaanului.
19 Esau vâna neîncetat prin câmpie ca să aducă acasă ce putea găsi; așa a făcut Esau în toate zilele.
20 Și Esau era un om viclean și viclean, unul care vâna după inimile oamenilor și îi amăgea, și Esau era un om viteaz pe câmp și, în decursul timpului, s-a dus ca de obicei la vânătoare; și a ajuns până în câmpia Seirului, adică Edom.
21 Și a rămas în țara Seirului, vânând pe câmpie, un an și patru luni.
22 Și Esau a văzut acolo în țara lui Seir pe fiica unui canaanit, al cărui nume era Iehudita, fiica lui Beeri, fiul lui Efer, din familiile lui Het, fiul lui Canaan.
23. Esau a luat-o de nevastă și a venit la ea; Esau avea patruzeci de ani când a luat-o și a adus-o la Hebron, în țara în care locuia tatăl său, și a locuit acolo.
24 În zilele acelea, în al o sută zecelea an al vieții lui Isaac, adică în al cincizecilea an al vieții lui Iacov, în anul acela a murit Sem, fiul lui Noe; Sem avea șase sute de ani când a murit.
25 Și când a murit Sem, Iacov s-a întors la tatăl său la Hebron, care este în țara Canaan.
26 În al cincizeci și șaselea an al vieții lui Iacov, au venit niște oameni din Haran, și Rebecăi i s-a spus despre fratele ei Laban, fiul lui Betuel.

27 Căci soția lui Laban era stearpă în zilele acelea și nu născuse copii, și nici roabele lui nu i-au născut.
28 Și Domnul Și-a adus aminte după aceea de Adina, soția lui Laban, și ea a zămislit și a născut două fiice gemene. Și Laban a pus nume fiicelor sale numele celei mari Lea și numele celei mici Rahela.
29 Și oamenii aceia au venit și i-au spus Rebecăi aceste lucruri, iar Rebeca s-a bucurat foarte mult că Domnul l-a vizitat pe fratele ei și că a avut copii.

CAPITOLUL 29

1 Isaac, fiul lui Avraam, era bătrân și înaintat în zile; ochii lui se îngreunaseră de bătrânețe; erau întunecați și nu mai puteau vedea.
2 În vremea aceea, Isaac a chemat pe fiul său Esau și i-a zis: „Ia-ți armele, tolba ta și arcul tău. Scoală-te și ieși la câmp de adu-mi vânat și fă-mi o mâncare gustoasă și adu-mi-o ca să mănânc, ca să te binecuvântez înainte de moartea mea, căci am îmbătrânit și am încărunțit.”
3 Și Esau a făcut așa; și-a luat arma și a ieșit în câmp să vâneze, ca de obicei, ca să-i aducă tatălui său, așa cum îi poruncise, ca să-l binecuvânteze.
4 Rebeca a auzit toate cuvintele pe care Isaac le spusese lui Esau și s-a grăbit să cheme pe fiul ei, Iacov, zicând: „Așa a vorbit tatăl tău fratelui tău Esau și așa am auzit și eu; grăbește-te, dar, și fă ce-ți voi spune.”
5 Scoală-te, te rog, și du-te la turmă și adu-mi doi iezi frumoși, ca să-i cumpăr tatălui tău mâncare gustoasă. Tu vei aduce mâncarea gustoasă ca să o mănânce înainte să se întoarcă fratele tău de la vânătoare, pentru ca tatăl tău să te binecuvânteze.
6 Iacov s-a grăbit și a făcut așa cum i-a poruncit mama sa; a făcut mâncare gustoasă și a adus-o înaintea tatălui său, înainte ca Esau să se întoarcă de la vânătoare.
7 Isaac i-a zis lui Iacov: „Cine ești tu, fiul meu?” El a zis: „Eu sunt Esau, întâiul tău născut. Am făcut cum mi-ai poruncit; scoală-te, te rog, și mănâncă din vânatul meu, pentru ca sufletul tău să mă binecuvânteze, așa cum mi-ai spus.”
8 Și Isaac s-a sculat, a mâncat și a băut și inima lui s-a mângâiat și l-a binecuvântat pe Iacov și Iacov a plecat de la tatăl său; și îndată ce Isaac l-a binecuvântat pe Iacov și a plecat de la el, iată că Esau s-a întors de la vânătoarea lui de la câmp și a făcut și el o mâncare gustoasă și a adus-o tatălui său ca să mănânce din ea și să-l binecuvânteze.
9 Isaac i-a zis lui Esau: „Cine a prins vânat și mi l-a adus înainte să vii tu? L-am binecuvântat?” Esau a știut că fratele său Iacov făcuse aceasta și mânia lui Esau s-a aprins împotriva fratelui său Iacov, pentru că se purtase așa cu el.
10 Și Esau a zis: „Nu este pe bună dreptate numit Iacov? Căci m-a luat de două ori, mi-a luat dreptul de întâi născut și acum mi-a luat binecuvântarea.” Și Esau a plâns mult; și când Isaac a auzit glasul fiului său Esau plângând, Isaac a zis către Esau: „Ce pot să fac, fiule, fratele tău a venit cu viclenie și ți-a luat binecuvântarea; și Esau l-a urât pe fratele său Iacov din cauza binecuvântării pe care i-o dăduse tatăl său și s-a aprins foarte tare de mânie împotriva lui.
11 Și Iacov s-a temut foarte tare de fratele său Esau și s-a sculat și a fugit la casa lui Eber, fiul lui Sem, și s-a ascuns acolo din cauza fratelui său, iar Iacov avea șaizeci și trei de ani când a ieșit din țara Canaanului din Hebron, și Iacov a fost ascuns în casa lui Eber paisprezece ani din cauza fratelui său Esau și acolo a continuat să învețe căile Domnului și poruncile Sale.
12 Și când Esau a văzut că Iacov fugise și scăpase de el și că Iacov obținuse binecuvântarea cu viclenie, atunci Esau s-a întristat foarte tare și a fost, de asemenea, supărat pe tatăl și mama sa; și s-a ridicat și și-a luat soția și s-a îndepărtat de tatăl și mama sa în țara lui Seir și a locuit acolo; și Esau a văzut acolo o femeie dintre fiicele lui Het, al cărei nume era Bosmat, fiica lui Elon hititul, și a luat-o de soție pe lângă prima sa soție, iar Esau i-a pus numele Ada, spunând că binecuvântarea trecuse de la el în acel timp.
13 Și Esau a locuit în țara Seir șase luni fără să-și vadă tatăl și mama; după aceea, Esau și-a luat soțiile și s-a sculat și s-a întors în țara Canaanului. Și Esau și-a așezat cele două soții în casa tatălui său, în Hebron.
14 Soțiile lui Esau i-au aspru și i-au provocat pe Isaac și pe Rebeca cu faptele lor, căci nu au umblat pe căile Domnului, ci au slujit dumnezeilor de lemn și de piatră ai tatălui lor, așa cum îi învățase tatăl lor, și au fost mai răi decât tatăl lor.
15 Și au mers după poftele rele ale inimilor lor și au adus jertfe și au ars tămâie Baalilor, iar Isaac și Rebeca s-au săturat de ei.
16 Rebeca a zis: „Sunt sătulă de viața mea din cauza fiicelor lui Het; dacă Iacov ia o nevastă dintre fiicele lui Het, ca acestea, dintre fiicele țării, la ce bun să-mi mai fie viața?”
17 În zilele acelea, Ada, nevasta lui Esau, a rămas însărcinată și i-a născut un fiu. Și Esau a pus fiului care i se născuse numele Elifaz. Esau era în vârstă de șaizeci și cinci de ani când l-a născut ea.
18 Și Ismael, fiul lui Avraam, a murit în zilele acelea, în al șaizeci și patrulea an al vieții lui Iacov; și toate zilele pe care le-a trăit Ismael au fost o sută treizeci și șapte de ani, apoi a murit.
19 Isaac a auzit că Ismael a murit și l-a jelit și l-a tânguit multe zile.
20 Și la sfârșitul celor paisprezece ani în care Iacov a locuit în casa lui Eber, Iacov a dorit să-și vadă tatăl și mama și Iacov a venit la casa tatălui și a mamei sale la Hebron, iar Esau uitase în acele zile ce-i făcuse Iacov luând binecuvântarea de la el în acele zile.
21 Și când Esau l-a văzut pe Iacov venind la tatăl și mama sa, și-a amintit ce-i făcuse Iacov și s-a mâniat foarte tare pe el și a căutat să-l omoare.
22 Isaac, fiul lui Avraam, era bătrân și înaintat în zile, iar Esau a zis: „Iată că tatăl meu se apropie de vremea morții sale; iar când va muri, voi ucide pe fratele meu, Iacov.”
23 Și i s-a spus aceasta Rebecăi, iar ea s-a grăbit să trimită și să-l cheme pe fiul ei, Iacov, și i-a zis: „Scoală-te, du-te și fugi în Haran, la fratele meu, Laban, și rămâi acolo o vreme, până când se va potoli mânia fratelui tău de la tine și apoi te vei întoarce.”
24 Isaac l-a chemat pe Iacov și i-a zis: „Să nu-ți iei soție dintre fiicele Canaanului, căci așa ne-a poruncit tatăl nostru Avraam, după cuvântul pe care i-l poruncise Domnul, zicând: «Seminției tale îi voi da țara aceasta; dacă copiii tăi vor păzi legământul Meu pe care l-am făcut cu tine, atunci

voi împlini și Eu copiilor tăi ce ți-am spus și nu-i voi părăsi.»”
25 Acum, fiule, ascultă de glasul meu în tot ce-ți voi porunci și ferește-te de a lua o soție dintre fiicele Canaanului. Scoală-te, du-te la Haran, la casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți de acolo o soție dintre fiicele lui Laban, fratele mamei tale.
26 Ia seama, deci, ca nu cumva să uiți pe Domnul Dumnezeul tău și toate căile Lui în țara în care mergi și să te unești cu oamenii țării, să urmărești deșertăciuni și să-L părăsești pe Domnul Dumnezeul tău.
27 Dar când vei intra în țară, să slujești acolo Domnului; nu te abate nici la dreapta, nici la stânga de la calea pe care ți-am poruncit-o și pe care ai învățat-o.
28 Și fie ca Dumnezeul Atotputernic să-ți dea favoare înaintea popoarelor pământului, ca să iei acolo o soție după alegerea ta; una care este bună și dreaptă în căile Domnului.
29 Dumnezeu să-ți dea ție și seminței tale binecuvântarea tatălui tău, Avraam, și să te facă roditor și să te înmulțească, și să ajungi o mulțime de popoare în țara în care mergi și Dumnezeu să te facă să te întorci în țara aceasta, țara în care locuia tatăl tău, cu copii și cu mari bogății, cu bucurie și cu desfătare.
30 Și Isaac a terminat de poruncit lui Iacov și de binecuvântat-o și i-a dat multe daruri, împreună cu argint și aur, și l-a trimis să plece; și Iacov a ascultat de tatăl și mama sa; i-a sărutat și s-a sculat și s-a dus la Padan-Aram; și Iacov avea șaptezeci și șapte de ani când a ieșit din țara Canaanului, din Beer-Șeba.
31 Și când Iacov a plecat să meargă la Haran, Esau l-a chemat pe fiul său Elifaz și i-a vorbit în taină, zicând: „Grăbește-te acum, ia-ți sabia în mână și urmărește-l pe Iacov, treci înaintea lui pe drum, pândește-l și ucide-l cu sabia ta într-unul din munți, ia tot ce-i aparține și întoarce-te.”
32 Elifaz, fiul lui Esau, era un om iscusit și priceput la mânuirea arcului, așa cum îl învățase tatăl său; era un vânător vestit pe câmp și un om viteaz.
33 Și Elifaz a făcut așa cum i-a poruncit tatăl său, iar Elifaz avea pe atunci treisprezece ani, iar Elifaz s-a ridicat și a plecat și a luat cu el zece dintre frații mamei sale și l-a urmărit pe Iacov.
34 Și l-a urmărit îndeaproape pe Iacov și l-a pândit la granița țării Canaanului, în fața orașului Sihem.
35 Și Iacov l-a văzut pe Elifaz și oamenii lui urmărindu-l, și Iacov s-a oprit în locul în care mergea, ca să știe ce este aceasta, căci nu știa lucrul acesta; și Elifaz și-a scos sabia și a pornit mai departe, el și oamenii lui, spre Iacov; și Iacov le-a zis: „Ce are de-a face cu voi de ați venit aici și ce înseamnă că urmăriți cu săbiile voastre.”
36 Și Elifaz s-a apropiat de Iacov, iar el i-a răspuns și i-a zis: „Așa mi-a poruncit tatăl meu și acum nu mă voi abate de la poruncile pe care mi le-a dat tatăl meu; și când Iacov a văzut că Esau i-a vorbit lui Elifaz să folosească forța, Iacov s-a apropiat și l-a implorat pe Elifaz și pe oamenii lui, zicându-i:
37 Iată tot ce am și pe ce mi-au dat tatăl meu și mama mea, ia-l și pleacă de la mine și nu mă ucide, și fie ca acest lucru să-ți fie socotit ca o neprihănire.
38 Domnul a făcut ca Iacov să găsească favoare înaintea lui Elifaz, fiul lui Esau, și a oamenilor lui; și ei au ascultat de glasul lui Iacov și nu l-au omorât. Elifaz și oamenii lui au luat tot ce-i aparținea lui Iacov, împreună cu argintul și aurul pe care le adusese cu el din Beer-Șeba; nu i-au lăsat nimic.
39 Elifaz și oamenii lui au plecat de la el și s-au întors la Esau la Beer-Șeba și i-au povestit tot ce li se întâmplase cu Iacov și i-au dat tot ce luaseră de la Iacov.
40 Esau s-a mâniat pe Elifaz, fiul său, și pe oamenii lui care erau cu el, pentru că nu-l omorâseră pe Iacov.
41 Și ei au răspuns și i-au zis lui Esau: „Fiindcă Iacov ne-a implorat în această privință să nu-l omorâm, mila noastră s-a stârnit față de el și am luat tot ce-i aparținea și ți-am adus ție; iar Esau a luat tot argintul și aurul pe care le luase Elifaz de la Iacov și le-a pus deoparte în casa lui.”
42 În vremea aceea, când Esau a văzut că Isaac binecuvântase pe Iacov și îi poruncise, zicând: „Să nu-ți iei nevastă dintre fiicele lui Canaan și că fiicele lui Canaan erau rele în ochii lui Isaac și ai Rebecei,
43 Apoi s-a dus la casa unchiului său Ismael și, pe lângă soțiile sale mai în vârstă, a luat-o de soție pe Maclat, fiica lui Ismael și sora lui Nebaiot.

CAPITOLUL 30

1 Și Iacov a pornit continuându-și drumul spre Haran și a ajuns până la muntele Moria și a rămas acolo toată noaptea lângă orașul Luz; și Domnul i S-a arătat acolo lui Iacov în noaptea aceea și i-a zis: „Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac, tatăl tău; pământul pe care culci ți-l voi da ție și seminței tale.
2 Și iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi oriunde vei merge și îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului și voi face ca toți dușmanii tăi să cadă înaintea ta; și când vor face război cu tine, nu te vor birui și te voi aduce înapoi în această țară cu bucurie, cu copii și cu mari bogății.
3 Și Iacov s-a trezit din somn și s-a bucurat foarte mult de vedenia pe care o avusese; și a numit locul acela Betel.
4 Și Iacov s-a ridicat din locul acela plin de bucurie și, când mergea, picioarele i se ușurau de bucurie și a plecat de acolo în țara copiilor Răsăritului și s-a întors la Haran și s-a așezat lângă fântâna păstorului.
5 Și a găsit acolo niște oameni care veneau din Haran să-și pască turmele. Iacov i-a întrebat, iar ei au răspuns: „Suntem din Haran.”
6 Și le-a zis: „Cunoașteți pe Laban, fiul lui Nahor?” Ei au răspuns: „Îl cunoaștem; și iată, fiica lui Rahela vine să pască turma tatălui ei.”
7 Pe când vorbea el încă cu ei, a venit Rahela, fiica lui Laban, să pască oile tatălui ei, căci era păstoriță.
8 Când a văzut Iacov pe Rahela, fiica lui Laban, fratele mamei sale, a alergat și a sărutat-o; apoi, ridicând glasul, a plâns.
9 Și Iacov i-a spus Rahelei că este fiul Rebeccăi, sora tatălui ei, iar Rahela a alergat și i-a spus tatălui ei, iar Iacov a continuat să plângă, pentru că nu avea nimic cu el să aducă în casa lui Laban.
10 Când a auzit Laban că venise Iacov, fiul surorii sale, a alergat și l-a sărutat, l-a îmbrățișat și l-a adus în casă, i-a dat pâine și a mâncat.
11 Iacov i-a povestit lui Laban ce-i făcuse fratele său Esau și ce-i făcuse fiul său Elifaz pe drum.

12 Iacov a locuit în casa lui Laban o lună, iar Iacov a mâncat și a băut în casa lui Laban. După aceea, Laban i-a zis lui Iacov: „Spune-mi care va fi simbria ta, căci cum ai putea să mă slujești fără plată?”
13 Și Laban nu avea fii, ci numai fiice, iar celelalte soții și roabele lui erau încă sterile în acele zile; și acestea sunt numele fiicelor lui Laban pe care i le născuse soția sa, Adina; numele celei mai mari era Lea, iar numele celei mai mici era Rahela; și Lea avea ochi fleaci, dar Rahela era frumoasă și bine la vedere, și Iacov o iubea.
14 Și Iacov i-a zis lui Laban: „Îți voi sluji șapte ani pentru Rahela, fiica ta cea mică.” Și Laban a fost de acord cu aceasta, iar Iacov i-a slujit lui Laban șapte ani pentru fiica sa Rahela.
15 În al doilea an al locuirii lui Iacov în Haran, adică în al șaptezeci și nouălea an al vieții lui Iacov, în anul acela a murit Eber, fiul lui Sem; el avea patru sute șaizeci și patru de ani când a murit.
16 Și când Iacov a auzit că Eber a murit, s-a întristat foarte tare și l-a jelit și s-a jelit multe zile.
17 În al treilea an de când Iacov a locuit în Haran, Bosmat, fiica lui Ismael, soția lui Esau, i-a născut un fiu, căruia Esau i-a pus numele Reuel.
18 Și în al patrulea an al locuirii lui Iacov în casa lui Laban, Domnul l-a vizitat pe Laban și Și-a adus aminte de el din cauza lui Iacov și i s-au născut fii, iar întâiul său născut a fost Beor, al doilea a fost Alib și al treilea a fost Chorash.
19 Domnul i-a dat lui Laban bogății și slavă, fii și fiice; și omul a crescut foarte mult datorită lui Iacov.
20 Și Iacov, în zilele acelea, slujea lui Laban în tot felul de treburi, în casă și pe câmp, iar binecuvântarea Domnului era peste tot ce aparținea lui Laban, în casă și pe câmp.
21 În al cincilea an a murit Iehudita, fiica lui Beeri, soția lui Esau, în țara Canaanului; și ea n-a avut fii, ci numai fiice.
22 Și acestea sunt numele fiicelor pe care le-a născut lui Esau: numele celei mai mari era Marțit, iar numele celei mai mici era Puit.
23 După ce a murit Iehudit, Esau s-a sculat și s-a dus la Seir ca să vâneze pe câmp, ca de obicei, și Esau a locuit multă vreme în țara Seirului.
24 În al șaselea an, Esau a luat de nevastă, pe lângă celelalte soții ale sale, și pe Ahlibama, fiica heveului Zebeon, și Esau a adus-o în țara Canaanului.
25 Ahlibama a zămislit și i-a născut lui Esau trei fii: Ieuș, Iaalan și Core.
26 În zilele acelea, în țara Canaanului, a fost o ceartă între păstorii lui Esau și păstorii locuitorilor din țara Canaanului, căci vitele și averile lui Esau erau prea numeroase ca să rămână în țara Canaanului, în casa tatălui său, și țara Canaanului nu-l putea întreține din cauza vitelor lui.
27 Și când Esau a văzut că cearta lui se înmulțea cu locuitorii țării Canaanului, s-a sculat și și-a luat soțiile, fiii și fiicele și tot ce-i aparținea, vitele pe care le avea și toate averile pe care le dobândise în țara Canaanului și s-a îndepărtat de locuitorii țării în țara Seirului. Și Esau și tot ce-i aparținea au locuit în țara Seirului.
28 Din când în când, Esau se ducea să-și vadă tatăl și mama în țara Canaanului. Esau s-a căsătorit cu horiții și a dat fiicele sale fiilor horitului Seir.
29 Și a dat-o pe fiica sa cea mare, Marțit, lui Ana, fiul lui Zebeon, fratele soției sale, iar pe Puit i-a dat lui Azar, fiul lui Bilhan, horitul; și Esau a locuit în munte, el și copiii lui și au fost roditori și s-au înmulțit.

CAPITOLUL 31

1 Și în al șaptelea an, slujba lui Iacov pe care o slujise lui Laban s-a încheiat, iar Iacov i-a zis lui Laban: „Dă-mi soția mea, căci zilele slujbei mele s-au împlinit.” Și Laban a făcut așa, iar Laban și Iacov au adunat toți oamenii din locul acela și au făcut un ospăț.
2 Seara, Laban a venit acasă, iar după aceea a venit Iacov acolo cu cei de la ospăț, iar Laban a stins toate luminile care erau în casă.
3 Și Iacov i-a zis lui Laban: „De ce ne faci una ca asta?” Și Laban a răspuns: „Așa facem noi în țara aceasta.”
4 După aceea, Laban a luat-o pe fiica sa, Lea, și a adus-o la Iacov. El a venit la ea, dar Iacov nu știa că ea era Lea.
5 Și Laban i-a dat fiicei sale Lea pe Zilpa, roaba sa, ca roabă.
6 Toți cei prezenți la ospăț știau ce-i făcuse Laban lui Iacov, dar nu i-au spus lui Iacov lucrul acesta.
7 Și toți vecinii au venit în noaptea aceea la casa lui Iacov și au mâncat și au băut și s-au bucurat și au jucat înaintea Liei cu tamburine și cu dansuri și au răspuns înaintea lui Iacov: „Helea, Helea!”
8 Și Iacov le-a auzit cuvintele, dar nu le-a înțeles sensul, ci s-a gândit că acesta ar putea fi obiceiul lor în țara aceasta.
9 Și vecinii au spus aceste cuvinte înaintea lui Iacov în timpul nopții, și Laban stinsese toate luminile care erau în casă în noaptea aceea.
10 Și dimineața, când s-a luminat de ziuă, Iacov s-a întors către soția sa și a văzut, și iată că era Lea cea care stătuse culcată la sânul lui, și Iacov a zis: Iată, acum știu ce au spus vecinii aseară, Heleah, au spus ei, și eu nu știam.
11 Iacov a chemat pe Laban și i-a zis: „Ce mi-ai făcut? Ți-am slujit pentru Rahela și de ce m-ai înșelat și mi-ai dat-o pe Lea?”
12 Și Laban i-a răspuns lui Iacov, zicând: „Nu se face așa la noi să dăm pe cea mai mică înaintea celei mai mari; de aceea, dacă vrei să iei și pe sora ei, ia-o la tine pentru slujba pe care mi-o vei sluji încă șapte ani.”
13 Și Iacov a făcut așa și a luat-o și pe Rahela de soție și a slujit lui Laban încă șapte ani. Și Iacov a venit și el la Rahela și a iubit-o pe Rahela mai mult decât pe Lea, iar Laban i-a dat-o pe roaba sa Bilha ca roabă.
14 Domnul a văzut că Lea era urât de iubită și i-a deschis pântecele. Ea a zămislit și i-a născut lui Iacov patru fii în zilele acelea.
15 Și acestea sunt numele lor: Ruben, Simeon, Levi și Iuda; și după aceea ea a încetat să mai nască.
16 Pe vremea aceea, Rahela era stearpă și nu avea copii; și Rahela o pizmuia pe sora ei, Lea. Când a văzut Rahela că nu-i năștea copii lui Iacov, a luat-o pe roaba ei Bilha și i-a născut lui Iacov doi fii, pe Dan și pe Neftali.
17 Și când a văzut Lea că nu mai naște, a luat și ea pe roaba ei Zilpa și a dat-o lui Iacov de nevastă. Și a venit și Iacov la Zilpa, și ea i-a născut și ea lui Iacov doi fii, pe Gad și Așer.

18 Lea a zămislit din nou și a născut lui Iacov în zilele acelea doi fii și o fiică; acestea sunt numele lor: Isahar, Zabulon și sora lor, Dina.
19 Rahela era încă stearpă în zilele acelea. Și Rahela s-a rugat Domnului atunci și a zis: „Doamne Dumnezeule, adu-ți aminte de mine și cercetează-mă, Te rog, căci acum soțul meu mă va părăsi, fiindcă nu i-am născut copii.”
20 Acum, Doamne Dumnezeule, ascultă rugăciunea mea înaintea Ta și vezi necazul meu. Dă-mi copii ca pe una dintre roabe, ca să nu mai suport ocara mea.
21 Dumnezeu a ascultat-o și i-a deschis pântecele. Rahela a zămislit și a născut un fiu. Ea a zis: „Domnul mi-a luat ocara!” Și i-a pus numele Iosif, zicând: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!” Iacov era în vârstă de nouăzeci și unu de ani când l-a născut.
22 Pe vremea aceea, Rebeca, mama lui Iacov, a trimis la Iacov pe Debora, fiica lui Uz, doica ei, și doi dintre slujitorii lui Isaac.
23 Și au venit la Iacov în Haran și i-au zis: „Rebeca ne-a trimis la tine, ca să te întorci la casa tatălui tău, în țara Canaanului.” Și Iacov i-a ascultat în ceea ce i-a spus mama sa.
24 În acel moment, ceilalți șapte ani în care Iacov i-a slujit lui Laban pentru Rahela se împliniseră, și la sfârșitul celor paisprezece ani în care locuise în Haran, Iacov i-a zis lui Laban: „Dă-mi soțiile mele și lasă-mă să plec, ca să mă duc în țara mea, căci iată, mama mea a trimis la mine din țara Canaanului să mă întorc la casa tatălui meu.”
25 Laban i-a zis: „Nu așa, te rog; dacă am căpătat favoare la tine, nu mă părăsi; hotărăște-mi plata ta și ți-o voi da și rămâi cu mine.”
26 Iacov i-a zis: „Iată ce-mi vei da drept plată: astăzi voi trece prin toate turmele tale și voi lua de la ei toți mieii pestriți, bălțați și negri dintre oi și dintre capre; și dacă vei face acest lucru pentru mine, mă voi întoarce și voi paște turma ta și o voi îngriji ca la început.”
27 Și Laban a făcut așa; și Laban a luat din turma sa tot ce spusese Iacov și i le-a dat.
28 Și Iacov a pus în mâinile fiilor săi tot ce luase din turma lui Laban, iar Iacov păștea restul turmei lui Laban.
29 Și când slujitorii lui Isaac, pe care îi trimisese la Iacov, au văzut că Iacov nu se va întoarce cu ei în țara Canaanului la tatăl său, s-au îndepărtat de el și s-au întors acasă în țara Canaanului.
30 Debora a rămas cu Iacov în Haran și nu s-a mai întors cu slujitorii lui Isaac în țara Canaanului, iar Debora a locuit cu soțiile și copiii lui Iacov în Haran.
31 Și Iacov a slujit lui Laban încă șase ani, iar când au născut oile, Iacov a îndepărtat de la ele pe cele pestrițe și bălțate, așa cum hotărâse cu Laban. Și Iacov a făcut așa la Laban timp de șase ani, iar omul s-a înmulțit din belșug și a avut vite, roabe și slujitori, cămile și măgari.
32 Și Iacov avea două sute de turme de vite, iar vitele lui erau mari și frumoase la înfățișare și erau foarte roditoare, și toate familiile fiilor oamenilor doreau să primească din vitele lui Iacov, căci erau extrem de prospere.
33 Și mulți dintre fiii oamenilor au venit să procure din turma lui Iacov, iar Iacov le-a dat o oaie pentru fiecare rob sau pentru fiecare roabă, pentru un măgar sau pentru o cămilă sau orice a dorit Iacov de la ei, i-au dat ei.
34 Și Iacov a dobândit bogății, onoare și posesiuni prin intermediul acestor tranzacții cu fiii oamenilor, iar copiii lui Laban l-au invidiat pentru această onoare.
35 Și, după un timp, a auzit cuvintele fiilor lui Laban, zicând: „Iacov a luat tot ce era al tatălui nostru și din ceea ce era al tatălui nostru a dobândit toată această slavă.”
36 Și Iacov a văzut înfățișarea lui Laban și a copiilor săi și iată că nu era față de el în acele zile ca înainte.
37 Și Domnul i S-a arătat lui Iacov la sfârșitul celor șase ani și i-a zis: „Scoală-te, ieși din țara aceasta și întoarce-te în țara în care te-ai născut și Eu voi fi cu tine.”
38 Și Iacov s-a sculat în acel moment și și-a încălecat copiii, soțiile și tot ce-i aparținea pe cămile și a pornit să meargă în țara Canaanului la tatăl său, Isaac.
39 Laban nu știa că Iacov plecase de la el, căci Laban fusese în ziua aceea la tuns oile.
40 Și Rahela a furat chipurile tatălui ei și le-a luat și le-a ascuns pe cămila pe care ședea și a plecat mai departe.
41 Și iată cum se întâmplă cu chipurile idolilor: se ia un om care este întâiul născut și se ucide, se ia părul de pe capul lui, se ia sare, se unge capul cu sare și se unge cu untdelemn, apoi se ia o tăbliță mică de aramă sau o tăbliță de aur și se scrie numele pe ea, se pune tăblița sub limbă a lui, se ia capul cu tăblița sub limbă și se pune în casă, se aprind lumini înaintea lui și se închină la el.
42 Și în momentul în care se închină înaintea lui, le vorbește în toate privințele pe care i le cer, prin puterea numelui care este scris în el.
43 Și unii le fac în chipuri de oameni, din aur și argint, și merg la ele în vremuri cunoscute lor, iar chipurile primesc influența stelelor și le spun lucruri viitoare, și în acest fel erau imaginile pe care Rahela le-a furat de la tatăl ei.
44 Și Rahela a furat aceste chipuri care erau ale tatălui ei, pentru ca Laban să nu știe prin ele unde se dusese Iacov.
45 Și Laban s-a întors acasă și a întrebat despre Iacov și casa lui, dar nu a fost găsit, iar Laban a căutat chipurile lui ca să știe unde se dusese Iacov, dar nu le-a putut găsi, și s-a dus la alte chipuri și le-a întrebat, iar ele i-au spus că Iacov fugise de el la tatăl său, în țara Canaanului.
46 Laban s-a sculat, și-a luat frații și toți slujitorii și a pornit și l-a urmărit pe Iacov și l-a ajuns în muntele Ghilad.
47 Și Laban a zis lui Iacov: „Ce mi-ai făcut de ai fugit și m-ai înșelat și le-ai dus pe fiicele mele și pe copiii lor ca pe niște captivi luați prinși de sabie?”
48 Și nu m-ai lăsat să-i sărut și să-i trimit cu bucurie, ci mi-ai furat zeii și ai plecat.
49 Iacov i-a răspuns lui Laban: „M-am temut să nu-mi iei fiicele tale cu forța; și acum, la cine găsești dumnezeii tăi, va muri.”
50 Și Laban a căutat chipurile și a cercetat toate corturile și mobila lui Iacov, dar nu le-a putut găsi.
51 Laban i-a zis lui Iacov: „Vom face un legământ între mine și tine; acesta va fi o mărturie între mine și tine; dacă vei asupri pe fiicele mele sau dacă vei lua alte soții în afară de fiicele mele, Dumnezeu va fi martor între mine și tine în această privință.”
52 Au luat pietre și au făcut o grămadă, iar Laban a zis: „Grămada aceasta este o mărturie între mine și tine!” De aceea a numit-o pe ea numele Ghilad.
53 Și Iacov și Laban au adus jertfă pe munte și au mâncat acolo lângă grămadă și au rămas pe munte toată noaptea.

Laban s-a sculat dis-de-dimineață și a plâns cu fiicele sale și le-a sărutat și s-a întors acasă.
54 Și s-a grăbit și l-a trimis pe fiul său Beor, care era în vârstă de șaptesprezece ani, împreună cu Abihorof, fiul lui Uz, fiul lui Nahor, și cu ei erau zece bărbați.
55 Și s-au grăbit și au plecat și au trecut pe drumul dinaintea lui Iacov și au ajuns pe un alt drum în țara Seirului.
56 Și au venit la Esau și i-au zis: „Așa vorbește fratele tău, ruda ta, Laban, fratele mamei tale, fiul lui Betuel, zicând:
57 Ai auzit ce mi-a făcut fratele tău Iacov, care a venit cel dintâi la mine gol și fără mâini? Eu m-am dus să-l întâmpin și l-am adus în casa mea cu cinste. L-am făcut mare și i-am dat de soții pe cele două fiice ale mele și pe două dintre slujnicele mele.
58 Dumnezeu l-a binecuvântat pentru mine și a crescut foarte mult și a născut fii, fiice și roabe.
59 El are, de asemenea, o avere imensă de turme și oi, cămile și măgari, precum și argint și aur din belșug; și când a văzut că averea lui crește, m-a părăsit în timp ce eu mă duceam să tund oile și s-a ridicat și a fugit în secret.
60 Și și-a pus soțiile și copiii pe cămile și a luat toate vitele și averile pe care le-a dobândit în țara mea și și-a ridicat fața ca să meargă la tatăl său, Isaac, în țara Canaanului.
61 Și nu m-a lăsat să-mi sărut fiicele și copiii lor și le-a condus pe fiicele mele ca pe niște captive luate prin sabie și mi-a furat și zeii și a fugit.
62 Și acum l-am lăsat în muntele pârâului Iabuc, pe el și tot ce-i aparține; nu-i lipsește nimic.
63 Dacă dorești să mergi la el, du-te atunci și acolo îl vei găsi și îi vei putea face ce-ți dorește sufletul; și mesagerii lui Laban au venit și i-au spus lui Esau toate aceste lucruri.
64 Și Esau a auzit toate cuvintele mesagerilor lui Laban și mânia lui s-a aprins foarte tare împotriva lui Iacov și și-a amintit de ura lui și mânia lui s-a aprins în el.
65 Și Esau s-a grăbit și și-a luat copiii, slujitorii și sufletele casei sale, în număr de șaizeci de bărbați, și s-a dus și i-a adunat pe toți copiii lui Seir horitul și poporul lor, în număr de trei sute patruzeci de bărbați, și a luat pe toți acești patru sute de bărbați cu săbii scoase și s-a dus la Iacov ca să-l ucidă.
66 Și Esau a împărțit acest număr în mai multe părți și a luat pe cei șaizeci de bărbați dintre copiii și slujitorii săi și sufletele casei sale ca o singură căpetenie și i-a dat în grija lui Elifaz, fiul său cel mare.
67 Și pe celelalte capete le-a dat în grija celor șase fii ai horitului Seir și a pus pe fiecare bărbat peste generațiile sale și peste copiii lui.
68 Și toată tabăra a plecat așa cum fusese, iar Esau a mers printre ei către Iacov și i-a condus cu grabă.
69 Și mesagerii lui Laban au plecat de la Esau și s-au dus în țara Canaanului și au ajuns la casa Rebecăi, mama lui Iacov și a lui Esau.
70 Și i-au spus: „Iată, fiul tău, Esau, a plecat împotriva fratelui său Iacov cu patru sute de oameni, căci a auzit că vine și s-a dus să facă război cu el, să-l lovească și să-i ia tot ce are.”
71 Rebeca s-a grăbit și a trimis șaptezeci și doi de oameni dintre slujitorii lui Isaac, ca să-l întâmpine pe Iacov pe drum; căci zicea ea: „Poate că Esau va porni război pe drum, când îl va întâlni.”
72 Și acești mesageri au pornit pe drum ca să-l întâmpine pe Iacov și l-au întâlnit pe drumul pârâului, pe partea opusă a pârâului Iabuc, iar Iacov a zis când i-a văzut: „Această tabără mi-a fost rânduită de la Dumnezeu.” Și Iacov a numit locul acela Machnayim.
73 Și Iacov cunoștea tot poporul tatălui său și i-a sărutat și i-a îmbrățișat și a venit cu ei. Și Iacov i-a întrebat despre tatăl și mama sa, iar ei au răspuns: „Sunt bine.”
74 Și acești mesageri i-au zis lui Iacov: „Mama ta, Rebeca, ne-a trimis la tine, să-ți spună: «Am auzit, fiule, că fratele tău, Esau, a ieșit înaintea ta pe drum cu niște oameni din copiii lui Seir, horitul.»”
75 Și de aceea, fiule, ascultă glasul meu și vezi cu sfatul tău ce vei face, și când va veni la tine, imploră-l și nu-i vorbi pripit, și dă-i un dar din ceea ce posezi și din ceea ce Dumnezeu te-a favorizat.
76 Și când te întreabă despre treburile tale, să nu-i ascunzi nimic, poate că își va întoarce mânia împotriva ta și astfel îți vei salva sufletul, pe tine și tot ce-ți aparține, căci este datoria ta să-l onorezi, căci el este fratele tău mai mare.
77 Și când a auzit Iacov cuvintele mamei sale pe care i le spuseseră mesagerii, Iacov și-a ridicat glasul și a plâns amarnic și a făcut așa cum i-a poruncit atunci mama sa.

CAPITOLUL 32

1 În vremea aceea, Iacov a trimis mesageri la fratele său Esau, în țara Seirului, și i-a adresat cuvinte de rugăciune.
2 Și le-a dat următoarea poruncă: „Așa să-i spuneți domnului meu, lui Esau: «Așa vorbește robul tău Iacov: «Să nu creadă domnul meu că binecuvântarea cu care m-a binecuvântat tatăl meu mi-a fost de folos.»”
3 Căci am fost cu Laban timp de douăzeci de ani, iar el m-a înșelat și mi-a schimbat plata de zece ori, așa cum i s-a spus deja domnului meu.
4 I-am slujit cu multă osteneală în casa lui, iar Dumnezeu mi-a văzut apoi necazul, munca și lucrarea mâinilor mele și m-a făcut să găsesc har și trecere înaintea Lui.
5 Și după aceea, prin marea îndurare și bunătate a lui Dumnezeu, am dobândit boi și măgari și vite, robi și roabe.
6 Și acum mă întorc în țara mea și acasă la tatăl meu și mama mea, care sunt în țara Canaanului; și am trimis să-i dau domnului meu de știe toate acestea, ca să găsesc favoare înaintea domnului meu, ca să nu creadă că am dobândit bogăție de la mine însumi sau că binecuvântarea cu care m-a binecuvântat tatăl meu mi-a fost de folos.
7 Și acei mesageri s-au dus la Esau și l-au găsit la hotarul țării Edomului, mergând spre Iacov; și patru sute de bărbați dintre copiii lui Seir, horitul, stăteau cu săbiile scoase.
8 Mesagerii lui Iacov i-au spus lui Esau toate cuvintele pe care li le spusese Iacov despre Esau.
9 Și Esau le-a răspuns cu mândrie și dispreț și le-a zis: „Cu siguranță am auzit și mi s-a spus cu adevărat ce i-a făcut Iacov lui Laban, care l-a înălțat în casa lui și i-a dat fiicele lui de soții și a născut fii și fiice și a crescut din plin în bogăție și bogății în casa lui Laban prin intermediul lui.
10 Și când a văzut că averea lui era mare și bogățiile sale mari, a fugit cu tot ce avea din casa lui Laban și le-a luat pe fiicele lui Laban departe de fața tatălui lor, ca pe niște captive luate prin sabie, fără să-i spună.

11 Și nu numai lui Laban i-a făcut Iacov așa, ci și mie mi-a făcut așa și m-a înlocuit de două ori, și oare voi păstra tăcerea?
12 Acum, de aceea, am venit astăzi cu taberele mele ca să-l întâmpin și-i voi face după dorința inimii mele.
13 Și mesagerii s-au întors și au venit la Iacov și i-au zis: „Am venit la fratele tău, la Esau, și i-am spus toate cuvintele tale; și iată că el vine să te întâmpine cu patru sute de oameni.”
14 Acum însă, să știi și să vezi ce ai de făcut și să te rogi lui Dumnezeu ca să te izbăvească de el.
15 Și când a auzit cuvintele pe care fratele său le spusese mesagerilor lui Iacov, Iacov s-a înfricoșat foarte tare și s-a întristat.
16 Iacov s-a rugat Domnului Dumnezeului său și a zis: „Doamne Dumnezeul părinților mei, Avraam și Isaac, Tu mi-ai zis când am plecat de la casa tatălui meu:
17 Eu sunt Domnul Dumnezeul tatălui tău, Avraam, și Dumnezeul lui Isaac; ție îți dau țara aceasta și seminței tale după tine. Voi face sămânța ta ca stelele cerului și te vei întinde la cele patru laturi ale cerului. În tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului.
18 Ți-ai împlinit cuvântul și mi-ai dat bogății, copii și vite, așa cum ai vrut inima mea, și i-ai dăruit robului Tău; mi-ai dat tot ce Ți-am cerut și nu am dus lipsă de nimic.
19 Și mi-ai zis după aceea: „Întoarce-te la părinții tăi și în locul tău natal și Îți voi face bine.”
20 Și acum, că am venit și m-ai eliberat de Laban, voi cădea în mâinile lui Esau, care mă va ucide, da, împreună cu mamele copiilor mei.
21 Acum, Doamne Dumnezeule, izbăvește-mă și pe mine din mâinile fratelui meu Esau, căci mă tem foarte mult de el.
22 Și dacă nu este dreptate în mine, faceți-o din pricina lui Avraam și a tatălui meu, Isaac.
23 Știu că prin bunătate și îndurare am dobândit această bogăție; de aceea, Te implor să mă izbăvești astăzi prin bunătatea Ta și să-mi asculți.
24 Și Iacov a încetat să se roage Domnului și a împărțit oamenii care erau cu el, turmele și vitele, în două tabere și a dat jumătatea în grija lui Damesek, fiul lui Eliezer, slujitorul lui Avraam, ca tabără cu copiii săi, iar cealaltă jumătate a dat-o în grija fratelui său Elianus, fiul lui Eliezer, ca tabără cu copiii săi.
25 Și le-a poruncit, zicând: „Țineți-vă departe de taberele voastre și nu vă apropiați prea mult unii de alții; căci dacă Esau vine la o tabără și o ucide, cealaltă tabără, care este departe de ea, va scăpa de el.
26 Și Iacov a rămas acolo în noaptea aceea și, toată noaptea, le-a dat slujitorilor săi porunci cu privire la oștiri și la copiii săi.
27 Domnul a ascultat rugăciunea lui Iacov în ziua aceea și Domnul l-a izbăvit atunci pe Iacov din mâinile fratelui său Esau.
28 Domnul a trimis trei îngeri din îngerii cerurilor și au mers înaintea lui Esau și au venit la el.
29 Și acești îngeri li s-au arătat lui Esau și poporului său ca două mii de oameni, călare pe cai, înzestrați cu tot felul de arme de război, și au apărut în fața lui Esau și a tuturor oamenilor săi ca fiind împărțiți în patru tabere, cu patru căpetenii pentru ele.
30 Și o tabără a pornit mai departe și l-au găsit pe Esau venind cu patru sute de oameni spre fratele său Iacov, iar această tabără a alergat spre Esau și poporul său și i-a îngrozit, iar Esau a căzut de pe cal speriat, și toți oamenii lui s-au despărțit de el în acel loc, căci erau foarte înfricoșați.
31 Toată tabăra a strigat după ei când au fugit dinaintea lui Esau, iar toți oamenii în stare de război au răspuns, zicând:
32 Cu siguranță suntem robii lui Iacov, care este robul lui Dumnezeu, și cine poate sta împotriva noastră?” Și Esau le-a zis: „Așadar, domnul meu și fratele meu Iacov este domnul vostru, pe care nu l-am văzut de douăzeci de ani și acum, că am venit astăzi să-l văd, mă tratați așa?”
33 Și îngerii i-au răspuns, zicând: „Viu este Domnul, că dacă n-ar fi Iacov, despre care vorbești că ești fratele tău, n-am fi lăsat pe nimeni să rămâie din tine și din poporul tău; ci numai din pricina lui Iacov nu le vom face nimic.”
34 Și această tabără s-a îndepărtat de Esau și de oamenii lui și s-a îndepărtat, iar Esau și oamenii lui se depărtaseră de ei cam la o leghe când a doua tabără a venit spre el cu tot felul de arme și au făcut, de asemenea, cu Esau și cu oamenii lui așa cum le făcuse prima tabără.
35 Și când au părăsit-o ca să pornească mai departe, iată că a treia tabără a venit spre el și toți s-au îngrozit, iar Esau a căzut de pe cal, iar toată tabăra a strigat și a zis: „Cu siguranță suntem robii lui Iacov, care este robul lui Dumnezeu, și cine ne poate sta împotriva?”
36 Și Esau le-a răspuns din nou, zicând: „O, așadar, Iacov, domnul meu și domnul vostru este fratele meu și de douăzeci de ani nu i-am văzut fața și, auzind astăzi că vine, am ieșit astăzi să-l întâmpin și mă purtați așa?”
37 Ei i-au răspuns și i-au zis: „Viu este Domnul, că dacă n-ar fi fost Iacov fratele tău, așa cum ai spus, n-am fi lăsat niciunul dintre tine și oamenii tăi; dar din cauza lui Iacov, despre care spui că este fratele tău, nu ne vom amesteca nici cu tine, nici cu oamenii tăi.”
38 Și a treia tabără a trecut și ea de lângă ei, iar el și-a continuat drumul cu oamenii săi spre Iacov, când a patra tabără a venit spre el și i-au făcut lui și oamenilor lui așa cum făcuseră ceilalți.
39 Și când Esau a văzut răul pe care i-l făcuseră cei patru îngeri lui și oamenilor lui, s-a înfricoșat foarte tare de fratele său Iacov și s-a dus să-l întâmpine în pace.
40 Și Esau și-a ascuns ura împotriva lui Iacov, pentru că se temea pentru viața lui din cauza fratelui său Iacov și pentru că își imagina că cele patru tabere pe care le dăduse peste erau slujitorii lui Iacov.
41 Și Iacov a rămas în noaptea aceea cu slujitorii săi în taberele lor și s-a hotărât cu slujitorii săi să-i dea lui Esau un dar din tot ce avea cu el și din toată averea lui; și Iacov s-a sculat dimineața, el și oamenii lui, și au ales dintre vite un dar pentru Esau.
42 Iată darul pe care Iacov l-a ales din turma sa ca să-l dea fratelui său Esau: a ales două sute patruzeci de capete din turme, câte treizeci din cămile și câte treizeci din măgari și cincizeci de vaci din cirezi.
43 Le-a împărțit pe toate în zece turme și a pus fiecare fel de oi separat și le-a dat în mâinile a zece slujitori ai săi, fiecare turmă separat.
44 Și le-a poruncit și le-a zis: „Țineți-vă la o distanță unii de alții și lăsați o distanță între turme. Când Esau și cei ce

sunt cu el vă vor întâlni și vă vor întreba: „A cui sunteți voi și unde mergeți și a cui sunt toate acestea care vă așteaptă”, să le spuneți: „Suntem robii lui Iacov și am venit în întâmpinarea lui Esau în pace; și iată că Iacov vine în urma noastră.”
45 Și ceea ce este înaintea noastră este un dar trimis de Iacov fratelui său Esau.
46 Dacă vă vor zice: „De ce zăbovește după voi, ca să nu vină să-și întâmpine fratele și să-i vadă fața?”, atunci să le răspundeți: „Cu siguranță vine în urma noastră cu bucurie în întâmpinarea fratelui său, căci a zis: „Îl voi îmbuna cu darul care-i vine; și după aceea îi voi vedea fața, poate că mă va primi cu căldură.”
47 Așadar, tot darul a trecut în mâinile slujitorilor săi și a mers înaintea lui în ziua aceea. El a rămas în tabăra sa, lângă malul pârâului Iabuc. S-a sculat în mijlocul nopții și și-a luat soțiile, roabele și tot ce-i aparținea și i-a trecut în noaptea aceea peste vadul Iabucului.
48 După ce a trecut pârâul cu toate lucrurile sale, Iacov a rămas singur. L-a întâlnit un om. El s-a luptat cu el în noaptea aceea până la revărsatul zorilor. Și coapsa lui Iacov s-a luxat din cauza luptei cu el.
49 Și în zori, omul l-a lăsat acolo pe Iacov și l-a binecuvântat și a plecat. Iacov a trecut pârâul în zori și șchiopăta pe coapsa sa.
50 Și soarele a răsărit după ce a trecut pârâul și a ajuns la locul unde se aflau vitele și copiii săi.
51 Au mers până la amiază, și în timp ce mergeau, darul trecea înaintea lor.
52 Și Iacov și-a ridicat ochii și s-a uitat, și iată că Esau venea de departe cu mulți oameni, cam patru sute; și Iacov se temea foarte mult de fratele său.
53 Iacov s-a grăbit să-și împartă copiii nevestelor și roabelor sale, iar pe fiica sa, Dina, a pus-o într-o ladă și a dat-o în mâinile slujitorilor săi.
54 Și a trecut prin fața copiilor și soțiilor sale ca să-și întâmpine fratele și s-a închinat până la pământ, da, s-a închinat de șapte ori, până s-a apropiat de fratele său, și Dumnezeu a făcut ca Iacov să găsească har și favoare în fața lui Esau și a oamenilor săi, căci Dumnezeu ascultase rugăciunea lui Iacov.
55 Frica și groaza lui Iacov au căzut peste fratele său Esau, căci Esau se temea foarte tare de Iacov din cauza a ceea ce făcuseră îngerii lui Dumnezeu lui Esau, iar mânia lui Esau împotriva lui Iacov s-a transformat în bunătate.
56 Și când Esau l-a văzut pe Iacov alergând spre el, a alergat și el spre el și l-a îmbrățișat, s-a aruncat la gâtul lui și s-au sărutat și au plâns.
57 Dumnezeu a pus frică și bunătate față de Iacov în inimile oamenilor care veniseră cu Esau și l-au sărutat și l-au îmbrățișat.
58 Și Elifaz, fiul lui Esau, împreună cu cei patru frați ai săi, fiii lui Esau, au plâns împreună cu Iacov și l-au sărutat și l-au îmbrățișat, căci frica de Iacov îi căzuse pe toți.
59 Esau și-a ridicat ochii și a văzut femeile cu urmașii lor, copiii lui Iacov, mergând în urma lui Iacov și închinându-se pe drum înaintea lui Esau.
60 Și Esau a zis lui Iacov: „Cine sunt aceștia la tine, frate? Sunt ei copiii tăi sau slujitorii tăi?” Și Iacov a răspuns lui Esau și a zis: „Sunt copiii mei, pe care Dumnezeu i-a dat cu bunăvoință slujitorului tău.”
61 Și pe când vorbea Iacov cu Esau și cu oamenii lui, Esau a văzut toată tabăra și i-a zis lui Iacov: „De unde ai toată tabăra pe care am întâlnit-o aseară?” Și Iacov a zis: „Dumnezeu i-a dat robului tău favoare domnului meu.”
62 Darul a ajuns înaintea lui Esau, iar Iacov a insistat asupra lui Esau, zicând: „Ia, te rog, darul pe care l-am adus domnului meu.” Esau a zis: „Pentru ce am vrut acesta? Păstrează pentru tine ce ai.”
63 Iacov a zis: „Se cuvine mie să dau toate acestea, fiindcă ți-am văzut fața, ca să trăiești în pace.”
64. Esau a refuzat să ia darul, iar Iacov i-a zis: „Te rog, domnul meu, dacă am căpătat favoare la tine, primește darul meu din mâna mea, căci ți-am văzut fața, ca și cum aș fi văzut o față dumnezeească, pentru că ți-ai plăcut de mine.”
65 Și Esau a luat darul, și Iacov i-a dat și lui Esau argint, aur și bedelium, căci l-a aspru atât de tare încât le-a luat.
66 Și Esau a împărțit vitele care erau în tabără și a dat jumătate oamenilor care veniseră cu el, căci veniseră cu bani plătiți, iar cealaltă jumătate a dat-o în mâinile copiilor săi.
67 Și argintul, aurul și bedeliul le-a dat în mâinile lui Elifaz, fiul său cel mare, iar Esau i-a zis lui Iacov: „Lasă-ne să rămânem cu tine și vom merge încet cu tine până când vei ajunge la locul meu cu mine, ca să locuim acolo împreună.”
68 Și Iacov i-a răspuns fratelui său și a zis: „Aș face cum îmi spune domnul meu, dar domnul meu știe că copiii sunt fragezi și că turmele și cirezile cu puii lor care sunt cu mine merg încet, căci dacă ar merge repede, ar muri cu toții, căci tu știi poverile și oboseala lor.”
69 Domnul meu să treacă însă înaintea robului său, iar eu voi merge încet, din pricina copiilor și a turmei, până voi ajunge la locul domnului meu, în Seir.
70 Și Esau i-a zis lui Iacov: „Voi pune cu tine câțiva din oamenii care sunt cu mine, ca să te păzească pe drum și să-ți ducă osteneala și povara.” Și a zis: „Ce mai este nevoie, domnul meu, ca să găsesc har în ochii tăi?”
71 Iată, Eu voi veni la tine în Seir, ca să locuiesc acolo împreună cu tine, așa cum ai spus; du-te atunci tu cu poporul tău, căci Eu te voi urma.
72 Și Iacov i-a spus aceasta lui Esau ca să-l îndepărteze pe Esau și pe oamenii lui de la el, pentru ca Iacov să se poată întoarce mai târziu la casa tatălui său în țara Canaanului.
73 Și Esau a ascultat de glasul lui Iacov și Esau s-a întors cu cei patru sute de oameni care erau cu el pe drumul lor spre Seir, iar Iacov și toți cei care îi aparțineau au mers în ziua aceea până la marginea țării Canaanului, în hotarele ei, și a rămas acolo o vreme.

CAPITOLUL 33

1 După câtva timp, Iacov a plecat de la hotarele țării și a ajuns în țara Șalem, adică cetatea Sihem, care este în țara Canaanului, și s-a oprit în fața cetății.
2 Și a cumpărat o parte din ogorul care era acolo de la copiii lui Hamor, oamenii țării, pentru cinci sicli.
3 Și Iacov și-a zidit acolo o casă, și-a întins cortul acolo și a făcut colibe pentru vitele sale; de aceea a numit locul acela Sucot.
4 Și Iacov a rămas în Sucot un an și șase luni.

5 Pe vremea aceea, unele dintre femeile locuitorilor țării s-au dus în cetatea Sihem ca să danseze și să se bucure cu fiicele locuitorilor cetății. Când au ieșit ele, Rahela și Lea, soțiile lui Iacov, s-au dus și ele cu familiile lor ca să vadă veselia fiicelor cetății.
6 Și Dina, fiica lui Iacov, a mers și ea cu ele și le-a văzut pe fiicele orașului, iar ele au rămas acolo în fața acestor fiice, în timp ce toți oamenii orașului stăteau lângă ele ca să le vadă bucuria, și toți oamenii importanți ai orașului erau acolo.
7 Și Sihem, fiul lui Hamor, prințul țării, stătea și el acolo ca să-i vadă.
8 Și Sihem a văzut-o pe Dina, fiica lui Iacov, șezând cu mama ei în fața fiicelor cetății, și fata i-a plăcut foarte mult și acolo i-a întrebat pe prietenii săi și pe poporul său, zicând: A cui fiică este cea care șede printre femei, pe care n-o cunosc în această cetate?
9 Și i-au zis: „Cu siguranță, aceasta este fiica lui Iacov, fiul lui Isaac evreul, care locuiește în acest oraș de o vreme, și când s-a spus că fiicele țării ies să se bucure, ea s-a dus cu mama ei și cu slujnicele ei să stea printre ele, așa cum vezi.
10 Și Sihem a văzut-o pe Dina, fiica lui Iacov, și când a privit-o, sufletul lui s-a îndreptat spre Dina.
11 Și a trimis și a luat-o cu forța, iar Dina a venit la casa lui Sihem și a luat-o cu forța și s-a culcat cu ea și a umilit-o, și a iubit-o nespus de mult și a așezat-o în casa lui.
12 Și au venit și i-au spus lui Iacov lucrul acesta. Când a auzit Iacov că Sihem o necinstise pe fiica sa, Dina, Iacov a trimis doisprezece dintre slujitorii săi să o aducă pe Dina din casa Sihemului. Și s-au dus și au venit la casa Sihemului ca să o ia pe Dina de acolo.
13 Și când au ajuns, Sihem a ieșit la ei cu oamenii lui și i-a alungat din casa lui și nu i-a lăsat să vină înaintea Dinei, ci Sihem ședea cu Dina și o săruta și o îmbrățișa în fața ochilor lor.
14 Și slujitorii lui Iacov s-au întors și i-au spus, zicând: „Când am venit, el și oamenii lui ne-au alungat; și așa i-a făcut Sihem Dinei sub ochii noștri.”
15 Și Iacov a știut mai mult că Sihem o necinstise pe fiica lui, dar n-a spus nimic, iar fiii lui îi pășteau vitele pe câmp, iar Iacov a tăcut până la întoarcerea lor.
16 Și înainte ca fiii săi să se întoarcă acasă, Iacov a trimis două slujnice dintre fiicele robilor săi să aibă grijă de Dina în casa lui Sihem și să rămână cu ea. Și Sihem a trimis trei dintre prietenii săi la tatăl său, Hamor, fiul lui Chiddechem, fiul lui Pered, zicând: „Ia-mi pe această fată de soție.”
17 Hamor, fiul heveului Chiddechem, a venit la casa fiului său Sihem și a șezut înaintea lui. Și Hamor i-a zis fiului său: „Sihem: Nu este oare nicio femeie printre fiicele poporului tău, de vrei să iei o femeie evreică, care nu este din poporul tău?”
18 Și Sihem i-a zis: „Numai pe ea trebuie să mi-o iei, căci ea este plăcută în ochii mei.” Și Hamor a făcut după cuvântul fiului său, căci era foarte iubit de el.
19 Și Hamor a ieșit la Iacov ca să vorbească cu el despre acest lucru, și când plecase el din casa fiului său Sihem, înainte să vină la Iacov ca să-i vorbească, iată că fiii lui Iacov veniseră de la câmp, imediat ce au auzit lucrul pe care îl făcuse Sihem, fiul lui Hamor.
20 Și bărbații erau foarte îndureraţi din cauza surorii lor și s-au întors cu toții acasă aprinși de mânie, înainte de vremea adunării vitelor.
21 Și au venit și au șezut înaintea tatălui lor și i-au vorbit aprinși de mânie, zicând: „Cu siguranță, moartea este pedepsită pentru acest om și pentru casa lui, pentru că Domnul Dumnezeul întregului pământ a poruncit lui Noe și copiilor lui ca omul să nu jefuiască niciodată și să nu comită adulter; acum, iată, Sihem a pustiit și a comis curvie cu sora noastră și nimeni din toți locuitorii orașului nu i-a vorbit un cuvânt.
22 Cu siguranță știi și înțelegi că osânda la moarte este cuvenită lui Sihem, tatălui său și întregii cetăți, din pricina lucrului pe care l-a făcut.
23 Și pe când vorbeau ei înaintea tatălui lor despre acest lucru, iată că Hamor, tatăl lui Sihem, a venit să-i spună lui Iacov cuvintele fiului său despre Dina și a șezut înaintea lui Iacov și înaintea fiilor săi.
24 Hamor le-a zis: „Sufletul fiului meu, Sihem, tânjește după fiica voastră; vă rog să i-o dați de nevastă și să vă căsătoriți cu noi; dați-ne fiicele voastre și noi vă vom da fiicele noastre și veți locui cu noi în țara noastră și vom fi ca un singur popor în țară.”
25 Căci țara noastră este foarte întinsă, așa că locuiți în ea, faceți negoț și dobândiți stăpâniri în ea și faceți în ea ce doriți și nimeni nu vă va împiedica să vă spună un cuvânt.
26 Și Hamor a încetat să mai vorbească lui Iacov și fiilor lui; și iată, fiul său Sihem venise după el și stătea în fața lor.
27 Și Sihem a vorbit înaintea lui Iacov și a fiilor lui, zicând: „Fie să găsesc favoare la ochii voștri, și să-mi dați pe fiica voastră; și voi face pentru ea tot ce-mi veți spune.”
28 Cere-mi zestre și daruri îndesate și ți le voi da; voi face tot ce-mi vei spune; și oricine se va răzvrăti împotriva poruncilor tale va muri; numai dați-mi-o pe fată de nevastă.
29 Simeon și Levi le-au răspuns lui Hamor și fiului său Sihem cu viclenie, zicând: „Vom face pentru voi tot ce ne-ați spus.”
30 Și iată, sora noastră este în casa ta, dar stai departe de ea până când vom trimite la tatăl nostru Isaac cu privire la această problemă, căci nu putem face nimic fără consimțământul lui.
31 Căci El cunoaște căile tatălui nostru Avraam și tot ce ne va spune, vă vom spune și nu vă vom ascunde nimic.
32 Și Simeon și Levi au spus acestea lui Sihem și tatălui său ca să găsească un pretext și să ceară sfat despre ce era de făcut cu Sihem și cu cetatea lui în această privință.
33 Și când Sihem și tatăl său au auzit cuvintele lui Simeon și Levi, li s-a părut bine și Sihem și tatăl său au ieșit să se întoarcă acasă.
34 Și după ce au plecat, fiii lui Iacov i-au spus tatălui lor, zicând: Iată, noi știm că moartea este cuvenită acestor oameni ticăloși și orașului lor, pentru că au încălcat ceea ce Dumnezeu le poruncise lui Noe și copiilor lui și seminței lui de după ei.
35 Și pentru că Sihem a făcut acest lucru surorii noastre Dina, pângărind-o, căci o astfel de ticăloșie nu se va mai face niciodată printre noi.
36 Acum, deci, știi și vezi ce vei face și sfătuiește-te și pune la cale ce să li se facă, ca să ucizi pe toți locuitorii acestei cetăți.

37 Și Simeon le-a zis: „Iată un sfat potrivit pentru voi: spuneți-le să circumcidă pe orice bărbat dintre ei, așa cum suntem noi circumcișii; iar dacă nu vor să facă aceasta, le vom lua pe fiica noastră și vom pleca.”
38 Și dacă vor consimți să facă aceasta și o vor face, atunci când vor fi doborâți de durere, îi vom ataca cu săbiile noastre, ca pe cineva liniștit și pașnic, și vom ucide pe toți bărbații dintre ei.
39 Sfatul lui Simeon le-a plăcut, iar Simeon și Levi s-au hotărât să le facă așa cum li s-a propus.
40 Și a doua zi dimineață, Sihem și tatăl său Hamor s-au întors la Iacov și la fiii lui, ca să vorbească despre Dina și să audă ce răspuns vor da fiii lui Iacov la cuvintele lor.
41 Fiii lui Iacov le-au vorbit cu viclenie, zicând: „I-am spus tatălui nostru Isaac toate cuvintele tale și i-au plăcut cuvintele tale.”
42 Dar el ne-a vorbit, zicând: „Așa i-a poruncit tatăl său Avraam, din partea Dumnezeului, Domnul întregului pământ, ca orice bărbat care nu este din urmașii lui și va voi să ia una dintre fiicele lui, să facă să fie circumcis orice parte bărbătească a lui, așa cum suntem noi circumcișii, și atunci îi vom putea da pe fiica noastră de soție.”
43 V-am făcut cunoscute toate căile noastre, pe care ni le-a spus tatăl nostru, căci nu putem face ceea ce ne-ai spus, adică să dăm fiica noastră unui bărbat necircumcis, căci este o rușine pentru noi.
44 Dar iată că vom consimți cu tine să-ți dăm pe fiica noastră și vom lua și noi pe fiicele tale și vom locui printre tine și vom fi un singur popor, așa cum ai spus, dacă ne vei asculta și vei consimți să fii ca noi, să circumcizi pe fiecare parte bărbătească a ta, așa cum suntem noi circumcișii.
45 Dacă nu ne veți asculta, ca să se circumcidă fiecare parte bărbătească, așa cum suntem noi circumcișii, și așa cum am poruncit, atunci vom veni la voi și vom lua pe fiica noastră de la voi și vom pleca.
46 Și Sihem și tatăl său, Hamor, au auzit cuvintele fiilor lui Iacov și lucrul acesta le-a plăcut foarte mult. Și Sihem și tatăl său, Hamor, s-au grăbit să împlinească dorințele fiilor lui Iacov, căci Sihem o iubea foarte mult pe Dina și sufletul lui era legat de ea.
47 Și Sihem și tatăl său, Hamor, s-au grăbit la poarta cetății și i-au adunat pe toți bărbații din cetatea lor și le-au spus cuvintele fiilor lui Iacov, zicând:
48 Am venit la acești oameni, fiii lui Iacov, și le-am vorbit despre fiica lor, iar acești oameni vor consimți să facă după dorințele noastre, și iată, pământul nostru este foarte întins pentru ei, și ei vor locui în el și vor face comerț cu el, și vom fi un singur popor; le vom lua fiicele lor și le vom da fiicele noastre de soții.
49 Dar numai cu această condiție vor consimți acești oameni să facă acest lucru, ca fiecare bărbat dintre noi să fie circumcis așa cum sunt ei circumcișii, așa cum le-a poruncit Dumnezeul lor, și când vom fi făcut conform instrucțiunilor lor de a fi circumcișii, atunci ei vor locui printre noi, împreună cu vitele și bunurile lor, și vom fi ca un singur popor cu ei.
50 Și când toți bărbații din cetate au auzit cuvintele lui Sihem și ale tatălui său, Hamor, atunci toți bărbații din cetatea lor au fost de acord cu această propunere și au ascultat să fie circumcișii, căci Sihem și tatăl său, Hamor, erau foarte prețuiți de ei, fiind prinții țării.
51 A doua zi, Sihem și tatăl său, Hamor, s-au sculat dis-de-dimineață și i-au adunat pe toți bărbații din cetatea lor în mijlocul cetății și i-au chemat pe fiii lui Iacov, care i-au circumcis pe toți bărbații din ea în ziua aceea și în ziua următoare.
52 Și au circumcis pe Sihem și pe Hamor, tatăl său, și pe cei cinci frați ai Sihemului, apoi fiecare s-a sculat și s-a dus acasă, căci lucrul acesta venea de la Domnul împotriva cetății Sihem și de la Domnul venea sfatul lui Simeon în această privință, ca Domnul să dea cetatea Sihem în mâinile celor doi fii ai lui Iacov.

CAPITOLUL 34

1 Numărul tuturor bărbaților circumcișii a fost de șase sute patruzeci și cinci de bărbați și două sute patruzeci și șase de copii.
2 Dar Chiddechem, fiul lui Pered, tatăl lui Hamor, și cei șase frați ai săi, n-au vrut să asculte de Sihem și de tatăl său, Hamor, și n-au vrut să fie circumcișii, căci propunerea fiilor lui Iacov era dezgustătoare în ochii lor și mânia lor s-a aprins foarte tare din cauza aceasta, căci locuitorii orașului nu-i ascultaseră.
3 În seara celei de-a doua zile, au găsit opt copii mici care nu fuseseră circumcișii, căci mamele lor îi ascunseseră de Sihem, de tatăl său, Hamor, și de oamenii cetății.
4 Și Sihem și tatăl său, Hamor, au trimis să-i aducă înaintea lor ca să fie circumcișii, când Chiddechem și cei șase frați ai săi au sărit asupra lor cu săbiile și au căutat să-i omoare.
5 Și au căutat să-i ucidă și pe Sihem și pe tatăl său, Hamor, și au căutat să o ucidă și pe Dina împreună cu ei din cauza acestei întâmplări.
6 Ei le-au zis: „Ce ați făcut? Nu sunt oare femei printre fiicele fraților voștri, canaaniții, de vreți să luați fiice ale evreilor, pe care nu le cunoșteați mai înainte? Și faceți fapta aceasta, pe care părinții voștri nu v-au poruncit-o niciodată?”
7 Crezi tu că vei izbuti prin fapta aceasta pe care ai făcut-o? Și ce vei răspunde în această privință fraților tăi canaaniții, care vor veni mâine și te vor întreba despre acest lucru?
8 Și dacă fapta voastră nu va părea dreaptă și bună în ochii lor, ce veți face voi pentru viața voastră și eu pentru viața noastră, pentru că n-ați ascultat glasurile noastre?
9 Dacă locuitorii țării și toți frații tăi, copiii lui Ham, vor auzi de fapta ta și vor zice:
10 Din cauza unei femei evreice, Sihem și tatăl său Hamor și toți locuitorii cetății lor au făcut ce nu știau și ce strămoșii lor nu le-au poruncit niciodată. Unde veți fugi atunci sau unde vă veți ascunde rușinea în toate zilele voastre, înaintea fraților voștri, a locuitorilor țării Canaanului?
11 Acum, deci, nu putem suporta lucrul acesta pe care l-ai făcut și nu putem fi împovărați cu jugul acesta, pe care nu ni l-au poruncit strămoșii noștri.
12 Iată, mâine vom merge și îi vom aduna pe toți frații noștri, frații canaaniți care locuiesc în țară, și vom veni cu toții și vă vom lovi pe voi și pe toți cei care se încred în voi, astfel încât să nu mai rămână nicio rămășiță dintre voi și dintre ei.
13 Hamor, fiul său, Sihem, și toți locuitorii cetății au auzit cuvintele lui Chidechem și ale fraților lui și s-au

înspăimântat foarte tare pentru viața lor din cauza cuvintelor lor și s-au căit de ceea ce făcuseră.
14 Și Sihem și tatăl său, Hamor, au răspuns tatălui lor, Chidechem, și fraților lui, și le-au zis: „Toate cuvintele pe care ni le-ați spus sunt adevărate.”
15 Acum să nu ziceți și să nu vă gândiți în inimile voastre că din cauza iubirii față de evrei am făcut un lucru pe care nu ni l-au poruncit strămoșii noștri.
16 Dar, pentru că am văzut că nu era intenția și dorința lor să ne îndeplinească dorințele cu privire la fiica lor, în ceea ce privește luarea ei, decât cu această condiție, am ascultat de glasurile lor și am făcut acest act pe care l-ați văzut, pentru a ne obține dorința de la ei.
17 Și când vom fi obținut cererea noastră de la ei, ne vom întoarce la ei și le vom face așa cum ne veți spune.
18 Vă implorăm, așadar, să așteptați și să zăboviți până când trupul nostru se va vindeca și vom deveni din nou puternici, și atunci vom merge împreună împotriva lor și le vom face ceea ce este în inimile voastre și în ale noastre.
19 Dina, fiica lui Iacov, a auzit toate aceste cuvinte pe care le spuseseră Chidechem și frații lui și ce le răspunseseră Hamor, fiul său Sihem și locuitorii cetății lor.
20 Și s-a grăbit să trimită una dintre slujnicele ei, pe care tatăl ei o trimisese să o îngrijească în casa lui Sihem, la Iacov, tatăl ei, și la frații ei, spunând:
21 Așa v-au sfătuit Chidechem și frații lui cu privire la voi și așa le-au răspuns Hamor, Sihem și locuitorii cetății.
22 Și când a auzit Iacov aceste cuvinte, s-a umplut de mânie și s-a indignat pe ei și mânia lui s-a aprins împotriva lor.
23 Simeon și Levi au jurat și au zis: „Viu este Domnul, Dumnezeul întregului pământ, că mâine, la ceasul acesta, nu va mai rămâne nimeni în toată cetatea.”
24 Și douăzeci de tineri care nu erau circumcișii s-au ascuns, și acești tineri s-au luptat împotriva lui Simeon și Levi, iar Simeon și Levi au ucis optsprezece dintre ei, iar doi au fugit de ei și au scăpat în niște gropi de var care erau în cetate, iar Simeon și Levi i-au căutat, dar nu i-au putut găsi.
25 Simeon și Levi au continuat să umble prin cetate și i-au ucis pe toți locuitorii cetății prin ascuțișul sabiei și n-au lăsat pe nimeni în viață.
26 Și a fost o mare consternare în mijlocul orașului, și strigătul oamenilor din oraș s-a înălțat până la cer, și toate femeile și copiii au țipat tare.
27 Simeon și Levi au bătut toată cetatea; n-au lăsat niciun bărbat în viață în toată cetatea.
28 Și i-au ucis pe Hamor și pe Sihem, fiul său, prin ascuțișul sabiei și au adus-o pe Dina din casa Sihemului și au plecat de acolo.
29 Fiii lui Iacov s-au dus și s-au întors și au năvălit asupra celor uciși și au jefuit toate averile lor care erau în cetate și în câmp.
30 Și în timp ce luau prada, trei sute de oameni s-au ridicat și au aruncat țărână asupra lor și i-au lovit cu pietre. Când Simeon s-a întors spre ei și i-a ucis pe toți cu ascuțișul sabiei, Simeon s-a întors înaintea lui Levi și a intrat în cetate.
31 Și le-au luat oile, boii și vitele, precum și pe restul femeilor și copiilor și i-au dus pe toți aceștia departe și au deschis o poartă și au ieșit și s-au întors cu vigoare la tatăl lor, Iacov.
32 Iacov a văzut tot ce făcuseră cetății și prada pe care o luaseră de la ei. Iacov s-a mâniat foarte tare pe ei și le-a zis: „Ce mi-ați făcut? Iată, am găsit odihnă printre locuitorii canaaniților din țară și niciunul dintre ei nu s-a amestecat cu mine.”
33 Și acum m-ați făcut neplăcut locuitorilor țării, printre canaaniți și fereziți, și eu sunt doar un mic număr, și toți se vor aduna împotriva mea și mă vor ucide când vor auzi de lucrarea ta cu frații lor, și eu și casa mea vom fi nimiciți.
34 Și Simeon și Levi și toți frații lor împreună cu ei au răspuns tatălui lor Iacov și i-au zis: „Iată, noi locuim în țară, și oare Sihem să facă așa cu sora noastră? De ce taci la tot ce a făcut Sihem? Și oare se poartă cu sora noastră ca cu o desfrânată pe ulițe?”
35 Numărul femeilor pe care Simeon și Levi le-au luat captive din cetatea Sihem și pe care nu le-au ucis a fost de optzeci și cinci, care nu cunoșteau bărbat.
36 Printre ei era o tânără fată frumoasă la înfățișare și la înfățișare, al cărei nume era Buna, și Simeon a luat-o de soție. Numărul bărbaților pe care i-au luat captivi și nu i-au ucis a fost de patruzeci și șapte de bărbați, iar pe restul i-au ucis.
37 Toți tinerii și toate tinerele pe care Simeon și Levi le luaseră captivi din cetatea Sihem au fost robii fiilor lui Iacov și ai copiilor lor după ei, până în ziua în care fiii lui Iacov au ieșit din țara Egiptului.
38 Și după ce Simeon și Levi au ieșit din cetate, cei doi tineri care rămăseseră, care se ascunseseră în cetate și nu muriseră printre locuitorii cetății, s-au sculat și au intrat în cetate și au umblat prin ea și au găsit cetatea pustie, fără bărbați și numai femei plângând. Și tinerii au strigat și au zis: „Iată, acesta este răul pe care fiii lui Iacov evreul l-au făcut acestei cetăți, distrugând astăzi una dintre cetățile canaanite și nu s-au temut de viața întregii țări Canaan.”
39 Și acești oameni au părăsit cetatea și s-au dus la cetatea Tapnac și au venit acolo și le-au spus locuitorilor din Tapnac tot ce li se întâmplase și tot ce făcuseră fiii lui Iacov cetății Sihem.
40 Vestea a ajuns la Iașub, regele Tapnacului, și a trimis oameni în cetatea Sihem ca să vadă pe tinerii aceia, căci regele nu i-a crezut în această poveste, zicând: „Cum au putut doi oameni să pustiească o cetate atât de mare ca Sihem?”
41 Și mesagerii lui Iașub s-au întors și i-au spus, zicând: „Am ajuns la cetate și este distrusă; nu este niciun om acolo, ci doar femei care plâng; nu sunt turme sau vite acolo, căci fiii lui Iacov au luat tot ce era în cetate.”
42 Iașub s-a mirat de aceasta și a zis: „Cum au putut doi oameni să facă așa ceva, să distrugă o cetate atât de mare, și niciun om nu să le stea împotrivă?”
43 Căci așa ceva n-a mai fost din zilele lui Nimrod și nici din vremurile cele mai îndepărtate nu s-a mai întâmplat așa ceva; și Iașub, regele Tapnacului, a zis poporului său: „Fiți curajoși și vom merge să luptăm împotriva acestor evrei și le vom face cum au făcut cetății și vom răzbuna cauza locuitorilor cetății.”
44 Iașub, regele Tapnacului, s-a sfătuit cu sfetnicii săi în această privință, iar sfetnicii săi i-au zis: „Singur nu vei putea birui pe evrei, căci ei trebuie să fie puternici ca să facă această lucrare pentru întreaga cetate.”

45 Dacă doi dintre ei ar pustiit toată cetatea și nimeni nu le-ar sta împotriva, cu siguranță, dacă te vei duce împotriva lor, toți se vor ridica împotriva noastră și ne vor nimici și pe noi.
46 Dar dacă vei trimite la toți împărații care ne înconjoară și îi vei lăsa să se adune, atunci vom merge cu ei și vom lupta împotriva fiilor lui Iacov; atunci îi vei birui.
47 Iașub a auzit cuvintele sfetnicilor săi și cuvintele lor i-au plăcut lui și poporului său și a făcut așa. Și Iașub, regele Tapnacului, a trimis la toți regii amoriților care înconjurau Sihemul și Tapnacul, spunând:
48 Suiți-vă cu mine și ajutați-mă, și vom lovi pe Iacov evreul și pe toți fiii lui și-i vom nimici de pe pământ, căci așa a făcut el cetății Sihem și tu nu știi de aceasta?
49 Toți împărații amoriților au auzit de răul pe care fiii lui Iacov îl făcuseră cetății Sihem și s-au mirat foarte tare de el.
50 Și cei șapte regi ai amoriților s-au adunat cu toate oștirile lor, cam zece mii de oameni cu săbii scoase, și au venit să lupte împotriva fiilor lui Iacov; și Iacov a auzit că regii amoriților se adunaseră să lupte împotriva fiilor lui și Iacov s-a înfricoșat foarte tare și aceasta l-a întristat.
51 Iacov a strigat împotriva lui Simeon și a lui Levi, zicând: „Ce este fapta aceasta pe care ați făcut-o? De ce m-ați nedreptățit, aducând împotriva mea pe toți copiii lui Canaan, ca să mă nimicească pe mine și casa mea? Căci eu eram liniștit, eu și casa mea, iar voi mi-ați făcut aceasta și ați întărâtat pe locuitorii țării împotriva mea prin faptele voastre.”
52 Iuda i-a răspuns tatălui său: „Degeaba au ucis frații mei, Simeon și Levi, pe toți locuitorii din Sihem? Pentru că Sihem a smerit-o pe sora noastră și a încălcat porunca Dumnezeului nostru față de Noe și copiii lui, pentru că Sihem a luat-o cu forța pe sora noastră și a comis adulter cu ea.
53 Și Sihem a făcut tot acest rău și niciunul dintre locuitorii cetății lui nu s-a împotrivit lui, ca să-i spună: „De ce faci una ca asta? Din pricina aceasta au venit frații mei și au lovit cetatea, iar Domnul a dat-o în mâinile lor, pentru că locuitorii ei au călcat poruncile Dumnezeului nostru. Oare degeaba au făcut ei toate acestea?”
54 Și acum, de ce ești înfricoșat sau tulburat și de ce ești nemulțumit de frații mei și de ce s-a aprins mânia ta împotriva lor?
55 Dumnezeul nostru, care a dat în mâinile lor cetatea Sihem și locuitorii ei, va da în mâinile noastre și pe toți regii canaaniți care vin împotriva noastră; și le vom face cum au făcut frații mei Sihemului.
56 Acum fii liniștit în privința lor și lepădă-ți temerile, ci încrede-te în Domnul Dumnezeul nostru și roagă-L să ne ajute și să ne elibereze și să-i dea pe dușmanii noștri în mâinile noastre.
57 Iuda a strigat pe unul dintre slujitorii tatălui său: „Du-te acum și vezi unde sunt împărații aceia, care vin împotriva noastră, cu oștirile lor.”
58 Și slujitorul s-a dus și a privit în depărtare și s-a suit în fața muntelui Sihon și a văzut toate taberele regilor stând în câmpie. Apoi s-a întors la Iuda și a zis: „Iată, regii sunt așezați în câmpie cu toate taberele lor, un popor foarte numeros, ca nisipul de pe țărmul mării.”
59 Iuda a zis lui Simeon și lui Levi și tuturor fraților săi: „Întăriți-vă și fiți viteji, căci Domnul Dumnezeul nostru este cu noi; nu vă temeți de ei.”
60 Stați fiecare în picioare, îmbrăcat cu armele lui de război, cu arcul și sabia lui, și vom merge să luptăm împotriva acestor oameni necircumcișii; Domnul este Dumnezeul nostru, El ne va mântui.
61 Și s-au sculat și fiecare și-a încins armele de război, mari și mici, unsprezece fii ai lui Iacov și toți slujitorii lui Iacov cu ei.
62 Și toți slujitorii lui Isaac care erau cu Isaac în Hebron, toți au venit la ei echipați cu tot felul de arme de război, iar fiii lui Iacov și slujitorii lor, în număr de o sută doisprezece bărbați, s-au dus la acești regi, și Iacov a mers și el cu ei.
63 Fiii lui Iacov au trimis la tatăl lor, Isaac, fiul lui Avraam, la Hebron, adică Chireat-Arba, zicând:
64 Te rugăm, te rugăm, pentru noi, Domnului Dumnezeului nostru, să ne ocrotească de mâna canaaniților care vin împotriva noastră și să-i dea în mâinile noastre.
65 Și Isaac, fiul lui Avraam, s-a rugat Domnului pentru fiii săi și a zis: „Doamne Dumnezeule, Tu i-ai făgăduit tatălui meu, zicând: «Îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului» și mi-ai făgăduit și Ți-ai împlinit cuvântul, acum că regii Canaanului se adună ca să facă război cu copiii mei, pentru că n-au comis nicio violență.”
66 Acum, dar, Doamne Dumnezeule, Dumnezeul întregului pământ, strică, Te rog, sfatul acestor împărați, ca să nu mai lupte împotriva fiilor mei!
67 Și imprimă în inimile acestor regi și ale poporului lor frica de fiii mei și doboară-le mândria, ca să se îndepărteze de fiii mei.
68 Și cu mâna Ta cea puternică și cu brațul Tău întins izbăvește-i pe fiii Mei și pe slujitorii lor de ei, căci puterea și tăria sunt în mâinile Tale ca să faci toate acestea.
69 Și fiii lui Iacov și slujitorii lor s-au dus la acești regi și s-au încrezut în Domnul Dumnezeul lor și, în timp ce mergeau, Iacov, tatăl lor, s-a rugat și el Domnului și a zis:
O, Doamne Dumnezeule, Dumnezeu puternic și înălțat, care ai domnit din zilele de demult, de atunci până acum și în veci;
70 Tu ești Cel care stârnește războaie și le faci să înceteze, în mâna Ta este puterea și tăria ca să înalți și să dobori; fie ca rugăciunea mea să fie acceptabilă înaintea Ta, ca să te întorci la mine cu îndurările Tale, să impresionezi inimile acestor regi și ale poporului lor cu groaza fiilor mei și să-i îngrozești pe ei și taberele lor și, cu marea Ta bunătate, să-i izbăvești pe toți cei care se încred în Tine, căci Tu ești Cel care poți supună popoarele noastre și supune națiunile sub puterea noastră.

CAPITOLUL 35

1 Toți împărații amoriților au venit și s-au așezat în câmp ca să se sfătuiască cu sfetnicii lor ce să facă cu fiii lui Iacov, căci încă se temeau de ei, zicând: „Iată, doi dintre ei au ucis toată cetatea Sihemului.”
2 Domnul a auzit rugăciunile lui Isaac și ale lui Iacov și a umplut inimile tuturor sfetnicilor acestor împărați de mare frică și groază, încât au strigat în unanimitate:

3 Sunteți voi nebuni astăzi sau nu aveți pricepere în voi, ca să luptați cu evreii și de ce vă bucurați astăzi de propria voastră nimicire?
4 Iată, doi dintre ei au venit la cetatea Sihem fără frică și fără groază și au ucis pe toți locuitorii cetății, așa că nimeni nu s-a ridicat împotriva lor; și cum veți putea voi să luptați cu toți ei?
5 Știi cu siguranță că Dumnezeul lor îi iubește nespus de mult și a făcut pentru ei lucruri minunate, cum n-au mai fost făcute în zilele de demult; și printre toți dumnezeii neamurilor nu este nimeni care să poată face asemenea faptelor Lui minunate.
6 Cu siguranță, El l-a izbăvit pe tatăl lor Avraam, evreul, din mâna lui Nimrod și din mâna întregului său popor, care căutaseră de multe ori să-l omoare.
7 L-a izbăvit și din focul în care îl aruncase regele Nimrod și Dumnezeul lui l-a izbăvit din el.
8 Și cine altul poate face așa ceva? Cu siguranță, Avraam a fost cel care i-a ucis pe cei cinci regi ai Elamului, după ce aceștia l-au atins pe fiul fratelui său, care locuia în acele zile în Sodoma.
9 Și a luat pe slujitorul său credincios în casa lui și pe câțiva dintre oamenii lui și i-au urmărit pe regii Elamului într-o singură noapte și i-au ucis, iar fiului fratelui său i-au înapoiat toate averile pe care i le luaseră.
10 Și cu siguranță știți că Dumnezeul acestor evrei este foarte încântat de ei și ei sunt, de asemenea, încântați de El, căci știu că El i-a eliberat de toți dușmanii lor.
11 Și iată, prin dragostea sa față de Dumnezeul său, Avraam și-a luat singurul și prețiosul fiu și a intenționat să-l aducă ca jertfă arsă Dumnezeului său, iar dacă Dumnezeu nu l-ar fi împiedicat să facă aceasta, ar fi făcut-o prin dragostea sa față de Dumnezeul său.
12 Și Dumnezeu a văzut toate lucrările lui și i-a jurat și i-a promis că îi va izbăvi pe fiii lui și pe toți urmașii lui de orice necaz care li se va abate, pentru că făcuse acest lucru și, prin dragostea lui față de Dumnezeul său, i-a înăbușit compasiunea pentru copilul său.
13. N-ai auzit tu ce a făcut Dumnezeul lor lui Faraon, împăratul Egiptului, și lui Abimelec, împăratul Gherarului, când a luat nevasta lui Avraam, care zicea despre ea: „Este sora mea!”. Ca nu cumva să-l omoare din pricina ei și să se gândească s-o ia de nevastă? Dumnezeu le-a făcut lor și poporului lor tot ce ai auzit.
14 Și iată, noi înșine am văzut cu ochii noștri că Esau, fratele lui Iacov, a venit la el cu patru sute de oameni, cu gândul să-l omoare, căci și-a amintit că îi luase binecuvântarea tatălui său.
15 Și a ieșit să-l întâmpine când a venit din Siria, ca să lovească pe mamă și pe copii. Și cine l-a izbăvit din mâinile lui decât Dumnezeul său, în care se încrezuse? El l-a izbăvit din mâna fratelui său și din mâna dușmanilor săi și, cu siguranță, îi va ocroti din nou.
16 Cine nu știe că Dumnezeul lor a fost cel care le-a insuflat putere să facă cetății Sihem răul de care ai auzit?
17 Ar fi putut atunci doi oameni, prin propria lor putere, să distrugă o cetate atât de mare precum Sihem, dacă n-ar fi fost Dumnezeul lor, în care se încredeau? El le-a spus și le-a făcut toate acestea, ca să ucidă locuitorii cetății în cetatea lor.
18 Și poți atunci să-i învingi pe cei care au ieșit laolaltă din cetatea ta ca să lupte cu toți, chiar dacă de o mie de ori mai mulți ar veni în ajutorul tău?
19 Cu siguranță știți și înțelegeți că nu veniți să luptați cu ei, ci veniți să vă războiți cu Dumnezeul lor, care i-a ales, și de aceea ați venit cu toții astăzi ca să fiți nimiciți.
20 Acum, deci, feriți-vă de acest rău pe care încercați să-l aduceți asupra voastră și ar fi mai bine pentru voi să nu mergeți la luptă cu ei, măcar că sunt puțini la număr, pentru că Dumnezeul lor este cu ei.
21. Când au auzit regii amoriților toate cuvintele sfetnicilor lor, li s-a umplut inima de frică și s-au temut de fiii lui Iacov și n-au vrut să lupte împotriva lor.
22 Și-au plecat urechile la cuvintele sfetnicilor lor și au ascultat toate cuvintele lor; iar cuvintele sfetnicilor au fost foarte plăcute împăraților, și au făcut așa.
23 Și regii s-au întors și s-au abținut de la fiii lui Iacov, căci nu au îndrăznit să se apropie de ei ca să facă război cu ei, pentru că se temeau foarte mult de ei și li s-a topit inima de frica lor.
24 Căci aceasta a pornit de la Domnul la ei, căci El a auzit rugăciunile robilor Săi Isaac și Iacov, căci s-au încrezut în El; și toți acești împărați s-au întors cu taberele lor în ziua aceea, fiecare în cetatea lui și nu s-au luptat atunci cu fiii lui Iacov.
25 Fiii lui Iacov au stat în ziua aceea până seara, în fața muntelui Sihon. Și, văzând că regii aceștia nu veniseră să lupte împotriva lor, fiii lui Iacov s-au întors acasă.

CAPITOLUL 36

1 În vremea aceea, Domnul i S-a arătat lui Iacov și i-a zis: „Scoală-te, du-te la Betel și rămâi acolo și zidește acolo un altar Domnului care ți S-a arătat și care te-a izbăvit pe tine și pe fiii tăi din necaz.”
2 Iacov s-a sculat cu fiii săi și tot ce era al lui și s-au dus și au ajuns la Betel, după cuvântul Domnului.
3 Iacov era în vârstă de nouăzeci și nouă de ani când s-a suit la Betel. Iacov, fiii lui și tot poporul care era cu el au rămas în Betel, în Luz. Acolo a zidit un altar Domnului care i se arătase. Iacov și fiii lui au rămas în Betel șase luni.
4 În vremea aceea a murit Debora, fiica lui Uz, doica Rebecăi, care fusese cu Iacov; și Iacov a îngropat-o sub Betel, sub un stejar care era acolo.
5 Rebeca, fiica lui Betuel, mama lui Iacov, a murit și ea în vremea aceea în Hebron, adică Chiriat-Arba, și a fost îngropată în peștera Macpela, pe care o cumpărase Avraam de la copiii lui Het.
6 Și viața Rebecăi a fost de o sută treizeci și trei de ani, apoi a murit. Când a auzit Iacov că mama lui, Rebeca, murise, a plâns amarnic pentru mama sa și a făcut un mare bocit pentru ea și pentru Debora, doica ei, sub stejar, și a numit locul acela Alon-Bahut.
7 Și Laban, Sirianul, a murit în zilele acelea, căci Dumnezeu l-a lovit pentru că a călcat legământul care era între el și Iacov.
8 Iacov era în vârstă de o sută de ani când i S-a arătat Domnul și l-a binecuvântat și i-a pus numele Israel. Și Rahela, nevasta lui Iacov, a rămas însărcinată în zilele acelea.

9 Și în vremea aceea, Iacov și toți cei care erau ai lui au plecat din Betel ca să se ducă la casa tatălui său, la Hebron.
10 Și pe când mergeau ei pe drum, și mai era doar o mică cale până la Efrata, Rahela a născut un fiu; a avut nașteri grele și a murit.
11 Iacov a îngropat-o pe drumul spre Efrata, adică Betleem, și a pus un stâlp deasupra mormântului ei, care este acolo până în ziua de azi; zilele Rahelei au fost patruzeci și cinci de ani și apoi a murit.
12 Iacov a pus fiului său, pe care i-l născuse Rahela, numele Beniamin, căci i se născuse în țara din dreapta.
13 După moartea Rahelei, Iacov și-a întins cortul în cortul roabei ei Bilha.
14 Din această cauză, Ruben a fost gelos pentru mama sa, Lea, și s-a umplut de mânie. S-a ridicat în mânia lui, s-a dus și a intrat în cortul Bilhei și de acolo a mutat patul tatălui său.
15 În vremea aceea, partea dreptului de întâi născut, împreună cu îndatoririle împărătești și preoțești, a fost luată de la fiii lui Ruben, pentru că el pângărise patul tatălui său; iar dreptul de întâi născut a fost dat lui Iosif, îndatoririle împărătești lui Iuda și preoția lui Levi, pentru că Ruben pângărise patul tatălui său.
16 Iată neamul lui Iacov, care i s-au născut în Padan-Aram. Fiii lui Iacov au fost doisprezece.
17 Fiii Liei au fost Ruben, întâiul născut, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zabulon și sora lor Dina; iar fiii Rahelei au fost Iosif și Beniamin.
18 Fiii Zilpei, roaba Liei, au fost Gad și Așer; iar fiii Bilhei, roaba Rahelei, au fost Dan și Neftali; aceștia sunt fiii lui Iacov, care i s-au născut în Padan-Aram.
19 Și Iacov și fiii lui și toți cei ai lui au călătorit și au ajuns la Mamre, adică Chireat-Arba, adică în Hebron, unde locuiau Avraam și Isaac, iar Iacov cu fiii lui și toți cei ai lui au locuit cu tatăl său în Hebron.
20 Și fratele său, Esau, și fiii săi, și toți cei ai lui, s-au dus în țara Seirului și au locuit acolo și au avut moșii în țara Seirului. Și copiii lui Esau au fost roditori și s-au înmulțit foarte mult în țara Seirului.
21 Iată generația lui Esau, care i s-a născut în țara Canaanului. Fiii lui Esau au fost cinci.
22 Ada i-a născut lui Esau pe întâiul său născut, Elifaz; ea i-a născut și ea pe Reuel; iar Ahlibama i-a născut pe Ieuș, Iaelam și Core.
23 Aceștia sunt copiii lui Esau, care i s-au născut în țara Canaanului; fiii lui Elifaz, fiul lui Esau, au fost Teman, Omar, Țefo, Gatam, Chenaz și Amalex; iar fiii lui Reuel au fost Nacat, Zerac, Șama și Miza.
24 Fiii lui Ieuș au fost Timna, Alva și Ietet; iar fiii lui Ialam au fost Alah, Finor și Chenaz.
25 Fiii lui Core au fost Teman, Mibțar, Magdiel și Eram; acestea sunt familiile fiilor lui Esau, după căpeteniile lor în țara Seir.
26 Iată numele fiilor lui Seir horitul, locuitorii țării lui Seir: Lotan, Șobal, Țibeon, Ana, Dișan, Ețer și Dișon, adică șapte fii.
27 Copiii lui Lotan au fost Hori, Heman și sora lor Timna, adică Timna, care a venit la Iacov și la fiii lui, dar ei n-au vrut s-o asculte. Și ea s-a dus și a devenit concubină lui Elifaz, fiul lui Esau, și i-a născut pe Amalek.
28 Fiii lui Șobal au fost Alvan, Manahat, Ebal, Șefo și Onam; iar fiii lui Țibeon au fost Aia și Ana. Acesta a fost Ana cel care a găsit Yemimii în pustie, când păștea măgarii tatălui său Țibeon.
29 Și în timp ce păștea măgarii tatălui său, i-a dus în pustie în diferite momente ca să-i hrănească.
30 Într-o zi i-a dus într-un pustiu, pe țărmul mării, în fața pustiei poporului. Pe când îi hrănea, iată că o furtună foarte puternică a venit de cealaltă parte a mării și s-a abătut peste măgarii care pășteau acolo, și toți s-au oprit.
31 Și după aceea, cam o sută douăzeci de fiare mari și înfricoșătoare au ieșit din pustie, de cealaltă parte a mării, și au ajuns toate la locul unde erau măgarii și s-au așezat acolo.
32 Și acele animale, de la mijlocul lor în jos, aveau forma copiilor oamenilor, iar de la mijlocul lor în sus, unele aveau asemănarea ursilor, iar altele asemănarea kephaților, cu cozile în spate, de la între umeri, ajungând până la pământ, ca cozile duchephaților, și aceste animale au venit și au încălecat și au călărit pe acești măgari și i-au dus, și au plecat până în ziua de azi.
33 Și unul dintre aceste animale s-a apropiat de Ana și l-a lovit cu coada, apoi a fugit din locul acela.
34 Și când a văzut această lucrare, s-a temut foarte mult pentru viața lui și a fugit și a scăpat în oraș.
35 Și le-a povestit fiilor și fraților săi tot ce i se întâmplase și mulți oameni s-au dus să caute măgarii, dar nu i-au putut găsi; iar Ana și frații lui nu s-au mai întors în locul acela din ziua următoare, căci se temeau foarte mult pentru viața lor.
36 Fiii lui Ana, fiul lui Seir, au fost Dișon și sora lui, Ahlibama. Fiii lui Dișon au fost Hemdan, Eșban, Itran și Cheran. Fiii lui Ețer au fost Bilhan, Zaavan și Acan. Fiii lui Dișon au fost Uț și Aran.
37 Acestea sunt familiile fiilor lui Seir, horitul, după trăsăturile lor în țara Seir.
38 Și Esau și copiii lui au locuit în țara lui Seir horitul, locuitorul țării și au avut moșii în ea și au fost roditori și s-au înmulțit foarte mult, iar Iacov și copiii lui și tot ce aveau au locuit cu tatăl lor Isaac în țara Canaan, așa cum poruncise Domnul lui Avraam, tatăl lor.

CAPITOLUL 37

1 În al o sută cincilea an al vieții lui Iacov, adică în al nouălea an de când Iacov locuia cu copiii săi în țara Canaan, a venit el din Padan-Aram.
2 În zilele acelea, Iacov a călătorit cu copiii săi din Hebron și s-au dus și s-au întors în cetatea Sihem, ei și toți cei ai lor, și au locuit acolo, căci copiii lui Iacov au obținut pășuni bune și grase pentru vitele lor în cetatea Sihem, cetatea Sihem fiind apoi reconstruită și fiind în ea cam trei sute de bărbați și femei.
3 Iacov, copiii lui și toți cei ai lui au locuit în partea de ogor pe care o cumpărase Iacov de la Hamor, tatăl lui Sihem, când a venit din Padan-Aram, înainte ca Simeon și Levi să fi lovit cetatea.
4 Toți regii canaaniților și amoriților care înconjurau cetatea Sihem au auzit că fiii lui Iacov se întorseseră la Sihem și se așezaseră acolo.

5 Și au zis ei: „Se vor mai întoarce oare fiii lui Iacov, evreul, în cetate și se vor locui în ea, după ce i-au lovit și i-au alungat? Se vor întoarce oare acum și îi vor alunga și pe cei ce locuiesc în cetate sau îi vor ucide?”
6 Și toți regii Canaanului s-au adunat din nou și au venit împreună să facă război împotriva lui Iacov și a fiilor lui.
7 Iașub, împăratul Tapnacului, a trimis la toți împărații vecini: la Elan, împăratul Gaașului, la Ihuri, împăratul Șiloului, la Paraton, împăratul Hațarului, la Susi, împăratul Sartonului, la Laban, împăratul Bet-Coranului, și la Șabir, împăratul Otnai-Mai, spunând:
8 Suiți-vă la mine și ajutați-mă, și să-l lovim pe Iacov evreul și pe fiii lui și pe toți cei ai lui, căci au venit iarăși la Sihem ca să-l ia în stăpânire și să-i ucidă locuitorii, ca mai înainte.
9 Și toți acești regi s-au adunat și au venit cu toate taberele lor, un popor foarte numeros ca nisipul de pe țărmul mării și toți erau în fața lui Tapnac.
10 Și Iașub, regele Tapnacului, a ieșit împotriva lor cu toată oștirea lui și a tăbărât cu ei în fața Tapnacului, în afara cetății. Și i-au împărțit pe toți acești regi în șapte cete, adică șapte tabere împotriva fiilor lui Iacov.
11 Și au trimis o veste lui Iacov și fiului său, spunând: „Veniți cu toții la noi ca să avem o întâlnire împreună în câmpie și să ne răzbunăm pentru cauza locuitorilor din Sihem, pe care i-ați ucis în cetatea lor; iar acum vă veți întoarce din nou în cetatea Sihem, veți locui în ea și îi veți ucide pe locuitorii ei ca mai înainte.”
12 Și fiii lui Iacov au auzit aceasta și mânia lor s-a aprins nespus de mult la cuvintele regilor Canaanului, și zece dintre fiii lui Iacov s-au grăbit și s-au ridicat și fiecare dintre ei și-a încins armele de război; și erau cu ei o sută doi dintre slujitorii lor echipați în linie de luptă.
13 Și toți acești oameni, fiii lui Iacov împreună cu slujitorii lor, s-au dus la acești regi; iar tatăl lor Iacov era cu ei și au stat cu toții pe movila din Sihem.
14 Și Iacov s-a rugat Domnului pentru fiii săi și și-a întins mâinile către Domnul și a zis: „O, Dumnezeule, Tu ești un Dumnezeu Atotputernic, Tu ești Tatăl nostru, Tu ne-ai întocmit și noi suntem lucrarea mâinilor Tale; Te rog să-i izbăvești pe fiii mei, prin mila Ta, din mâna dușmanilor lor, care vin astăzi să lupte cu ei și să-i salveze din mâna lor, căci în mâna Ta este puterea și tăria, ca să mântuiești pe cei puțini din cei mulți.”
15 Dă fiilor mei, robilor tăi, tărie și putere ca să lupte împotriva dușmanilor lor, să-i supună și să-i facă pe dușmanii lor să cadă înaintea lor și să nu lași pe fiii mei și robii lor să moară prin mâna copiilor lui Canaan.
16 Dar dacă ți se pare bine să iei viața fiilor mei și a slujitorilor lor, primește-i, în marea Ta îndurare, prin mâinile slujitorilor tăi, ca să nu piară astăzi din mâinile împăraților amoriților.
17 Și când Iacov a încetat să se roage Domnului, pământul s-a cutremurat din locul lui, soarele s-a întunecat și toți acești regi s-au îngrozit și i-a cuprins o mare consternare.
18 Și Domnul a ascultat rugăciunea lui Iacov și Domnul a impresionat inimile tuturor regilor și ale oștirilor lor cu teroarea și teama fiilor lui Iacov.
19 Căci Domnul le-a făcut să audă vuietul carelor de război și vuietul cailor puternici din partea fiilor lui Iacov și vuietul unei mari oștiri care îi însoțea.
20 Și acești regi au fost cuprinși de o mare groază din cauza fiilor lui Iacov și, în timp ce stăteau în locurile lor, iată că fiii lui Iacov au înaintat asupra lor, cu o sută doisprezece oameni, cu strigăte mari și cumplite.
21 Când regii i-au văzut pe fiii lui Iacov înaintând spre ei, au fost cuprinși și mai mult de panică și au fost înclinați să se retragă dinaintea fiilor lui Iacov, ca la început, și să nu mai lupte cu ei.
22 Dar ei nu s-au retras, zicând: „Ar fi o rușine pentru noi de două ori să ne retragem dinaintea evreilor.”
23 Și fiii lui Iacov s-au apropiat și au înaintat împotriva tuturor acestor regi și a armatelor lor și au văzut, și iată că era un popor foarte puternic, numeros ca nisipul mării.
24 Fiii lui Iacov au strigat către Domnul și au zis: „Ajută-ne, Doamne, ajută-ne și răspunde-ne, căci ne încredem în Tine și nu lăsa să murim de mâna acestor oameni necircumciși, care astăzi au venit împotriva noastră.”
25 Fiii lui Iacov și-au încins armele de război și au luat în mâini fiecare scutul și sulița sa și s-au apropiat la luptă.
26 Iuda, fiul lui Iacov, a alergat cel dintâi înaintea fraților săi, și zece dintre slujitorii săi cu el și s-a îndreptat împotriva acestor regi.
27 Și Iașub, regele Tapnacului, a ieșit și el primul cu oastea sa înaintea lui Iuda, iar Iuda l-a văzut pe Iașub și oastea sa venind spre el, și mânia lui Iuda s-a aprins și mânia lui s-a aprins în el și s-a apropiat de bătălie în care Iuda și-a riscat viața.
28 Iașub și toată oștirea lui înaintau împotriva lui Iuda; el călărea pe un cal foarte puternic și puternic. Iașub era un om foarte viteaz și acoperit cu fier și aramă din cap până în picioare.
29 Și în timp ce era pe cal, trăgea săgeți cu ambele mâini din față și din spate, așa cum era obiceiul său în toate bătăliile sale, și nu rata niciodată locul spre care își îndrepta săgețile.
30 Și când Iașub a venit să lupte cu Iuda și arunca multe săgeți împotriva lui Iuda, Domnul a legat mâna lui Iașub și toate săgețile pe care le-a tras au ricoșat asupra oamenilor lui.
31 Și, în ciuda acestui fapt, Iașub a continuat să înainte spre Iuda, ca să-l provoace cu săgețile, dar distanța dintre ei era de aproximativ treizeci de coți, iar când Iuda l-a văzut pe Iașub aruncând săgețile împotriva lui, a alergat spre el cu puterea sa aprinsă de mânie.
32 Iuda a luat din pământ o piatră mare, în greutate de șaizeci de sicli. Iuda a alergat spre Iașub și l-a lovit cu piatra în scut, astfel încât Iașub a rămas ametit de lovitură și a căzut de pe cal la pământ.
33 Și scutul a rupt din mâna lui Iașub și, din cauza loviturii puternice, a sărit la o distanță de vreo cincisprezece coți, iar scutul a căzut în fața celei de-a doua tabere.
34 Regii care veniseră cu Iașub au văzut de departe puterea lui Iuda, fiul lui Iacov, și ce făcuse el lui Iașub și s-au temut îngrozitor de Iuda.
35 Și s-au adunat lângă tabăra lui Iașub, văzându-i confuzia, iar Iuda și-a scos sabia și a lovit patruzeci și doi de oameni din tabăra lui Iașub, și toată tabăra lui Iașub a fugit dinaintea lui Iuda, și nimeni nu i-a stat împotriva, și l-au părăsit pe Iașub și au fugit de el, iar Iașub era încă întins la pământ.

36 Iașub, văzând că toți oamenii din tabăra lui fugiseră dinaintea lui, s-a grăbit și s-a ridicat plin de frică împotriva lui Iuda și s-a așezat pe picioare în fața lui Iuda.
37 Iașub a avut o luptă dublă cu Iuda, îndreptând scut împotriva scutului, iar oamenii lui Iașub au fugit cu toții, căci se temeau foarte tare de Iuda.
38 Și Iașub și-a luat sulița în mână ca să-l lovească pe Iuda în cap, dar Iuda și-a pus repede scutul la cap, lângă sulița lui Iașub, astfel încât scutul lui Iuda a primit lovitura suliței lui Iașub și scutul s-a rupt și el în două.
39 Și când Iuda a văzut că scutul său era rupt, și-a scos repede sabia și l-a lovit pe Iașub la glezne și i-a tăiat picioarele, astfel încât Iașub a căzut la pământ și sulița i-a căzut din mână.
40 Iuda a luat repede sulița lui Iașub, i-a tăiat capul și a aruncat-o lângă picioarele lui.
41 Fiii lui Iacov, văzând ce făcuse Iuda lui Iașub, au alergat cu toții în rândurile celorlalți regi, iar fiii lui Iacov s-au luptat cu oastea lui Iașub și cu oștirile tuturor regilor care erau acolo.
42 Fiii lui Iacov au făcut să cadă cincisprezece mii dintre oamenii lor și i-au lovit ca și cum ar lovi niște dovlecei, iar restul au fugit ca să-și capete viața.
43 Iuda stătea încă lângă trupul lui Iașub și l-a dezbrăcat pe Iașub de zalele sale.
44 Și Iuda a luat și fierul și arama care erau în jurul lui Iașub și iată că nouă oameni dintre căpeteniile lui Iașub au venit să lupte împotriva lui Iuda.
45 Iuda s-a grăbit să ridice o piatră din pământ și cu ea l-a lovit pe unul dintre ei în cap; i s-a rupt craniul și a căzut și trupul de pe cal la pământ.
46 Cei opt căpetenii care rămăseseră, văzând puterea lui Iuda, s-au înspăimântat foarte tare și au fugit. Iuda cu cei zece oameni ai săi i-a urmărit și i-au ajuns și i-au ucis.
47 Și fiii lui Iacov încă loveau oștirile regilor și i-au ucis pe mulți dintre ei, dar acei regi și-au menținut cu îndrăzneală poziția alături de căpitanii lor și nu s-au retras din locurile lor și au strigat împotriva celor din oștirile lor care fugiseră dinaintea fiilor lui Iacov, dar nimeni nu i-a ascultat, căci se temeau pentru viața lor, ca nu cumva să moară.
48 Și toți fiii lui Iacov, după ce au învins oștirile regilor, s-au întors și au venit înaintea lui Iuda, iar Iuda încă îi ucidea pe cei opt căpitani ai lui Iașub și le dezbrăca hainele.
49 Levi l-a văzut pe Elon, regele Gaașului, venind spre el cu cele paisprezece căpetenii ale sale ca să-l lovească, dar Levi nu știa cu siguranță.
50 Și Elon cu căpitanii săi s-a apropiat mai mult, iar Levi s-a uitat înapoi și a văzut că bătălia îi era dată în spate, iar Levi a alergat cu doisprezece dintre slujitorii săi și s-au dus și l-au ucis pe Elon și pe căpitanii lui cu ascuțișul sabiei.

CAPITOLUL 38

1 Și Ihuri, regele lui Silo, s-a suit să-l ajute pe Elon și s-a apropiat de Iacov, când Iacov și-a întins arcul pe care îl avea în mână și l-a lovit pe Ihuri cu o săgeată, provocându-i moartea.
2 Și când Ihuri, regele lui Șilo, a murit, cei patru regi rămași au fugit din pozițiile lor împreună cu restul căpitanilor și au încercat să se retragă, spunând: „Nu mai avem putere cu evreii după ce i-au ucis pe cei trei regi și pe căpitanii lor care erau mai puternici decât noi.”
3 Și când fiii lui Iacov au văzut că regii rămași își părăsiseră poziția, i-au urmărit. Și Iacov a venit și el de la movila Sihemului, din locul unde stătea. Ei au pornit după regi și s-au apropiat de ei împreună cu slujitorii lor.
4. Regii și căpeteniile împreună cu restul armatelor lor, văzând că fiii lui Iacov se apropiau de ei, s-au temut pentru viața lor și au fugit până au ajuns în cetatea Chazar.
5 Și fiii lui Iacov i-au urmărit până la poarta orașului Chazar și au lovit o mare bătălie printre regi și armatele lor, cam patru mii de oameni, și în timp ce ei loveau armata regilor, Iacov era ocupat cu arcul său, mărginindu-se la a-i lovi pe regi și i-a ucis pe toți.
6 Și l-a ucis pe Parathon, regele Chazarului, la poarta orașului Chazar, iar apoi i-a lovit pe Susi, regele Sartonului, și pe Laban, regele Bet-Horinului, și pe Șabir, regele Machnaymahului, și i-a ucis pe toți cu săgeți, câte o săgeată pentru fiecare dintre ei, și au murit.
7 Și fiii lui Iacov, văzând că toți regii erau morți și că erau împrăștiați și se retrăgeau, au continuat să ducă lupta cu oștirile regilor în fața porții Chazarului și au ucis încă aproximativ patru sute dintre oamenii lor.
8 Și trei oameni dintre slujitorii lui Iacov au căzut în bătălia aceea. Și când Iuda a văzut că trei dintre slujitorii săi muriseră, s-a întristat foarte tare și s-a aprins de mânie în el împotriva amoriților.
9 Și toți oamenii care rămăseseră din oștirile regilor s-au temut foarte tare pentru viața lor și au alergat și au spart poarta zidurilor orașului Chazar și au intrat cu toții în oraș pentru a se adăposti.
10 Și s-au ascuns în mijlocul orașului Chazar, căci orașul Chazar era foarte mare și întins, și când toate aceste armate au intrat în oraș, fiii lui Iacov au alergat după ei în oraș.
11 Patru oameni viteji, experimentați în luptă, au ieșit din cetate și s-au oprit la intrarea cetății, cu săbii și sulițe scoase în mâini. S-au așezat în fața fiilor lui Iacov și nu i-au lăsat să intre în cetate.
12 Neftali a alergat și a venit între ei și cu sabia sa a lovit pe doi dintre ei și le-a tăiat capetele dintr-o singură lovitură.
13 Și s-a întors către ceilalți doi și iată că fugiseră; și i-a urmărit, i-a ajuns din urmă, i-a lovit și i-a ucis.
14 Și fiii lui Iacov au venit în cetate și au văzut, și iată că mai era un zid în cetate, și au căutat poarta zidului și nu au putut-o găsi, iar Iuda a sărit pe vârful zidului, iar Simeon și Levi l-au urmat, și toți trei au coborât de pe zid în cetate.
15 Și Simeon și Levi i-au ucis pe toți bărbații care au fugit în cetate pentru a se adăposti, precum și pe locuitorii cetății împreună cu soțiile și copiii lor, i-au ucis prin ascuțișul sabiei, iar strigătele cetății s-au înălțat până la cer.
16 Dan și Neftali au sărit pe zid ca să vadă ce pricinuia zgomotul de jale, căci fiii lui Iacov erau îngrijorați pentru frații lor și i-au auzit pe locuitorii cetății vorbind cu plâns și implorări, zicând: „Luați tot ce avem în cetate și plecați, numai să nu ne omorâți!”
17 Și când Iuda, Simeon și Levi au încetat să-i mai lovească pe locuitorii orașului, s-au urcat pe zid și i-au chemat pe Dan și Neftali, care erau pe zid, și pe restul fraților lor, iar Simeon și Levi i-au informat despre intrarea în oraș și toți fiii lui Iacov au venit să ia prada.

18 Fiii lui Iacov au luat prada din cetatea Hațar, turmele și boii și averea și au luat tot ce se putea lua și au plecat în ziua aceea din cetate.
19 Și a doua zi, fiii lui Iacov s-au dus la Sarton, căci au auzit că oamenii din Sarton care rămăseseră în oraș se adunau să lupte cu ei pentru că îl uciseseră pe regele lor, iar Sarton era un oraș foarte înalt și fortificat și avea o zid adânc care înconjura orașul.
20 Stâlpul meterezei avea cam cincizeci de coți și lățimea lui patruzeci de coți și nu era loc ca un om să intre în cetate din cauza meterezei. Fiii lui Iacov au văzut meterezele cetății și au căutat o intrare în el, dar nu au putut-o găsi.
21 Căci intrarea în cetate era prin spate, și oricine voia să intre în cetate venea pe acel drum și înconjura tot cetatea, iar apoi intra în cetate.
22 Și fiii lui Iacov, văzând că nu puteau găsi drumul spre cetate, mânia lor s-a aprins foarte tare, iar locuitorii cetății, văzând că fiii lui Iacov veneau la ei, s-au înspăimântat foarte tare de ei, căci auziseră de puterea lor și de ce făcuseră lui Chazar.
23 Și locuitorii orașului Sarton nu au putut ieși împotriva fiilor lui Iacov după ce se adunaseră în oraș ca să lupte împotriva lor, ca nu cumva să intre astfel în oraș, dar când au văzut că se îndreptau spre ei, s-au temut foarte tare de ei, căci auziseră de puterea lor și de ce făcuseră lui Chazar.
24 Locuitorii din Sarton au îndepărtat în grabă podul de pe drumul cetății, înainte de venirea fiilor lui Iacov, și l-au adus în cetate.
25 Și fiii lui Iacov au venit și au căutat calea de intrare în cetate, dar nu au putut-o găsi; locuitorii cetății s-au suit în vârful zidului și au văzut, și iată că fiii lui Iacov căutau o intrare în cetate.
26 Locuitorii cetății i-au ocărat pe fiii lui Iacov de pe vârful zidului și i-au blestemat. Fiii lui Iacov au auzit ocările și s-au mâniat foarte tare și mânia lor s-a aprins în ei.
27 Fiii lui Iacov s-au mâniat pe ei și s-au ridicat cu toții și au sărit peste meterez cu toată puterea lor și, prin puterea lor, au trecut peste lățimea de patruzeci de coți a meterezei.
28 Și după ce au trecut de metereză, au stat sub zidul orașului și au găsit toate porțile orașului închise cu uși de fier.
29 Fiii lui Iacov s-au apropiat să spargă ușile porților cetății, dar locuitorii nu i-au lăsat, căci din vârful zidului aruncau pietre și săgeți asupra lor.
30 Numărul oamenilor care erau pe zid era de aproximativ patru sute de oameni. Fiii lui Iacov, văzând că oamenii din cetate nu-i lăsau să deschidă porțile, au sărit și s-au urcat pe vârful zidului. Iuda s-a urcat primul în partea de est a cetății.
31 Gad și Așer s-au suit după el până la colțul de vest al cetății, Simeon și Levi la nord, iar Dan și Ruben la sud.
32 Bărbații care erau pe vârful zidului, locuitorii cetății, văzând că fiii lui Iacov se suiau spre ei, au fugit cu toții de la zid, s-au coborât în cetate și s-au ascuns în mijlocul cetății.
33 Isahar și Neftali, care rămăseseră sub zid, s-au apropiat și au spart porțile cetății și au aprins foc la porțile cetății, încât fierul s-a topit. Și toți fiii lui Iacov au intrat în cetate, ei și toți oamenii lor, și s-au luptat cu locuitorii cetății Sarton și i-au lovit cu ascuțișul sabiei și nimeni nu s-a ridicat înaintea lor.
34 Și cam două sute de oameni au fugit din cetate și s-au dus cu toții și s-au ascuns într-un turn din cetate. Iuda i-a urmărit până la turn și a dărâmat turnul, care a căzut peste oameni și au murit cu toții.
35 Și fiii lui Iacov s-au urcat pe drumul de pe acoperișul acelui turn și au văzut, și iată că era un alt turn puternic și înalt la distanță în cetate, al cărui vârf ajungea până la cer, și fiii lui Iacov s-au grăbit și au coborât și s-au dus cu toți oamenii lor la acel turn și l-au găsit plin cu aproximativ trei sute de bărbați, femei și copii mici.
36 Și fiii lui Iacov au lovit o mare bătaie printre oamenii aceia din turn, iar aceștia au fugit și au fugit de ei.
37 Simeon și Levi i-au urmărit, când doisprezece bărbați puternici și viteji au ieșit la ei din locul unde se ascunseseră.
38 Și acei doisprezece oameni au ținut o luptă puternică împotriva lui Simeon și Levi, iar Simeon și Levi nu au putut să-i învingă, iar acei oameni viteji au rupt scuturile lui Simeon și Levi, iar unul dintre ei l-a lovit pe Levi în cap cu sabia sa, când Levi și-a dus repede mâna la capul lui, căci se temea de sabie, iar sabia a lovit mâna lui Levi, și a mai lipsit puțin pentru ca mâna lui Levi să fie tăiată.
39 Levi a apucat sabia bărbatului viteaz din mâna sa și a luat-o cu forța din mâinile omului și cu ea l-a lovit în cap pe bărbatul puternic și i-a tăiat capul.
40 Și unsprezece oameni s-au apropiat să lupte cu Levi, căci au văzut că unul dintre ei fusese ucis, iar fiii lui Iacov s-au luptat, dar fiii lui Iacov nu i-au putut învinge, căci acei oameni erau foarte puternici.
41 Fiii lui Iacov, văzând că nu-i pot învinge, Simeon a scos un țipăt puternic și asurzitor, iar cei unsprezece oameni puternici au fost uimiți de glasul țipetelor lui Simeon.
42 Și Iuda a recunoscut de departe glasul strigătelor lui Simeon, iar Neftali și Iuda au alergat cu scuturile lor la Simeon și Levi și i-au găsit luptând cu acei oameni puternici, neputând să-i învingă, deoarece scuturile lor erau rupte.
43 Neftali a văzut că scuturile lui Simeon și ale lui Levi erau rupte și a luat două scuturi de la slujitorii săi și le-a adus lui Simeon și lui Levi.
44 Și Simeon, Levi și Iuda au luptat în ziua aceea toți trei împotriva celor unsprezece oameni viteji până la apusul soarelui, dar nu i-au putut învinge.
45 Și i s-a spus aceasta lui Iacov și el s-a întristat profund și s-a rugat Domnului și el și Neftali, fiul său, au mers împotriva acestor oameni puternici.
46 Și Iacov s-a apropiat și și-a întins arcul și s-a apropiat de oamenii viteji și a ucis trei dintre oamenii lor cu arcul, iar cei opt rămași s-au întors și iată, războiul se purta împotriva lor în față și în spate și s-au temut foarte tare pentru viața lor și nu au putut sta înaintea fiilor lui Iacov și au fugit dinaintea lor.
47 Și în fugă i-au întâlnit pe Dan și Așer care veneau spre ei și au năvălit pe neașteptate asupra lor, s-au luptat cu ei și au ucis doi dintre ei, iar Iuda și frații lui i-au urmărit și i-au lovit pe ceilalți dintre ei și i-au ucis.
48 Și toți fiii lui Iacov s-au întors și au umblat prin oraș, căutând dacă pot găsi vreun om, și au găsit cam douăzeci de tineri într-o peșteră din oraș, iar Gad și Așer i-au lovit pe toți, iar Dan și Neftali i-au năvălit pe ceilalți oameni care fugiseră și scăpaseră din al doilea turn și i-au lovit pe toți.

49 Și fiii lui Iacov i-au lovit pe toți locuitorii orașului Sarton, dar femeile și copiii i-au lăsat în oraș și nu i-au ucis.
50 Și toți locuitorii orașului Sarton erau oameni puternici, unul dintre ei ar fi urmărit o mie, iar doi dintre ei nu ar fi fugit de la zece mii dintre ceilalți oameni.
51 Fiii lui Iacov i-au ucis pe toți locuitorii cetății Sarton prin ascuțișul sabiei, încât nimeni nu s-a ridicat împotriva lor, iar femeile le-au lăsat în cetate.
52 Și fiii lui Iacov au luat toată prada din oraș și au capturat ce au dorit și au luat turme și cirezi și proprietăți din oraș, iar fiii lui Iacov au făcut cu Sarton și locuitorii lui așa cum făcuseră cu Chazar și locuitorii lui și s-au întors și au plecat.

CAPITOLUL 39

1 Și când fiii lui Iacov au plecat din cetatea Sarton, merseseră cam două sute de coți când i-au întâlnit pe locuitorii din Tapnac care veneau spre ei, căci au ieșit să se lupte cu ei, pentru că îl bătuseră pe regele din Tapnac și pe toți oamenii lui.
2 Așadar, toți cei care rămăseseră în cetatea Tapnach au ieșit să lupte cu fiii lui Iacov și s-au gândit să le ia înapoi prada și jefuirea pe care le luaseră de la Chazar și Sarton.
3 Și restul oamenilor din Tapnach s-au luptat cu fiii lui Iacov în acel loc, iar fiii lui Iacov i-au lovit și au fugit dinaintea lor și i-au urmărit până la orașul Arbelan și toți au căzut dinaintea fiilor lui Iacov.
4 Și fiii lui Iacov s-au întors și au venit la Tapnac, ca să ia prada din Tapnac, și când au ajuns la Tapnac, au auzit că locuitorii din Arbelan ieșiseră să-i întâmpine ca să salveze prada fraților lor, iar fiii lui Iacov au lăsat zece dintre oamenii lor în Tapnac ca să jefuiască cetatea și au ieșit împotriva locuitorilor din Arbelan.
5 Bărbații din Arbelan au ieșit cu soțiile lor să lupte împotriva fiilor lui Iacov, căci soțiile lor erau experimentate în luptă; și au ieșit cam patru sute de bărbați și femei.
6 Și toți fiii lui Iacov au strigat cu glas tare și au alergat cu toții spre locuitorii din Arbelan, cu un glas puternic și extraordinar.
7 Locuitorii din Arbelan au auzit vuietul strigătelor fiilor lui Iacov și urletul lor ca vuietul leilor și ca vuietul mării și al valurilor ei.
8 Frica și groaza le-au cuprins inimile din cauza fiilor lui Iacov și s-au temut îngrozitor de ei și s-au retras și au fugit dinaintea lor în cetate, iar fiii lui Iacov i-au urmărit până la poarta cetății și i-au izbit în cetate.
9 Și fiii lui Iacov s-au luptat cu ei în cetate, și toate femeile lor erau ocupate cu praștia împotriva fiilor lui Iacov, și lupta a fost foarte aprigă între ei toată ziua aceea până seara.
10 Și fiii lui Iacov nu au putut să-i învingă, iar fiii lui Iacov aproape pieriseră în acea bătălie, iar fiii lui Iacov au strigat către Domnul și au prins multă putere spre seară, iar fiii lui Iacov i-au lovit pe toți locuitorii din Arbelan cu ascuțișul sabiei, bărbați, femei și copii mici.
11 Și, de asemenea, pe restul oamenilor care fugiseră din Sarton, fiii lui Iacov i-au lovit în Arbelan, iar fiii lui Iacov le-au făcut lui Arbelan și Tapnach așa cum le-au făcut lui Chazar și Sarton, iar când femeile au văzut că toți bărbații erau morți, s-au urcat pe acoperișurile orașului și i-au lovit pe fiii lui Iacov, aruncând pietre ca ploaia.
12 Fiii lui Iacov s-au grăbit și au intrat în cetate și au luat toate femeile și le-au lovit cu ascuțișul sabiei; iar fiii lui Iacov au luat toată prada și prada de vite, turmele și cirezile.
13 Și fiii lui Iacov au făcut lui Machnaima cum făcuseră lui Tapnac, lui Hațar și lui Silo și s-au întors de acolo și au plecat.
14 În a cincea zi, fiii lui Iacov au auzit că locuitorii din Gaaș se adunaseră împotriva lor la luptă, pentru că uciseseră pe regele lor și căpeteniile lor; căci fuseseră paisprezece căpetenii în cetatea Gaaș, iar fiii lui Iacov îi uciseseră pe toți în prima bătălie.
15 Fiii lui Iacov și-au pus armele de război în ziua aceea și au pornit la luptă împotriva locuitorilor din Gaaș. În Gaaș era un popor puternic și zdravăn, al amoriților. Gaaș era cea mai puternică și mai întărită cetate dintre toate cetățile amoriților și avea trei ziduri.
16 Fiii lui Iacov au ajuns la Gaaș și au găsit porțile cetății încuiate și cam cinci sute de oameni stând în vârful zidului exterior, iar un popor numeros ca nisipul de pe țărmul mării îi pândea pe fiii lui Iacov din afara cetății, în spatele ei.
17 Fiii lui Iacov s-au apropiat să deschidă porțile cetății și, pe când se apropiau, iată că cei care erau la pândă în spatele cetății au ieșit din locurile lor și i-au înconjurat pe fiii lui Iacov.
18 Fiii lui Iacov erau înconjurați între locuitorii lui Gaaș, iar bătălia era atât în fața, cât și în spatele lor; și toți oamenii care erau pe zid aruncau de pe zid asupra lor săgeți și pietre.
19 Iuda, văzând că oamenii din Gaaș deveneau prea grei pentru ei, a scos un țipăt ascuțit și îngrozitor. Toți oamenii din Gaaș s-au îngrozit la auzul strigătului lui Iuda. Oamenii au căzut de pe zid la strigătul lui puternic. Toți cei din afară și dinăuntru s-au temut foarte tare pentru viața lor.
20 Fiii lui Iacov se apropiau să spargă porțile cetății, când oamenii din Gaaș au aruncat asupra lor pietre și săgeți de pe vârful zidului și i-au făcut să fugă de la poartă.
21 Fiii lui Iacov s-au întors împotriva oamenilor din Gaaș, care erau cu ei, din afara cetății, și i-au lovit îngrozitor, cum lovesc niște curcubee; și n-au putut să stea împotriva fiilor lui Iacov, căci i-a cuprins frica și groaza la auzul strigătului lui Iuda.
22 Fiii lui Iacov i-au ucis pe toți oamenii care erau în afara cetății, iar fiii lui Iacov s-au apropiat ca să intre în cetate și să lupte pe sub zidurile cetății, dar n-au putut, căci toți locuitorii din Gaaș care rămăseseră în cetate înconjuraseră zidurile Gaașului în toate direcțiile, așa că fiii lui Iacov nu s-au putut apropia de cetate ca să lupte cu ei.
23 Fiii lui Iacov s-au apropiat de un colț ca să lupte sub zid, iar locuitorii din Gaaș au aruncat asupra lor săgeți și pietre ca niște ploi, iar ei au fugit de sub zid.
24 Locuitorii lui Gaaș care erau pe zid, văzând că fiii lui Iacov nu puteau să-i învingă de sub zid, i-au mustrat pe fiii lui Iacov cu aceste cuvinte, zicând:
25 Ce ți se întâmplă în luptă, de nu poți birui? Poți face atunci puternicei cetăți Gaaș și locuitorilor ei cum ai făcut cetăților amoriților, care nu erau atât de puternice? Cu siguranță, le-ați făcut aceleași lucruri acelor slabi dintre noi și i-ați ucis la intrarea cetății, căci nu aveau putere când s-au înspăimântat la auzul strigătelor voastre.

26 Veți putea acum să luptați în acest loc? Cu siguranță, aici veți muri cu toții, iar noi vom răzbuna cauza acelor cetăți pe care le-ați pustiit.
27 Locuitorii din Gaaș i-au ocărat aspru pe fiii lui Iacov și i-au ocărât cu zeii lor și au continuat să arunce săgeți și pietre asupra lor de pe zid.
28 Iuda și frații lui au auzit cuvintele locuitorilor din Gaaș și mânia lor s-a aprins foarte tare. Iuda a fost gelos pe Dumnezeul său în această privință și a strigat și a zis: „Doamne, ajută-ne, trimite ajutor nouă și fraților noștri!”
29 Și a alergat departe cu toată puterea lui, cu sabia scoasă în mână, a sărit din pământ și, prin puterea puterii sale, a urcat pe zid, iar sabia i-a căzut din mână.
30 Iuda a strigat de râs pe zid, și toți oamenii care erau pe zid s-au îngrozit, și unii dintre ei au căzut de pe zid în cetate și au murit. Cei care erau încă pe zid, când au văzut puterea lui Iuda, s-au înfricoșat foarte tare și au fugit în cetate, ca să-și scape viața.
31 Unii s-au îndrăznit să lupte cu Iuda pe zid și s-au apropiat să-l ucidă când au văzut că Iuda nu era sabie în mâna lui și s-au gândit să-l arunce de pe zid la frații săi. Și douăzeci de oameni din cetate au venit să-i ajute și l-au înconjurat pe Iuda și toți au strigat după el și s-au apropiat de el cu săbiile scoase și l-au îngrozit pe Iuda, iar Iuda a strigat către frații săi de pe zid.
32 Și Iacov și fiii lui au tras arcul de sub zid și au lovit trei dintre oamenii care erau pe vârful zidului, iar Iuda a continuat să strige și a exclamat: „Doamne, ajută-ne, Doamne, izbăvește-ne!” Și a strigat cu glas tare pe zid, iar strigătul s-a auzit de la mare distanță.
33 După strigătul acesta, a strigat din nou, și toți oamenii care înconjurau pe Iuda pe vârful zidului s-au îngrozit și, la auzul strigătelor și tremurului lui Iuda, fiecare și-a aruncat sabia din mână și a fugit.
34 Iuda a luat săbiile care le căzuseră din mâini și s-a luptat cu ei și a ucis douăzeci dintre oamenii lor pe zid.
35 Și cam optzeci de bărbați și femei au urcat zidul dinspre cetate și au înconjurat cu toții pe Iuda, iar Domnul a întipărit frica în inimile lui Iuda, încât nu au putut să se apropie de El.
36 Iacov și toți cei ce erau cu el au tras arcul de sub zid și au ucis zece oameni pe zid și au căzut sub zid, înaintea lui Iacov și a fiilor lui.
37 Poporul de pe zid, văzând că douăzeci dintre oamenii lor căzuseră, a alergat totuși împotriva lui Iuda cu săbiile scoase, dar nu s-au putut apropia de el, căci erau foarte îngroziți de puterea lui Iuda.
38 Și unul dintre oamenii lor viteji, pe nume Arud, s-a apropiat să-l lovească pe Iuda în cap cu sabia sa, când Iuda și-a pus repede scutul la capul lui, iar sabia a lovit scutul, care s-a rupt în două.
39 Și acest om puternic, după ce a lovit pe Iuda, a fugit să-și salveze viața, de frica lui Iuda, iar picioarele i-au alunecat pe zid și a căzut printre fiii lui Iacov care erau sub zid, iar fiii lui Iacov l-au lovit și l-au ucis.
40 Lui Iuda îi era foarte greu să se simtă în cap din cauza loviturii primite de omul acela puternic, și Iuda aproape că murise din cauza ei.
41 Și Iuda a strigat pe zid din cauza durerii produse de lovitură, când Dan l-a auzit și mânia lui s-a aprins în el și s-a ridicat și el și-a mers la o oarecare distanță și a alergat și a sărit de la pământ și s-a urcat pe zid cu puterea sa stârnită de mânie.
42 Și când Dan a ajuns la zidul de lângă Iuda, toți oamenii de pe zid, care stătuseră împotriva lui Iuda, au fugit și s-au suit până la al doilea zid și au aruncat săgeți și pietre asupra lui Dan și Iuda de pe al doilea zid și au încercat să-i alunge de la zid.
43 Și săgețile și pietrele i-au lovit pe Dan și Iuda, și aproape că au fost uciși pe zid, și oriunde fugeau Dan și Iuda de la zid, erau atacați cu săgeți și pietre de pe al doilea zid.
44 Iacov și fiii lui erau încă la intrarea în cetate, sub primul zid, și nu puteau să-și întindă arcul împotriva locuitorilor cetății, deoarece nu puteau fi văzuți de ei, fiind pe al doilea zid.
45 Și Dan și Iuda, când nu au mai putut suporta pietrele și săgețile care cădeau asupra lor din al doilea zid, au sărit amândoi pe al doilea zid, lângă oamenii din cetate, iar când oamenii din cetate care erau pe al doilea zid au văzut că Dan și Iuda veniseră la ei pe al doilea zid, au strigat cu toții și au coborât jos, între ziduri.
46 Iacov și fiii lui au auzit zgomotul strigătelor oamenilor din cetate și erau încă la intrarea în cetate și erau îngrijorați din cauza lui Dan și a lui Iuda, care nu erau văzuți de ei, fiindcă se aflau pe al doilea zid.
47 Neftali s-a suit cu puterea lui înfuriată și a sărit pe primul zid ca să vadă ce pricina strigătelor pe care le auziseră în cetate. Isahar și Zabulon s-au apropiat să spargă porțile cetății și au deschis porțile cetății și au intrat în cetate.
48 Și Neftali a sărit de la primul zid la al doilea și a venit să-și ajute frații și locuitorii din Gaaș care erau pe zid, văzând că Neftali era al treilea care se suise să-și ajute frații, au fugit cu toții și au coborât în cetate, iar Iacov și toți fiii lui și toți tinerii lor au venit la ei în cetate.
49 Iuda, Dan și Neftali au coborât de pe zid în cetate și i-au urmărit pe locuitorii cetății. Simeon și Levi erau din afara cetății și nu știau că poarta era deschisă și s-au suit de acolo la zid și s-au coborât la frații lor în cetate.
50 Și locuitorii orașului coborâseră cu toții în oraș, iar fiii lui Iacov au venit la ei în direcții diferite, iar bătălia s-a dat împotriva lor din față și din spate, iar fiii lui Iacov i-au lovit îngrozitor și au ucis aproximativ douăzeci de mii dintre ei, bărbați și femei, niciunul dintre ei nu s-a putut ridica împotriva fiilor lui Iacov.
51 Și sângele a curs din belșug în cetate, și era ca un pârâu de apă, și sângele a curs ca un pârâu până la marginea cetății și a ajuns în pustiul Bet-Horin.
52 Locuitorii din Bet-Horin au văzut de departe sângele curgând din cetatea Gaaș și cam șaptezeci de oameni dintre ei au alergat să vadă sângele și au ajuns la locul unde era sângele.
53 Și au urmat urma sângelui și au ajuns la zidul orașului Gaaș și au văzut sângele curgând din oraș și au auzit glasul strigătului locuitorilor din Gaaș, căci acesta se înălța la cer, iar sângele continua să curgă din abundență ca un pârâu de apă.
54 Toți fiii lui Iacov îi băteau încă pe locuitorii din Gaaș și îi ucideau până seara, cam douăzeci de mii de bărbați și femei. Și locuitorii din Horin au zis: „Cu siguranță, aceasta

este lucrarea evreilor, căci ei încă poartă război în toate cetățile amoriților.”
55 Și acei oameni s-au grăbit și au alergat la Bet-Horin și fiecare și-a luat armele de război și au strigat către toți locuitorii din Bet-Horin, care și ei și-au încins armele de război ca să meargă să lupte cu fiii lui Iacov.
56 Și după ce fiii lui Iacov au terminat de lovit locuitorii din Gaaș, au înconjurat cetatea ca să-i dezbrace pe toți cei uciși și, ajungând în partea cea mai dinăuntru a cetății și mai departe, au întâlnit trei oameni foarte puternici, care nu aveau sabie în mână.
57 Și fiii lui Iacov au ajuns la locul unde se aflau, iar oamenii puternici au fugit, iar unul dintre ei l-a luat pe Zabulon, pe care l-a văzut că era un băiat tânăr și de statură mică, și cu puterea sa l-a zdrobit la pământ.
58 Și Iacov a alergat la el cu sabia lui și Iacov l-a lovit sub șolduri cu sabia și l-a tăiat în două, iar trupul a căzut peste Zabulon.
59 Și al doilea s-a apropiat și l-a apucat pe Iacov ca să-l trântească la pământ, iar Iacov s-a întors spre el și i-a strigat, în timp ce Simeon și Levi au alergat și l-au lovit cu sabia în șolduri și l-au trântit la pământ.
60 Și omul puternic s-a ridicat de la pământ cu o putere aprinsă de mânie, iar Iuda a venit la el înainte ca el să se fi pus pe picioare și l-a lovit în cap cu sabia, iar capul i-a fost despicat și a murit.
61 Și al treilea om puternic, văzând că tovarășii săi fuseseră uciși, a fugit dinaintea fiilor lui Iacov, iar fiii lui Iacov l-au urmărit în oraș; și în timp ce omul puternic fugea, a găsit una dintre săbiile locuitorilor orașului și a ridicat-o și s-a întors către fiii lui Iacov și s-a luptat cu ei cu acea sabie.
62 Și omul cel puternic a alergat la Iuda ca să-l lovească în cap cu sabia, dar nu era scut în mâna lui Iuda; și în timp ce încerca să-l lovească, Neftali și-a luat repede scutul și l-a pus la capul lui Iuda, iar sabia omului cel puternic a lovit scutul lui Neftali și Iuda a scăpat de sabie.
63 Și Simeon și Levi au năvălit asupra omului puternic cu săbiile lor și l-au lovit puternic cu săbiile lor, iar cele două săbii au intrat în corpul omului puternic și l-au împărțit în două, pe lungime.
64 Și fiii lui Iacov i-au bătut atunci pe cei trei oameni viteji, împreună cu toți locuitorii din Gaaș, iar ziua era pe apus.
65 Și fiii lui Iacov au umblat prin Gaaș și au luat toată prada din cetate, chiar și pe cei mici și pe femei nu i-au lăsat să trăiască, iar fiii lui Iacov au făcut cu Gaaș așa cum făcuseră cu Sarton și Șilo.

CAPITOLUL 40

1 Fiii lui Iacov au luat toată prada din Gaaș și au ieșit noaptea din cetate.
2 Ei plecau spre cetatea Bethorin, iar locuitorii din Bethorin se îndreptau spre cetate să-i întâmpine, iar în noaptea aceea fiii lui Iacov s-au luptat cu locuitorii din Bethorin, în cetatea Bethorin.
3 Și toți locuitorii din Bet-Horin erau oameni puternici, niciunul dintre ei nu ar fi putut fugi dinaintea a o mie de oameni, și s-au luptat în noaptea aceea asupra castelului, iar strigătele lor s-au auzit în noaptea aceea de departe, iar pământul s-a cutremurat la strigătele lor.
4 Și toți fiii lui Iacov se temeau de acei oameni, căci nu erau obișnuiți să lupte în întuneric și erau foarte încurcați, iar fiii lui Iacov au strigat către Domnul, zicând: „Dă-ne ajutor, Doamne, izbăvește-ne ca să nu murim de mâinile acestor oameni necircumcișii.
5 Și Domnul a ascultat glasul fiilor lui Iacov și Domnul a provocat o mare teroare și confuzie care să-i cuprindă pe oamenii din Bet-Horin și s-au luptat între ei, unul cu altul, în întunericul nopții și s-au lovit unii pe alții în număr mare.
6 Și fiii lui Iacov, știind că Domnul adusese un duh de perversitate printre acei oameni și că se luptau fiecare cu vecinul său, au ieșit din mijlocul cetelor oamenilor din Bethorin și au mers până la poalele castelului din Bethorin și mai departe, și au rămas acolo în siguranță cu tinerii lor în noaptea aceea.
7 Și locuitorii din Bethorin s-au luptat toată noaptea, un om cu fratele său și celălalt cu vecinul său, și au strigat în toate direcțiile spre castel, iar strigătul lor s-a auzit de la distanță și tot pământul s-a cutremurat la glasul lor, căci erau puternici mai mult decât toți oamenii pământului.
8 Toți locuitorii cetăților canaaniților, hetiților, amoriților, heviților și toți regii Canaanului, precum și cei care erau dincolo de Iordan, au auzit vuietul strigătelor în noaptea aceea.
9 Și au zis ei: „Cu siguranță, acestea sunt bătăliile evreilor care luptă împotriva celor șapte cetăți care s-au apropiat de ei; și cine poate sta împotriva acelor evrei?”
10 Și toți locuitorii cetăților canaaniților și toți cei care erau dincolo de Iordan se temeau foarte tare de fiii lui Iacov, căci ziceau: „Iată, ni se va face același lucru cum s-a făcut acelor cetăți; căci cine va putea sta împotriva puterii lor puternice?”
11 Și strigătele horiniților au fost foarte mari în noaptea aceea și au continuat să crească; și s-au lovit unii pe alții până dimineața, și mulți dintre ei au fost uciși.
12 Și s-a făcut dimineață și toți fiii lui Iacov s-au sculat în zori și s-au suit la cetate și i-au lovit într-un mod cumplit pe cei care au mai rămas dintre horiniți și au fost uciși cu toții în cetate.
13 Și a venit ziua a șasea și toți locuitorii Canaanului i-au văzut de departe pe toți locuitorii din Bet-Horin zăcând morți în cetatea Bet-Horin și împrăștiați ca trupurile moarte ale mieilor și caprelor.
14 Fiii lui Iacov au luat toată prada pe care o luaseră din Gaaș și s-au dus la Bet-Horin și au găsit cetatea plină de oameni ca nisipul mării și s-au luptat cu ei, iar fiii lui Iacov i-au bătut acolo până seara.
15 Fiii lui Iacov au făcut lui Bet-Horin cum făcuseră lui Gaaș și Tapnac și cum făcuseră lui Hațar, lui Sarton și lui Silo.
16 Fiii lui Iacov au luat cu ei prada din Bet-Horin și toată prada cetăților și s-au întors acasă la Sihem în ziua aceea.
17 Și fiii lui Iacov s-au întors acasă în cetatea Sihem și au rămas în afara cetății și s-au odihnit acolo după război și au rămas acolo toată noaptea.
18 Și toți slujitorii lor, împreună cu toată prada pe care o luaseră din cetăți, au ieșit afară din cetate și n-au intrat în cetate, căci ziceau: „Poate că va mai fi o luptă împotriva noastră și vor veni să ne asedieze la Sihem.”

19 Iacov, fiii lui și slujitorii lor au rămas în noaptea aceea și în ziua următoare în partea de ogor pe care o cumpărase Iacov de la Hamor cu cinci sicli; și tot ce luaseră era cu ei.
20 Toată prada pe care o luaseră fiii lui Iacov era în partea de câmp, nemărginită ca nisipul de pe țărmul mării.
21 Locuitorii țării i-au privit de departe și toți locuitorii țării s-au temut de fiii lui Iacov, care făcuseră acest lucru, căci niciun împărat din zilele de demult nu mai făcuse așa ceva.
22 Și cei șapte regi ai canaaniților au hotărât să facă pace cu fiii lui Iacov, căci se temeau foarte mult pentru viața lor din cauza fiilor lui Iacov.
23 În ziua aceea, în ziua a șaptea, Iafia, împăratul Hebronului, a trimis în secret la împăratul Aiului, la împăratul Gabaonului, la împăratul Șalemului, la împăratul Adulamului, la împăratul Lachișului, la împăratul Hațarului și la toți împărații canaaniți care erau sub slujba lor, spunând:
24 Suiți-vă cu mine și veniți la mine, ca să mergem la fiii lui Iacov. Voi face pace cu ei și voi încheia un legământ cu ei, ca să nu fie nimicite toate țariile voastre de sabia fiilor lui Iacov, cum au făcut cu Sihemul și cetățile din împrejurimi, după cum ați auzit și ați văzut.
25 Când veniți la mine, să nu veniți cu mulți oameni; fiecare împărat să-și aducă trei căpetenii și fiecare căpetenie să-și aducă trei dregători.
26 Veniți cu toții la Hebron, și vom merge împreună la fiii lui Iacov și îi vom ruga să încheie un legământ de pace cu noi.
27 Și toți acei regi au făcut așa cum le trimisese regele Hebronului, căci toți erau sub sfatul și porunca lui, și toți regii Canaanului s-au adunat să meargă la fiii lui Iacov, ca să facă pace cu ei; și fiii lui Iacov s-au întors și s-au dus la partea de câmp care era în Sihem, căci nu și-au pus încrederea în regii țării.
28 Fiii lui Iacov s-au întors și au rămas în partea de câmp zece zile și nimeni nu a venit să facă război cu ei.
29 Fiii lui Iacov, văzând că nu era nicio urmă de război, s-au adunat cu toții și s-au dus la cetatea Sihem, iar fiii lui Iacov au rămas în Sihem.
30 După patruzeci de zile, toți împărații amoriților s-au adunat din toate locurile lor și au venit la Hebron, la Iafia, împăratul Hebronului.
31 Numărul împăraților care au venit la Hebron ca să facă pace cu fiii lui Iacov a fost de douăzeci și unu de împărați, iar numărul căpeteniilor care au venit cu ei a fost de șaizeci și nouă, iar oamenii lor erau o sută optzeci și nouă. Și toți acești împărați și oamenii lor s-au odihnit lângă muntele Hebron.
32 Regele Hebronului a ieșit cu cei trei căpetenii și cei nouă oameni ai săi, iar acești regi au hotărât să meargă la fiii lui Iacov ca să facă pace.
33 Și i-au zis regelui din Hebron: „Mergi înaintea noastră cu oamenii tăi și vorbește pentru noi fiilor lui Iacov, iar noi vom veni după tine și vom întări cuvintele tale.” Și regele din Hebron a făcut așa.
34 Fiii lui Iacov au auzit că toți regii Canaanului se adunaseră și se odihniseră în Hebron. Și fiii lui Iacov au trimis patru dintre slujitorii lor ca spioni, spunând: „Duceți-vă și iscodiți-i pe acești regi și cercetați și cercetați oamenii lor dacă sunt puțini sau mulți; iar dacă sunt puțini la număr, numărați-i pe toți și întoarceți-vă.”
35 Și slujitorii lui Iacov s-au dus în secret la acești regi și au făcut așa cum le porunciseră fiii lui Iacov și în ziua aceea s-au întors la fiii lui Iacov și le-au spus: „Am venit la acei regi și sunt puțini la număr și i-am numărat pe toți și iată, erau două sute optzeci și opt, regi și oameni.
36 Și fiii lui Iacov au spus: „Sunt puțini la număr, de aceea nu vom ieși cu toții la ei; și dimineața, fiii lui Iacov s-au sculat și au ales șaizeci și doi dintre oamenii lor, și zece dintre fiii lui Iacov au mers cu ei; și și-au încins armele de război, căci au spus: „Vin să facă război cu noi”, căci nu știau că vin să facă pace cu ei.
37 Fiii lui Iacov s-au dus cu slujitorii lor la poarta Sihemului, la regii aceia, și tatăl lor Iacov era cu ei.
38 Și când au ieșit ei, iată că regele Hebronului și cele trei căpetenii ale lui și nouă oameni cu el veneau pe drum împotriva fiilor lui Iacov. Fiii lui Iacov și-au ridicat ochii și l-au văzut de departe pe Iafia, regele Hebronului, cu căpeteniile lui, venind împotriva lor. Fiii lui Iacov s-au oprit la locul porții Sihemului și nu au mai pornit.
39 Regele Hebronului a continuat să înainte, el și căpeteniile lui, până când s-a apropiat de fiii lui Iacov; el și căpeteniile lui s-au închinat până la pământ înaintea lor. Și regele Hebronului a șezut cu căpeteniile lui înaintea lui Iacov și a fiilor lui.
40 Fiii lui Iacov i-au zis: „Ce ți s-a întâmplat, împărate al Hebronului? De ce ai venit astăzi la noi? Ce ceri de la noi?” Împăratul Hebronului a zis lui Iacov: „Te rog, domnul meu, toți împărații canaaniților au venit astăzi să facă pace cu tine.”
41 Fiii lui Iacov au auzit cuvintele regelui Hebronului și n-au vrut să consimtă la propunerile lui, căci fiii lui Iacov n-au avut încredere în el, pentru că își imaginau că regele Hebronului le vorbise cu viclenie.
42 Și regele Hebronului a știut din cuvintele fiilor lui Iacov că nu au crezut cuvintele lui, și regele Hebronului s-a apropiat mai mult de Iacov și i-a zis: „Te rog, domnul meu, să fii sigur că toți acești regi au venit la tine în termeni de pace, căci nu au venit cu toți oamenii lor și nici nu și-au adus armele de război cu ei, căci au venit să caute pace de la domnul meu și de la fiii lui.
43 Fiii lui Iacov au răspuns regelui din Hebron, zicând: „Trimite la toți acești regi și, dacă ne spui adevărul, să vină fiecare pe rând înaintea noastră și, dacă vor veni la noi neînarmați, vom ști atunci că ei cer pace de la noi.”
44 Iafia, regele Hebronului, a trimis pe unul dintre oamenii săi la regi. Toți au venit înaintea fiilor lui Iacov și s-au închinat până la pământ înaintea lor. Regii aceia au șezut înaintea lui Iacov și a fiilor lui și le-au vorbit astfel:
45 Am auzit tot ce ai făcut regilor amoriților cu sabia ta și cu brațul tău nespus de puternic, așa că nimeni nu ți s-a putut împotrivi. Și ne temeam de tine pentru viața noastră, ca nu cumva să ni se întâmple cum li s-a întâmplat lor.
46 Am venit deci la tine ca să încheiem un legământ de pace între noi și acum încheiem cu noi un legământ de pace și credincioșie, ca să nu te amesteci în noi, așa cum noi nu ne-am amestecat în tine.
47 Și fiii lui Iacov au știut că veniseră cu adevărat să caute pace de la ei și fiii lui Iacov i-au ascultat și au încheiat un legământ cu ei.

48 Fiii lui Iacov le-au jurat că nu se vor amesteca cu ei; și toți împărații canaaniților le-au jurat, de asemenea, și fiii lui Iacov i-au făcut tributari din ziua aceea înainte.
49 Și după aceea, toate căpeteniile acestor regi au venit cu oamenii lor înaintea lui Iacov, cu daruri în mâini pentru Iacov și fiii lui și s-au închinat înaintea lui până la pământ.
50 Și acești regi i-au îndemnat atunci pe fiii lui Iacov și i-au rugat să le returneze toată prada pe care o luaseră din cele șapte cetăți ale amoriților, iar fiii lui Iacov au făcut la fel și au returnat tot ce luaseră, femeile, copiii, vitele și toată prada pe care o luaseră și i-au trimis înapoi, iar ei s-au dus fiecare în cetatea lui.
51 Și toți acești regi s-au închinat din nou înaintea fiilor lui Iacov și le-au trimis sau le-au adus multe daruri în acele zile, iar fiii lui Iacov i-au trimis pe acești regi și pe oamenii lor, și ei au plecat în pace de la ei în cetățile lor, iar fiii lui Iacov s-au întors și ei acasă, la Sihem.
52 Și a fost pace din ziua aceea între fiii lui Iacov și regii canaaniților, până când copiii lui Israel au venit să moștenească țara Canaanului.

CAPITOLUL 41

1 La schimbarea anului, fiii lui Iacov au plecat din Sihem și au ajuns la Hebron, la tatăl lor Isaac, și au locuit acolo; dar își pășteau turmele și cirezile în Sihem în fiecare zi, căci acolo erau pe vremea aceea pășuni bune și grase. Și Iacov, fiii lui și toată familia lor locuiau în valea Hebronului.
2 În zilele acelea, în anul acela, care era al o sută șaselea an al vieții lui Iacov, în al zecelea an de la venirea lui Iacov din Padan-Aram, a murit Lea, nevasta lui Iacov; avea cincizeci și unu de ani când a murit la Hebron.
3 Iacov și fiii lui au îngropat-o în peștera din ogorul Macpela, care este în Hebron, pe care Avraam îl cumpărase de la copiii lui Het, ca să aibă în stăpânire un loc de înmormântare.
4 Fiii lui Iacov au locuit cu tatăl lor în valea Hebronului; toți locuitorii țării le cunoșteau puterea, iar faima lor s-a răspândit în toată țara.
5 Iosif, fiul lui Iacov, și fratele său Beniamin, fiii Rahelei, soția lui Iacov, erau încă tineri în zilele acelea și nu au ieșit cu frații lor în timpul războaielor lor în toate cetățile amoriților.
6 Și când Iosif a văzut puterea fraților săi și măreția lor, i-a lăudat și i-a preamărit, dar s-a considerat mai mare decât ei și s-a înălțat deasupra lor; și Iacov, tatăl său, l-a iubit mai mult decât pe oricare dintre fiii săi, căci era un fiu al bătrâneții sale și, prin dragostea lui pentru el, i-a făcut o haină în multe culori.
7 Și când a văzut Iosif că tatăl său îl iubea mai mult decât pe frații săi, a continuat să se înalțe mai presus de frații săi și i-a adus tatălui său zvonuri rele despre ei.
8 Fiii lui Iacov, văzând tot ce se purta cu ei Iosif și că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe oricare dintre ei, l-au urât și n-au putut să-i vorbească cu pace tot timpul.
9 Iosif avea șaptesprezece ani și încă se slăvea mai presus de frații săi și se gândea să se ridice mai presus de ei.
10 În vremea aceea a visat el un vis și a venit la frații săi și le-a povestit visul său și le-a zis: „Am visat un vis și iată că legam cu toții snopi în câmp. Și snopul meu s-a ridicat și s-a așezat pe pământ, iar snopii voștri l-au înconjurat și s-au închinat înaintea lui.”
11 Frații lui i-au răspuns și i-au zis: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Îți pui în minte să domnești sau să domnești peste noi?”
12 Și totuși a venit și i-a spus tatălui său Iacov lucrul acesta, iar Iacov l-a sărutat pe Iosif când a auzit aceste cuvinte din gura lui și Iacov l-a binecuvântat pe Iosif.
13 Fiii lui Iacov au văzut că tatăl lor îl binecuvântase pe Iosif și îl sărutase și că îl iubea nespus de mult, așa că au ajuns să fie geloși pe el și l-au urât și mai mult.
14 Și după aceasta, Iosif a visat un alt vis și i-a povestit visul tatălui său în prezența fraților săi, iar Iosif a zis tatălui și fraților săi: „Iată, am visat din nou un vis și iată că soarele și luna și cele unsprezece stele s-au închinat înaintea mea.”
15 Tatăl său a auzit cuvintele lui Iosif și visul lui și, văzând că frații lui îl urau pe Iosif din cauza acestui lucru, Iacov l-a mustrat atunci pe Iosif înaintea fraților săi pentru acest lucru, zicând: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat și cum te-ai lăudat înaintea fraților tăi, care sunt mai în vârstă decât tine?”
16 Îți închipui oare în inima ta că eu, mama ta și cei unsprezece frați ai tăi vom veni și ne vom închina înaintea ta, când spui aceste lucruri?
17 Frații lui l-au gelos din cauza cuvintelor și viselor lui și au continuat să-l urască, iar Iacov a păstrat visele în inima sa.
18 Într-o zi, fiii lui Iacov s-au dus să pască turma tatălui lor în Sihem, căci ei erau încă păstori în zilele acelea; și în timp ce fiii lui Iacov pășteau în ziua aceea în Sihem, ei au zăbovit, iar timpul strângerii vitelor trecuse și ei nu sosiseră încă.
19 Iacov a văzut că fiii săi întârziau în Sihem și a zis în sinea lui: „Poate că locuitorii Sihemului s-au ridicat să lupte împotriva lor și de aceea au întârziat să vină astăzi.”
20 Și Iacov l-a chemat pe Iosif, fiul său, și i-a poruncit, zicând: „Iată, frații tăi pasc astăzi în Sihem și iată, nu s-au întors încă; du-te acum, dar, și vezi unde sunt și adu-mi vești despre sănătatea fraților tăi și despre sănătatea turmei.”
21 Și Iacov l-a trimis pe fiul său Iosif în valea Hebronului, iar Iosif a venit după frații săi la Sihem și nu i-a putut găsi. Și Iosif a mers pe câmpul care era aproape de Sihem, ca să vadă unde se întorseseră frații săi, și a ratat drumul în pustie și nu știa încotro să meargă.
22 Și un înger al Domnului l-a găsit rătăcind pe drum spre câmp, și Iosif a zis îngerului Domnului: „Îi caut pe frații mei; n-ai auzit unde pasc ei?” Și îngerul Domnului a zis lui Iosif: „I-am văzut pe frații tăi păscând aici și i-am auzit spunând că vor merge să pască la Dotan.”
23 Și Iosif a ascultat de glasul îngerului Domnului și s-a dus la frații săi în Dotan și i-a găsit în Dotan păscând turma.
24 Și Iosif s-a îndreptat spre frații săi și, înainte să se fi apropiat de ei, ei hotărâseră să-l omoare.
25 Și Simeon a zis fraților săi: „Iată, omul visurilor vine la noi astăzi; și acum, deci, haideți să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din gropile care sunt în pustie; și când tatăl lui îl va căuta de la noi, vom spune că l-a mâncat o fiară rea.”
26 Și Ruben a auzit cuvintele fraților săi despre Iosif și le-a zis: „Nu ar trebui să faceți lucrul acesta, căci cum am putea

noi să ne uităm la tatăl nostru Iacov? Aruncați-l în groapa aceasta ca să moară acolo, dar nu întindeți mâna asupra lui ca să-i vărsați sângele; și Ruben a spus aceasta ca să-l elibereze din mâna lor, ca să-l aducă înapoi la tatăl său.
27 Și când Iosif a ajuns la frații săi, a șezut în fața lor, iar ei s-au ridicat asupra lui și l-au apucat și l-au trântit la pământ și i-au dezbrăcat haina de toate culorile pe care o purta.
28 Și l-au luat și l-au aruncat într-o groapă, și în groapă nu era apă, ci doar șerpi și scorpioni. Și Iosif s-a temut de șerpii și scorpionii care erau în groapă. Și Iosif a strigat cu glas tare, și Domnul a ascuns șerpii și scorpionii în marginile gropii și nu i-au făcut niciun rău lui Iosif.
29 Și Iosif a strigat din groapă către frații săi și le-a zis: „Ce v-am făcut și în ce am păcătuit? De ce nu vă temeți de Domnul în privința mea? Nu sunt eu din oasele și carnea voastră și nu este Iacov tatăl vostru, tatăl meu? De ce îmi faceți lucrul acesta astăzi și cum veți putea să vă uitați la tatăl nostru Iacov?”
30 Și el a continuat să strige și să-și cheme frații din groapă și a zis: „Iudo, Simeon și Levi, frații mei, ridicați-mă din locul întunericului în care m-ați pus și veniți astăzi să aveți milă de mine, copii ai Domnului și fii ai tatălui meu Iacov. Și dacă am păcătuit față de voi, nu sunteți voi fiii lui Avraam, Isaac și Iacov? Dacă vedeau un orfan, aveau milă de el; sau pe unul flămând, îi dădeau pâine să mănânce; sau pe unul însetat, îi dădeau apă să bea; sau pe unul gol, îl acopereau cu haine!”
31 Și cum îți vei reține atunci mila de fratele tău, căci eu sunt din carnea și oasele tale și, dacă am păcătuit față de tine, cu siguranță vei face aceasta din cauza tatălui meu!
32 Și Iosif a rostit aceste cuvinte din groapă, iar frații lui nu l-au putut asculta, nici nu și-au plecat urechile la cuvintele lui Iosif, iar Iosif plângea și plângea în groapă.
33 Și Iosif a zis: „O, de ar ști tatăl meu astăzi ce mi-au făcut frații mei și ce cuvinte mi-au spus astăzi!”
34 Și toți frații lui i-au auzit strigătele și plânsul în groapă și frații lui s-au dus și s-au dat la o parte din groapă, ca să nu audă strigătele lui Iosif și plânsul lui în groapă.

CAPITOLUL 42

1 Și s-au dus și au așezat în partea opusă, cam la o distanță de o aruncare de arc, și au stat acolo să mănânce pâine și, în timp ce mâncau, s-au sfătuit între ei ce să facă cu el, dacă să-l omoare sau să-l aducă înapoi la tatăl său.
2. În timp ce ținea sfatul, și-au ridicat ochii și au văzut, și iată o ceată de ismaeliți venind de departe pe drumul Galaadului, coborând în Egipt.
3 Iuda le-a zis: „Ce câștig vom avea dacă vom ucide pe fratele nostru? Poate că Dumnezeu ni-l va cere socoteală. Iată deci sfatul pe care ni l-ați dat cu privire la el și pe care să-l faceți: Iată, această ceată de ismaeliți se coboară în Egipt,
4 Acum, haideți să-l dăm înaintea lor și să nu fie mâna noastră asupra lui, căci îl vor lua cu ei și va fi pierdut printre oamenii țării și nu-l vom omorî cu mâinile noastre. Și propunerea le-a plăcut fraților lui și au făcut după cuvântul lui Iuda.
5 Și în timp ce discutau despre acest lucru și înainte ca ceata ismaeliților să ajungă la ei, șapte negustori din Madian au trecut pe lângă ei și, pe măsură ce treceau, le-a fost sete și și-au ridicat ochii și au văzut groapa în care era înmormântat Iosif și s-au uitat și iată că toate speciile de păsări erau pe el.
6 Și acești madianiți au alergat la groapă să bea apă, căci credeau că aceasta conține apă și, ajungând în fața gropii, l-au auzit pe Iosif plângând și plângând în groapă și s-au uitat în jos în groapă și au văzut și iată că era acolo un tânăr frumos la înfățișare și bine la față.
7 Și l-au chemat și au zis: „Cine ești tu și cine te-a adus aici și cine te-a pus în această groapă, în pustiu?” Și toți l-au ajutat să-l ridice pe Iosif și l-au scos afară și l-au scos din groapă și l-au luat și au plecat în călătoria lor și au trecut pe lângă frații lui.
8 Și aceștia le-au zis: „De ce faceți una astfel de lucruri, luând pe robul nostru și plecând? Noi l-am pus pe acest tânăr în groapă, pentru că s-a răzvrătit împotriva noastră. Ați venit, l-ați adus și l-ați dus; acum, dați-ne înapoi pe robul nostru.”
9 Madianiții au răspuns și au zis fiilor lui Iacov: „Acesta este slujitorul vostru sau omul acesta vă slujește? Poate că sunteți voi toți slujitorii lui, căci el este mai frumos și mai la înfățișare decât toți voi. De ce ne vorbiți voi toți minciună?”
10 Acum, de aceea, nu vom asculta cuvintele voastre și nu vă vom lua aminte, căci am găsit tânărul în groapa din pustie și l-am luat; deci vom merge mai departe.
11 Toți fiii lui Iacov s-au apropiat de ei, s-au sculat la ei și le-au zis: „Dați-ne înapoi pe robul nostru și de ce să muriți cu toții de ascuțișul sabiei?” Madianiții au strigat împotriva lor și și-au scos săbiile și s-au apropiat să lupte cu fiii lui Iacov.
12 Și iată că Simeon s-a ridicat de pe scaunul său împotriva lor și a sărit la pământ, și-a scos sabia și s-a apropiat de Madianiți și a scos un strigăt îngrozitor înaintea lor, astfel încât strigătele lui s-au auzit de departe și pământul s-a cutremurat la strigătele lui Simeon.
13 Madianiții s-au îngrozit din cauza lui Simeon și a strigătelor lui și au căzut cu fețele la pământ și s-au înspăimântat foarte tare.
14 Și Simeon le-a zis: „Cu adevărat, eu sunt Simeon, fiul lui Iacov evreul, care am distrus, împreună cu fratele meu, cetatea Sihem și cetățile amoriților; așa va face Dumnezeu cu mine, încât dacă toți frații voștri, poporul Madianului și împărații Canaanului, ar veni cu voi, n-ar putea lupta împotriva mea.”
15 Dă-ne înapoi acum tânărul pe care l-ai luat, ca să nu dau carnea ta păsărilor cerului și fiarelor pământului.
16 Madianiții s-au temut și mai tare de Simeon și s-au apropiat de fiii lui Iacov cu groază și frică, și cu cuvinte jalnice, zicând:
17 Cu siguranță ai spus că tânărul este slujitorul tău și că s-a răzvrătit împotriva ta și de aceea l-ai pus în groapă; ce vei face atunci cu un slujitor care se răzvrătește împotriva stăpânului său? Acum, deci, vinde-l nouă și îți vom da tot ce ai nevoie pentru el; și Domnul a binevoit să facă aceasta pentru ca fiii lui Iacov să nu-și ucidă fratele.
18 Madianiții au văzut că Iosif era frumos la înfățișare și la față; l-au dorit în inimile lor și au insistat să-l cumpere de la frații lui.
19 Fiii lui Iacov au ascultat de Madianiți și l-au vândut pe fratele lor Iosif pentru douăzeci de arginți; dar Ruben,

fratele lor, nu era cu ei. Madianiții l-au luat pe Iosif și și-au continuat călătoria spre Galaad.
20 Mergeau ei pe drum, iar Madianiții s-au căit de ceea ce făcuseră, cum că îl cumpăraseră pe tânăr, și au zis unul către altul: „Ce este aceasta pe care am făcut-o luând de la evrei acest tânăr frumos la înfățișare și la înfățișare?”
21 Poate că acest tânăr a fost furat din țara evreilor și de ce am făcut noi una ca asta? Și dacă va fi căutat și găsit în mâinile noastre, vom muri din cauza lui.
22 Acum, cu siguranță, ni l-au vândut niște oameni curajoși și puternici, cu puterea unuia pe care l-ați văzut astăzi; poate că l-au furat din țara lui cu puterea și cu brațul lor puternic și de aceea ni l-au vândut pentru prețul mic pe care li l-am dat.
23 Și în timp ce vorbeau astfel împreună, s-au uitat și iată că ceata de ismaeliți care venea la început și pe care fiii lui Iacov o văzuseră, înaintând spre madianiți. Și madianiții și-au zis unul altuia: „Hai să vindem pe acest tânăr ceatei de ismaeliți care vine spre noi și vom lua pentru el puținul pe care l-am dat pentru el și vom fi izbăviți de răul lui.”
24 Și au făcut așa și au ajuns la ismaeliți, iar madianiții l-au vândut pe Iosif ismaeliților pentru douăzeci de arginți pe care îi dăduseră pentru el fraților lui.
25 Madianiții au pornit pe drumul lor spre Galaad, iar ismaeliții l-au luat pe Iosif și l-au pus să călărească pe una dintre cămile și l-au dus în Egipt.
26 Și Iosif a auzit că ismaeliții se îndreptau spre Egipt și Iosif s-a jelit și a plâns de acest lucru, că urma să fie atât de departe de țara Canaanului, de tatăl său, și a plâns amarnic în timp ce călărea pe cămilă, iar unul dintre oamenii lor l-a observat și l-a pus să coboare de pe cămilă și să meargă pe jos și, în ciuda acestui fapt, Iosif a continuat să plângă și să plângă și a spus: O, tatăl meu, tatăl meu.
27 Și unul dintre ismaeliți s-a ridicat și l-a lovit pe Iosif peste obraz, iar el a continuat să plângă; iar Iosif era obosit pe drum și nu a putut merge mai departe din cauza amărăciunii sufletului său, și toți l-au lovit și l-au asuprit pe drum și l-au îngrozit ca să înceteze să mai plângă.
28 Și Domnul a văzut ambiția lui Iosif și necazul lui și Domnul a adus peste acei oameni întuneric și confuzie, iar mâna tuturor celor care l-au lovit s-a ofilit.
29 Și au zis unul către altul: „Ce este lucrul acesta pe care ni l-a făcut Dumnezeu pe drum?” Și nu știau că li se întâmplase asta din cauza lui Iosif. Bărbații au pornit pe drum și au trecut pe drumul Efratei, unde fusese îngropată Rahela.
30 Și Iosif a ajuns la mormântul mamei sale și Iosif s-a grăbit și a alergat la mormântul mamei sale și a căzut peste mormânt și a plâns.
31 Și Iosif a strigat tare la mormântul mamei sale și a zis: „O, mamă, mamă, tu care m-ai născut, trezește-te acum și scoală-te și vezi cum a fost vândut ca rob și nimeni nu are milă de el.”
32 Scoală-te și vezi-ți fiul, plângi împreună cu mine din cauza necazurilor mele și vezi inima fraților mei.
33 Trezește-o pe mama mea, trezește-te, trezește-te din somnul tău pentru mine și îndreaptă-ți luptele împotriva fraților mei. O, cum m-au dezbrăcat de haină și m-au vândut deja de două ori ca rob și m-au despărțit de tatăl meu și nu este nimeni care să mă îndure!
34 Scoală-te și prezintă-ți pricina împotriva lor înaintea lui Dumnezeu și vezi pe cine va socoti Dumnezeu neprihănit la judecată și pe cine va osândi.
35 Scoală-te, mamă, scoală-te, trezește-te din somn și vezi cum este sufletul lui cu mine astăzi, mângâie-l și liniștește-i inima.
36 Și Iosif a continuat să vorbească aceste cuvinte, și Iosif a strigat în hohote și a plâns amarnic pe mormântul mamei sale; și a încetat să vorbească și, din amărăciunea inimii, a amuțit ca o piatră pe mormânt.
37 Și Iosif a auzit un glas care îi vorbea de sub pământ, care i-a răspuns cu amărăciune în inimă și cu un glas de plâns și rugăciune în aceste cuvinte:
38 Fiul meu, fiul meu Iosif, am auzit glasul plânsului tău și glasul tânguirii tale; ți-am văzut lacrimile; știu necazurile tale, fiule, și mă întristează din cauza ta, și o mare durere se adaugă la durerea mea.
39 Acum, dar, fiul meu, Iosif, fiul meu, pune nădejdea în Domnul și așteaptă-L și nu te teme, căci Domnul este cu tine și te va izbăvi de orice necaz.
40 Scoală-te, fiule, coboară-te în Egipt cu stăpânii tăi și nu te teme, căci Domnul este cu tine, fiule.” Și a continuat să vorbească întocmai lui Iosif cu aceste cuvinte, și a tăcut.
41 Și Iosif a auzit aceasta și s-a mirat foarte mult de aceasta și a continuat să plângă; și după aceasta, unul dintre ismaeliți l-a văzut plângând și plângând pe mormânt și mânia lui s-a aprins împotriva lui și l-a alungat de acolo, l-a lovit și l-a blestemat.
42 Iosif a zis oamenilor acelora: „Fie ca să găsesc har la ochii voștri și să mă duci înapoi la casa tatălui meu; și el vă va da multe bogății.”
43 Și ei i-au răspuns, zicând: „Nu ești rob și unde este tatăl tău? Și dacă ai fi avut un tată, n-ai fi fost vândut deja de două ori ca rob pentru o valoare atât de mică; și mânia lor era încă aprinsă împotriva lui și au continuat să-l lovească și să-l pedepsească, iar Iosif a plâns amarnic.
44 Și Domnul a văzut suferința lui Iosif și Domnul i-a lovit din nou pe acești oameni și i-a pedepsit, iar Domnul a făcut ca întunericul să-i învăluie pe pământ, și fulgerul a țâșnit și tunetele au răsunat, iar pământul s-a cutremurat la glasul tunetului și al vântului puternic, iar oamenii erau îngroziți și nu știau unde să meargă.
45 Fiarele și cămilele s-au oprit, iar ei i-au condus, dar nu au vrut să meargă, ci i-au lovit și s-au ghemuit la pământ; iar oamenii au zis unul către altul: „Ce ne-a făcut Dumnezeu? Care sunt fărădelegile noastre și care sunt păcatele noastre, de ni s-a întâmplat așa ceva?”
46 Și unul dintre ei a răspuns și le-a zis: „Poate că din cauza păcatului de a necăsători pe acest sclav ni s-a întâmplat acest lucru astăzi; acum, deci, rugați-L cu tărie să ne ierte, și atunci vom ști din cauza cui ne abate acest rău și, dacă Dumnezeu va avea milă de noi, atunci vom ști că toate acestea ni se abat din cauza păcatului de a necăsători pe acest sclav.”
47 Și bărbații au făcut așa și l-au implorat pe Iosif și l-au insistat să-i ierte; și au zis: „Am păcătuit față de Domnul și față de tine, acum, de aceea, învrednicește-te să-I ceri Dumnezeului tău ca El să îndepărteze această moarte din mijlocul nostru, căci am păcătuit față de El.”
48 Și Iosif a făcut după cuvintele lor, iar Domnul l-a ascultat pe Iosif, și Domnul a îndepărtat urgia pe care o

abătuse asupra acelor oameni din cauza lui Iosif, și fiarele s-au ridicat de la pământ și i-au condus, și au mers mai departe, și furtuna furioasă s-a potolit și pământul s-a liniștit, iar bărbații au pornit în călătoria lor pentru a coborî în Egipt, iar bărbații au știut că acest rău li se abătuse din cauza lui Iosif.
49 Și au zis unul către altul: „Iată, știm că din cauza suferinței lui ni s-a abătut acest rău; acum, de ce să aducem această moarte asupra sufletelor noastre? Să ne sfătuim ce să facem cu acest sclav.”
50 Și unul a răspuns și a zis: „Cu siguranță ne-a spus să-l aducem înapoi la tatăl său; acum, veniți deci, să-l luăm înapoi și vom merge la locul pe care ni-l va spune și vom lua de la familia lui prețul pe care l-am dat pentru el și apoi vom pleca.”
51 Și cineva a răspuns din nou și a zis: Iată, acest sfat este foarte bun, dar nu putem face aceasta, căci calea este foarte departe de noi și nu ne putem abate de la drumul nostru.
52 Și încă unul a răspuns și le-a zis: „Acesta este sfatul de urmat, nu ne vom abate de la el; iată, astăzi mergem în Egipt și, când vom ajunge în Egipt, îl vom vinde acolo la un preț mare și vom fi izbăviți de răul lui.”
53 Și acest lucru le-a plăcut oamenilor și au făcut așa și și-au continuat călătoria spre Egipt cu Iosif.

CAPITOLUL 43

1 Și când fiii lui Iacov l-au vândut pe fratele lor Iosif madianiților, inimile lor au fost zdrobite din cauza lui și s-au pocăit de faptele lor și l-au căutat să-l aducă înapoi, dar nu l-au putut găsi.
2 Și Ruben s-a întors la groapa în care fusese pus Iosif, ca să-l scoată și să-l dea înapoi tatălui său, iar Ruben a stat lângă groapă și n-a auzit niciun cuvânt și l-a strigat pe Iosif! Iosif! și nimeni n-a răspuns și n-a scos niciun cuvânt.
3 Și Ruben a zis: „Iosif a murit de frică sau un șarpe i-a cauzat moartea; și Ruben s-a coborât în groapă și l-a căutat pe Iosif și nu l-a putut găsi în groapă, și a ieșit din nou afară.
4 Și Ruben și-a rupt hainele și a zis: „Copilul nu este acolo și cum voi împăca pe tatăl meu în privința lui, dacă a murit?” Și s-a dus la frații săi și i-a găsit îndurerați din cauza lui Iosif și sfătuindu-se cum să-l împace pe tatăl lor în privința lui. Și Ruben le-a zis fraților săi: „Am ajuns la groapă și iată că Iosif nu era acolo; ce să-i spunem atunci tatălui nostru? Căci tatăl meu va cere doar pe băiat de la mine.”
5 Frații lui i-au răspuns: „Așa și așa am făcut și apoi ne-a bătut inima din cauza acestei fapte și acum stăm să căutăm un pretext cum să-l împăcăm pe tatăl nostru cu aceasta.”
6 Ruben le-a zis: „Ce ați făcut de a aduce cu întristare fire albe ale tatălui nostru în mormânt? Nu este bine ce ați făcut.”
7 Ruben a șezut cu ei și s-au sculat cu toții și au jurat unul altuia să nu spună lucrul acesta lui Iacov și au zis cu toții: „Omul care va spune lucrul acesta tatălui nostru sau casei lui sau care va spune lucrul acesta vreunuia dintre copiii țării, ne vom ridica cu toții împotriva lui și-l vom ucide cu sabia.”
8 Fiii lui Iacov se temeau unii de alții în această privință, de la cel mai mic până la cel mai mare, și nimeni nu scotea un cuvânt și au ascuns lucrul acesta în inimile lor.
9 Și după aceea s-au așezat ca să hotărască și să născocească ceva ce să-i spună tatălui lor, Iacov, cu privire la toate aceste lucruri.
10 Și Isahar le-a zis: „Iată un sfat pentru voi, dacă găsiți cu cale să faceți lucrul acesta: luați haina care este a lui Iosif, rupeți-o, junghiați un ied și înmuiați-l în sângele lui.”
11 Și trimiteți-l tatălui nostru și când îl va vedea, va spune că o fiară rea l-a devorat, de aceea rupeți-i haina și iată, sângele lui va fi pe haina lui și, făcând aceasta, vom fi liberi de murmurele tatălui nostru.
12 Sfatul lui Isahar le-a plăcut; l-au ascultat și au făcut după cuvântul pe care li-l dăduse Isahar.
13 Și s-au grăbit și au luat haina lui Iosif și au rupt-o; au junghiat un ied și au înmuiat haina în sângele iedului, apoi au călcat-o în picioare în țărână și au trimis haina tatălui lor Iacov prin mâna lui Neftali și i-au poruncit să spună aceste cuvinte:
14 Adunaserăm vitele și ajunseserăm până la drumul spre Sihem și mai departe, când am găsit haina aceasta pe drum, în pustie, plină de sânge și praf; acum să știți dacă este haina fiului vostru sau nu.
15 Și Neftali s-a dus și a venit la tatăl său, iar acesta i-a dat haina și i-a spus toate cuvintele pe care i le porunciseră frații săi.
16 Și Iacov a văzut haina lui Iosif și a recunoscut-o și a căzut cu fața la pământ și a rămas nemișcat ca o piatră, apoi s-a ridicat și a strigat cu un glas tare și plângând și a zis: „Este haina fiului meu Iosif!”
17 Iacov s-a grăbit și a trimis pe unul dintre slujitorii săi la fiii săi. Acesta s-a dus la ei și i-a găsit venind pe drum cu turma.
18 Și fiii lui Iacov au venit la tatăl lor spre seară și iată că hainele lor erau rupte și praf era pe capetele lor și l-au găsit pe tatăl lor plângând și plângând cu glas tare.
19 Și Iacov le-a zis fiilor săi: „Spuneți-mi cu adevărat, ce rău mi-ați adus astăzi, pe neașteptate?” Și ei i-au răspuns tatălui lor Iacov, zicând: „Veneam astăzi, după ce s-au adunat turmele, și am ajuns până la cetatea Sihem, pe drum, în pustie, și am găsit această haină plină de sânge pe pământ și am știut asta și am trimis la tine, dacă poți să știi.”
20 Și a auzit Iacov cuvintele fiilor săi și a strigat cu glas tare și a zis: „Este haina fiului meu! O fiară rea l-a mâncat; Iosif este sfâșiat în bucăți, căci l-am trimis astăzi să vadă dacă sunteți bine și dacă sunteți bine turmele și să-mi aducă vești de la voi. Și a plecat așa cum i-am poruncit, și aceasta i s-a întâmplat astăzi, în timp ce credeam că fiul meu este cu voi.
21 Fiii lui Iacov au răspuns și au zis: „N-a venit la noi și nici nu l-am văzut din ziua când am plecat de la tine până acum.”
22 Și când Iacov a auzit cuvintele lor, a strigat din nou cu voce tare și s-a ridicat și și-a rupt hainele și și-a pus un sac peste coapsele sale și a plâns amar și s-a jelit și și-a ridicat glasul plângând și a exclamat și a spus aceste cuvinte,
23 Iosif, fiul meu, o, fiul meu Iosif, te-am trimis astăzi, după fericirea fraților tăi, și iată că ai fost sfâșiat în bucăți; prin mâna mea s-a întâmplat aceasta fiului meu.

24 Mă întristează pentru tine, Iosif, fiul meu, mă întristează pentru tine; cât de dulce mi-ai fost în timpul vieții și acum cât de amară este moartea ta pentru mine.
25 O, că aș fi murit în locul tău, Iosif, fiul meu, căci mă întristează profund pentru tine, fiul meu, o, fiul meu, fiul meu. Iosif, fiul meu, unde ești și unde ai fost atras? Scoală-te, scoală-te din locul tău și vino și vezi durerea mea pentru tine, o, fiul meu Iosif.
26 Vino acum, numără lacrimile care-mi curg din ochi și-mi curg pe obraji și adu-le înaintea Domnului, ca să se întoarcă mânia Lui de la mine.
27 O, Iosif, fiul meu, cum ai căzut tu, de mâna cuiva prin care nimeni nu căzuse de la începutul lumii până în ziua de azi; căci ai fost ucis prin lovitura unui dușman, lovit cu cruzime, dar cu siguranță știu că aceasta ți s-a întâmplat, din cauza mulțimii păcatelor mele.
28 Scoală-te acum și vezi cât de amară este necazul meu pentru tine, fiule! Deși nu eu te-am crescut, nici nu te-am zidit, nici nu ți-am dat suflare și suflet, ci Dumnezeu te-a întocmit, ți-a zidit oasele și le-a acoperit cu carne, ți-a suflat în nări suflare de viață și apoi te-a dat mie.
29 Acum, cu adevărat, Dumnezeu, care te-a dat mie, te-a luat de la mine și astfel ți s-a întâmplat.
30 Și Iacov a continuat să vorbească la fel ca aceste cuvinte despre Iosif și a plâns amarnic; a căzut la pământ și a amuțit.
31 Și toți fiii lui Iacov, văzând necazul tatălui lor, s-au pocăit de ceea ce făcuseră și au plâns și ei amarnic.
32 Și Iuda s-a ridicat și a ridicat capul tatălui său de la pământ și l-a pus în poala lui, și a șters lacrimile tatălui său de pe obrajii lui, iar Iuda a plâns foarte mult, în timp ce capul tatălui său stătea în poala lui, nemișcat ca o piatră.
33 Și fiii lui Iacov au văzut necazul tatălui lor și și-au ridicat glasurile și au continuat să plângă, iar Iacov zăcea încă pe pământ nemișcat ca o piatră.
34 Și toți fiii lui, slujitorii lui și copiii slujitorilor lui s-au sculat și au stat în jurul lui ca să-l mângâie, dar el a refuzat să fie mângâiat.
35 Și toată casa lui Iacov s-a sculat și a jelit mult din cauza lui Iosif și a necazului tatălui lor. Și vestea a ajuns la Isaac, fiul lui Avraam, tatăl lui Iacov, și a plâns amarnic din cauza lui Iosif, el și toată casa lui. Și a plecat din locul unde locuia în Hebron, cu oamenii lui împreună, și l-a mângâiat pe Iacov, fiul său, dar acesta a refuzat să fie mângâiat.
36 Și după aceasta, Iacov s-a ridicat de la pământ, iar lacrimile îi curgeau pe obraji și le-a spus fiilor săi: „Sculați-vă, luați-vă săbiile și arcurile și ieșiți în câmp și căutați dacă puteți găsi trupul fiului meu și aduceți-l la mine ca să-l îngrop.”
37 Caută, te rog, printre fiare și vânează-le; și pe cea care va veni prima, prinde-o și adu-o la mine. Poate că Domnul va avea îndurare astăzi necazul meu și va pregăti înaintea ta pe cea care mi-a sfâșiat fiul în bucăți și adu-o la mine, ca să mă răzbun pentru fiul meu.
38 Și fiii lui au făcut așa cum le poruncise tatăl lor și s-au sculat devreme dimineața și fiecare și-a luat sabia și arcul în mână și au ieșit în câmp să vâneze fiarele.
39 Iacov plângea în hohote și plângea, umbla încoace și încolo prin casă și își lovea mâinile, zicând: „Iosif, fiul meu! Iosif, fiul meu!”
40 Și fiii lui Iacov s-au dus în pustie ca să prindă animalele, și iată că un lup a venit spre ei și l-au prins și l-au adus la tatăl lor și i-au zis: Acesta este primul pe care l-am găsit și l-am adus la tine așa cum ne-ai poruncit, dar trupul fiului tău nu l-am putut găsi.
41 Și Iacov a luat fiara din mâinile fiilor săi și a strigat cu glas tare și plângând, ținând fiara în mână, și a vorbit cu amărăciune fiarei: „De ce l-ai devorat pe fiul meu Iosif și cum nu te-ai temut de Dumnezeul pământului sau de necazul meu pentru fiul meu Iosif?”
42 Și mi-ai devorat fiul fără rost, pentru că nu a comis nicio violență și, prin urmare, m-ai făcut vinovat din cauza lui, de aceea Dumnezeu îl va socoti pe cel persecutat.
43 Și Domnul a deschis gura fiarei ca să-l mângâie pe Iacov cu cuvintele ei, iar ea i-a răspuns lui Iacov și i-a spus aceste cuvinte,
44 Viu este Dumnezeu, care ne-a creat pe pământ, și viu este sufletul tău, domnul meu, că nu l-am văzut pe fiul tău și nici nu l-am sfâșiat în bucăți, ci am venit dintr-o țară îndepărtată să-l caut pe fiul meu, care a plecat de la mine astăzi, și nu știu dacă este viu sau mort.
45 Și am venit astăzi la câmp să-mi caut fiul, iar fiii voștri m-au găsit și m-au prins și mi-au mărit durerea și m-au adus astăzi înaintea voastră și ți-am spus toate cuvintele mele.
46 Și acum, fiul omului, sunt în mâinile tale și fă-mi astăzi ce ți se pare bine! Dar pe viața lui Dumnezeu, care m-a creat, că nu l-am văzut pe fiul tău, nici nu l-am sfâșiat și nici carne de om nu a intrat în gura mea în toate zilele vieții mele.
47 Și când a auzit Iacov cuvintele fiarei, s-a mirat foarte tare și a dat drumul fiarei din mâna sa, iar ea s-a dus în drumul ei.
48 Iacov plângea și plângea în hohote după Iosif în fiecare zi și a jelit pe fiul său multe zile.

CAPITOLUL 44

1 Fiii lui Ismael, care îl cumpăraseră pe Iosif de la Madianiți, care îl cumpăraseră de la frații lui, s-au dus în Egipt cu Iosif și au ajuns la granița Egiptului. Când s-au apropiat de Egipt, au întâlnit patru bărbați dintre fiii lui Medan, fiul lui Avraam, care plecaseră din țara Egiptului în călătorie.
2 Și ismaeliții le-au zis: „Doriți să cumpărați acest sclav de la noi?” Și ei au zis: „Dați-l nouă.” Și l-au dat pe Iosif în mâinile lor și l-au văzut că era un tânăr foarte frumos și l-au cumpărat cu douăzeci de șekeli.
3 Și ismaeliții și-au continuat călătoria spre Egipt, iar medaniții s-au întors și ei în ziua aceea în Egipt, iar medaniții și-au spus unul altuia: „Iată, am auzit că Potifar, un ofițer al lui Faraon, căpitanul gărzii, caută un slujitor bun care să stea înaintea lui, să-l slujească și să-l pună supraveghetor peste casa lui și tot ce-i aparține.
4 Acum, haideți să i-l vindem pentru ce dorim, dacă ne poate da ce vom cere pentru el.
5 Și acești Medanimi s-au dus și au venit la casa lui Potifar și i-au zis: „Am auzit că cauți un slujitor bun care să te slujească; iată, avem un slujitor care îți va fi plăcut, dacă ne vei da ce dorim, și ți-l vom vinde.”

6 Și Potifar a zis: „Adu-l înaintea mea și-l voi vedea; și dacă îmi va plăcea, îți voi da ce vei cere pentru el.”
7 Medanimii s-au dus și l-au adus pe Iosif și l-au pus înaintea lui Potifar, care l-a văzut și i-a plăcut foarte mult. Și Potifar le-a zis: „Spuneți-mi ce aveți nevoie pentru acest tânăr?”
8 Ei au zis: „Cerem pentru el patru sute de arginți.” Și Potifar a zis: „Ți-i voi da dacă-mi aduci cartea vânzării lui și-mi spui istoria lui, căci poate a fost furat, căci acest tânăr nu este nici sclav, nici fiu de sclav, dar observ la el înfățișarea unei persoane frumoase și frumoase.”
9 Medanimii s-au dus și i-au adus pe ismaeliții care li-l vânduseră și i-au spus: „Este un rob și noi li l-am vândut.”
10 Și Potifar a auzit cuvintele ismaeliților când a dat argintul medaniților, iar medaniții au luat argintul și au pornit în călătoria lor, iar ismaeliții s-au întors și ei acasă.
11 Și Potifar l-a luat pe Iosif și l-a adus acasă, ca să-i slujească. Iosif a găsit favoare în ochii lui Potifar, care a pus încredere în el și l-a pus supraveghetor peste casa lui și i-a dat în mână tot ce-i aparținea.
12 Domnul a fost cu Iosif, care a prosperat, iar Domnul a binecuvântat casa lui Potifar din pricina lui Iosif.
13 Și Potifar a lăsat tot ce avea în mâinile lui Iosif, iar Iosif era unul dintre cei care făceau ca lucrurile să intre și să iasă, și totul era ordonat după voia lui în casa lui Potifar.
14 Iosif era în vârstă de optsprezece ani; era un tânăr cu ochi frumoși și la înfățișare plăcută; nu era niciunul ca el în toată țara Egiptului.
15 Pe vremea aceea, pe când era el în casa stăpânului său, intrând și ieșind din casă și slujind stăpânului său, Zelică, nevasta stăpânului său, și-a ridicat ochii spre Iosif și s-a uitat la el; și iată că era un tânăr frumos și la față.
16 Și ea a poftit frumusețea lui în inima ei și sufletul ei era ațintit asupra lui Iosif și îl ademenea zi de zi, iar Zelică îl ademenea pe Iosif în fiecare zi, dar Iosif nu și-a ridicat ochii să vadă pe soția stăpânului său.
17 Zelică i-a zis: „Cât de frumoasă este înfățișarea și forma ta! Într-adevăr, m-am uitat la toți robii și n-am văzut un rob atât de frumos ca tine. Și Iosif i-a zis: „Cu siguranță, Cel ce m-a creat în pântecele mamei mele a creat toată omenirea.”
18 Ea i-a zis: „Cât de frumoși sunt ochii tăi, cu care i-ai orbit pe toți locuitorii Egiptului, bărbați și femei!” Iar el i-a zis: „Cât de frumoși sunt ochii tăi cât suntem noi în viață! Dar dacă i-ai vedea în mormânt, cu siguranță te-ai îndepărta de ei.”
19 Ea i-a zis: „Cât de frumoase și plăcute sunt toate cuvintele tale! Ia, te rog, harpa care este în casă și cântă cu mâinile tale, ca să auzim și noi cuvintele tale!”
20 Și el i-a zis: „Cât de frumoase și plăcute sunt cuvintele mele când vorbesc despre laudele Dumnezeului meu și despre slava Lui!” Și ea i-a zis: „Cât de frumos este părul capului tău! Iată pieptenele de aur care este în casă; ia-l, te rog, și ondulează-ți părul capului.”
21 El i-a zis: „Până când vei vorbi aceste cuvinte? Încetează să-mi mai spui aceste cuvinte și scoală-te și ocupă-te de treburile tale gospodărești.”
22 Și ea i-a zis: „Nu este nimeni în casa mea și nu am de ce să mă uit decât la cuvintele tale și la dorința ta; totuși, cu toate acestea, ea nu a putut să-l aducă pe Iosif la ea, nici el nu și-a pus ochii asupra ei, ci și-a îndreptat ochii în jos, în pământ.”
23 Și Zelică l-a dorit în inima ei pe Iosif să se culce cu ea, și în timp ce Iosif stătea în casă și își făcea treaba, Zelică a venit și s-a așezat înaintea lui, și ea l-a ispitit zilnic cu vorbele ei să se culce cu ea sau să o privească vreodată, dar Iosif nu a vrut să o asculte.
24 Ea i-a zis: „Dacă nu vei face după cuvintele mele, te voi pedepsi cu moartea și voi pune peste tine un jug de fier.”
25 Și Iosif i-a zis: „Cu siguranță, Dumnezeu, care l-a creat pe om, dezleagă lanțurile prizonierilor și El este cel care mă va elibera din închisoarea ta și de judecata ta.”
26 Și fiindcă nu a putut să-l convingă, și sufletul ei fiind încă ațintit asupra lui, pofta ei a aruncat-o într-o boală cumplită.
27 Toate femeile Egiptului au venit să o viziteze și i-au zis: „Pentru ce ești atât de slăbită? Tu, căreia nu-i lipsește nimic. Soțul tău este un prinț mare și stimat înaintea împăratului. Nu-ți lipsește oare vreun lucru din ce-ți dorește inima?”
28 Zelică le-a răspuns, zicând: „Astăzi vi se va face cunoscut de unde vine această tulburare în care mă vedeți.” Și a poruncit slujnicelor sale să pregătească mâncare pentru toate femeile și le-a făcut un ospăț, și toate femeile au mâncat în casa Zelicăi.
29 Și le-a dat cuțite să curețe citronii ca să-i mănânce și le-a poruncit să-l îmbrace pe Iosif în haine scumpe și ca el să apară înaintea lor, iar Iosif a venit în fața ochilor lor și toate femeile s-au uitat la Iosif și nu și-au putut lua ochii de la el și toate și-au tăiat mâinile cu cuțitele pe care le aveau în mâini și toți citronii care erau în mâinile lor erau plini de sânge.
30 Și nu știau ce făcuseră, ci continuau să privească frumusețea lui Iosif și nu și-au întors pleoapele de la el.
31 Zelică a văzut ce făcuseră și le-a zis: „Ce este această lucrare pe care ați făcut-o? Iată, v-am dat citroni să mâncați și toți v-ați tăiat mâinile.”
32 Și toate femeile și-au văzut mâinile și iată că erau pline de sânge și sângele lor le curgea pe haine și i-au zis: „Acest sclav din casa ta ne-a biruit și nu ne-am putut întoarce pleoapele de la el din cauza frumuseții lui.”
33 Și ea le-a zis: „Cu siguranță, aceasta vi s-a întâmplat în clipa în care l-ați privit și nu v-ați putut abține de la el; cum aș putea să mă abțin, când el este tot timpul în casa mea și îl văd zi de zi intrând și ieșind din casa mea? Cum aș putea atunci să nu mă prăbușesc sau chiar să pier din cauza aceasta?”
34 Și ei i-au zis: „Cuvintele sunt adevărate, căci cine poate vedea această formă frumoasă în casă și să se abțină de la el? Nu este el sclavul și slujitorul tău în casa ta și de ce nu-i spui ce este în inima ta și nu-ți lași sufletul să piară din cauza acestei întâmplări?”
35 Și ea le-a zis: „Încerc zilnic să-l conving, dar el nu vrea să fie de acord cu dorințele mele și i-am promis tot ce este bun și totuși nu am putut primi niciun răspuns de la el; prin urmare, sunt într-o stare de declin, după cum vedeți.
36 Zelica s-a îmbolnăvit foarte tare din cauza dorinței ei pentru Iosif și era extrem de îndrăgostită din cauza lui, și tot poporul casei Zelica și al soțului ei nu știa nimic despre acest lucru, că Zelica era bolnavă din cauza iubirii ei pentru Iosif.
37 Toți oamenii din casa ei au întrebat-o, zicând: „Pentru ce ești bolnavă și slăbită și nu-ți lipsește nimic?” Ea le-a

răspuns: „Nu știu ce se întâmplă cu mine, și se întărește din zi în zi.”
38 Și toate femeile și prietenele ei veneau zilnic să o vadă și vorbeau cu ea, iar ea le-a spus: „Acest lucru nu se poate întâmpla decât prin dragostea lui Iosif; și ele i-au spus: „Momește-l și prinde-l în secret, poate că te va asculta și va alunga această moarte de la tine.”
39 Și Zelica se înrăutățea din cauza iubirii ei pentru Iosif și slăbea din ce în ce mai tare, până când abia mai avea putere să stea în picioare.
40 Într-o zi, Iosif făcea treaba stăpânului său în casă, iar Zelică a venit pe ascuns și s-a năpustit pe neașteptate asupra lui. Iosif s-a ridicat împotriva ei, fiind mai puternic decât ea, și a trântit-o la pământ.
41 Și Zelică a plâns din cauza dorinței inimii ei pentru el și l-a implorat cu plâns, iar lacrimile ei i se prelingeau pe obraji și i-a vorbit cu un glas de rugăciune și cu amărăciune în suflet, zicând:
42 Ai auzit, ai văzut sau ai cunoscut vreodată o femeie atât de frumoasă ca mine, sau mai bună decât mine, care îți vorbește zilnic, cad în declin din dragoste pentru tine, îți conferă toate aceste onoare și totuși nu vrei să asculți de glasul meu?
43 Și dacă este de frică de stăpânul tău, ca nu cumva să te pedepsească, pe pământ este viu regele, niciun rău nu ți se va întâmpla din partea stăpânului tău pentru aceasta; acum, te rog, ascultă-mă și consimte, de dragul onoarei pe care ți-am conferit-o, și amână moartea aceasta de la mine, și de ce să mor eu pentru tine?” Și ea a încetat să vorbească.
44 Iosif i-a răspuns, zicând: „Fără să mă acorzi și lasă această pricină în seama stăpânului meu; iată, stăpânul meu nu știe ce este la mine în casă, căci tot ce este al lui mi-a dat în mâinile mele; și cum voi face eu aceste lucruri în casa stăpânului meu?”
45 Căci m-a onorat foarte mult în casa lui și m-a pus supraveghetor peste casa lui și m-a înălțat și nu este nimeni mai mare decât mine în casa aceasta și stăpânul meu nu m-a oprit nimic, afară de tine, care ești soția lui. Cum poți atunci să-mi spui aceste cuvinte și cum aș putea eu să fac acest rău mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu și împotriva soțului tău?
46 Acum, de aceea, ferește-te de mine și nu mai spune cuvinte ca acestea, căci nu voi asculta cuvintele tale. Dar Zelică n-a vrut să-l asculte pe Iosif când i-a spus aceste cuvinte, ci ea l-a ispitit în fiecare zi să o asculte.
47 Și după aceasta, pârâul Egiptului s-a umplut pe toate malurile sale și toți locuitorii Egiptului au ieșit, și, de asemenea, regele și prinții au ieșit cu tamburine și dansuri, căci era o mare bucurie în Egipt și o sărbătoare în timpul revărsării mării Sihor și se duceau acolo să se bucure toată ziua.
48 Și când egiptenii au ieșit la râu să se bucure, așa cum era obiceiul lor, toți oamenii din casa lui Potifar au mers cu ei, dar Zelică n-a vrut să meargă cu ei, căci a zis: „Sunt bolnavă!” Și a rămas singură în casă și nimeni altcineva nu era cu ea în casă.
49 Și s-a sculat și s-a suit la templul ei în casă și s-a îmbrăcat în haine domnești și și-a pus pe cap pietre prețioase de onix, încrustate cu argint și aur și și-a înfrumusețat fața și pielea cu tot felul de lichide purificatoare pentru femei și a parfumat templul și casa cu cassia și tămâie și a răspândit smirnă și aloe și apoi a șezut la intrarea templului, în pasajul casei, prin care trecea Iosif ca să-și facă treaba. Și iată că Iosif venea de la câmp și intra în casă ca să facă treaba stăpânului său.
50 Și a ajuns la locul prin care trebuia să treacă și a văzut toată lucrarea lui Zelică și s-a întors.
51 Și Zelică l-a văzut pe Iosif întorcându-se de la ea și l-a strigat, zicând: Ce te doare, Iosif? Vino la lucrul tău și iată, îți voi face loc până când vei ajunge la locul tău.
52 Și Iosif s-a întors și a venit la casă și a trecut de acolo la locul unde își avea locul și s-a așezat să facă treaba stăpânului său, ca de obicei, și iată că Zelică a venit la el și a stat în fața lui în haine princiare, iar mirosul hainelor ei se răspândea până departe.
53 Și ea s-a grăbit și l-a apucat pe Iosif și hainele lui și i-a zis: „Trăiește regele, dacă nu-mi vei îndeplini cererea, vei muri astăzi.” Și s-a grăbit și și-a întins cealaltă mână și a scos o sabie de sub haine și a pus-o la gâtul lui Iosif și a zis: „Scoală-te și îndeplinește-mi cererea, iar dacă nu, vei muri astăzi.”
54 Și Iosif s-a temut de ea pentru că a făcut acest lucru și s-a ridicat să fugă de ea, iar ea l-a apucat de partea din față a hainelor lui și, în groaza fugii lui, haina pe care a apucat-o Zelică s-a rupt și Iosif a lăsat haina în mâna Zelicăi și a fugit și a ieșit afară, căci îi era frică.
55 Și când Zelică a văzut că haina lui Iosif era ruptă și că o lăsase în mâna ei și fugise, s-a temut pentru viața ei, ca nu cumva să se răspândească zvonul despre ea și s-a ridicat și a acționat cu viclenie și s-a dezbrăcat de hainele în care era îmbrăcată și s-a îmbrăcat cu celelalte haine ale ei.
56 Și a luat veșmântul lui Iosif și l-a pus lângă ea, apoi s-a dus și s-a așezat în locul unde șezuse când era bolnavă, înainte ca oamenii din casa ei să fi ieșit la râu. A chemat un tânăr care era atunci în casă și i-a poruncit să cheme la ea pe oamenii din casă.
57 Și când i-a văzut, le-a zis cu glas tare și cu jelire: „Iată ce mi-a adus stăpânul vostru un evreu în casă, căci a venit astăzi să se culce cu mine.”
58 După ce ai ieșit tu, el a venit la casă și, văzând că nu era nimeni în casă, a venit la mine și m-a apucat, cu gândul să se culce cu mine.
59 Și i-am apucat hainele și le-am rupt și am strigat împotriva lui cu glas tare, iar când mi-am ridicat glasul, s-a temut pentru viața lui și și-a lăsat haina înaintea mea și a fugit.
60 Și oamenii din casa ei n-au spus nimic, dar mânia lor s-a aprins foarte tare împotriva lui Iosif și s-au dus la stăpânul său și i-au spus cuvintele vicleșugului său.
61 Potifar s-a întors acasă mânios, iar soția lui a strigat către el, zicând: „Ce mi-ai făcut aducând în casa mea un slujitor berar? A venit la mine astăzi ca să-mi bată joc de mine. Iată ce mi-a făcut astăzi.”
62 Și Potifar a auzit cuvintele soției sale și a poruncit ca Iosif să fie pedepsit cu biciuiri aspre, și așa i s-a întâmplat.
63 Și în timp ce îl loveau, Iosif a strigat cu glas tare și și-a ridicat ochii spre cer și a zis: „Doamne Dumnezeule, Tu știi că sunt nevinovat de toate aceste lucruri și de ce să mor astăzi din cauza nelegiuirii, din mâna acestor oameni răi necircumciși, pe care îi cunoști?”
64 Și în timp ce oamenii lui Potifar îl băteau pe Iosif, el continua să țipe și să plângă. Și acolo era un copil de

unsprezece luni. Și Domnul a deschis gura copilului și a spus aceste cuvinte înaintea oamenilor lui Potifar, care îl băteau pe Iosif, zicând:
65 Ce vrei de la acest om și de ce îi faci acest rău? Mama mea vorbește minciuni și spune lucruri neadevărate; așa a fost și cum s-a întâmplat.
66 Și copilul le-a povestit cu exactitate tot ce s-a întâmplat și toate cuvintele lui Zelică către Iosif zi de zi le-a spus el.
67 Și toți bărbații au auzit cuvintele copilului și s-au mirat foarte mult de cuvintele copilului, iar copilul a încetat să vorbească și a tăcut.
68 Și Potifar s-a rușinat foarte tare de cuvintele fiului său și le-a poruncit oamenilor săi să nu-l mai bată pe Iosif, iar oamenii au încetat să-l bată pe Iosif.
69 Și Potifar l-a luat pe Iosif și a poruncit să fie adus în fața preoților, care erau judecători ai regelui, ca să-l judece în această chestiune.
70 Și Potifar și Iosif au venit înaintea preoților care erau judecătorii împăratului, iar el le-a zis: „Hotărâți, vă rog, ce judecată se cuvine unui slujitor, căci așa a făcut el."
71 Preoții au zis lui Iosif: „De ce ai făcut aceasta stăpânului tău?" Iosif le-a răspuns: „Nu așa, domnii mei, așa s-a întâmplat." Și Potifar a zis lui Iosif: „Ți-am încredințat tot ce-mi aparținea și nu ți-am ascuns nimic afară de soția mea; cum ai putut să faci un astfel de rău?"
72 Iosif a răspuns: „Nu așa, domnul meu! Viu este Domnul și viu este sufletul tău, domnul meu, că vorbele pe care le-ai auzit de la soția ta sunt neadevărate, căci așa s-a întâmplat în ziua aceasta."
73 S-a împlinit un an de când sunt în casa ta; ai văzut la mine vreo nelegiuire sau vreun lucru care să te facă să-mi ceri viața?
74 Și preoții i-au zis lui Potifar: „Trimite, te rugăm, să ne aducă veșmântul rupt al lui Iosif și să vedem ruptura din el. Dacă ruptura este în fața veșmântului, atunci fața lui trebuie să fi fost opusă ei și ea trebuie să-l fi apucat de el ca să vină la ea, și cu viclenie a făcut soția ta tot ce a spus.
75 Și au adus veșmântul lui Iosif înaintea preoților care erau judecători și au văzut și iată că ruptura era în fața lui Iosif și toți preoții judecători au știut că ea îl presase și au spus: „Jodeata la moarte nu se cuvine acestui sclav, căci n-a făcut nimic, dar judecata lui este să fie pus în închisoare din cauza zvonului care a ieșit prin el împotriva soției tale."
76 Potifar a auzit cuvintele lor și l-a pus în închisoare, locul unde sunt închiși prizonierii regelui, iar Iosif a fost în închisoare doisprezece ani.
77 Și, în ciuda acestui fapt, soția stăpânului său nu s-a întors de la el și nu a încetat să-i vorbească zi de zi ca să o asculte, iar la sfârșitul a trei luni, Zelică a continuat să meargă la Iosif la casa de închisoare zi de zi și l-a ispitit să o asculte, iar Zelică i-a zis lui Iosif: „Cât timp vei rămâne în această casă? Dar ascultă acum glasul meu și te voi scoate din această casă."
78 Iosif i-a răspuns, zicând: „Mai bine este pentru mine să rămân în casa aceasta decât să ascult de cuvintele tale și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu." Iar ea i-a zis: „Dacă nu-mi vei îndeplini voia, îți voi scoate ochii, îți voi pune lanțuri la picioare și te voi da în mâinile celor pe care nu i-ai cunoscut mai înainte."
79 Și Iosif i-a răspuns și a zis: „Iată, Dumnezeul întregului pământ poate să mă izbăvească de tot ce poți să-mi faci, căci El deschide ochii orbilor și dezleagă pe cei legați și păzește pe toți străinii care nu cunosc țara.
80 Și când Zelică nu a putut să-l convingă pe Iosif să o asculte, ea a încetat să-l mai ademenească; și Iosif era încă închis în casa închisorii. Și Iacov, tatăl lui Iosif, și toți frații lui care erau în țara Canaanului încă jeleau și plângeau în acele zile din cauza lui Iosif, căci Iacov a refuzat să fie mângâiat pentru fiul său Iosif, și Iacov a strigat în hohote și a plâns și a jelit în toate acele zile.

CAPITOLUL 45

1 Și pe vremea aceea, în anul acela, care era anul în care Iosif s-a coborât în Egipt, după ce frații săi l-au vândut, Ruben, fiul lui Iacov, s-a dus la Timna și a luat de nevastă pe Eliuram, fiica lui Avi, cananeanul, și a venit la ea.
2 Eliuram, nevasta lui Ruben, a zămislit și i-a născut patru fii, Enoh, Palu, Chețron și Carmi; și Simeon, fratele său, a luat de nevastă pe sora lui Dina, iar ea i-a născut cinci fii, Memuel, Iamin, Ohad, Iachin și Zohar.
3 Și după aceea a ajuns la Buna, femeia cananeană, anume Buna, pe care Simeon a luat-o captivă din cetatea Sihem. Buna era înaintea Dinei și o slujea. Simeon a venit la ea, și ea i l-a născut pe Saul.
4 Și Iuda s-a dus în vremea aceea la Adulam și a ajuns la un om din Adulam, al cărui nume era Hira. Și Iuda a văzut acolo pe fiica unui om din Canaan, al cărui nume era Aliat, fiica lui Șua; și a luat-o și a venit la ea, iar Aliat i-a născut lui Iuda pe Er, Onan și Șilo; trei fii.
5 Levi și Isahar s-au dus în țara răsăritului și au luat de soții pe fiicele lui Iobab, fiul lui Ioctan, fiul lui Eber; și Iobab, fiul lui Ioctan, avea două fiice; numele celei mai mari era Adina, iar numele celei mai mici era Arida.
6 Levi a luat-o pe Adina, iar Isahar a luat-o pe Arida și au venit în țara Canaanului, la casa tatălui lor. Adina i-a născut lui Levi pe Gherșon, Chehat și Merari; trei fii.
7 Arida i-a născut lui Isahar pe Tola, Puva, Iov și Șomron, patru fii; și Dan s-a dus în țara Moabului și a luat de nevastă pe Aflalet, fiica lui Hamudan, moabitul, și a adus-o în țara Canaanului.
8 Aflalet era stearpă, n-a avut urmași; și Dumnezeu Și-a adus aminte după aceea de Aflalet, soția lui Dan. Ea a zămislit și a născut un fiu și i-a pus numele Cușim.
9 Gad și Neftali s-au dus la Haran și au luat de acolo de soții pe fiicele lui Amuram, fiul lui Uț, fiul lui Nahor.
10 Și acestea sunt numele fiicelor lui Amuram; numele celei mai mari era Merima, iar numele celei mai mici era Uzit; Neftali a luat pe Merima, iar Gad a luat pe Uzit; și le-a adus în țara Canaanului, la casa tatălui lor.
11 Merima i-a născut lui Neftali pe Iahțeel, Guni, Iazer și Șalem, patru fii; iar Uzit i-a născut lui Gad pe Țefion, Haghi, Șuni, Ezbon, Eri, Arodi și Arali, șapte fii.
12 Așer a ieșit și a luat de soție pe Adon, fiica lui Aflal, fiul lui Hadad, fiul lui Ismael, și a adus-o în țara Canaanului.
13 Și Adon, nevasta lui Așer, a murit în zilele acelea; ea n-a avut urmași; și după moartea lui Adon, Așer s-a dus de cealaltă parte a râului și a luat de nevastă pe Hadura, fiica lui Abimael, fiul lui Eber, fiul lui Sem.
14 Tânăra femeie era frumoasă la înfățișare și o femeie înțeleaptă; ea fusese soția lui Malkiel, fiul lui Elam, fiul lui Sem.

15 Hadura i-a născut lui Malkiel o fiică, și el i-a pus numele Serah. Malkiel a murit după aceea, iar Hadura s-a dus și a rămas în casa tatălui ei.
16 Și după moartea soției la Așer, s-a dus și a luat-o de soție pe Hadura și a adus-o în țara Canaanului și a adus cu ei și pe Serah, fiica ei; ea avea trei ani, iar fata era crescută în casa lui Iacov.
17 Tânăra era frumoasă la înfățișare și umbla pe căile sfinte ale copiilor lui Iacov; nu ducea lipsă de nimic și Domnul i-a dat înțelepciune și pricepere.
18 Hadura, soția lui Așer, a zămislit și i-a născut pe Imna,Ișva, Ișvi și Beria; patru fii.
19 Zabulon s-a dus la Madian și a luat de nevastă pe Merișa, fiica lui Molad, fiul lui Abida, fiul lui Madian, și a adus-o în țara Canaanului.
20 Și Merusha i-a născut lui Zabulon pe Sered, Elon și Yachleel; trei fii.
21 Iacov a trimis la Aram pe fiul lui Țoba, fiul lui Terah, și a luat pentru fiul său pe Beniamin pe Mecalia, fiica lui Aram, și ea a venit în țara Canaanului, la casa lui Iacov; Beniamin era în vârstă de zece ani când a luat de soție pe Mecalia, fiica lui Aram.
22 Mecalia a zămislit și i-a născut lui Beniamin cinci fii: Bela, Becher, Așbel, Ghera și Naaman; Beniamin s-a dus după aceea și a luat de soție pe Aribata, fiica lui Șomron, fiul lui Avraam, pe lângă prima sa soție; el avea optsprezece ani. Aribata i-a născut lui Beniamin cinci fii: Achi, Voș, Mupim, Hupim și Ord.
23 În zilele acelea, Iuda s-a dus la casa lui Sem și a luat-o de nevastă pentru întâiul său născut Er, pe Tamara, fiica lui Elam, fiul lui Sem.
24 Și Er a venit la soția sa, Tamar, și ea a devenit soția lui; și când a venit la ea, i-a nimicit pe dinafară sămânța, iar fapta lui a fost rea în ochii Domnului, și Domnul l-a omorât.
25 După moartea lui Er, întâiul născut al lui Iuda, Iuda i-a zis lui Onan: „Du-te la nevasta fratelui tău și ia-o de nevastă ca pe o rudă apropiată și ridică urmași fratelui tău.”
26 Și Onan a luat-o de soție pe Tamar și a venit la ea, și Onan a făcut și el asemenea lucrării fratelui său, iar lucrarea lui a fost rea în ochii Domnului și l-a ucis și pe el.
27 Și după ce a murit Onan, Iuda a zis Tamarei: „Rămâi în casa tatălui tău până când fiul meu, Silo, va crește mare.” Și Iuda n-a mai vrut să o dea lui Silo pe Tamare, căci zicea: „Poate că și el va muri ca frații lui.”
28 Tamar s-a sculat și s-a dus și a rămas în casa tatălui ei, iar Tamar a rămas în casa tatălui ei o vreme.
29 Și la schimbarea anului, Aliya, soția lui Iuda, a murit; și Iuda a fost mângâiat pentru soția sa, iar după moartea lui Aliya, Iuda s-a suit cu prietenul său Hira la Timna ca să tundă oile lor.
30 Tamar a auzit că Iuda se suitese la Timna să tundă oile și că Silo ajunsese mare, iar Iuda nu o plăcea.
31 Tamar s-a sculat și și-a scos hainele văduvei sale, și-a pus un văl peste ea și s-a acoperit complet și s-a dus și a șezut în strada publică, care este pe drumul spre Timna.
32 Iuda a trecut pe lângă ea și a văzut-o, a luat-o și a venit la ea, și ea a rămas însărcinată cu el. Și pe vremea nașterii, iată că erau gemeni în pântecele ei. El a pus celui dintâi numele Perez, iar celei de-a doua numele Zarah.

CAPITOLUL 46

1 În zilele acelea, Iosif era încă închis în temniță în țara Egiptului.
2 Pe vremea aceea, slujitorii faraonului stăteau înaintea lui: mai marele paharnicilor și mai marele brutarilor împăratului Egiptului.
3 Paharnicul a luat vin și l-a pus înaintea împăratului ca să bea, brutarul a pus pâine înaintea împăratului ca să mănânce, iar împăratul a băut din vin și a mâncat din pâine, el, slujitorii lui și slujitorii lui care mâncau la masa împăratului.
4 Și în timp ce mâncau și beau, paharnicul și brutarul au rămas acolo, iar slujitorii lui Faraon au găsit multe muște în vinul pe care îl adusese paharnicul și s-au găsit pietre de salină în pâinea brutarului.
5 Căpetenia gărzilor l-a pus pe Iosif slujitor al dregătorilor lui Faraon, iar dregătorii lui Faraon au fost închiși un an.
6 Și la sfârșitul anului, amândoi au visat vise într-o singură noapte, în locul de închisoare unde se aflau, iar dimineața Iosif a venit la ei să-i îngrijească ca de obicei și i-a văzut și iată că fețele lor erau abătute și triste.
7 Iosif i-a întrebat: „De ce vă sunt fețele triste și abătute astăzi?” Ei i-au răspuns: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l tâlcuiască.” Iosif le-a zis: „Povestiți-mi, vă rog, visul vostru și Dumnezeu vă va da un răspuns de pace, așa cum doriți.”
8 Și paharnicul i-a povestit lui Iosif visul său și a zis: „Am văzut în visul meu și iată că o viță mare era înaintea mea și pe vița aceea am văzut trei mlădițe și vița a înflorit repede și a ajuns la o înălțime mare, iar ciorchinii ei s-au copt și s-au transformat în struguri.
9 Am luat strugurii și i-am stors într-o cupă și am pus-o în mâna lui Faraon, și el a băut; iar Iosif i-a zis: „Cele trei mlădițe care erau pe viță înseamnă trei zile.”
10 Peste trei zile, împăratul va porunci să fii scos afară și te va pune din nou la treabă. Tu îi vei da împăratului vinul lui să bea, ca mai înainte, când erai paharnicul lui. Dar să găsesc favoare la tine și să-ți aduci aminte de mine la Faraon, când îți va fi bine. Să arăți bunătate față de mine și să mă scoți din închisoarea aceasta, căci am fost furat din țara Canaanului și am fost vândut ca rob în locul acesta.
11 Și ce ți s-a spus despre soția stăpânului meu este minciună, căci m-au pus în această temniță degeaba; și paharnicul i-a răspuns lui Iosif, zicând: „Dacă împăratul se poartă bine cu mine ca la început, așa cum mi-ai tălmăcit ultima dată, voi face tot ce dorești și te voi scoate din această temniță.”
12 Brutarul, văzând că Iosif tâlcuise cu exactitate visul paharnicului, s-a apropiat și el și i-a povestit lui Iosif tot visul său.
13 Și i-a zis: „În visul meu am văzut trei coșuri albe pe capul meu. M-am uitat și iată că în coșul de sus erau tot felul de mâncăruri coapte pentru Faraon și, iată, păsările le mâncau de pe capul meu.”
14 Iosif i-a zis: „Cele trei coșuri pe care le-ai văzut înseamnă trei zile; dar peste trei zile, Faraon îți va lua capul și te va spânzura pe un copac; și păsările îți vor mânca carnea, așa cum ai văzut în visul tău.”
15 În zilele acelea, regina era pe cale să fie născută și în ziua aceea a născut un fiu regelui Egiptului. Și s-a vestit că regele a avut primul său fiu născut și tot poporul Egiptului,

împreună cu dregătorii și slujitorii faraonului, s-a bucurat foarte mult.
16 În a treia zi după nașterea sa, Faraon a făcut un ospăț pentru dregătorii și slujitorii săi, pentru oștirile din țara Țoarului și din țara Egiptului.
17 Și tot poporul Egiptului și slujitorii lui Faraon au venit să mănânce și să bea cu regele la ospățul fiului său și să se bucure de veselia regelui.
18 Toți dregătorii împăratului și slujitorii lui s-au bucurat în vremea aceea timp de opt zile la sărbătoare și au făcut veselie cu tot felul de instrumente muzicale, cu tamburine și cu dansuri în casa împăratului timp de opt zile.
19 Paharnicul, căruia Iosif îi tălmăcise visul, l-a uitat pe Iosif și nu i-a pomenit regelui de el, așa cum făgăduise, căci lucrul acesta venea de la Domnul ca să-l pedepsească pe Iosif, pentru că se încrezuse în om.
20 Și Iosif a rămas după aceea în închisoare doi ani, până a împlinit doisprezece ani.

CAPITOLUL 47

1 Isaac, fiul lui Avraam, locuia încă în zilele acelea în țara Canaanului; era foarte în vârstă, în vârstă de o sută optzeci de ani, iar Esau, fiul său, fratele lui Iacov, locuia în țara Edomului și avea moșii în ea printre copiii lui Seir.
2 Și Esau a auzit că tatăl său era aproape de moarte și a ajuns el, fiii lui și familia lui în țara Canaanului, la casa tatălui său. Iacov și fiii lui au plecat din locul unde locuiau în Hebron și s-au întors cu toții la tatăl lor, Isaac, și i-au găsit pe Esau și pe fiii lui în cort.
3 Iacov și fiii lui au șezut înaintea tatălui său, Isaac, iar Iacov încă jelea pe fiul său, Iosif.
4 Isaac a zis lui Iacov: „Adu-mi pe fiii tăi și-i voi binecuvânta.” Și Iacov a adus pe cei unsprezece copii ai săi înaintea tatălui său, Isaac.
5 Și Isaac și-a pus mâinile peste toți fiii lui Iacov, i-a apucat, i-a îmbrățișat și i-a sărutat unul câte unul. Și Isaac i-a binecuvântat în ziua aceea și le-a zis: „Dumnezeul părinților voștri să vă binecuvânteze și să vă înmulțească sămânța ca stelele cerului la număr.
6 Isaac i-a binecuvântat și pe fiii lui Esau, zicând: „Dumnezeu să vă facă o pricină de groază și de groază pentru toți cei ce vă vor vedea și pentru toți vrăjmașii voștri!”
7 Și Isaac i-a chemat pe Iacov și pe fiii lui și toți au venit și au șezut înaintea lui Isaac. Și Isaac i-a zis lui Iacov: „Domnul Dumnezeul întregului pământ mi-a zis: «Seminței tale îi voi da țara aceasta ca moștenire, dacă copiii tăi vor păzi legile Mele și căile Mele; și le voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău, Avraam.»”
8 Acum, fiule, învață-ți copiii și copiii copiilor tăi să se teamă de Domnul și să meargă pe calea cea bună, care va fi plăcută Domnului Dumnezeului tău; căci, dacă vei păzi căile Domnului și legile Lui, Domnul îți va păzi legământul Său cu Avraam și îți va face bine ție și seminței tale în toate zilele.
9 După ce Isaac a terminat de dat porunci lui Iacov și copiilor lui, și-a dat duhul, a murit și a fost adăugat la poporul său.
10 Iacov și Esau s-au aruncat peste fața tatălui lor, Isaac, și au plâns. Isaac era în vârstă de o sută optzeci de ani când a murit în țara Canaanului, în Hebron. Și fiii lui l-au dus la peștera Macpela, pe care o cumpărase Avraam de la copiii lui Het ca loc de înmormântare.
11 Toți împărații țării Canaanului s-au dus împreună cu Iacov și Esau ca să-l îngroape pe Isaac; și toți împărații Canaanului i-au arătat lui Isaac o mare cinste la moartea lui.
12 Fiii lui Iacov și fiii lui Esau au mers desculți de jur împrejur, mergând și bocind până au ajuns la Chireat-Arba.
13 Iacov și Esau l-au îngropat pe tatăl lor Isaac în peștera Macpela, care este în Chiriat-Arba, în Hebron, și l-au îngropat cu mare cinste, ca la înmormântarea regilor.
14 Iacov și fiii lui, Esau și fiii lui și toți împărații Canaanului au făcut o jale mare și grea și l-au îngropat și l-au jelit multe zile.
15 Și la moartea lui Isaac, el și-a lăsat vitele, bunurile și tot ce-i aparținea fiilor săi; și Esau i-a zis lui Iacov: „Iată, te rog, tot ce a lăsat tatăl nostru îl vom împărți în două părți și eu voi avea de ales”, iar Iacov a zis: „Vom face așa”.
16 Iacov a luat tot ce-i mai rămăsese lui Isaac în țara Canaanului, vitele și averea, și le-a pus în două părți înaintea lui Esau și a fiilor lui. Și a zis lui Esau: „Iată, toate acestea sunt înaintea ta; alege tu jumătatea pe care vrei să o iei.”
17 Iacov a zis lui Esau: „Ascultă, te rog, ce-ți voi spune: Domnul Dumnezeul cerului și al pământului a vorbit părinților noștri, Avraam și Isaac, zicând: «Seminței tale le voi da țara aceasta ca moștenire pe vecie.»”
18 Acum, tot ce a mai rămas din viața tatălui nostru este înaintea ta și iată, toată țara este înaintea ta; alege dintre ele ce dorești.
19 Dacă dorești tot pământul, ia-l pentru tine și copiii tăi pentru totdeauna, iar eu voi lua aceste bogății; și dacă dorești bogățiile, ia-le pentru tine, și eu voi lua acest pământ pentru mine și pentru copiii mei ca să-l moștenească pentru totdeauna.
20 Nebaiot, fiul lui Ismael, era atunci în țară cu copiii săi. Și Esau s-a dus în ziua aceea și s-a sfătuit cu el, zicând:
21 Așa mi-a vorbit Iacov și așa mi-a răspuns. Dă-mi acum sfătuiala ta și te vom asculta.
22 Nebaiot a zis: „Ce ți-a spus Iacov? Iată, toți copiii lui Canaan locuiesc în siguranță în țara lor, iar Iacov zice că o va moșteni împreună cu semințiа lui în toate zilele.”
23 Du-te acum, ia toate bogățiile tatălui tău și lasă-l pe fratele tău Iacov în țară, așa cum a spus el.
24 Și Esau s-a sculat și s-a întors la Iacov și a făcut tot ce-i spusese Nebaiot, fiul lui Ismael; și Esau a luat toate bogățiile pe care le lăsase Isaac, sufletele, animalele, vitele și averea și toate bogățiile; nu a dat nimic fratelui său Iacov; și Iacov a luat toată țara Canaanului, de la pârâul Egiptului până la râul Eufrat și a luat-o ca moștenire veșnică, pentru copiii lui și pentru semința lui după el, pentru totdeauna.
25 Iacov a luat de la fratele său Esau peștera Macpela, care este în Hebron, pe care o cumpărase Avraam de la Efron ca loc de înmormântare pentru el și semința lui pentru totdeauna.
26 Iacov a scris toate aceste lucruri în cartea de cumpărare, a semnat-o și a mărturisit toate acestea prin prezența a patru martori credincioși.
27 Iată cuvintele pe care le-a scris Iacov în carte, zicând: „Țara Canaanului și toate cetățile hititilor, heviților,

iebusiților, amoriților, periziților și ghergasiților, toate cele șapte neamuri de la râul Egiptului până la râul Eufrat.
28 Iacov a cumpărat cetatea Hebron, Chireat-Arba, și peștera care este în ea, pe toate acestea de la fratele său Esau, ca preț, ca moștenire și ca moștenire pentru semința lui după el, pe vecie.
29 Și Iacov a luat cartea de cumpărare și semnătura, porunca și statutele și cartea revelată și le-a pus într-un vas de lut, ca să rămână mult timp și le-a dat în mâinile copiilor săi.
30 Esau a luat tot ce-i lăsase tatăl său după moartea sa de la fratele său Iacov și a luat toate averile, de la oameni și animale, cămile și măgari, bou și miel, argint și aur, pietre și bedelium și toate bogățiile care fuseseră ale lui Isaac, fiul lui Avraam; n-a rămas nimic ce să nu fi luat Esau pentru el, din tot ce-i lăsase Isaac după moartea sa.
31 Esau a luat toate acestea și s-a întors el și copiii lui acasă, în țara horitului Seir, departe de fratele său Iacov și de copiii lui.
32 Esau a avut moșii printre copiii lui Seir și Esau nu s-a mai întors în țara Canaanului din ziua aceea înainte.
33 Și toată țara Canaanului a devenit o moștenire veșnică pentru copiii lui Israel; și Esau și toți copiii lui au moștenit muntele Seir.

CAPITOLUL 48

1 În zilele acelea, după moartea lui Isaac, Domnul a poruncit și a trimis o foamete peste tot pământul.
2 Pe vremea aceea, Faraon, împăratul Egiptului, ședea pe tronul său în țara Egiptului; era culcat în patul său și a visat vise. Faraon a văzut în visul său că stătea pe malul râului Egiptului.
3 Și pe când stătea în picioare, s-a uitat și iată că șapte vaci grase și frumoase la față ieșeau din râu.
4 Și alte șapte vaci, slabe și urâte la față, s-au suit după ele, și cele șapte urâte la față le-au înghițit pe cele frumoase la față; și înfățișarea lor era tot urâtă ca la început.
5 Și s-a trezit și a adormit din nou și a visat a doua oară și a văzut și iată că șapte spice de grâu au crescut pe o singură tulpină, grele și bune, și șapte spice subțiri, arse de vântul de est, au răsărit după ele, iar spicele subțiri i-au înghițit pe cei plini. Și Faraon s-a trezit din visul său.
6 Și dimineața, regele și-a amintit de visele sale și duhul său a fost foarte tulburat din cauza viselor sale. Și regele s-a grăbit și a trimis să cheme pe toți magicienii Egiptului și pe înțelepți, iar ei au venit și s-au înfățișat înaintea lui Faraon.
7 Împăratul le-a zis: „Am visat vise și nu este nimeni care să le tâlcuiască. Ei au zis împăratului: „Povestește visele tale robilor tăi și să le auzim și noi.”
8 Regele le-a povestit visele sale, iar ei au răspuns cu toții într-un glas către rege: „Trăiască regele veșnic! Aceasta este tâlcuirea viselor tale!”
9 Cele șapte vaci frumoase pe care le-ai văzut înseamnă șapte fiice care ți se vor naște în zilele de pe urmă; iar cele șapte vaci pe care le-ai văzut venind după ele și le-au înghițit sunt un semn că fiicele care ți se vor naște vor muri toate în timpul vieții împăratului.
10 Iar ceea ce ai văzut în al doilea vis, când șapte spice de grâu pline și frumoase au crescut pe o singură tulpină, aceasta este interpretarea lor: îți vei zidi în zilele de pe urmă șapte cetăți în toată țara Egiptului; iar ceea ce ai văzut despre cele șapte spice de grâu arse care au răsărit după ele și le-au înghițit în timp ce le priveai cu ochii tăi, este un semn că cetățile pe care le vei zidi vor fi toate distruse în zilele de pe urmă, în timpul vieții regelui.
11 Și când au spus ei aceste cuvinte, împăratul nu și-a plecat urechea la cuvintele lor și nu și-a îndreptat inima spre ele, căci împăratul, în înțelepciunea lui, știa că nu dădeau o interpretare corectă viselor; și când au terminat ei de vorbit înaintea împăratului, împăratul le-a răspuns, zicând: „Ce este lucrul acesta pe care mi l-ați spus? Cu siguranță ați rostit neadevăruri și ați spus minciuni; de aceea dați acum interpretarea corectă a viselor mele, ca să nu muriți.”
12 După aceea, împăratul a poruncit și a trimis și a chemat din nou alți înțelepți. Aceștia au venit și s-au înfățișat înaintea împăratului. Împăratul le-a povestit visele sale și toți i-au răspuns conform primei tâlcuiri. Mânia împăratului s-a aprins și s-a înfuriat foarte tare. Împăratul le-a zis: „Spuneți minciuni și spuneți neadevăruri în ceea ce ați spus.”
13 Împăratul a poruncit să se dea o strigătă în toată țara Egiptului, zicând: „Împăratul și mai-marii lui au hotărât că orice om înțelept care știe și înțelege tâlcuirea viselor și nu se va înfățișa astăzi înaintea împăratului va fi omorât.”
14 Omul care va tâlcui împăratului visele lui, i se va da tot ce va cere de la împărat. Toți înțelepții din țara Egiptului au venit înaintea împăratului, împreună cu toți vrăjitorii și vrăjitorii care erau în Egipt, în Gosen, în Ramses, în Tacpanhes, în Țoar și în toate locurile de la hotarul Egiptului și toți s-au înfățișat înaintea împăratului.
15 Toți nobilii, căpeteniile și slujitorii împăratului s-au adunat din toate cetățile Egiptului și au șezut cu toții înaintea împăratului. Regele și-a istorisit visele înaintea înțelepților și a căpeteniilor și toți cei ce ședeau înaintea împăratului au fost uimiți de vedenia aceasta.
16 Toți înțelepții care fuseseră înaintea împăratului aveau păreri împărțite în interpretarea viselor sale; unii dintre ei le-au interpretat împăratului, zicând: „Cele șapte vaci bune sunt șapte împărați, care din urmașii împăratului se vor ridica peste Egipt.”
17 Și cele șapte vaci rele sunt șapte prinți care se vor ridica împotriva lor în zilele de pe urmă și le vor nimici; iar cele șapte spice de grâu sunt cei șapte mari prinți ai Egiptului, care vor cădea în mâinile celor șapte prinți mai puțin puternici ai dușmanilor lor, în războaiele domnului nostru, regele.
18 Și unii dintre ei i-au tâlcuit împăratului în felul acesta, zicând: „Cele șapte vaci bune sunt cetățile puternice ale Egiptului, iar cele șapte vaci rele sunt cele șapte neamuri din țara Canaanului, care vor veni împotriva celor șapte cetăți ale Egiptului în zilele din urmă și le vor nimici.”
19 Și ceea ce ai văzut în al doilea vis, cu șapte spice bune și șapte spice rele, este un semn că stăpânirea Egiptului se va întoarce din nou la semința ta ca la început.
20 Și în timpul domniei lui, locuitorii cetăților Egiptului se vor întoarce împotriva celor șapte cetăți ale Canaanului, care sunt mai puternice decât ele, și le vor nimici, iar stăpânirea Egiptului se va întoarce la semința ta.

21 Și unii dintre ei au zis împăratului: „Iată tâlcuirea visurilor tale: Cele șapte vaci bune sunt șapte regine pe care le vei lua de soții în zilele de pe urmă, iar cele șapte vaci rele înseamnă că acele femei vor muri toate în timpul vieții împăratului.”
22 Și cele șapte spice de grâu, bune și rele, pe care le-ai văzut în al doilea vis, sunt paisprezece copii; și în zilele din urmă se vor ridica și se vor lupta între ei, iar șapte dintre ei îi vor lovi pe cei șapte mai puternici.
23 Și unii dintre ei au spus aceste cuvinte împăratului, zicând: „Cele șapte vaci bune înseamnă că ți se vor naște șapte copii și că vor ucide șapte dintre copiii copiilor tăi în zilele de pe urmă; iar cele șapte spice bune de grâu pe care le-ai văzut în al doilea vis sunt acei prinți împotriva cărora alți șapte prinți mai puțin puternici se vor lupta și îi vor nimici în zilele de pe urmă și vor răzbuna cauza copiilor tăi, iar domnia se va întoarce din nou la semința ta.”
24 Împăratul a auzit toate cuvintele înțelepților Egiptului și tâlcuirea viselor sale, dar niciuna dintre ele nu i-a plăcut împăratului.
25 Și împăratul, în înțelepciunea lui, a știut că nu vorbeau în întregime corect în toate aceste cuvinte, căci aceasta era de la Domnul ca să zădărnicească cuvintele înțelepților Egiptului, pentru ca Iosif să iasă din închisoare și să devină mare în Egipt.
26 Împăratul a văzut că niciunul dintre înțelepții și vrăjitorii Egiptului nu-i vorbea drept; atunci mânia împăratului s-a aprins și mânia lui s-a aprins în el.
27 Împăratul a poruncit să iasă toți înțelepții și vrăjitorii dinaintea lui și au ieșit cu toții dinaintea împăratului cu rușine și ocară.
28 Și împăratul a poruncit să se trimită o strigăt în tot Egiptul, ca toți vrăjitorii care erau în Egipt să fie uciși și niciunul dintre ei să nu fie lăsat să trăiască.
29 Căpeteniile gărzilor împăratului s-au sculat, fiecare și-a scos sabia și au început să-i lovească pe vrăjitorii și pe înțelepții Egiptului.
30 După aceasta, Merod, mai marele paharnic al împăratului, a venit, s-a închinat înaintea împăratului și a șezut înaintea lui.
31 Și paharnicul a zis împăratului: „Trăiască împăratul veșnic și domnia lui să fie înălțată în țară!”
32 Te-ai mâniat pe robul tău în zilele acelea, acum doi ani, și m-ai pus în pază, și am stat o vreme în pază, eu și mai-marele brutarilor.
33 Și era cu noi un slujitor evreu al căpeteniei gărzii, numit Iosif, căci stăpânul său se mâniase pe el și l-a pus în închisoare, și acolo ne-a slujit.
34 Și după câtva timp, pe când eram în ocnașă, am visat vise într-o noapte, eu și mai-marele brutarilor; fiecare dintre noi a visat după tâlcuirea visului său.
35 Și ne-am dus dimineața și i le-am spus acelui slujitor, iar el ne-a tâlcuit visele noastre, fiecăruia după visul său, le-a tâlcuit corect.
36 Și s-a întâmplat așa cum ne-a tâlcuit el, așa s-a întâmplat; niciunul din cuvintele lui n-a căzut la pământ.
37 Și acum, de aceea, domnul și regele meu, nu ucideți pe poporul Egiptului pentru nimic; iată, sclavul acela este încă închis în casă de către căpetenia gărzii, stăpânul său, în casa închisorii.
38 Dacă împăratul găsește cu cale, să-l cheme să vină înaintea ta și să-ți dea tâlcuirea corectă a visului pe care l-ai visat.
39 Regele a auzit cuvintele mai marelui paharnic și a poruncit ca înțelepții Egiptului să nu fie uciși.
40 Și regele le-a poruncit slujitorilor săi să-l aducă pe Iosif înaintea lui, iar regele le-a zis: „Duceți-vă la el și nu-l înspăimântați, ca nu cumva să fie confuz și să nu știe să vorbească cum trebuie.”
41 Slujitorii împăratului s-au dus la Iosif și l-au scos în grabă din temniță. Slujitorii împăratului l-au bărbierit, și el și-a schimbat hainele de închisoare și s-a înfățișat înaintea împăratului.
42 Regele ședea pe tronul său împărătesc, îmbrăcat într-o haină domnească și încins cu un efod de aur. Aurul curat care era pe el strălucea; rubinul, rubinul și smaraldul, împreună cu toate pietrele prețioase care erau pe capul regelui, orbiu privirea. Și Iosif se mira foarte mult de rege.
43 Tronul pe care ședea împăratul era acoperit cu aur, argint și pietre de onix și avea șaptezeci de trepte.
44 Și era obiceiul lor în toată țara Egiptului, ca fiecare om care venea să vorbească cu împăratul, dacă era un prinț sau cineva demn de respect în ochii împăratului, să se suie pe tronul împăratului până la a treizeci și una treaptă, iar împăratul se cobora până la a treizeci și șasea treaptă și să vorbească cu el.
45 Dacă era unul dintre oamenii de rând, urca pe a treia treaptă, iar regele cobora pe a patra și îi vorbea, iar obiceiul lor era, în plus, ca orice om care înțelegea să vorbească în toate cele șaptezeci de limbi, urca cele șaptezeci de trepte și se înălța și vorbea până ajungea la rege.
46 Și oricine nu putea să termine cei șaptezeci de ani, se suia tot atâtea trepte câte limbi știa să vorbească.
47 Și era obiceiul în acele vremuri în Egipt să nu domnească peste ei nimeni care să nu fi priceput să vorbească în cele șaptezeci de limbi.
48 Și când Iosif a venit înaintea regelui, s-a închinat până la pământ înaintea regelui și s-a urcat pe a treia treaptă, iar regele s-a așezat pe a patra treaptă și a vorbit cu Iosif.
49 Și împăratul i-a zis lui Iosif: „Am visat un vis și nu este niciun tâlcuitor care să-l tâlcuiască cum se cuvine; și am poruncit astăzi ca toți vrăjitorii și înțelepții Egiptului să vină înaintea mea și le-am povestit visele mele, dar nimeni nu mi le-a tâlcuit cum se cuvine.”
50 Și după aceea am auzit astăzi despre tine că ești un om înțelept și că poți tâlcui corect orice vis pe care îl auzi.
51 Iosif i-a răspuns lui Faraon, zicând: „Să povestească Faraon visele pe care le-a visat; cu siguranță, tâlcuirile aparțin lui Dumnezeu.” Și Faraon i-a spus lui Iosif visele sale, visul vacilor și visul spicelor de grâu, și regele a încetat să vorbească.
52 Și Iosif a fost atunci îmbrăcat cu duhul lui Dumnezeu înaintea regelui și știa toate lucrurile care aveau să i se întâmple regelui din ziua aceea înainte și știa interpretarea corectă a visului regelui și a vorbit înaintea regelui.
53 Iosif a căpătat favoare înaintea împăratului; împăratul și-a plecat urechile și inima și a ascultat toate cuvintele lui Iosif. Și Iosif a zis împăratului: „Nu crede că sunt două vise, căci este un singur vis; căci ceea ce Dumnezeu a ales să facă în toată țara i-a arătat împăratului în visul său. Și iată interpretarea corectă a visului tău:

54 Cele șapte vaci bune și spice de grâu înseamnă șapte ani, iar cele șapte vaci rele și spice de grâu înseamnă tot șapte ani; este un singur vis.
55 Iată, în cei șapte ani care vin, va fi o mare belșug în toată țara; și după aceea vor urma șapte ani de foamete, o foamete foarte cumplită; și toată belșugul va fi uitat din țară, și foametea va mistui locuitorii țării.
56 Regele a visat un vis și, prin urmare, visul i-a fost repetat faraonului, deoarece lucrul este hotărât de Dumnezeu și Dumnezeu îl va aduce la îndeplinire în curând.
57 Acum, de aceea, îți voi da sfat și îți voi izbăvi sufletul tău și sufletele locuitorilor țării de nenorocirea foametei. Caută în tot regatul tău un om foarte priceput și înțelept, care cunoaște toate treburile guvernării și pune-l să supravegheze țara Egiptului.
58 Omul pe care-l vei pune peste Egipt să pună sub el dregători care să strângă toate hrana anilor buni care vor veni; ei să strângă grâu și să-l pună în hamurile tale.
59 Și să păstreze hrana aceea pentru cei șapte ani de foamete, ca să se găsească pentru tine, pentru poporul tău și pentru toată țara ta și ca tu și țara ta să nu fiți nimiciți de foamete.
60 Toți locuitorii țării să fie porunciți să strângă fiecare roadele câmpului său, tot felul de hrană, în timpul celor șapte ani buni și să o pună în cămarele lor, ca să li se găsească în zilele de foamete și să trăiască din ea.
61 Aceasta este interpretarea corectă a visului tău și acesta este sfatul dat pentru a-ți salva sufletul și sufletele tuturor supușilor tăi.
62 Și împăratul a răspuns și i-a zis lui Iosif: „Cine spune și cine știe că cuvintele tale sunt corecte?” Și i-a zis împăratului: „Acesta va fi un semn pentru tine cu privire la toate cuvintele mele, că sunt adevărate și că sfatul meu este bun pentru tine.”
63 Iată, soția ta șade astăzi pe scaunul nașterii și îți va naște un fiu și te vei bucura împreună cu el; când copilul tău va ieși din pântecele mamei sale, fiul tău întâi născut, care s-a născut acum doi ani, va muri și te vei mângâia în copilul care ți se va naște astăzi.
64 Și Iosif a terminat de spus aceste cuvinte regelui și s-a închinat regelui și a ieșit. Și când Iosif a ieșit din prezența regelui, semnele pe care Iosif i le spusese regelui s-au împlinit în ziua aceea.
65 Și regina a născut un fiu în ziua aceea, iar regele a auzit veștile bune despre fiul său și s-a bucurat, iar când reporterul a plecat din prezența regelui, slujitorii regelui l-au găsit pe primul fiu născut al regelui căzut mort la pământ.
66 Și au fost mari tânguiri și zarvă în casa împăratului, și împăratul le-a auzit și a zis: „Ce este zarva și zarva aceasta pe care le-am auzit în casă?” Și i-au spus împăratului că fiul său întâi născut a murit; atunci împăratul a știut că toate cuvintele pe care le spusese Iosif erau adevărate și împăratul a fost mângâiat pentru fiul său prin copilul care i se născuse în ziua aceea, așa cum spusese Iosif.

CAPITOLUL 49

1 După aceste lucruri, împăratul a trimis și a adunat pe toți dregătorii și slujitorii săi, pe toți domnitorii și nobilii împăratului și toți s-au întors înaintea împăratului.
2 Și regele le-a zis: „Iată, ați văzut și ați auzit toate cuvintele acestui evreu și toate semnele pe care le-a vestit că se vor împlini, și niciunul din cuvintele lui n-a căzut la pământ.”
3 Știi că a dat o interpretare corectă visului și că acesta se va împlini cu siguranță; acum, sfătuiește-te și vezi ce vei face și cum va fi țara scăpată de foamete.
4 Caută acum și vezi dacă se poate găsi unul asemenea, a cărui inimă să fie înțelepciune și pricepere, și pe el îl voi pune peste țară.
5 Căci ai auzit ce a sfătuit evreul acesta ca să scape țara de foamete, și știu că țara nu va fi scăpată de foamete decât cu sfatul evreului, al celui care m-a sfătuit.
6 Și toți au răspuns împăratului și au zis: „Sfatul pe care l-a dat evreul în această privință este bun; acum, dar, domnul și împăratul nostru, iată că toată țara este în mâna ta; fă ce ți se pare bine.”
7 Pe acela pe care îl vei alege și pe care, în înțelepciunea ta, îl vei ști că este înțelept și capabil să stăpânească țara prin înțelepciunea lui, pe acela îl va pune împăratul să fie sub el peste țară.
8 Și împăratul a zis tuturor dregătorilor: „Am crezut că, fiindcă Dumnezeu i-a făcut cunoscut evreului tot ce a spus, nu este nimeni atât de priceput și înțelept în toată țara ca el; dacă vă place, îl voi pune peste țară, căci el va mântui țara prin înțelepciunea lui.”
9 Și toți dregătorii au răspuns împăratului și au zis: „Însă este scris în legile Egiptului, și nu trebuie încălcat, că nimeni nu va domni peste Egipt și nu va fi al doilea după împărat, ci doar cineva care cunoaște toate limbile fiilor oamenilor.”
10 Acum, de aceea, domnul și regele nostru, iată, acest evreu nu poate vorbi decât limba ebraică și cum poate fi el al doilea peste noi, sub guvernare, un om care nici măcar nu cunoaște limba noastră?
11 Acum, te rugăm, trimite după el și lasă-l să vină înaintea ta, pune-l la încercare în toate lucrurile și fă cum vei crede de cuviință.
12 Regele a zis: „Mâine se va face, și cuvântul pe care l-ai spus este bun.” Și toți dregătorii s-au întors în ziua aceea înaintea regelui.
13 Și în noaptea aceea, Domnul a trimis unul dintre îngerii Săi slujitori și a venit în țara Egiptului la Iosif, și îngerul Domnului a stat deasupra lui Iosif, și iată că Iosif zăcea în pat noaptea în casa stăpânului său, în temniță, căci stăpânul său îl băgase înapoi în temniță din cauza soției sale.
14 Și îngerul l-a trezit din somn, iar Iosif s-a ridicat și a stat în picioare pe picioarele lui, și iată că îngerul Domnului stătea în fața lui; și îngerul Domnului a vorbit cu Iosif și l-a învățat toate limbile oamenilor în noaptea aceea și i-a pus numele Iosif.
15 Îngerul Domnului s-a îndepărtat de el, iar Iosif s-a întors și s-a culcat în patul său. Iosif a fost uimit de vedenia pe care o avusese.
16 Și s-a întâmplat dimineața că regele a trimis după toți ofițerii și slujitorii săi și toți au venit și au șezut înaintea regelui, iar regele a poruncit să fie adus Iosif, iar slujitorii regelui s-au dus și l-au adus pe Iosif înaintea lui Faraon.

17 Și regele a ieșit și s-a urcat pe treptele tronului, iar Iosif i-a vorbit regelui în toate limbile, iar Iosif s-a dus la el și i-a vorbit regelui până când a ajuns înaintea regelui pe a șaptezeci-a treaptă și s-a așezat înaintea regelui.
18 Regele s-a bucurat foarte mult pentru Iosif, și toți slujitorii regelui s-au bucurat foarte mult împreună cu regele când au auzit toate cuvintele lui Iosif.
19. Împăratul și dregătorii au găsit lucrul potrivit să-l pună pe Iosif al doilea după împărat peste toată țara Egiptului. Și împăratul i-a zis lui Iosif:
20 Tu mi-ai dat sfatul să pun peste țara Egiptului un om înțelept, ca prin înțelepciunea lui să izbăvească țara de foamete. Acum, fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscute toate aceste lucruri și toate cuvintele pe care le-ai rostit, nu este în toată țara un om priceput și înțelept ca tine.
21 Și numele tău nu se va mai numi Iosif, ci Țafnat-Paneah va fi numele tău; vei fi al doilea după mine și după cuvântul tău se vor face toate treburile domniei mele și poporul meu va ieși și va intra la cuvântul tău.
22 De sub mâna ta își vor primi slujitorii și dregătorii mei plata, care li se dă lunar, și tot poporul țării se va închina înaintea ta; numai pe tronul meu voi fi mai mare decât tine.
23 Și regele și-a scos inelul din mână și l-a pus în mâna lui Iosif, apoi regele l-a îmbrăcat pe Iosif într-o haină domnească și i-a pus o coroană de aur pe cap și i-a pus un lanț de aur la gât.
24. Împăratul a poruncit slujitorilor săi și l-au pus să călărească în al doilea car al împăratului, care mergea în fața carului împăratului. L-a pus să călărească pe un cal mare și puternic dintre caii împăratului și l-a dus prin străzile țării Egiptului.
25 Și regele a poruncit ca toți cei ce cântau din tamburine, harpe și alte instrumente muzicale să iasă cu Iosif; o mie de tamburine, o mie de mecolot și o mie de nebalimi au mers după el.
26 Și cinci mii de bărbați, cu săbii scoase strălucind în mâini, și mergeau mărșăluind și jucându-se înaintea lui Iosif, și douăzeci de mii dintre oamenii mai mari ai regelui, încinguți cu cingători de piele acoperite cu aur, mărșăluiau la dreapta lui Iosif, și douăzeci de mii la stânga lui, și toate femeile și domnișoarele mergeau pe acoperișuri sau stăteau pe străzi jucându-se și bucurându-se de Iosif și priveau la înfățișarea lui Iosif și la frumusețea lui.
27 Poporul împăratului mergea înaintea lui și în urma lui, parfumând drumul cu tămâie, cu cassia și cu tot felul de parfumuri fine și presărând smirnă și aloe de-a lungul drumului. Douăzeci de oameni au strigat aceste cuvinte înaintea lui în toată țara cu glas tare:
28 Vedeți pe omul acesta pe care regele l-a ales să-i fie secund? Toate treburile guvernării vor fi conduse de el, iar cine îi încalcă poruncile sau nu se închină până la pământ înaintea lui va muri, pentru că s-a răzvrătit împotriva regelui și a secundului său.
29 Și când vestitorii au încetat să mai strige, tot poporul Egiptului s-a închinat până la pământ înaintea lui Iosif și a zis: „Trăiască regele și trăiască și al doilea lui!” Și toți locuitorii Egiptului s-au închinat pe drum și, când vestitorii s-au apropiat de ei, s-au închinat și s-au bucurat cu tot felul de tamburine, cu mehol și nebal înaintea lui Iosif.
30 Iosif, călare pe calul său, și-a ridicat ochii spre cer și a strigat: „El ridică pe sărac din țărână, El ridică pe nevoiaș din gunoi! Doamne al oștirilor, fericit este omul care se încrede în Tine!”
31 Iosif a străbătut țara Egiptului împreună cu slujitorii și dregătorii faraonului și i-au arătat toată țara Egiptului și toate comorile împăratului.
32 Și Iosif s-a întors și s-a prezentat în ziua aceea înaintea lui Faraon, iar regele i-a dat lui Iosif o moșie în țara Egiptului, o moșie de ogoare și vii; regele i-a dat lui Iosif trei mii de talanți de argint și o mie de talanți de aur, pietre de onix și bedelium și multe daruri.
33 Și a doua zi, regele a poruncit tuturor locuitorilor Egiptului să aducă lui Iosif ofrande și daruri, și ca oricine va încălca porunca regelui să moară; și au făcut un loc înalt în piața cetății și au întins acolo haine, și oricine aducea ceva lui Iosif îl punea în locul înalt.
34 Și toți locuitorii Egiptului au aruncat câte ceva pe înălțime, unul un cercel de aur, iar celălalt inele și cercei, și diverse vase de aur și de argint, și pietre de onix și bedelium a turnat pe înălțime; fiecare a dat câte ceva din ce avea.
35 Iosif a luat toate acestea și le-a pus în vistieriile sale, iar toți dregătorii și nobilii regelui l-au înălțat pe Iosif și i-au dat multe daruri, văzând că regele îl alesese să fie secundul său.
36 Regele a trimis la Potifera, fiul lui Ahiram, preotul din On, și a luat-o pe fiica lui cea mică, Osnat, și a dat-o lui Iosif de soție.
37 Tânăra era foarte frumoasă, fecioară, pe care niciun om n-o cunoscuse; și Iosif a luat-o de nevastă; și împăratul a zis lui Iosif: „Eu sunt Faraonul și afară de tine nimeni nu va îndrăzni să ridice mâna sau piciorul ca să cârmuiască poporul Meu în toată țara Egiptului.”
38 Iosif era de treizeci de ani când s-a înfățișat înaintea lui Faraon; apoi Iosif a ieșit dinaintea împăratului și a devenit al doilea împăratului în Egipt.
39 Regele i-a dat lui Iosif o sută de slujitori ca să-l slujească în casa lui, iar Iosif a trimis și el și a cumpărat mulți slujitori, iar aceștia au rămas în casa lui Iosif.
40 Iosif și-a construit apoi o casă foarte magnifică, asemenea caselor regilor, înaintea curții palatului regelui, și a făcut în casă un templu mare, foarte elegant la înfățișare și potrivit pentru reședința sa; trei ani i-a luat Iosif să-și construiască casa.
41 Și Iosif și-a făcut un tron foarte elegant, din aur și argint din belșug și l-a acoperit cu pietre de onix și bedelium și a făcut pe el chipul întregii țări a Egiptului și chipul râului Egiptului care udă toată țara Egiptului; și Iosif a șezut în siguranță pe tronul său în casa sa și Domnul a sporit înțelepciunea lui Iosif.
42 Toți locuitorii Egiptului, slujitorii lui Faraon și domnitorii lui îl iubeau foarte mult pe Iosif, căci lucrul acesta era de la Domnul pentru Iosif.
43 Iosif avea o armată care purta război, ieșind în oștiri și trupe în număr de patruzeci de mii șase sute de oameni, capabili să poarte arme ca să-i ajute pe rege și pe Iosif împotriva dușmanului, pe lângă dregătorii regelui și slujitorii lui și locuitorii Egiptului fără număr.
44 Și Iosif le-a dat oamenilor săi viteji și întregii oștiri a lui scuturi și sulițe, șepci și haine de zale și pietre pentru praștie.

CAPITOLUL 50

1 Pe vremea aceea, fiii lui Tarsis au pornit împotriva fiilor lui Ismael și au făcut război cu ei; iar fiii lui Tarsis i-au jefuit pe Ismaeliți mult timp.
2 Și copiii lui Ismael erau puțini la număr în zilele acelea și nu au putut să-i învingă pe copiii din Tarsis și erau aspru asupriți.
3 Bătrânii ismaeliților au trimis o mărturie împăratului Egiptului, spunând: „Trimite, te rog, slujitorilor tăi căpetenii și oștiri ca să ne ajute să luptăm împotriva copiilor lui Tarsis, căci suntem în stare de epuizare de mult timp.”
4 Și Faraon l-a trimis pe Iosif cu oamenii viteji și oștirea care erau cu el, precum și cu oamenii lui viteji din casa împăratului.
5 Și s-au dus în țara Havila la copiii lui Ismael, ca să-i ajute împotriva copiilor lui Tarsis. Și copiii lui Ismael s-au luptat cu copiii lui Tarsis. Iosif i-a bătut pe Tarsisiți și le-a supus toată țara, și copiii lui Ismael locuiesc acolo până în ziua de azi.
6 Și când țara Tarșișului a fost supusă, toți tarșișiții au fugit și au ajuns la granița fraților lor, copiii lui Iavan. Și Iosif cu toți oamenii lui viteji și oștirea lui s-a întors în Egipt, fără să lipsească niciun om dintre ei.
7 La schimbarea anului, în al doilea an al domniei lui Iosif peste Egipt, Domnul a dat mare belșug în toată țara timp de șapte ani, așa cum spusese Iosif, căci Domnul a binecuvântat toate roadele pământului în zilele acelea timp de șapte ani; și au mâncat și s-au săturat foarte mult.
8 Pe vremea aceea, Iosif avea sub domnia lui dregători care adunau toate hrana anilor buni și grămădau grâu an de an și îl puneau în vistieriile lui Iosif.
9 Și oricând adunau mâncarea, Iosif le poruncea să aducă grâul în spice și, de asemenea, să aducă cu el ceva din pământul câmpului, ca să nu se strice.
10 Iosif a făcut așa an de an și a îngrămădit grâu din belșug ca nisipul mării, căci rezervele lui erau imense și nu puteau fi numărate din cauza abundenței.
11 Și toți locuitorii Egiptului au adunat tot felul de hrană în rezervele lor, din belșug, în timpul celor șapte ani buni, dar n-au făcut cu el cum a făcut Iosif.
12 Toată hrana pe care o adunaseră Iosif și egiptenii în cei șapte ani de belșug a fost adusă în provizii pentru cei șapte ani de foamete, pentru întreținerea întregii țări.
13 Locuitorii Egiptului și-au umplut fiecare găzduitorul și ascunzătoarea cu grâu, ca să le fie de folos în timpul foametei.
14 Iosif a așezat toate proviziile pe care le adunase în toate cetățile Egiptului, a închis toate proviziile și a pus străjeri peste ele.
15 Osnat, fiica lui Potifera, soția lui Iosif, i-a născut doi fii: pe Manase și pe Efraim. Iosif era în vârstă de treizeci și patru de ani când i-a născut.
16 Băieții au crescut și au umblat pe căile lui și în învățăturile lui; nu s-au abătut nici la dreapta, nici la stânga de la calea pe care i-o învățase tatăl lor.
17 Domnul a fost cu băieții; și au crescut și au dobândit pricepere și pricepere în toată înțelepciunea și în toate treburile guvernării. Și toți dregătorii împăratului și oamenii lui mai mari dintre locuitorii Egiptului i-au înălțat pe băieți și au fost crescuți printre copiii împăratului.
18 Și cei șapte ani de belșug care fuseseră în toată țara s-au sfârșit, și au venit după ei șapte ani de foamete, așa cum spusese Iosif, și foametea era în toată țara.
19 Și tot poporul Egiptului a văzut că foametea începuse în țara Egiptului și toți locuitorii Egiptului și-au deschis rezervele de grâu, căci foametea îi copleșea.
20 Și au găsit toată mâncarea care era în rezervele lor plină de viermi și nepotrivită pentru mâncare; foametea s-a răspândit în toată țara. Și toți locuitorii Egiptului au venit și au strigat înaintea lui Faraon, căci foametea era grea asupra lor.
21 Și au zis lui Faraon: „Dă pâine robilor tăi și pentru ce să murim de foame sub ochii tăi, noi și copiii noștri?”
22 Și Faraon le-a răspuns, zicând: „De ce strigați către mine? N-a poruncit Iosif să se strângă grâu în cei șapte ani de belșug, pentru anii de foamete? Și de ce n-ați ascultat glasul lui?”
23 Poporul Egiptului a răspuns împăratului, zicând: „Viu este sufletul tău, domnul nostru, că slujitorii tăi au făcut tot ce a poruncit Iosif; căci slujitorii tăi au adunat tot ce au roadele câmpurilor lor în cei șapte ani de belșug și l-au pus în rezerve până în ziua de azi.”
24 Și când foametea a bătut slujitorii tăi, am deschis magaziile noastre și iată că toate produsele noastre erau pline de viermi și nu erau bune pentru mâncare.
25 Și când a auzit regele tot ce se întâmplase cu locuitorii Egiptului, regele s-a înspăimântat foarte mult din cauza foametei și s-a îngrozit foarte tare; și regele a răspuns poporului Egiptului, zicând: „Întrucât toate acestea vi s-au întâmplat, duceți-vă la Iosif, faceți tot ce vă va spune și nu călcați poruncile lui.”
26 Tot poporul Egiptului a ieșit și a venit la Iosif și i-a zis: „Dă-ne hrană și pentru ce să murim de foame înaintea ta? Căci am adunat roadele noastre timp de șapte ani, așa cum ne-ai poruncit, și le-am pus la păstrare; și iată ni s-a întâmplat.”
27 Și când a auzit Iosif toate cuvintele poporului Egiptului și ce li se întâmplase, Iosif a deschis toate rezervele sale de produse și le-a vândut poporului Egiptului.
28 Foametea se întindea peste tot în țară și era în toate țările, dar în țara Egiptului se găseau produse de vânzare.
29 Și toți locuitorii Egiptului au venit la Iosif să cumpere grâu, căci foametea îi copleșise și tot grâul lor fusese stricat, iar Iosif îl vindea în fiecare zi tuturor locuitorilor Egiptului.
30 Toți locuitorii țării Canaanului, filistenii, cei de dincolo de Iordan, fiii răsăritului și toate cetățile țărilor de departe și de aproape au auzit că este grâu în Egipt și au venit cu toții în Egipt să cumpere grâu, căci foametea îi copleșea.
31 Iosif a deschis hambarele de grâu și a pus ofițeri peste ele, care stăteau în fiecare zi și vindeau tuturor celor care veneau.
32 Iosif știa că și frații lui vor veni în Egipt să cumpere grâu, căci foametea era în toată țara. Și Iosif a poruncit întregului său popor să vestească lucrul acesta în toată țara Egiptului, zicând:
33 Este voia împăratului, a secundului său și a mai-marilor lor, ca oricine vrea să cumpere grâu în Egipt să nu-și trimită slujitorii în Egipt ca să cumpere; ci fiii săi, precum și orice egiptean sau canaanit care va veni din oricare

dintre depozitele de grâu din Egipt și se va duce să-l vândă în toată țara, acela va muri, căci nimeni nu va cumpăra decât pentru întreținerea casei sale.
34 Și oricine conduce două sau trei animale va muri, căci fiecare om va conduce doar propriul său animal.
35 Iosif a pus santinele la porțile Egiptului și le-a poruncit, spunând: „Oricine vine să cumpere grâu, să nu intre până când nu se scrie numele lui și numele tatălui său și numele tatălui tatălui său; și orice este scris ziua, trimiteți-mi numele lor seara, ca să le pot afla numele.”
36 Iosif a pus dregători în toată țara Egiptului și le-a poruncit să facă toate aceste lucruri.
37 Și Iosif a făcut toate aceste lucruri și a stabilit aceste legi, ca să știe când vor veni frații lui în Egipt să cumpere grâu; și poporul lui Iosif a făcut ca acest lucru să fie vestit zilnic în Egipt, conform acestor cuvinte și legi pe care le poruncise Iosif.
38 Toți locuitorii țării de la răsărit și de la apus și din tot pământul au auzit de legile și poruncile pe care le pusese Iosif în Egipt. Locuitorii din marginile pământului au venit și au cumpărat grâu în Egipt zi de zi, apoi au plecat.
39 Toți dregătorii Egiptului au făcut așa cum le poruncise Iosif; și toți cei ce veneau în Egipt să cumpere grâu, portarii le notau numele și numele părinților lor și le aduceau în fiecare zi seara înaintea lui Iosif.

CAPITOLUL 51

1 După aceea, Iacov a auzit că era grâu în Egipt și a chemat pe fiii săi să meargă în Egipt să cumpere grâu, căci și asupra lor se abată foametea. Și a chemat pe fiii săi, zicând:
2 Iată, am auzit că este grâu în Egipt și toate popoarele pământului merg acolo să cumpere. Acum, de ce vă veți arăta sătui în fața întregului pământ? Coborâți-vă și voi în Egipt și cumpărați-ne puțin grâu, printre cei care vin acolo, ca să nu murim.
3 Fiii lui Iacov au ascultat de glasul tatălui lor și s-au sculat să se coboare în Egipt ca să cumpere grâu, printre ceilalți care veniseră acolo.
4 Și tatăl lor, Iacov, le-a poruncit astfel: „Când veți intra în cetate, să nu intrați împreună pe o singură poartă, din cauza locuitorilor țării.”
5 Și fiii lui Iacov au plecat și s-au dus în Egipt, și fiii lui Iacov au făcut tot ce le poruncise tatăl lor, și Iacov nu l-a trimis pe Beniamin, căci a zis: „Ca să nu i se întâmple o nenorocire pe drum ca fratele său”; și zece dintre fiii lui Iacov au plecat.
6 Și în timp ce fiii lui Iacov mergeau pe drum, s-au pocăit de ceea ce i-au făcut lui Iosif și au vorbit unul cu altul, zicând: „Știm că fratele nostru Iosif s-a dus în Egipt și acum îl vom căuta oriunde vom merge și, dacă îl vom găsi, îl vom lua de la stăpânul său pentru o răscumpărare, iar dacă nu, îl vom găsi cu forța și vom muri pentru el.
7 Și fiii lui Iacov au fost de acord cu acest lucru și s-au întărit din cauza lui Iosif, ca să-l scape din mâna stăpânului său, și fiii lui Iacov s-au dus în Egipt; și când s-au apropiat de Egipt, s-au despărțit unii de alții și au intrat prin zece porți ale Egiptului, iar portarii le-au scris numele în ziua aceea și i-au adus la Iosif seara.
8 Iosif a citit numele din mâna portarilor cetății și a aflat că frații lui intraseră pe cele zece porți ale cetății. Și Iosif a poruncit atunci să se vestească în toată țara Egiptului, zicând:
9 Ieșiți, toți paznicii magazinelor, închideți toate depozitele de cereale și lăsați doar una deschisă, pentru ca cei care vin să poată cumpăra de acolo.
10 Și toți dregătorii lui Iosif au făcut așa în vremea aceea și au închis toate proviziile și au lăsat deschisă doar una.
11 Și Iosif a dat numele scrise ale fraților săi celui care era pus peste hrană și i-a zis: „Oricine va veni la tine să cumpere grâu, întreabă-i numele și când vor veni înaintea ta oameni cu aceste nume, ia-i și trimite-i.” Și așa au făcut.
12 Când au ajuns fiii lui Iacov în cetate, s-au adunat în cetate ca să-l caute pe Iosif înainte să-și cumpere grâu.
13 Și s-au dus la zidurile prostituatelor și l-au căutat pe Iosif în zidurile prostituatelor timp de trei zile, căci credeau că Iosif va veni în zidurile prostituatelor, căci Iosif era foarte frumos și la față. Și fiii lui Iacov l-au căutat pe Iosif timp de trei zile și nu l-au putut găsi.
14 Omul care era peste magazinul deschis a căutat numele pe care i le dăduse Iosif, dar nu le-a găsit.
15 Și a trimis la Iosif, spunând: „Au trecut aceste trei zile și acei oameni ale căror nume mi le-ai dat nu s-au mai întors; și Iosif a trimis niște slujitori să caute pe oamenii aceia în tot Egiptul și să-i aducă înaintea lui Iosif.
16 Și slujitorii lui Iosif s-au dus și au venit în Egipt și nu i-au mai găsit; au mers în Gosen și nu i-au mai găsit; apoi s-au dus în cetatea Ramses și nu i-au mai găsit.
17 Și Iosif a trimis șaisprezece slujitori să-și caute frații; și s-au dus și s-au răspândit în cele patru colțuri ale cetății. Patru dintre slujitori au intrat în casa desfrânatelor și i-au găsit acolo pe cei zece bărbați căutându-și fratele.
18 Și acei patru bărbați i-au luat și i-au adus înaintea lui și s-au închinat înaintea lui până la pământ, iar Iosif ședea pe tronul său în templul său, îmbrăcat în haine domnești, iar pe capul său era o coroană mare de aur, iar toți oamenii puternici ședeau în jurul lui.
19 Fiii lui Iacov l-au văzut pe Iosif, iar înfățișarea, frumusețea și demnitatea feței lui li s-au părut minunate și s-au închinat din nou până la pământ înaintea lui.
20 Și Iosif și-a văzut frații și i-a recunoscut, dar ei nu l-au recunoscut, căci Iosif era foarte mare în ochii lor, de aceea nu l-au cunoscut.
21 Și Iosif le-a zis: „De unde veniți?” Și toți au răspuns și au zis: „Robii tăi au venit din țara Canaanului să cumpere grâu, căci foametea este în toată țara; și robii tăi au auzit că este grâu în Egipt și au venit printre ceilalți locuitori să cumpere grâu pentru întreținerea lor.”
22 Iosif le-a răspuns: „Dacă ați venit să cumpărați, așa cum spuneți, de ce ați intrat prin cele zece porți ale cetății? Numai că ați venit să spionați țara.”
23 Și toți împreună i-au răspuns lui Iosif și au zis: „Nu este așa, domnul nostru; avem dreptate; slujitorii tăi nu sunt spioni, ci am venit să cumpărăm grâu, căci slujitorii tăi sunt toți frați, fiii aceluiași om în țara Canaanului. Și tatăl nostru ne-a poruncit, zicând: „Când veți intra în cetate, să nu intrați împreună pe o singură poartă, din cauza locuitorilor țării.”
24 Iosif le-a răspuns din nou și a zis: „Acesta este lucrul pe care vi l-am spus: ați venit să iscodiți țara; de aceea ați intrat cu toții prin zece porți ale cetății; ați venit să vedeți zonele goale ale țării.”

25 Oricine vine să cumpere grâu pleacă în drumul lui. Voi sunteți deja trei zile în țară și ce faceți voi în mijlocul zidurilor prostituatelor, în care sunteți de trei zile? Cu siguranță, spionii fac astfel de lucruri.
26 Și i-au zis lui Iosif: „Departe de domnul nostru să vorbească așa, căci suntem doisprezece frați, fiii tatălui nostru Iacov, în țara Canaanului, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam, evreul, și iată, cel mai mic este astăzi cu tatăl nostru în țara Canaanului, și unul nu mai este, căci a fost pierdut dintre noi și ne-am gândit că poate ar putea fi în această țara, așa că îl căutăm în toată țara și am venit chiar și la casele prostituatelor să-l căutăm acolo.”
27 Iosif le-a zis: „L-ați căutat voi prin tot pământul? A mai rămas doar Egiptul în care să-l căutați? Și ce ar face fratele vostru în casele desfrânatelor, chiar dacă ar fi în Egipt? N-ați spus voi: «Voi sunteți dintre fiii lui Isaac, fiul lui Avraam?» Și ce ar face fiii lui Iacov în casele desfrânatelor?»”
28 Și i-au zis: „Am auzit că ismaeliții ni l-au furat și ni s-a spus că l-au vândut în Egipt. Și robul tău, fratele nostru, este foarte frumos și la față, așa că am crezut că este în casele prostituatelor. De aceea, robii tăi s-au dus acolo să-l caute și să dea răscumpărare pentru el.”
29 Iosif le-a răspuns și a zis: „Negreșit vorbiți și spuneți minciuni, zicând despre voi înșivă că sunteți fiii lui Avraam; viu este Faraonul, că sunteți spioni și de aceea ați intrat în casele prostituatelor, ca să nu fiți cunoscuți.”
30 Iosif le-a zis: „Acum, dacă îl găsiți și stăpânul lui vă cere un preț mare, i-l veți da?” Ei au zis: „Vi se va da.”
31 Și le-a zis: „Și dacă stăpânul lui nu va fi de acord să se despartă de el pentru un preț mare, ce îi veți face pentru el?” Ei i-au răspuns: „Dacă nu ni-l va da, îl vom omorî și vom lua pe fratele nostru și vom pleca.”
32 Iosif le-a zis: „Asta v-am spus: Sunteți spioni, căci ați venit să ucideți locuitorii țării. Am auzit că doi dintre frații voștri i-au lovit pe toți locuitorii din Sihem, în țara Canaan, din cauza surorii voastre; și acum veniți să faceți la fel în Egipt din cauza fratelui vostru.”
33 Numai prin aceasta voi ști că sunteți oameni deștepți: dacă veți trimite acasă pe cineva dintre voi să-l ia pe fratele vostru cel mai mic de la tatăl vostru și să-l aducă aici la mine; și făcând acest lucru voi ști că sunteți deștepți.
34 Și Iosif a chemat șaptezeci dintre oamenii săi viteji și le-a zis: „Luați acești oameni și duceți-i în temniță.”
35 Și oamenii viteji i-au luat pe cei zece oameni, i-au pus mâna și i-au pus în temniță, și au stat în temniță trei zile.
36 În a treia zi, Iosif i-a scos din temniță și le-a zis: „Faceți aceasta pentru voi înșivă, dacă sunteți oameni cinstiți, ca să trăiți. Unul dintre frații voștri va fi închis în temniță, iar voi vă duceți și aduceți grâul pentru casa voastră în țara Canaanului. Luați-l pe fratele vostru cel mai mic și aduceți-l aici la mine, ca să știu că sunteți oameni cinstiți, când faceți lucrul acesta.”
37 Și Iosif a ieșit de la ei și a intrat în cameră și a plâns mult, căci i s-a stârnit mila pentru ei, și-a spălat fața și s-a întors la ei și l-a luat pe Simeon dintre ei și a poruncit să fie legat, dar Simeon nu a vrut să se lase legat, căci era un om foarte puternic și nu-l puteau lega.
38 Și Iosif i-a chemat pe oamenii săi viteji și șaptezeci de bărbați viteji au venit înaintea lui cu săbii scoase în mâini, iar fiii lui Iacov s-au îngrozit de ei.
39 Și Iosif le-a zis: „Prindeți pe acest om și închideți-l în închisoare până când vor veni frații lui la el; iar oamenii viteji ai lui Iosif s-au grăbit și toți l-au apucat pe Simeon ca să-l lege; iar Simeon a scos un țipăt puternic și îngrozitor, iar strigătul s-a auzit de la distanță.
40 Și toți bărbații viteji ai lui Iosif s-au îngrozit la auzul strigătului, așa că au căzut cu fețele la pământ și s-au înfricoșat foarte tare și au fugit.
41 Toți bărbații care erau cu Iosif au fugit, căci se temeau foarte tare pentru viața lor. Au rămas acolo doar Iosif și Manase, fiul său. Manase, fiul lui Iosif, a văzut puterea lui Simeon și s-a mâniat foarte tare.
42 Manase, fiul lui Iosif, s-a ridicat împotriva lui Simeon, iar Manase l-a lovit zdravăn cu pumnul în ceafă, astfel încât furia lui Simeon s-a potolit.
43 Manase l-a apucat pe Simeon și l-a apucat cu violență, l-a legat și l-a dus în închisoare, iar toți fiii lui Iacov au fost uimiți de fapta tânărului.
44 Și Simeon a zis fraților săi: „Niciunul dintre voi să nu zică că aceasta este lovitura unui egiptean, ci este lovitura casei tatălui meu.”
45 Și după aceasta, Iosif a poruncit să fie chemat cel pus peste cămară, să le umple sacii cu grâu cât puteau căra și să pună înapoi banii fiecăruia în sacul lui și să le dea provizii pentru drum; și așa le-a făcut el.
46 Iosif le-a poruncit, zicând: „Luați seama să nu călcați porunca mea și să aduceți pe fratele vostru, așa cum v-am spus. Când îmi veți aduce pe fratele vostru, atunci voi ști că sunteți oameni deștepți și veți face negoț în țară. Vi-l voi înapoia pe fratele vostru și vă veți întoarce în pace la tatăl vostru.”
47 Și toți au răspuns și au zis: „Vom face cum spune domnul nostru.” Și s-au închinat înaintea lui până la pământ.
48 Și fiecare om și-a încărcat grâul pe măgarul său și au ieșit să meargă în țara Canaanului la tatăl lor; și au ajuns la han, iar Levi și-a întins sacul ca să dea hrană măgarului său, când a văzut și iată că banii lui, cântăriți întreagă, erau încă în sacul său.
49 Omul s-a înfricoșat foarte tare și a zis fraților săi: „Argentul meu mi-a fost înapoiat și iată că este în sacul meu.” Oamenii aceia s-au înfricoșat foarte tare și au zis: „Ce ne-a făcut Dumnezeu?”
50 Și toți au zis: „Unde este bunătatea Domnului față de părinții noștri, față de Avraam, Isaac și Iacov, de ne-a dat Domnul astăzi în mâinile împăratului Egiptului ca să urzească împotriva noastră?”
51 Iuda le-a zis: „Cu siguranță suntem niște păcătoși înaintea Domnului Dumnezeului nostru, pentru că l-am vândut pe fratele nostru, propriul nostru trup; de ce ziceți: «Unde este bunătatea Domnului față de părinții noștri?»”
52 Ruben le-a zis: „Nu v-am spus eu: «Să nu păcătuiți împotriva băiatului?» Și nu m-ați ascultat? Acum Dumnezeu ni-l cere, și cum îndrăzniți să ziceți: «Unde este bunătatea Domnului față de părinții noștri?»”
53 Și au rămas peste noapte în locul acela și s-au sculat dis-de-dimineață și și-au încărcat măgarii cu grâul lor și i-au condus și au pornit și au ajuns la casa tatălui lor în țara Canaanului.
54 Și Iacov și casa lui au ieșit să-și întâmpine fiii, și Iacov a văzut și iată că fratele lor Simeon nu era cu ei, și Iacov

le-a zis fiilor săi: „Unde este fratele vostru Simeon, pe care nu-l văd?” Și fiii lui i-au povestit tot ce li se întâmplase în Egipt.

CAPITOLUL 52

1 Au intrat în casa lor și fiecare și-a deschis sacul și au văzut că acolo era leagănul cu bani al fiecăruia, de care ei și tatăl lor s-au îngrozit foarte tare.
2 Iacov le-a zis: „Ce mi-ați făcut? L-am trimis pe fratele vostru Iosif să vă întrebe cum sunteți, și mi-ați spus: „O fiară sălbatică l-a devorat.”
3 Și Simeon a mers cu voi să cumpere hrană și voi spuneți că regele Egiptului l-a închis și vreți să-l luați pe Beniamin ca să-i provocați și moartea și să-mi coborâți firele albe de păr cu durere în mormânt din cauza lui Beniamin și a fratelui său Iosif.
4 Acum, deci, fiul meu nu va coborî cu voi, căci fratele lui a murit și el a rămas singur; și i s-ar putea întâmpla o nenorocire pe drumul pe care mergeți, cum i s-a întâmplat fratelui său.
5 Ruben a zis tatălui său: „Îmi vei ucide cei doi fii, dacă nu-l voi aduce pe fiul tău și nu-l voi pune înaintea ta.” Și Iacov a zis fiilor săi: „Rămâneți aici și nu vă coborâți în Egipt, căci fiul meu nu se va coborî cu voi în Egipt și nu va muri ca fratele său.”
6 Iuda le-a zis: „Fără să vă apropiați de el până se va termina grâul.” Atunci va zice: „Luați-l pe fratele vostru!”, când va fi în pericol de foamete, viața lui și viața familiei lui.
7 În zilele acelea, foametea era cumplită în toată țara și toți oamenii pământului s-au dus și au venit în Egipt să cumpere hrană, căci foametea era foarte mare printre ei. Și fiii lui Iacov au rămas în Canaan un an și două luni, până când li s-a terminat grâul.
8 Și s-a întâmplat că, după ce li s-a terminat grâul, întreaga familie a lui Iacov era chinuită de foame și toți pruncii fiilor lui Iacov s-au adunat și s-au apropiat de Iacov și l-au înconjurat cu toții și i-au spus: Dă-ne pâine și de ce să pierim cu toții de foame în prezența ta?
9 Iacov a auzit cuvintele copiilor fiului său și a plâns mult și i s-a stârnit mila pentru ei și Iacov i-a chemat pe fiii săi și toți au venit și s-au așezat înaintea lui.
10 Iacov le-a zis: „N-ați văzut cum plâng astăzi copiii voștri după mine, zicând: «Dă-ne pâine!» Și nu avem? Întoarceți-vă dar acum și cumpărați-ne puțină hrană.”
11 Și Iuda a răspuns și i-a zis tatălui său: „Dacă vei trimite pe fratele nostru cu noi, vom coborî și-ți vom cumpăra grâu; iar dacă nu-l vei trimite, atunci nu vom coborî, căci regele Egiptului ne-a poruncit în mod special, zicând: „Să nu-mi vedeți fața dacă fratele vostru nu este cu voi, căci regele Egiptului este un rege puternic și veritabil; și iată, dacă vom merge la el fără fratele nostru, vom fi cu toții omorâți.”
12 Nu știi și n-ai auzit că acest împărat este foarte puternic și înțelept și că nu este nimeni ca el în tot pământul? Iată, am văzut toți împărații pământului și n-am văzut niciunul ca acel împărat, împăratul Egiptului; cu siguranță, printre toți împărații pământului, nu este nimeni mai mare decât Abimelec, împăratul filistenilor; totuși, împăratul Egiptului este mai mare și mai puternic decât el, iar Abimelec nu poate fi comparat decât cu unul dintre slujitorii săi.
13 Tată, tu nu ai văzut palatul Lui și tronul Lui și toți slujitorii Lui stând înaintea Lui; tu nu l-ai văzut pe acel rege pe tronul Lui, în fastul și înfățișarea Lui regală, îmbrăcat în hainele Sale regale, cu o mare coroană de aur pe cap; tu nu ai văzut onoarea și gloria pe care Dumnezeu I le-a dat, căci nu este nimeni asemenea Lui în tot pământul.
14 Tată, tu n-ai văzut înțelepciunea, priceperea și cunoștința pe care Dumnezeu i le-a dat în inima lui și nici n-ai auzit glasul Lui cel dulce când ne-a vorbit.
15 Nu știm, tată, cine i-a făcut cunoscute numele noastre și tot ce ni s-a întâmplat, totuși el a întrebat și de tine, zicând: „Tatăl tău mai trăiește și este bine?”
16 N-ai văzut cum treburile Egiptului sunt hotărâte de el, fără să-l întrebe pe Faraon, stăpânul său; n-ai văzut frica și frica pe care le-a inspirat el tuturor egiptenilor.
17 Și, de asemenea, când ne-am îndepărtat de el, am amenințat că vom face Egiptului ca și celorlalte cetăți ale amoriților și ne-am mâniat foarte tare împotriva tuturor cuvintelor pe care le-a rostit despre noi ca spioni, iar acum, când vom veni din nou înaintea lui, groaza lui ne va cădea pe toți și niciunul dintre noi nu va putea să-i spună nici puțin, nici mare lucru.
18 Acum, dar, tată, trimite, te rog, băiatul cu noi, ca să ne pogorâm și să-ți cumpărăm hrană ca să ne întreținem și să nu murim de foame.” Iacov a zis: „Pentru ce m-ați tratat atât de rău, spunându-i împăratului că aveți un frate? Ce mi-ați făcut?”
19 Iuda i-a zis tatălui său Iacov: „Dă-mi băiatul în grija mea, și ne vom ridica și ne vom coborî în Egipt, vom cumpăra grâu și apoi ne vom întoarce. Și, dacă băiatul nu va fi cu noi, atunci voi purta vina ta pe vecie.”
20 I-ai văzut pe toți pruncii noștri plângând de foame după tine și n-ai putere să-i potoli? Acum, să ți se facă milă de ei și să trimită pe fratele nostru cu noi, ca să mergem.
21 Cum se va arăta bunătatea Domnului față de strămoșii noștri față de tine, când spui că regele Egiptului îți va lua pe fiul tău? Viu este Domnul, că nu-l voi părăsi până nu-l voi aduce și nu-l voi pune înaintea ta. Ci roagă-te pentru noi Domnului, ca El să se poarte cu bunătate față de noi și să ne facă primiți cu bunăvoință înaintea regelui Egiptului și a oamenilor lui; căci, dacă n-am fi zăbovit, cu siguranță ne-am fi întors a doua oară cu fiul tău.
22 Iacov a zis fiilor săi: „Mă încred în Domnul Dumnezeu, ca El să vă izbăvească și să vă dea favoare înaintea regelui Egiptului și înaintea tuturor oamenilor lui.”
23 Scoală-te acum, du-te la omul acela, ia pentru el un dar din ce se poate găsi în țară și adu-l înaintea lui. Dumnezeul Atotputernic să-ți dea îndurare înaintea lui, ca să-i trimită pe Beniamin și pe Simeon, frații voștri, cu voi.
24 Și toți bărbații s-au sculat și l-au luat pe fratele lor Beniamin și au luat în mâinile lor un dar mare din cele mai bune lucruri din țară și au luat și o porție dublă de argint.
25 Iacov le-a poruncit aspru fiilor săi cu privire la Beniamin, zicând: „Luați seama la el în drumul pe care mergeți și nu vă despărțiți de el nici pe drum, nici în Egipt.”
26 Și Iacov s-a ridicat de la fiii săi, și-a întins mâinile și s-a rugat Domnului pentru fiii săi, zicând: „Doamne, Dumnezeul cerului și al pământului, adu-ți aminte de legământul Tău cu tatăl nostru Avraam, adu-Ți aminte de el cu tatăl meu Isaac și poartă-te cu bunătate față de fiii mei și nu-i da în mâinile regelui Egiptului; fă aceasta, te rog,

Dumnezeule, pentru îndurările Tale și mântuiește-i pe toți copiii mei și izbăvește-i de sub puterea egipteană și trimite-le pe cei doi frați ai lor.”
27 Și toate soțiile fiilor lui Iacov și copiii lor și-au ridicat ochii spre cer și au plâns cu toții înaintea Domnului și au strigat către El să-i izbăvească pe părinții lor din mâna regelui Egiptului.
28 Iacov a scris o cronică regelui Egiptului și a dat-o în mâinile lui Iuda și în mâinile fiilor săi, pentru regele Egiptului, zicând:
29 De la robul tău Iacov, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam evreul, prințul lui Dumnezeu, către împăratul cel puternic și înțelept, descoperitorul tainelor, împăratul Egiptului, salut!
30 Să știe domnul meu, împăratul Egiptului, că foametea era cumplită peste noi în țara Canaanului și am trimis pe fiii mei la tine ca să ne cumpere puțină hrană, ca să ne întreținem.
31 Fiii mei m-au înconjurat, iar eu, fiind foarte bătrân, nu pot vedea cu ochii mei, căci ochii mi s-au îngreunat de vârstă și de plânsul zilnic pentru fiul meu, pentru Iosif, care a fost pierdut dinaintea mea. Și le-am poruncit fiilor mei să nu intre pe porțile cetății când vor veni în Egipt, din cauza locuitorilor țării.
32 Și le-am poruncit, de asemenea, să meargă prin Egipt ca să-l caute pe fiul meu, Iosif, poate că l-ar putea găsi acolo, și au făcut așa, și i-ai considerat ca spioni ai țării.
33 N-am auzit noi oare că ai tâlcuit visul lui Faraon și i-ai vorbit adevărul? Cum de nu știi atunci, în înțelepciunea ta, dacă fiii mei sunt sau nu spioni?
34 Acum, deci, domnul și regele meu, iată că l-am trimis pe fiul meu înaintea ta, așa cum ai spus fiilor mei; te rog să-l veghezi până se va întoarce la mine în pace cu frații lui.
35 Căci nu știi tu sau n-ai auzit ce a făcut Dumnezeul nostru lui Faraon când a luat-o pe mama mea, Sara, și ce i-a făcut lui Abimelec, regele filistenilor, din cauza ei, și ce a făcut tatăl nostru Avraam celor nouă regi ai Elamului, cum i-a lovit pe toți cu puțini oameni care erau cu el?
36 Și ce au făcut cei doi fii ai mei, Simeon și Levi, celor opt cetăți ale amoriților, cum le-au distrus din cauza surorii lor, Dina?
37 Și, de asemenea, s-au consolat pentru pierderea fratelui său Iosif, din cauza fratelui lor Beniamin; ce vor face ei atunci pentru el când vor vedea mâna vreunui popor biruind asupra lor, din cauza lui?
38 Nu știi tu, împărate al Egiptului, că puterea lui Dumnezeu este cu noi și că Dumnezeu ne aude pururea rugăciunile și nu ne părăsește în toate zilele?
39 Și când fiii mei mi-au spus despre felul în care te-ai purtat cu ei, nu L-am chemat pe Domnul din cauza ta, căci atunci ai fi pierit împreună cu oamenii tăi înainte ca fiul meu, Beniamin, să vină înaintea ta, dar m-am gândit că, din moment ce Simeon, fiul meu, era în casa ta, poate ai putea fi bun cu el, de aceea nu ți-am făcut acest lucru.
40 Acum, de aceea, iată că fiul meu Beniamin vine la tine cu fiii mei; ia aminte la el și pune-ți ochii asupra lui, și atunci Dumnezeu își va pune ochii asupra ta și asupra întregului tău regat.
41 Ți-am spus tot ce este în inima mea și iată că fiii mei vin la tine împreună cu fratele lor; cercetează fața întregului pământ pentru ei și trimite-i înapoi în pace la frații lor.
42 Și Iacov a dat fiilor săi înregistrarea în grija lui Iuda, ca să o dea regelui Egiptului.

CAPITOLUL 53

1 Fiii lui Iacov s-au sculat, au luat pe Beniamin și toate darurile și s-au dus în Egipt și s-au înfățișat înaintea lui Iosif.
2 Și Iosif l-a văzut pe fratele său Beniamin cu ei și i-a salutat, iar acești oameni au venit la casa lui Iosif.
3 Și Iosif i-a poruncit mai marelui casei sale să le dea fraților săi să mănânce, și el le-a făcut așa.
4 Și pe la amiază a trimis Iosif după bărbații aceia să vină înaintea lui cu Beniamin, iar bărbații au spus administratorului casei lui Iosif despre argintul care fusese înapoiat în sacii lor, iar el le-a zis: „Veți fi bine, nu vă temeți!” Și a adus la ei pe fratele lor Simeon.
5 Și Simeon a zis fraților săi: „Domnul Egiptenilor a fost foarte bun cu mine și nu m-a ținut legat, cum ați văzut cu ochii voștri; căci când ați ieșit din cetate, m-a eliberat și a fost bun cu mine în casa lui.”
6 Iuda l-a luat pe Beniamin de mână și au venit înaintea lui Iosif și s-au închinat până la pământ înaintea lui.
7 Și bărbații au dat darul lui Iosif și toți au șezut înaintea lui, iar Iosif le-a zis: „Sunteți bine, sunteți bine copiii voștri, este bine bătrânul vostru tată?” Și ei au zis: „Este bine.” Și Iuda a luat înregistrările pe care le trimisese Iacov și le-a dat-o lui Iosif.
8 Și Iosif a citit scrisoarea și a cunoscut scrisul tatălui său și a vrut să plângă și a intrat într-o cameră interioară și a plâns mult; și a ieșit afară.
9 Și și-a ridicat ochii și l-a văzut pe fratele său Beniamin și a zis: „Acesta este fratele vostru despre care mi-ați vorbit?” Beniamin s-a apropiat de Iosif, iar Iosif și-a pus mâna pe capul lui și i-a zis: „Dumnezeu să fie îndurător cu tine, fiule!”
10 Și când l-a văzut Iosif pe fratele său, fiul mamei sale, a vrut din nou să plângă și a intrat în cameră și a plâns acolo, și-a spălat fața și a ieșit afară și s-a abținut de la plâns și a zis: „Pregătiți mâncare!”
11 Iosif avea o cupă din care bea, și era de argint, frumos încrustată cu pietre de onix și bedelium, și Iosif a lovit cupa în fața fraților săi în timp ce aceștia ședeau să mănânce cu el.
12 Iosif a zis oamenilor: „Din paharul acesta știu că Ruben, întâiul născut, Simeon, Levi, Iuda, Isahar și Zabulon sunt copii ai aceleiași mame; așezați-vă și mâncați după nașterile voastre.”
13 Și i-a așezat și pe ceilalți după nașterile lor și a zis: „Știu că acest frate al vostru cel mai mic n-are frate și eu, ca și el, n-am frate; de aceea, va ședea la masă cu mine.”
14 Și Beniamin s-a suit înaintea lui Iosif și a șezut pe tron, iar oamenii au privit faptele lui Iosif și au fost uimiți de ele; și oamenii au mâncat și au băut în acel moment cu Iosif, iar el apoi le-a dat daruri, și Iosif i-a dat un dar lui Beniamin, iar Manase și Efraim au văzut faptele tatălui lor și i-au dat și ei daruri, iar Osnat i-a dat un dar, și acestea erau cinci daruri în mâna lui Beniamin.
15 Iosif le-a adus vin să bea, dar ei n-au vrut să bea, ci au zis: „Din ziua în care a pierit Iosif, n-am băut vin și n-am mâncat nimic bun.”

16 Și Iosif le-a jurat și i-a insistat cu tărie și au băut din belșug cu el în ziua aceea, iar Iosif s-a întors ulterior către fratele său Beniamin ca să-i vorbească, iar Beniamin stătea încă pe tron înaintea lui Iosif.
17 Iosif i-a zis: „Ai născut copii?” El a zis: „Robul tău are zece fii, și acestea sunt numele lor: Bela, Becher, Așbal, Ghera, Naaman, Achi, Roș, Mupim, Hupim și Ord; și le-am pus numele fratelui meu, pe care nu l-am văzut.
18 Și le-a poruncit să-i aducă harta stelelor, prin care Iosif știa toate timpurile, iar Iosif i-a zis lui Beniamin: „Am auzit că evreii sunt familiarizați cu toată înțelepciunea; știi tu ceva despre aceasta?”
19 Și Beniamin a zis: „Robul tău cunoaște toată înțelepciunea pe care m-a învățat tatăl meu.” Și Iosif i-a zis lui Beniamin: „Uită-te acum la acest instrument și înțelege unde este în Egipt fratele tău Iosif, despre care ai spus că s-a coborât în Egipt.”
20 Și Beniamin a privit instrumentul acela cu harta stelelor cerului și a fost înțelept și s-a uitat în el ca să știe unde era fratele său, iar Beniamin a împărțit întreaga țară a Egiptului în patru diviziuni și a aflat că cel care ședea pe tronul din fața lui era fratele său Iosif, iar Beniamin s-a uimit foarte mult și, când Iosif a văzut că fratele său Beniamin era atât de uimit, i-a spus lui Beniamin: Ce ai văzut și de ce ești uimit?
21 Și Beniamin i-a zis lui Iosif: „Văd prin aceasta că Iosif, fratele meu, stă aici cu mine pe tron, iar Iosif i-a zis: „Eu sunt Iosif, fratele tău; nu dezvălui acest lucru fraților tăi; iată, te voi trimite cu ei când vor pleca și le voi porunci să fie aduși înapoi în oraș și te voi lua de la ei.”
22 Și dacă își vor îndrăzni viața și vor lupta pentru tine, atunci voi ști că s-au pocăit de ceea ce mi-au făcut și mă voi face cunoscut lor, iar dacă te vor părăsi când te voi lua, atunci vei rămâne cu mine și mă voi certa cu ei, și ei vor pleca și eu nu voi mai fi cunoscut lor.
23 În vremea aceea, Iosif i-a poruncit slujitorului său să le umple sacii cu mâncare, să pună argintul fiecăruia în sacul lui, să pună paharul în sacul lui Beniamin și să le dea provizii pentru drum. Și așa le-au făcut.
24 A doua zi, bărbații s-au sculat dis-de-dimineață, și-au încărcat măgarii cu grâul și au pornit cu Beniamin și s-au dus în țara Canaanului cu fratele lor Beniamin.
25 Nu se îndepărtaseră prea mult de Egipt, când Iosif i-a poruncit mai departe de casa lui, zicând: „Scoală-te, urmărește oamenii aceștia, ca să nu se depărteze prea mult de Egipt și spune-le: «De ce ați furat paharul stăpânului meu?»”
26 Și s-a ridicat slujitorul lui Iosif și a ajuns la ei și le-a spus toate cuvintele lui Iosif; și când au auzit ei acest lucru, s-au mâniat foarte tare și au zis: „Cel la care se va găsi paharul stăpânului vostru va muri, iar noi vom deveni și noi robi.”
27 Și s-au grăbit și fiecare om și-a coborât sacul de pe măgarul său și s-au uitat în sacii lor și paharul a fost găsit în sacul lui Beniamin. Și toți și-au rupt hainele și s-au întors în cetate și l-au lovit pe Beniamin pe drum, lovindu-l neîncetat până când a intrat în cetate și au stat înaintea lui Iosif.
28 Iuda s-a aprins de mânie și a zis: „Omul acesta m-a adus înapoi astăzi doar ca să nimicesc Egiptul.”
29 Și bărbații au ajuns la casa lui Iosif și l-au găsit pe Iosif șezând pe tronul său și toți oamenii puternici stând la dreapta și la stânga lui.
30 Iosif le-a zis: „Ce ați făcut, luându-mi paharul de argint și plecând? Eu știu că ați luat paharul meu ca să știți în ce parte a țării se afla fratele vostru.”
31 Iuda a zis: „Ce vom spune domnului nostru, ce vom vorbi și cum ne vom îndreptăți? Dumnezeu a găsit astăzi nelegiuirea tuturor slujitorilor tăi și de aceea ne face El lucrul acesta astăzi.”
32 Și Iosif s-a ridicat și l-a prins pe Beniamin și l-a luat cu violență dintre frații săi; a venit în casă și a încuiat ușa după ei. Și Iosif a poruncit celui care era pus peste casa lui să le spună: „Așa vorbește regele: «Duceți-vă în pace la tatăl vostru; iată, l-am luat pe omul în mâna căruia s-a găsit paharul meu».

CAPITOLUL 54

1 Iuda, văzând cum se purta Iosif cu ei, s-a apropiat de el, a spart ușa și a venit împreună cu frații săi înaintea lui Iosif.
2 Iuda i-a zis lui Iosif: „Să nu pară rău domnului meu; te rog, aș vrea ca robul tău să-ți spună un cuvânt?” Iosif i-a zis: „Vorbește.”
3 Iuda a vorbit înaintea lui Iosif, iar frații lui stăteau acolo înaintea lor; și Iuda a zis lui Iosif: „Cu siguranță, când am venit la domnul nostru să cumpărăm hrană, ne-ai considerat spioni ai țării și l-am adus pe Beniamin înaintea ta și încă îți bați joc de noi până în ziua de azi.”
4 Acum, să asculte împăratul cuvintele mele și să trimită pe fratele nostru ca să meargă cu noi la tatăl nostru, ca să nu piară sufletul tău astăzi, împreună cu toate sufletele locuitorilor Egiptului.
5 Nu știi tu ce au făcut doi dintre frații mei, Simeon și Levi, cetății Sihem și șapte cetăți ale amoriților, din cauza surorii noastre Dina, și ce ar fi vrut să facă din cauza fratelui lor Beniamin?
6 Și eu, cu puterea mea, care sunt mai mare și mai puternic decât amândoi, vin astăzi asupra ta și a țării tale, dacă nu ești dispus să-l trimiți pe fratele nostru.
7 N-ai auzit oare ce a făcut Dumnezeul nostru, care ne-a ales, lui Faraon, din pricina Sarei, mama noastră, pe care a luat-o de la tatăl nostru? L-a lovit pe el și casa lui cu urgii grele. Și până în ziua de azi, egiptenii spun unii altora această minune? Tot așa îți va face Dumnezeul nostru din pricina lui Beniamin, pe care l-ai luat astăzi de la tatăl său, și din pricina relelor pe care ni le faci astăzi în țara ta. Dumnezeul nostru Își va aduce aminte de legământul Său cu tatăl nostru Avraam și va aduce nenorocirea peste tine, pentru că ai întristat sufletul tatălui nostru astăzi.
8 Acum, de aceea, ascultă cuvintele mele pe care ți le-am spus astăzi și trimite-l pe fratele nostru ca să plece, ca nu cumva tu și poporul țării tale să muriți de sabie, căci nu puteți cu toții să mă învinge.
9 Iosif i-a răspuns lui Iuda, zicând: „De ce ți-ai deschis gura larg și de ce te lauzi cu noi, zicând: «Ai puterea?» Viu este Faraon, că dacă aș porunci tuturor oamenilor mei viteji să lupte împotriva voastră, tu și acești frați ai tăi v-ați scufunda în mocirlă.”
10 Iuda i-a zis lui Iosif: „Cu siguranță, este cuviincios să vă temeți de Mine, tu și poporul tău; viu este Domnul, dacă

îmi voi scoate sabia o dată, n-o voi mai scoate din teacă până când nu voi ucide astăzi tot Egiptul; și voi începe cu tine și voi termina cu Faraon, stăpânul tău.
11 Iosif i-a răspuns și i-a zis: „Cu siguranță, puterea nu este numai a ta; eu sunt mai puternic și mai viteaz decât tine; cu siguranță, dacă îți scoți sabia, ți-o voi pune la gâtul tău și la gâtul tuturor fraților tăi.”
12 Iuda i-a zis: „Cu siguranță, dacă îmi deschid gura astăzi împotriva ta, te-aș înghiți și ai fi nimicit de pe pământ și ai pieri astăzi din împărăția ta.” Iosif a zis: „Cu siguranță, dacă îți deschizi gura, am putere și putere să-ți închid gura cu o piatră până când nu vei mai putea rosti niciun cuvânt; vezi câte pietre sunt înaintea noastră, cu adevărat pot să iau o piatră și să ți-o bag în gură și să-ți rup falcile.”
13 Iuda a zis: „Dumnezeu este martor între noi că n-am vrut până acum să ne luptăm cu tine; dă-ne numai pe fratele nostru și vom pleca de la tine.” Iosif a răspuns și a zis: „Viu este Faraon, că dacă toți împărații Canaanului ar veni cu voi, nu l-ați lua din mâna mea.”
14 Acum, du-te la tatăl tău, iar fratele tău îmi va fi rob, căci a jefuit casa împăratului. Iuda a zis: „Ce te privește pe tine sau pe împărat? Împăratul trimite din casa lui, în toată țara, argint și aur, fie în daruri, fie în cheltuială, și tu tot vorbești despre paharul pe care l-ai pus în sacul fratelui nostru și spui că ți l-a furat?”
15 Să ferească Dumnezeu ca fratele nostru Beniamin sau vreunul din sămânța lui Avraam să facă acest lucru, ca să fure de la tine sau de la oricine altcineva, fie rege, fie prinț sau vreun om.
16 Acum, încetează deci această acuzație, ca să nu audă tot pământul cuvintele tale, zicând: „Împăratul Egiptului s-a certat cu oamenii aceia pentru puțini arginți și i-a acuzat și l-a luat pe fratele lor ca sclav.”
17 Iosif, răspunzând, a zis: „Ia paharul acesta și pleacă de la Mine și lasă-l pe fratele tău rob, căci judecata unui hoț este să fie rob.”
18 Iuda a zis: „De ce nu-ți este rușine de cuvintele tale, părăsind pe fratele nostru și luând paharul tău? Chiar dacă ne dai paharul tău, sau de o mie de ori mai mult, nu-l vom părăsi pe fratele nostru pentru argintul care se află în mâna cuiva, ca să nu murim din cauza lui.”
19 Iosif a răspuns: „De ce l-ai părăsit pe fratele tău și l-ai vândut pentru douăzeci de arginți, preț care este până în ziua de azi? Și de ce nu faci la fel cu acest frate al tău?”
20 Iuda a zis: „Domnul este martor între mine și tine că nu dorim războaiele tale; dă-ne acum pe fratele nostru și vom pleca de la tine fără să ne certăm.”
21 Iosif a răspuns și a zis: „Chiar dacă s-ar aduna toți împărații țării, nu vor putea să-l ia pe fratele vostru din mâna mea; iar Iuda a zis: „Ce vom spune tatălui nostru, când va vedea că fratele nostru nu vine cu noi și se va întrista pentru el?”
22 Iosif a răspuns și a zis: „Iată ce trebuie să-i spui tatălui tău: «Frânghia s-a dus după găleată.»”
23 Iuda a zis: „Tu ești rege și de ce vorbești astfel, dând o judecată neadevărată? Vai de regele care este ca tine!”
24 Iosif a răspuns și a zis: „Nu este nicio judecată mincinoasă în cuvântul pe care l-am rostit din cauza fratelui vostru Iosif, căci l-ați vândut Madianiților pentru douăzeci de arginți și ați negat cu toții acest lucru tatălui vostru și i-ați spus: „O fiară rea l-a devorat, Iosif a fost sfâșiat în bucăți.”
25 Și Iuda a zis: „Iată, focul lui Sem arde în inima mea; acum voi arde cu foc toată țara ta.” Și Iosif a răspuns și a zis: „Cu siguranță, cumnata ta Tamar, care ți-a ucis fiii, a stins focul din Sihem.”
26 Iuda a zis: „Dacă îmi voi smulge măcar un fir de păr din trup, voi umple tot Egiptul cu sângele lui.”
27 Iosif a răspuns și a zis: „Așa este obiceiul tău să faci cum ai făcut cu fratele tău, pe care l-ai vândut: i-ai înmuiat haina în sânge și ai adus-o tatălui tău, ca să zică el că l-a mâncat o fiară rea și iată sângele lui.”
28 Și când a auzit Iuda lucrul acesta, s-a mâniat foarte tare și mânia lui s-a aprins în el. Și în locul acela era înaintea lui o piatră, în greutate de aproape patru sute de sicli. Și mânia lui Iuda s-a aprins și a luat piatra într-o mână și a aruncat-o spre ceruri și a prins-o cu mâna stângă.
29 Și apoi a pus-o sub picioarele sale și s-a așezat pe ea cu toată puterea lui, iar piatra s-a prefăcut în țărână din cauza oștirii lui Iuda.
30 Și Iosif a văzut fapta lui Iuda și s-a înspăimântat foarte tare, dar i-a poruncit fiului său Manase și a făcut și el cu o altă piatră asemenea faptei lui Iuda, iar Iuda a zis fraților săi: „Niciunul dintre voi să nu spună: Omul acesta este egiptean, ci prin faptul că a făcut acest lucru, el este din familia tatălui nostru.”
31 Iosif a zis: „Nu numai vouă vi se dă puterea, căci suntem oameni puternici și de ce să vă lăudați cu noi toți?” Iuda i-a zis lui Iosif: „Trimite, te rog, pe fratele nostru și nu-ți distruge țara în această zi.”
32 Iosif le-a răspuns: „Duceți-vă și spuneți tatălui vostru că l-a mâncat o fiară rea, așa cum ați spus despre fratele vostru Iosif.”
33 Iuda a vorbit fratelui său Neftali și i-a zis: „Grăbește-te, du-te și numără toate străzile Egiptului și vino și spune-mi.” Și Simeon i-a zis: „Să nu te tulbure lucrul acesta; acum, mă voi duce la munte, voi lua o piatră mare de pe munte și o voi zdrobi peste toți cei din Egipt și voi ucide pe toți cei ce sunt în el.”
34 Și Iosif a auzit toate aceste cuvinte pe care frații săi le-au spus înaintea lui și ei nu știau că Iosif le înțelege, căci își imaginau că nu știa să vorbească ebraică.
35 Și Iosif s-a înspăimântat foarte tare de cuvintele fraților săi, ca nu cumva să distrugă Egiptul și i-a poruncit fiului său Manase, zicând: „Du-te acum, grăbește-te și adună la mine pe toți locuitorii Egiptului și pe toți oamenii viteji și să vină acum la mine călare și pe jos și cu tot felul de instrumente muzicale.” Și Manase s-a dus și a făcut așa.
36 Și Neftali a mers așa cum îi poruncise Iuda, căci Neftali era ușor de mânat ca unul dintre cerbii rapizi și mergea pe spice de grâu, dar acestea nu se zdrobeau sub el.
37 Și s-a dus și a numărat toate străzile Egiptului și a găsit că erau doisprezece, și a venit în grabă și a dat de știre lui Iuda, iar Iuda a zis fraților săi: „Grăbiți-vă și puneți fiecare sabia la coapsele lui și vom veni peste Egipt și îi vom lovi pe toți și nu vom lăsa nicio rămășiță.”
38 Iuda a zis: „Iată, voi nimici trei străzi cu puterea mea și fiecare dintre voi va nimici câte o stradă.” Și pe când Iuda vorbea aceste lucruri, iată că locuitorii Egiptului și toți oamenii puternici au venit împotriva lor cu tot felul de instrumente muzicale și cu strigăte puternice.

39 Și numărul lor era de cinci sute de călăreți și zece mii de pedestrași și patru sute de oameni care puteau lupta fără sabie sau suliță, doar cu mâinile și puterea lor.
40 Și toți oamenii puternici au venit cu mare furtună și strigăte și i-au înconjurat cu toții pe fiii lui Iacov și i-au îngrozit, iar pământul s-a cutremurat la sunetul strigătelor lor.
41 Și când fiii lui Iacov au văzut aceste oștiri, s-au temut foarte tare pentru viața lor, iar Iosif a făcut aceasta pentru a-i îngrozi pe fiii lui Iacov și a se liniști.
42 Iuda, văzând pe unii dintre frații săi înspăimântați, le-a zis: „De ce vă temeți, cât timp harul lui Dumnezeu este cu noi?” Iuda, văzând că tot poporul Egiptului îi înconjura, la porunca lui Iosif ca să-i înspăimânte, numai Iosif le-a poruncit, zicând: „Să nu vă atingeți de niciunul dintre ei.”
43 Atunci Iuda s-a grăbit și și-a scos sabia și a scos un țipăt puternic și amar, a lovit cu sabia și a sărit la pământ și a continuat să strige împotriva întregului popor.
44 Și când a făcut lucrul acesta, Domnul a adus groaza peste Iuda și frații lui peste oamenii viteji și peste tot poporul care îi înconjura.
45 Și toți au fugit la auzul strigătelor și s-au îngrozit și au căzut unii peste alții, și mulți dintre ei au murit în timp ce cădeau și au fugit cu toții dinaintea lui Iuda și a fraților lui și dinaintea lui Iosif.
46 Și în timp ce fugeau, Iuda și frații lui i-au urmărit până la casa lui Faraon și au scăpat cu toții, iar Iuda s-a așezat din nou înaintea lui Iosif și a răcnit la el ca un leu și a scos un țipăt mare și cumplit la el.
47 Și țipătul s-a auzit de departe și toți locuitorii din Sucot l-au auzit și tot Egiptul s-a cutremurat la auzul țipătului; și zidurile Egiptului și ale țării Gosen s-au prăbușit de la cutremurul pământului. Și Faraon a căzut și el de pe tronul său la pământ și toate femeile însărcinate din Egipt și din Gosen au pierdut sarcina când au auzit zgomotul cutremurului, căci s-au speriat îngrozitor.
48 Și Faraon a trimis vorbă, spunând: „Ce s-a întâmplat astăzi în țara Egiptului?” Și au venit și i-au spus toate lucrurile, de la început până la sfârșit. Și Faraon s-a înspăimântat și s-a mirat și s-a înfricoșat foarte tare.
49 Și frica lui s-a mărit când a auzit toate aceste lucruri și a trimis la Iosif, spunând: „Mi-ai adus pe evrei ca să nimicești tot Egiptul; ce vei face cu sclavul acela hoț? Trimite-l să plece și să plece cu frații lui, ca să nu pierim din cauza răutății lor, nici noi, nici tu, nici tot Egiptul.”
50 Și dacă nu vrei să faci acest lucru, leapădă de la tine toate lucrurile mele de preț și du-te cu ele în țara lor, dacă îți place, căci astăzi îmi vor distruge toată țara și îmi vor ucide tot poporul; chiar și toate femeile Egiptului au pierdut sarcina din cauza strigătelor lor; vezi ce au făcut doar prin strigătele și vorbitul lor, mai mult, dacă se luptă cu sabia, vor distruge țara; acum, deci, alege ce dorești, fie eu, fie evreii, fie Egiptul, fie țara evreilor.
51 Și au venit și i-au spus lui Iosif toate cuvintele pe care Faraon le spusese despre el, iar Iosif s-a înfricoșat foarte tare de cuvintele Faraonului, iar Iuda și frații lui stăteau încă înaintea lui Iosif indignați și mânioși, și toți fiii lui Iacov au răcnit la Iosif, ca vuietul mării și al valurilor ei.
52 Iosif se temea foarte tare de frații săi și din cauza lui Faraon și căuta un pretext ca să se facă cunoscut fraților săi, ca nu cumva să distrugă tot Egiptul.
53 Și Iosif a dat poruncă fiului său, Manase, iar Manase s-a dus și s-a apropiat de Iuda și și-a pus mâna pe umărul lui, iar mânia lui Iuda s-a potolit.
54 Și Iuda a zis fraților săi: „Niciunul dintre voi să nu spună că aceasta este fapta unui tânăr egiptean, căci aceasta este lucrarea casei tatălui meu.”
55 Și Iosif, văzând și știind că mânia lui Iuda se potolise, s-a apropiat să vorbească lui Iuda în limbaj blând.
56 Și Iosif i-a zis lui Iuda: „Cu siguranță spui adevărul și ți-ai confirmat astăzi afirmațiile despre puterea ta și fie ca Dumnezeul tău, care se bucură de tine, să-ți mărească bunăstarea; dar spune-mi cu adevărat de ce, dintre toți frații tăi, te certi cu mine din cauza băiatului, deoarece niciunul dintre ei nu mi-a spus un cuvânt despre el.”
57 Iuda i-a răspuns lui Iosif, zicând: „Știi cu siguranță că am fost garant pentru băiat la tatăl său, zicând: «Dacă nu i-l voi aduce, voi purta vina lui pe vecie».”
58 De aceea m-am apropiat de tine dintre toți frații mei, căci am văzut că nu voiai să-l lași să plece de la tine; acum, de aceea, fie ca eu să găsesc har în fața ta, ca să-l trimiți să meargă cu noi și iată, eu voi rămâne ca înlocuitor pentru el, ca să-ți slujesc în orice dorești, căci oriunde mă vei trimite, voi merge să-ți slujesc cu mare energie.
59 Trimite-mă acum la un rege puternic care s-a răzvrătit împotriva ta și vei ști ce-i voi face lui și țării lui; chiar dacă va avea cavalerie și infanterie sau un popor foarte puternic, îi voi ucide pe toți și voi aduce capul regelui înaintea ta.
60 Nu știi sau n-ai auzit că tatăl nostru Avraam, împreună cu slujitorul său Eliezer, a lovit pe toți regii Elamului cu oștirile lor într-o singură noapte, fără să lase pe niciunul în viață? Și din ziua aceea, puterea tatălui nostru ne-a fost dată ca moștenire, pentru noi și pentru semințiа noastră, pe vecie.
61 Și Iosif a răspuns și a zis: „Voi spuneți adevărul și minciuna nu este în gura voastră, căci ni s-a spus și nouă că evreii au putere și că Domnul Dumnezeul lor se bucură mult de ei și cine poate atunci să stea înaintea lor?”
62 Totuși, cu această condiție, îl voi trimite pe fratele vostru, dacă îmi veți aduce fratele lui, fiul mamei sale, despre care ați spus că a plecat de la voi în Egipt; și se va întâmpla că, când îmi veți aduce fratele lui, îl voi lua în locul lui, pentru că niciunul dintre voi nu a fost garanție pentru el față de tatăl vostru; iar când va veni la mine, îl voi trimite cu voi pe fratele lui, pentru care ați fost garanție.
63 Iuda s-a aprins de mânie împotriva lui Iosif când a spus lucrul acesta și i-au picurat ochii de mânie. Și a zis fraților săi: „Cum caută omul acesta astăzi pierzarea lui și a întregului Egipt?”
64 Și Simeon i-a răspuns lui Iosif, zicând: „Nu ți-am spus noi de la început că nu știm locul anume în care s-a dus și dacă este mort sau viu și de ce vorbește domnul meu astfel de lucruri?”
65 Iosif, observând chipul lui Iuda, a înțeles că mânia lui a început să se aprindă când i-a vorbit, zicând: „Adu-mi pe celălalt frate al tău în locul acestui frate.”
66 Și Iosif le-a zis fraților săi: „Cu siguranță ați spus că fratele vostru este fie mort, fie pierdut; acum, dacă l-aș chema astăzi și ar veni înaintea voastră, mi l-ați da în locul fratelui său?”

67 Și Iosif a început să vorbească și să strige: „Iosif, Iosif, vino astăzi înaintea mea și arată-te fraților tăi și stai înaintea lor.”
68 Și când Iosif a spus acest lucru înaintea lor, s-au uitat fiecare în direcții diferite ca să vadă de unde va veni Iosif înaintea lor.
69 Iosif a observat toate faptele lor și le-a zis: „De ce vă uitați încoace și încolo? Eu sunt Iosif, pe care l-ați vândut Egiptului; acum, să nu vă întristeze că m-ați vândut, căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca sprijin în timpul foametei.”
70 Frații lui s-au îngrozit de el când au auzit cuvintele lui Iosif, iar Iuda s-a îngrozit foarte tare de el.
71 Și când Beniamin a auzit cuvintele lui Iosif, el era înaintea lor în interiorul casei, iar Beniamin a alergat la Iosif, fratele său, l-a îmbrățișat și i-a căzut la gât, iar ei au plâns.
72 Și când frații lui Iosif au văzut că Beniamin căzuse la gâtul fratelui său și plânsese cu el, s-au aruncat și ei asupra lui Iosif și l-au îmbrățișat și au plâns mult împreună cu Iosif.
73 Și s-a auzit glasul în casa lui Iosif că erau frații lui Iosif, și acest lucru i-a plăcut foarte mult lui Faraon, căci se temea de ei ca nu cumva să distrugă Egiptul.
74 Și Faraon a trimis pe slujitorii săi la Iosif să-l felicite pentru frații săi care veniseră la el și toți căpeteniile oștirilor și trupelor care erau în Egipt au venit să se bucure împreună cu Iosif și tot Egiptul s-a bucurat foarte mult pentru frații lui Iosif.
75 Și Faraon și-a trimis slujitorii la Iosif, spunând: „Spune-le fraților tăi să ia tot ce le aparține și să vină la mine, iar eu îi voi pune în cea mai bună parte a țării Egiptului.” Și așa au făcut.
76 Și Iosif i-a poruncit celui care era pus peste casa lui să aducă fraților săi daruri și haine, iar el le-a adus multe haine, fiind robe regale și multe daruri, iar Iosif le-a împărțit între frații săi.
77 Și le-a dat fiecăruia dintre frații săi câte o haină de schimb de aur și argint și trei sute de monede de argint, iar Iosif a poruncit ca toți să fie îmbrăcați în aceste haine și să fie aduși înaintea lui Faraon.
78 Și Faraon, văzând că toți frații lui Iosif erau oameni viteji și frumoși la înfățișare, s-a bucurat foarte mult.
79 Și au ieșit apoi din fața lui Faraon ca să se ducă în țara Canaanului, la tatăl lor, iar fratele lor Beniamin era cu ei.
80 Și Iosif s-a sculat și le-a dat unsprezece care de la Faraon, iar Iosif le-a dat carul său, pe care a călătorit în ziua încoronării sale în Egipt, ca să-și aducă tatăl în Egipt; și Iosif a trimis tuturor copiilor fraților săi haine după numărul lor și câte o sută de monede de argint fiecăruia dintre ei și, de asemenea, a trimis haine soțiilor fraților săi din hainele soțiilor regelui și le-a trimis.
81 Și a dat fiecăruia dintre frații săi zece oameni ca să meargă cu ei în țara Canaanului, ca să-i slujească, ca să-i slujească pe copiii lor și pe toți cei ai lor la venirea în Egipt.
82 Iosif a trimis prin fratele său Beniamin zece haine pentru cei zece fii ai săi, o parte mai mare decât restul copiilor fiilor lui Iacov.
83 Și a trimis fiecăruia cincizeci de arginți și zece care, din contul lui Faraon; a trimis tatălui său zece măgari încărcați cu toate lucrurile de lux ale Egiptului și zece măgărițe încărcate cu grâu, pâine și hrană pentru tatăl său și pentru toți cei ce erau cu el, ca provizii pentru drum.
84 Și i-a trimis surorii sale, Dina, haine de argint și de aur, tămâie, smirnă, aloe și podoabe femeiești din belșug; și le-a trimis și pe acestea de la soțiile lui Faraon la soțiile lui Beniamin.
85 Și le-a dat tuturor fraților săi, precum și soțiilor lor, tot felul de pietre de onix și bedelium, și dintre toate lucrurile de preț ale marilor oameni ai Egiptului, nu a rămas nimic din toate lucrurile scumpe decât ceea ce a trimis Iosif casei tatălui său.
86 Și i-a trimis pe frații săi, și ei au plecat, și l-a trimis pe fratele său Beniamin cu ei.
87 Și Iosif a ieșit cu ei să-i însoțească pe drumul spre granițele Egiptului și le-a poruncit cu privire la tatăl său și la casa sa, să vină în Egipt.
88 Și le-a zis: „Nu vă certați pe drum, căci acest lucru a fost de la Domnul ca să țină un popor mare de foamete, căci vor mai fi încă cinci ani de foamete în țară.”
89 Și le-a poruncit, zicând: „Când veți ajunge în țara Canaanului, să nu vă prezentați îndată înaintea tatălui meu în această privință, ci lucrați cu înțelepciunea voastră.”
90 Și Iosif a încetat să le mai poruncească și s-a întors în Egipt, iar fiii lui Iacov s-au dus în țara Canaanului cu bucurie și veselie la tatăl lor Iacov.
91 Și au ajuns la granițele țării și s-au spus unul altuia: „Ce să facem în această privință înaintea tatălui nostru? Căci, dacă venim pe neașteptate la el și îi spunem despre ce este vorba, el se va alarma foarte tare de cuvintele noastre și nu ne va crede.
92 Și au mers până când au ajuns aproape de casele lor și au găsit-o pe Serah, fiica lui Așer, ieșind să-i întâmpine, iar fata era foarte bună și șireată și știa să cânte la harpă.
93 Și au chemat-o și ea a venit înaintea lor și i-a sărutat, iar ei au luat-o și i-au dat o harpă, spunând: „Du-te acum înaintea tatălui nostru și stai înaintea lui și lovește din harpă și spune aceste cuvinte.”
94 Și i-au poruncit să meargă la casa lor, iar ea a luat harpa și s-a grăbit înaintea lor și a venit și s-a așezat lângă Iacov.
95 Și ea a cântat bine și a rostit cu dulceața cuvintelor ei: „Iosif, unchiul meu, trăiește și domnește în toată țara Egiptului și nu este mort.”
96 Și ea a continuat să repete și să rostească aceste cuvinte, iar Iacov i-a auzit cuvintele și acestea i-au fost pe plac.
97 El a ascultat în timp ce ea le repeta de două și trei ori, iar bucuria a cuprins inima lui Iacov la dulceața cuvintelor ei, iar duhul lui Dumnezeu era peste el și el știa că toate cuvintele ei erau adevărate.
98 Și Iacov l-a binecuvântat pe Serah când ea a rostit aceste cuvinte înaintea lui, iar el i-a zis: „Fiica mea, fie ca moartea să nu te învingă niciodată, căci mi-ai înviat duhul; vorbește numai înaintea mea așa cum ai rostit, căci m-ai bucurat cu toate cuvintele tale.”
99 Și ea a continuat să cânte aceste cuvinte, iar Iacov a ascultat și i-a plăcut și s-a bucurat, iar duhul lui Dumnezeu a fost peste el.
100 Pe când vorbea el încă cu ea, iată că fiii lui au venit la el cu cai, care și haine împărătești, și slujitori alergând înaintea lor.

101 Și Iacov s-a ridicat să-i întâmpine și i-a văzut pe fiii săi îmbrăcați în haine regale și a văzut toate comorile pe care li le trimisese Iosif.
102 Și i-au zis: „Fii înștiințat că fratele nostru Iosif trăiește și că el este cel care domnește în toată țara Egiptului și el este cel care ne-a vorbit așa cum ți-am spus.”
103 Și Iacov a auzit toate cuvintele fiilor săi și inima i-a tresărit la cuvintele lor, căci nu le-a putut crede până nu a văzut tot ce le dăduse Iosif și ce îi trimisese și toate semnele pe care li le spusese Iosif.
104 Și au deschis înaintea lui și i-au arătat tot ce trimisese Iosif, i-au dat fiecăruia ce-i trimisese Iosif, iar el a știut că spuseseră adevărul și s-a bucurat foarte mult povestind despre fiul său.
105 Și Iacov a zis: „Îmi este de ajuns că fiul meu Iosif este încă în viață; mă voi duce să-l văd înainte să mor.”
106 Și fiii lui i-au povestit tot ce li se întâmplase, iar Iacov a zis: „Mă voi coborî în Egipt ca să-mi văd fiul și urmașii lui.”
107 Și Iacov s-a ridicat și a îmbrăcat hainele pe care i le trimisese Iosif și, după ce s-a spălat și și-a ras părul, și-a pus pe cap turbanul pe care i-l trimisese Iosif.
108 Și toți locuitorii casei lui Iacov și soțiile lor au îmbrăcat hainele pe care li le trimisese Iosif și s-au bucurat foarte mult de Iosif că era încă în viață și că domnea în Egipt,
109 Și toți locuitorii Canaanului au auzit de acest lucru și au venit și s-au bucurat foarte mult împreună cu Iacov că era încă în viață.
110 Și Iacov le-a făcut un ospăț timp de trei zile, și toți regii Canaanului și nobilii țării au mâncat și au băut și s-au bucurat în casa lui Iacov.

CAPITOLUL 55

1 După aceea, Iacov a zis: „Mă voi duce să-mi văd fiul în Egipt și apoi mă voi întoarce în țara Canaanului, despre care Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, căci nu pot părăsi țara în care m-am născut.”
2 Iată, cuvântul Domnului a venit la el, zicând: „Coboară-te în Egipt cu toată familia ta și rămâi acolo; nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face un neam mare.”
3 Și Iacov a zis în sinea lui: „Mă voi duce să văd pe fiul meu dacă frica Dumnezeului său este încă în inima lui, printre toți locuitorii Egiptului.”
4 Și Domnul i-a zis lui Iacov: „Nu te teme de Iosif, căci el încă își păstrează integritatea pentru a-Mi sluji, așa cum ți se pare bine; și Iacov s-a bucurat foarte mult pentru fiul său.
5 În vremea aceea, Iacov le-a poruncit fiilor săi și familiei sale să meargă în Egipt, după cuvântul pe care i-l spusese Domnul. Iacov s-a sculat cu fiii săi și toată familia lui și a ieșit din țara Canaanului, din Beer-Șeba, cu bucurie și veselie în inimă, și s-au dus în țara Egiptului.
6 Și s-a întâmplat că, atunci când s-au apropiat de Egipt, Iacov l-a trimis pe Iuda înaintea lui la Iosif, ca să-i arate o situație în Egipt. Și Iuda a făcut după cuvântul tatălui său și s-a grăbit și a alergat și a venit la Iosif. Și le-au dat un loc în țara Gosen pentru toată familia lui. Și Iuda s-a întors și a venit pe drumul spre tatăl său.
7 Iosif a înhamat carul și a adunat pe toți oamenii lui puternici, slujitorii săi și toți dregătorii Egiptului, ca să meargă să-l întâmpine pe tatăl său, Iacov. Și porunca lui Iosif a fost vestită în Egipt, zicând: „Toți cei care nu se vor duce să-l întâmpine pe Iacov vor muri.”
8 Și a doua zi, Iosif a ieșit cu tot Egiptul, o oștire mare și puternică, toți îmbrăcați în haine de in fin și purpură, cu unelte de argint și de aur și cu uneltele lor de război.
9 Și toți au ieșit în întâmpinarea lui Iacov cu tot felul de instrumente muzicale, cu tobe și tamburine, împrăștiind smirnă și aloe de-a lungul drumului și toți au mers în acest fel, iar pământul s-a cutremurat la strigătele lor.
10 Toate femeile Egiptului s-au dus pe acoperișurile Egiptului și pe ziduri ca să-l întâmpine pe Iacov, iar pe capul lui Iosif era coroana regală a lui Faraon, căci Faraon i-o trimisese ca să o pună în momentul în care va merge să-și întâmpine tatăl.
11 Și când Iosif s-a apropiat de tatăl său, a coborât din car și a mers spre tatăl său. Și toți căpeteniile Egiptului și nobilii lui au văzut că Iosif mersese pe jos spre tatăl său, au coborât și ei și au mers pe jos spre Iacov.
12 Și când Iacov s-a apropiat de tabăra lui Iosif, Iacov a văzut tabăra care venea spre el cu Iosif și i-a plăcut, iar Iacov s-a mirat de aceasta.
13 Și Iacov a zis lui Iuda: „Cine este omul acela pe care îl văd în tabăra Egiptului, îmbrăcat în haine împărătești, cu o haină roșie foarte frumoasă pe el și o coroană împărătească pe cap, care a coborât din carul său și vine spre noi?” Și Iuda i-a răspuns tatălui său, zicând: „El este fiul tău, Iosif, regele.” Și Iacov s-a bucurat văzând slava fiului său.
14 Iosif s-a apropiat de tatăl său și s-a închinat înaintea tatălui său, iar toți oamenii din tabără s-au închinat împreună cu el până la pământ înaintea lui Iacov.
15 Și iată că Iacov a alergat și s-a grăbit la fiul său, Iosif, și i-a căzut la gât și l-a sărutat, iar ei au plâns, și Iosif l-a îmbrățișat și pe tatăl său și l-a sărutat, iar ei au plâns și tot poporul Egiptului a plâns împreună cu ei.
16 Iacov i-a zis lui Iosif: „Acum voi muri vesel, după ce ți-am văzut fața, căci ești încă viu și plin de slavă.”
17 Fiii lui Iacov, soțiile lor, copiii lor, slujitorii lor și toată casa lui Iacov au plâns mult împreună cu Iosif; l-au sărutat și au plâns mult împreună cu el.
18 Iosif și tot poporul său s-au întors apoi acasă în Egipt, iar Iacov și fiii săi și toți copiii casei sale au venit cu Iosif în Egipt, iar Iosif i-a așezat în cea mai bună parte a Egiptului, în țara Gosen.
19 Iosif a zis tatălui său și fraților săi: „Mă voi sui și-i voi spune lui Faraon, zicând: «Frații mei și casa tatălui meu și toți cei ai lor au venit la mine și iată că sunt în țara Gosen.»”
20 Și Iosif a făcut așa și a luat dintre frații săi pe Ruben, pe Isahar, pe Zabulon și pe fratele său Beniamin și i-a pus înaintea lui Faraon.
21 Iosif a zis lui Faraon: „Frații mei și casa tatălui meu și toți cei ai lor, împreună cu turmele și vitele lor, au venit la mine din țara Canaanului ca să locuiască ca străini în Egipt; căci foametea îi apăsa cumplit.
22 Și Faraon a zis lui Iosif: „Pune-i pe tatăl tău și pe frații tăi în cea mai bună parte a țării; nu le lua nimic rău din ce este bun și dă-i să mănânce din grăsimea țării.”
23 Și Iosif a răspuns, zicând: „Iată, i-am așezat în țara Gosen, căci sunt păstori; de aceea, să rămână în Gosen ca să-și pască turmele, separat de egipteni.”

24 Și Faraon a zis lui Iosif: „Fă cu frații tăi tot ce-ți vor spune.” Și fiii lui Iacov s-au închinat înaintea lui Faraon și au plecat în pace de la el. După aceea, Iosif l-a adus pe tatăl său înaintea lui Faraon.
25 Și Iacov a venit și s-a închinat înaintea lui Faraon, iar Iacov l-a binecuvântat pe Faraon, iar acesta a ieșit; și Iacov și toți fiii lui și toată casa lui au locuit în țara Gosen.
26 În al doilea an, adică în al o sută treizecilea an al vieții lui Iacov, Iosif a întreținut pâine tatălui său, fraților săi și întregii case a tatălui său, după numărul copiilor lor, în toate zilele de foamete; nu au dus lipsă de nimic.
27 Și Iosif le-a dat cea mai bună parte din toată țara; au avut ce e mai bun în Egipt în toate zilele lui Iosif; și Iosif le-a dat, de asemenea, lor și întregii case a tatălui său, haine și îmbrăcăminte an de an; și fiii lui Iacov au rămas în siguranță în Egipt în toate zilele fratelui lor.
28 Iacov mânca întotdeauna la masa lui Iosif; Iacov și fiii lui nu se ridicau de la masa lui Iosif nici ziua, nici noaptea, afară de ceea ce mâncau copiii lui Iacov în casele lor.
29 Și tot Egiptul a mâncat pâine în zilele de foamete din casa lui Iosif, căci toți egiptenii au vândut tot ce aveau din cauza foametei.
30 Și Iosif a cumpărat toate pământurile și câmpiile Egiptului pentru pâine, din contul lui Faraon, și Iosif a aprovizionat tot Egiptul cu pâine în toate zilele de foamete, și Iosif a adunat tot argintul și aurul care i-au venit pentru grâul pe care l-au cumpărat în toată țara și a acumulat mult aur și argint, pe lângă o cantitate imensă de pietre de onix, bdelium și haine de preț pe care le-au adus lui Iosif din fiecare parte a țării când banii lor s-au cheltuit.
31 Și Iosif a luat tot argintul și aurul care i-au intrat în mână, cam șaptezeci și doi de talanți de aur și argint, precum și pietre de onix și bedelium în mare abundență, și Iosif s-a dus și le-a ascuns în patru părți și a ascuns o parte în pustiul de lângă Marea Roșie și o parte lângă râul Perat, iar a treia și a patra parte le-a ascuns în pustiul vizavi de pustiul Persiei și Mediei.
32 A luat o parte din aurul și argintul care mai rămăsese și le-a dat tuturor fraților săi și întregii case a tatălui său și tuturor femeilor din casa tatălui său; iar restul a adus în casa lui Faraon, cam douăzeci de talanți de aur și argint.
33 Și Iosif a dat lui Faraon tot aurul și argintul care a mai rămas, iar Faraon le-a pus în vistierie, și zilele de foamete au încetat după aceea în țară, și au semănat și au secerat în toată țara și au obținut cantitatea obișnuită an de an; nu au dus lipsă de nimic.
34 Iosif a locuit în siguranță în Egipt și toată țara era sub stăpânirea lui; tatăl său și toți frații lui au locuit în țara Gosen și au luat-o în stăpânire.
35 Iosif era foarte bătrân, înaintat în zile, iar cei doi fii ai săi, Efraim și Manase, au rămas mereu în casa lui Iacov, împreună cu copiii fiilor lui Iacov, frații lor, ca să învețe căile Domnului și legea Lui.
36 Iacov și fiii lui au locuit în țara Egiptului, în țara Gosen și au luat-o în stăpânire și au fost roditori și s-au înmulțit în ea.

CAPITOLUL 56

1 Iacov a trăit în țara Egiptului șaptesprezece ani, iar zilele lui Iacov, anii vieții lui, au fost o sută patruzeci și șapte de ani.
2 În vremea aceea, Iacov a fost lovit de boala aceea de care a murit și a trimis să-l cheme pe fiul său, Iosif, din Egipt, iar Iosif, fiul său, a venit din Egipt, iar Iosif s-a întors la tatăl său.
3 Și Iacov a zis către Iosif și către fiii lui: „Iată, eu mor; dar Dumnezeul strămoșilor voștri vă va cerceta și vă va aduce înapoi în țara pe care Domnul a jurat că v-o va da vouă și copiilor voștri după voi. Acum, deci, când voi muri, îngropați-mă în peștera care este la Macpela, în Hebron, în țara Canaanului, lângă strămoșii mei.”
4 Iacov i-a pus pe fiii săi să jure că îl vor îngropa la Macpela, în Hebron, și fiii lui i-au jurat cu privire la acest lucru.
5 Și le-a poruncit astfel: „Slujiți Domnului Dumnezeului vostru, căci Cel ce i-a izbăvit pe părinții voștri vă va izbăvi și pe voi din orice necaz.”
6 Și Iacov a zis: „Cheamă-ți pe toți copiii la mine!” Și toți copiii fiilor lui Iacov au venit și au șezut înaintea lui. Și Iacov i-a binecuvântat și le-a zis: „Domnul Dumnezeul părinților voștri vă va da de o mie de ori mai mult și vă va binecuvânta și vă va da binecuvântarea tatălui vostru Avraam.” Și toți copiii fiilor lui Iacov au ieșit în ziua aceea, după ce i-a binecuvântat.
7 Și a doua zi, Iacov și-a chemat din nou fiii și toți s-au adunat și au venit la el și au șezut înaintea lui, iar Iacov în ziua aceea și-a binecuvântat fiii înainte de moartea sa, fiecare om l-a binecuvântat după binecuvântarea lui; iată, este scris în cartea legii Domnului referitoare la Israel.
8 Iacov a zis lui Iuda: „Știu, fiule, că ești un om puternic pentru frații tăi; domnește peste ei, și fiii tăi vor domni peste fiii lor pe vecie.”
9 Învață-i pe fiii tăi arcul și toate armele de război, ca să poată lupta în bătăliile fratelui lor, care va domni peste dușmanii săi.
10 Și Iacov le-a poruncit din nou fiilor săi în ziua aceea, zicând: „Iată, eu voi fi adăugat astăzi la poporul meu; duceți-mă din Egipt și îngropați-mă în peștera Macpela, așa cum v-am poruncit.”
11 Totuși, vă rog să luați seama ca niciunul dintre fiii voștri să nu mă poarte, ci numai voi înșivă; și iată cum să faceți cu mine când îmi veți duce trupul mort ca să mă duceți cu el în țara Canaanului ca să mă îngropați.
12 Iuda, Isahar și Zabulon vor duce sicriul Meu la răsărit; Ruben, Simeon și Gad la miazăzi; Efraim, Manase și Beniamin la apus; Dan, Așer și Neftali la miazănoapte.
13 Levi să nu ia cu tine chivotul legământului Domnului cu israeliții în tabără, nici Iosif, fiul meu, să nu-l ia, căci slava lui să fie precum un rege; totuși, Efraim și Manase vor fi în locul lor.
14 Așa să faci cu mine când mă vei lua; să nu neglijezi nimic din tot ce-ți poruncesc; și când vei face aceasta cu mine, Domnul Își va aduce aminte de tine și de copiii tăi după tine pentru totdeauna.
15 Și voi, fiii mei, cinstiți-vă fiecare pe fratele său și pe ruda sa și porunciți copiilor voștri și copiilor copiilor voștri după voi să slujească Domnului Dumnezeului strămoșilor voștri în toate zilele.

16 Ca să trăiești multe zile în țară, tu și copiii tăi și copiii copiilor tăi, pe vecie, făcând ce este bine și drept înaintea Domnului Dumnezeului tău, umblând pe toate căile Lui.
17 Și tu, Iosif, fiul meu, iartă, te rog, greșelile fraților tăi și toate faptele lor rele în răul pe care ți l-au adunat, căci Dumnezeu a intenționat să fie spre binele tău și al copiilor tăi.
18 Și, fiule, nu-ți lăsa frații în seama locuitorilor Egiptului și nu le răni sentimentele, căci iată, îi încredințez în mâna lui Dumnezeu și în mâna ta, ca să-i păzești de egipteni; iar fiii lui Iacov i-au răspuns tatălui lor, zicând: O, părinte nostru, tot ce ne-ai poruncit, așa vom face; fie ca Dumnezeu să fie cu noi.
19 Iacov a zis fiilor săi: „Dumnezeu să fie cu voi dacă păziți toate căile Lui; nu vă abateți de la căile Lui nici la dreapta, nici la stânga, ca să faceți ce este bine și drept înaintea Lui.”
20 Căci știu că multe și grele necazuri se vor abate asupra voastră în zilele din urmă în țară; da, copiii voștri și copiii copiilor voștri; slujiți numai Domnului și El vă va mântui de orice necaz.
21 Și se va întâmpla când vei merge după Dumnezeu ca să-I slujești și vei învăța pe copiii tăi după tine și pe copiii copiilor tăi să cunoască pe Domnul, atunci Domnul îți va ridica ție și copiilor tăi un rob din mijlocul copiilor tăi și Domnul te va izbăvi prin mâna Lui din orice necaz și te va scoate din Egipt și te va aduce înapoi în țara părinților tăi ca să o stăpânești în siguranță.
22 Iacov a încetat să le mai poruncească fiilor săi și, trăgându-și picioarele în pat, a murit și a fost adăugat la poporul său.
23 Și Iosif s-a aruncat peste tatăl său și a strigat și a plâns pentru el și l-a sărutat și a strigat cu o voce amară și a zis: O, tatăl meu, tatăl meu.
24 Și nevestele fiului său și toată casa lui au venit și s-au aruncat asupra lui Iacov și au plâns pentru el și au strigat cu glas foarte tare pentru Iacov.
25 Și toți fiii lui Iacov s-au ridicat împreună și și-au rupt hainele și și-au pus toți saci peste coapsele lor și au căzut cu fețele la pământ și au aruncat țărână pe capetele lor spre ceruri.
26 Și i s-a spus lucrul acesta lui Osnat, soția lui Iosif, iar ea s-a ridicat și a pus un sac pe ea și a venit ea și toate femeile egiptene cu ea și au jelit și au plâns pentru Iacov.
27 Și toți locuitorii Egiptului care îl cunoșteau pe Iacov au venit în ziua aceea, când au auzit lucrul acesta, și tot Egiptul a plâns multe zile.
28 Și femeile din țara Canaanului au venit în Egipt când au auzit că Iacov a murit și l-au plâns în Egipt șaptezeci de zile.
29 Și s-a întâmplat după acestea că Iosif le-a poruncit slujitorilor săi, doctorii, să-l îmbălsămeze pe tatăl său cu smirnă și tămâie și tot felul de tămâie și parfumuri, iar doctorii l-au îmbălsămat pe Iacov așa cum le poruncise Iosif.
30 Și toți locuitorii Egiptului, bătrânii și toți locuitorii din țara Gosen au plâns și au jelit pe Iacov; toți fiii lui și copiii casei lui au jelit și au jelit pe tatăl lor Iacov multe zile.
31 Și după ce zilele plânsului lui au trecut, la sfârșitul a șaptezeci de zile, Iosif a zis lui Faraon: „Mă voi sui și-l voi îngropa pe tatăl meu în țara Canaanului, așa cum m-a pus să jur, și apoi mă voi întoarce.”
32 Faraon a trimis pe Iosif, zicând: „Du-te și îngroapă-l pe tatăl tău, cum ți-a zis și cum te-a pus să juri.” Și Iosif s-a sculat cu toți frații lui ca să meargă în țara Canaanului, ca să îngroape pe tatăl lor, Iacov, așa cum le poruncise.
33 Și Faraon a poruncit să se vestească în tot Egiptul, zicând: „Oricine nu se va sui cu Iosif și frații lui în țara Canaanului ca să-l îngroape pe Iacov va muri.”
34 Și tot Egiptul a auzit de porunca lui Faraon și s-au sculat cu toții împreună; toți slujitorii lui Faraon și bătrânii casei lui și toți bătrânii țării Egiptului s-au suit cu Iosif și toți dregătorii și nobilii lui Faraon s-au suit, ca și slujitorii lui Iosif, și s-au dus să-l îngroape pe Iacov în țara Canaan.
35 Fiii lui Iacov au dus sicriul pe care zăcea el; așa au făcut fiii lui cu el întocmai cum le-a poruncit tatăl lor.
36 Sicriul era din aur curat și era încrustat de jur împrejur cu pietre de onix și de bedelium; și învelitoarea sicriei era o lucrare de aur, împletită cu fire, și peste ele erau cârlige din pietre de onix și de bedelium.
37 Și Iosif a pus pe capul tatălui său, Iacov, o coroană mare de aur și i-a pus un sceptru de aur în mână, iar ei au înconjurat sicriu, așa cum era obiceiul regilor în timpul vieții lor.
38 Și toate trupele Egiptului au mers înaintea lui în această linie de oștire, la început toți oamenii puternici ai lui Faraon și oamenii puternici ai lui Iosif, iar după ei restul locuitorilor Egiptului, și toți erau încinși cu săbii și echipați cu zale și purtau veșminte de război.
39 Și toți cei ce plângeau și boceau au mers departe, în fața sicriului, mergând și plângând și bocind, iar restul poporului a mers după sicriu.
40 Iosif și familia lui s-au dus împreună lângă sicriu, desculți și plângând, iar ceilalți slujitori ai lui Iosif mergeau în jurul lui; fiecare om avea podoabele sale pe el și toți erau înarmați cu armele lor de război.
41 Cincizeci dintre slujitorii lui Iacov mergeau înaintea sicriei și au presărat pe drum smirnă și aloe și tot felul de parfumuri. Toți fiii lui Iacov care duceau sicriea mergeau pe lângă mirific, iar slujitorii lui Iacov mergeau înaintea lor și împrăștiau parfumul pe drum.
42 Și Iosif s-a suit cu o tabără numeroasă și au făcut așa în fiecare zi până au ajuns în țara Canaanului și au ajuns la aria lui Atad, care era dincolo de Iordan, și au jelit un bocet foarte mare și greu în locul acela.
43 Și toți împărații Canaanului au auzit de acest lucru și au ieșit cu toții, fiecare din casa lui, treizeci și unu de împărați ai Canaanului și au venit cu toții cu oamenii lor să jelească și să plângă pe Iacov.
44 Și toți acești regi au văzut sicriul lui Iacov și iată, coroana lui Iosif era pe el și, de asemenea, și-au pus coroanele pe sicriu și l-au înconjurat cu coroane.
45 Și toți acești împărați au făcut în locul acela o jale mare și grea cu fiii lui Iacov și ai Egiptului pentru Iacov, căci toți împărații Canaanului cunoșteau vitejia lui Iacov și a fiilor lui.
46 Și Esau a ajuns la vestea aceasta: „Iacov a murit în Egipt, iar fiii lui și tot Egiptul îl duc în țara Canaanului ca să-l îngroape.”

47 Esau a auzit lucrul acesta și locuia în muntele Seir. S-a sculat cu fiii săi, tot poporul său și toată casa lui, un popor foarte mare, și au venit să jelească și să plângă pe Iacov.
48 Și s-a întâmplat că, atunci când a venit Esau, a jelit pe fratele său Iacov, și tot Egiptul și tot Canaanul s-au ridicat din nou și au jelit un mare bocet împreună cu Esau pentru Iacov în locul acela.
49 Iosif și frații lui l-au adus pe tatăl lor, Iacov, din locul acela și s-au dus la Hebron ca să-l îngroape pe Iacov în peșteră, lângă părinții lui.
50 Și au ajuns la Chireat-Arba, la peșteră, și când au venit, Esau s-a oprit cu fiii săi în fața lui Iosif și a fraților săi în peșteră, zicând: „Iacov nu va fi îngropat în ea, căci este a noastră și a tatălui nostru."
51 Iosif și frații lui au auzit cuvintele fiilor lui Esau și s-au mâniat foarte tare. Și Iosif s-a apropiat de Esau și i-a zis: „Ce este vorba aceasta pe care au spus-o? Cu siguranță, tatăl meu, Iacov, a cumpărat-o de la tine cu mari bogății după moartea lui Isaac, acum douăzeci și cinci de ani și, de asemenea, toată țara Canaanului a cumpărat-o de la tine și de la fiii tăi și de la urmașii tăi după tine."
52 Și Iacov a cumpărat-o pentru fiii săi și pentru semința lui după el, ca moștenire pe vecie; și de ce vorbești tu astfel de lucruri astăzi?
53. Iar Esau a răspuns, zicând: „Grăiești minciuni și spui minciuni; căci n-am vândut nimic din ce am în toată țara aceasta, cum spui tu, și nici fratele meu Iacov n-a cumpărat nimic din ce am în țara aceasta."
54 Și Esau a spus aceste lucruri ca să-l înșele pe Iosif cu cuvintele sale, căci Esau știa că Iosif nu era prezent în zilele acelea când Esau i-a vândut lui Iacov tot ce avea în țara Canaanului.
55 Și Iosif a zis lui Esau: „Cu siguranță, tatăl meu a adăugat aceste lucruri la tine în cartea de cumpărare și a atestat cartea prin martori și iată că este la noi în Egipt."
56 Și Esau i-a răspuns, zicându-i: Adu cronica; tot ce vei găsi în cronică, așa vom face.
57 Iosif l-a chemat pe Neftali, fratele său, și i-a zis: „Grăbește-te, nu te opri, fugi, te rog, în Egipt și adu toate documentele: documentul cumpărării, documentul pecetluit și documentul deschis, precum și toate primele documente în care sunt scrise toate tranzacțiile dreptului de întâi născut. Adu-le."
58 Și ni-i vei aduce aici, ca să știm de la ei toate cuvintele pe care le-au spus astăzi Esau și fiii lui.
59 Și Neftali a ascultat de glasul lui Iosif și s-a grăbit și a alergat să coboare în Egipt, iar Neftali era mai ușor de mers decât oricare dintre cerbii care erau în pustiu, căci mergea pe spice de grâu fără să-i zdrobească.
60 Și când Esau a văzut că Neftali se dusese să aducă cronicile, el și fiii lui și-au întărit rezistența împotriva peșterii, iar Esau și tot poporul său s-au ridicat împotriva lui Iosif și a fraților săi la luptă.
61 Și toți fiii lui Iacov și poporul Egiptului s-au luptat cu Esau și oamenii lui, iar fiii lui Esau și poporul lui au fost înfrânți de fiii lui Iacov, iar fiii lui Iacov au ucis patruzeci de oameni din poporul lui Esau.
62 Și Hușim, fiul lui Dan, fiul lui Iacov, era pe atunci cu fiii lui Iacov, dar se afla la vreo o sută de coți distanță de locul bătăliei, căci a rămas cu copiii fiilor lui Iacov lângă sicriul lui Iacov ca să-l păzească.
63 Și Chusim era mut și surd, totuși el înțelegea glasul consternării dintre oameni.
64 Și a întrebat, zicând: „De ce nu îngropați morții și ce este această mare tulburare?" Și i-au răspuns cuvintele lui Esau și ale fiilor lui; și a alergat la Esau în mijlocul luptei și l-a ucis pe Esau cu o sabie și i-a tăiat capul, care a sărit departe, și Esau a căzut printre oamenii de luptă.
65 Și când Chusim a făcut acest lucru, fiii lui Iacov i-au învins pe fiii lui Esau, iar fiii lui Iacov l-au îngropat cu forța pe tatăl lor Iacov în peșteră, iar fiii lui Esau au văzut aceasta.
66 Și Iacov a fost înmormântat în Hebron, în peștera Macpela, pe care Avraam o cumpărase de la fiii lui Het ca să-i fie loc de înmormântare, și a fost înmormântat în haine foarte scumpe.
67 Și niciun rege nu a avut o asemenea onoare precum cea pe care Iosif i-a dat-o tatălui său la moartea sa, căci l-a îngropat cu mare onoare, ca înmormântarea regilor.
68 Iosif și frații lui au făcut o jelire de șapte zile pentru tatăl lor.

CAPITOLUL 57

1 După aceea, fiii lui Esau au purtat război cu fiii lui Iacov, iar fiii lui Esau s-au luptat cu fiii lui Iacov în Hebron, iar Esau zăcea încă mort și neîngropat.
2 Și bătălia a fost grea între ei, și fiii lui Esau au fost înfrânți înaintea fiilor lui Iacov, iar fiii lui Iacov au ucis optzeci de oameni dintre fiii lui Esau, și niciunul nu a murit din poporul fiilor lui Iacov; și mâna lui Iosif a triumfat peste tot poporul fiilor lui Esau și l-a luat captiv pe Țefo, fiul lui Elifaz, fiul lui Esau, și cincizeci dintre oamenii lui și i-a legat cu lanțuri de fier și i-a dat în mâinile slujitorilor săi ca să-i ducă în Egipt.
3 Și s-a întâmplat că, după ce fiii lui Iacov l-au luat captivi pe Țefo și pe poporul său, toți cei care au rămas s-au temut foarte tare pentru viața lor din cauza casei lui Esau, ca nu cumva să fie și ei luați captivi și au fugit cu toții cu Elifaz, fiul lui Esau, și cu poporul său, cu trupul lui Esau, și au pornit pe drumul lor spre Muntele Seir.
4 Și au ajuns la muntele Seir și l-au îngropat pe Esau în Seir, dar nu-i aduseseră capul cu ei în Seir, căci fusese îngropat în locul unde fusese bătălia la Hebron.
5 Și s-a întâmplat că, atunci când fiii lui Esau au fugit dinaintea fiilor lui Iacov, fiii lui Iacov i-au urmărit până la granițele Seirului, dar nu au ucis niciun om dintre ei când i-au urmărit, căci trupul lui Esau, pe care l-au cărat cu ei, le-a stârnit confuzie, așa că au fugit și fiii lui Iacov s-au întors de la ei și au ajuns la locul unde erau frații lor în Hebron și au rămas acolo în ziua aceea și în ziua următoare până când s-au odihnit de luptă.
6 Și s-a întâmplat în a treia zi că i-au adunat pe toți fiii lui Seir horitul și i-au adunat pe toți fiii răsăritului, o mulțime de popoare ca nisipul mării; și s-au dus și s-au pogorât în Egipt ca să lupte împotriva lui Iosif și a fraților lui, ca să-i elibereze pe frații lor.
7 Și Iosif și toți fiii lui Iacov au auzit că fiii lui Esau și copiii răsăritului veniseră împotriva lor la luptă pentru a-i elibera pe frații lor.
8 Și Iosif și frații lui și oamenii puternici ai Egiptului au ieșit și au luptat în orașul Ramses, iar Iosif și frații lui au

dat o lovitură cumplită printre fiii lui Esau și copiii răsăritului.
9 Și au ucis dintre ei șase sute de mii de oameni și i-au ucis printre ei pe toți oamenii viteji ai copiilor lui Seir horitul; au mai rămas doar câțiva dintre ei și au ucis, de asemenea, un mare număr dintre copiii răsăritului și dintre copiii lui Esau; iar Elifaz, fiul lui Esau, și copiii răsăritului au fugit cu toții dinaintea lui Iosif și a fraților lui.
10 Iosif și frații lui i-au urmărit până au ajuns la Sucot și au ucis încă treizeci de oameni dintre ei în Sucot, iar ceilalți au scăpat și au fugit fiecare în cetatea lui.
11 Iosif, frații lui și oamenii viteji ai Egiptului s-au întors de la ei cu bucurie și cu inima veselă, căci le bătuseră pe toți dușmanii.
12 Țefo, fiul lui Elifaz, și oamenii lui erau încă robi în Egipt, la fiii lui Iacov, iar durerile lor se înmulțeau.
13 Și când fiii lui Esau și fiii lui Seir s-au întors în țara lor, fiii lui Seir au văzut că toți căzuseră în mâinile fiilor lui Iacov și ale poporului Egiptului, din cauza bătăliei dintre fiii lui Esau.
14 Și fiii lui Seir au zis fiilor lui Esau: „Ați văzut și de aceea știți că această tabără a fost din cauza voastră și n-a mai rămas niciun om puternic sau iscusit în război.”
15 Acum, de aceea, ieșiți din țara noastră, duceți-vă de la noi în țara Canaanului, în țara în care locuiesc părinții voștri; de ce vor moșteni copiii voștri rodul copiilor noștri în zilele de pe urmă?
16 Fiii lui Esau n-au vrut să asculte de fiii lui Seir și s-au gândit să facă război cu ei.
17 Fiii lui Esau au trimis în secret la Angeas, regele Africii, adică Dinhaba, spunând:
18 Trimite la noi câțiva dintre oamenii tăi și să vină la noi, și vom lupta împreună cu copiii lui Seir, horitul, căci ei s-au hotărât să lupte cu noi ca să ne izgonească din țară.
19 Și Angeas, regele Dinhabei, a făcut așa, căci în acele zile era prietenos cu copiii lui Esau, și Angeas a trimis cinci sute de pedestrași viteji la copiii lui Esau și opt sute de călăreți.
20 Fiii lui Seir au trimis la fiii răsăritului și la fiii lui Madian, spunând: „Ați văzut ce ne-au făcut fiii lui Esau, din cauza cărora am fost aproape cu toții nimiciți în lupta lor cu fiii lui Iacov.”
21 Acum, de aceea, veniți la noi și ajutați-ne, și ne vom lupta împreună împotriva lor și îi vom alunga din țară și ne vom răzbuna pentru cauza fraților noștri care au murit pentru ei în lupta lor cu frații lor, fiii lui Iacov.
22 Toți fiii răsăritului au ascultat de fiii lui Seir și au venit la ei cam opt sute de oameni cu săbii scoase. Și fiii lui Esau s-au luptat atunci cu fiii lui Seir în pustiul Paran.
23 Și copiii lui Seir au fost învingători atunci asupra copiilor lui Esau, și copiii lui Seir au ucis în ziua aceea dintre copiii lui Esau în bătălia aceea cam două sute de oameni din poporul lui Engheas, regele Dinhabei.
24 Și în a doua zi, copiii lui Esau s-au întors să lupte a doua oară cu copiii lui Seir. Și bătălia a fost aprigă împotriva copiilor lui Esau de a doua oară și i-a tulburat foarte tare din cauza copiilor lui Seir.
25 Când au văzut copiii lui Esau că fiii lui Seir erau mai puternici decât ei, unii dintre copiii lui Esau s-au întors și i-au ajutat pe copiii lui Seir, dușmanii lor.
26 Și au mai căzut cincizeci și opt de oameni din poporul fiilor lui Esau în a doua bătălie, la Angheas, regele Dinhabei.
27 Și în a treia zi, copiii lui Esau au auzit că unii dintre frații lor se întorseseră de la ei ca să lupte împotriva lor în a doua bătălie; și copiii lui Esau au jelit când au auzit acest lucru.
28 Și au zis ei: „Ce să facem fraților noștri care s-au abătut de la noi ca să ajute copiii lui Seir, vrăjmașii noștri?” Și copiii lui Esau au trimis din nou la Angeas, regele Dinhabei, spunând:
29 Trimite-ne iarăși alți oameni, ca să luptăm cu ei împotriva copiilor lui Seir, căci ei au fost deja de două ori mai grei decât noi.
30 Și Angeas a trimis din nou la copiii lui Esau cam șase sute de oameni viteji, și aceștia au venit să-i ajute pe copiii lui Esau.
31 Și peste zece zile, copiii lui Esau au purtat din nou război cu copiii lui Seir în pustiul Paran, și bătălia a fost foarte aprigă împotriva copiilor lui Seir, și copiii lui Esau au biruit atunci asupra copiilor lui Seir, și copiii lui Seir au fost bătuți înaintea copiilor lui Esau, iar copiii lui Esau au ucis dintre ei cam două mii de oameni.
32 Toți bărbații viteji ai fiilor lui Seir au murit în bătălia aceasta și n-au mai rămas decât copiii lor mici care au rămas în cetățile lor.
33 Și tot Madianul și fiii răsăritului au luat-o la fugă din bătălie și i-au părăsit pe fiii lui Seir și au fugit când au văzut că bătălia era aspră asupra lor, iar fiii lui Esau i-au urmărit pe toți fiii răsăritului până au ajuns în țara lor.
34 Și copiii lui Esau au ucis încă dintre ei cam două sute cincizeci de oameni și dintre oamenii copiilor lui Esau au căzut în acea bătălie cam treizeci de oameni, dar acest rău a venit peste ei prin faptul că frații lor s-au întors de la ei pentru a-i ajuta pe copiii lui Seir horitul, iar copiii lui Esau au auzit din nou de faptele rele ale fraților lor și au jelit din nou din cauza acestui lucru.
35 Și s-a întâmplat, după luptă, că fiii lui Esau s-au întors și s-au întors acasă în Seir, iar fiii lui Esau i-au ucis pe cei care rămăseseră în țara fiilor lui Seir; le-au ucis și pe soțiile și copiii lor, n-au lăsat niciun suflet în viață, cu excepția a cincizeci de băieți și domnișoare pe care i-au lăsat să trăiască, iar fiii lui Esau nu i-au omorât, iar băieții au devenit robii lor, iar pe domnișoare le-au luat de soții.
36 Și copiii lui Esau au locuit în Seir, în locul copiilor lui Seir, și au moștenit țara lor și au luat-o în stăpânire.
37 Fiii lui Esau au luat tot ce era în țara fiilor lui Seir: turmele, boii și averile lor. Fiii lui Esau au luat tot ce era al fiilor lui Seir. Și fiii lui Esau au locuit în Seir, în locul fiilor lui Seir, până în ziua de azi. Fiii lui Esau au împărțit țara în părți celor cinci fii ai lui Esau, după familiile lor.
38 Și s-a întâmplat în acele zile că fiii lui Esau s-au hotărât să încoroneze un rege peste ei în țara pe care au fost stăpânite. Și și-au spus unul altuia: Nu este așa, căci el va domni peste noi în țara noastră și noi vom fi sub sfatul lui și el va lupta bătăliile noastre împotriva dușmanilor noștri, și așa au făcut.
39 Și toți copiii lui Esau au jurat, zicând: „Că niciunul dintre frații lor nu va domni vreodată peste ei, ci doar un străin, care nu este dintre frații lor”, căci sufletele tuturor copiilor lui Esau erau amărâte, fiecare om împotriva fiului

său, a fratelui și a prietenului său, din cauza răului pe care l-au suferit din partea fraților lor când s-au luptat cu copiii lui Seir.
40 De aceea, fiii lui Esau au jurat, zicând: „Din ziua aceea înainte nu vor mai alege rege dintre frații lor, ci vor mai alege pe cineva dintr-o țară străină până în ziua de azi.”
41 Și era acolo un om din poporul lui Angeas, regele Dinhabei; numele lui era Bela, fiul lui Beor, care era un om foarte viteaz, frumos și plăcut la chip și înțelept în toată înțelepciunea, și un om priceput și sfătuit; și nu era nimeni din poporul lui Angeas ca el.
42 Și toți copiii lui Esau l-au luat și l-au uns și l-au încoronat rege și s-au închinat înaintea lui și i-au zis: „Trăiască regele, trăiască regele!”
43 Și au întins foaia și i-au adus fiecare cercei de aur și de argint sau inele sau brățări și l-au îmbogățit foarte mult în argint și în aur, în pietre de onix și bedelium și i-au făcut un tron împărătesc și i-au pus o coroană împărătească pe cap și i-au construit un palat și a locuit acolo și a devenit rege peste toți copiii lui Esau.
44 Și locuitorii lui Angeas și-au luat plata pentru bătălia lor de la copiii lui Esau și s-au dus și s-au întors atunci la stăpânul lor în Dinhaba.
45 Bela a domnit peste copiii lui Esau treizeci de ani; copiii lui Esau au locuit în țara aceea în locul copiilor lui Seir și au locuit în siguranță în locul lor până în ziua de azi.

CAPITOLUL 58

1 Și s-a întâmplat în al treizeci și al doilea an de când israeliții s-au pogorât în Egipt, adică în al șaptezeci și unu an al vieții lui Iosif, în anul acela a murit Faraon, regele Egiptului, și Magron, fiul său, a domnit în locul lui.
2 Și Faraon i-a poruncit lui Iosif, înainte de moartea sa, să fie ca un tată pentru fiul său, Magron, și ca Magron să fie sub grija lui Iosif și sub sfatul său.
3 Și tot Egiptul a fost de acord cu acest lucru, ca Iosif să fie rege peste ei, căci toți egiptenii îl iubeau pe Iosif ca și înainte; numai Magron, fiul faraonului, a șezut pe tronul tatălui său și el a devenit rege în acele zile în locul tatălui său.
4 Magron avea patruzeci și unu de ani când a început să domnească și a domnit patruzeci de ani în Egipt. Tot Egiptul i-a pus numele Faraon, după numele tatălui său, așa cum se obișnuia să se facă în Egipt cu orice împărat care domnea peste ei.
5 Și s-a întâmplat că, atunci când Faraon a domnit în locul tatălui său, a pus legile Egiptului și toate treburile guvernării în mâna lui Iosif, așa cum îi poruncise tatăl său.
6 Și Iosif a devenit rege peste Egipt, căci el supraveghea tot Egiptul și tot Egiptul era sub paza și sub sfatul lui, căci tot Egiptul s-a înclinat spre Iosif după moartea lui Faraon și l-au iubit nespus de mult să domnească peste ei.
7 Dar erau unii oameni printre ei care nu-l plăceau, zicând: „Niciun străin nu va domni peste noi!” Totuși, întreaga guvernare a Egiptului a revenit în acele zile lui Iosif, după moartea lui Faraon, el fiind cel care făcea ce dorea în toată țara, fără ca nimeni să se amestece.
8 Și tot Egiptul era sub grija lui Iosif, iar Iosif a purtat război cu toți dușmanii săi din jur și i-a supus; de asemenea, toată țara și toți filistenii, până la granițele Canaanului, i-a supus Iosif și toți erau sub puterea lui și i-au dat lui Iosif un tribut anual.
9 Și faraonul, regele Egiptului, a șezut pe tronul său în locul tatălui său, dar el era sub conducerea și sfatul lui Iosif, așa cum fusese la început sub conducerea tatălui său.
10 El n-a domnit decât în țara Egiptului, sub sfatul lui Iosif; ci Iosif a domnit peste toată țara în vremea aceea, din Egipt până la marele râu Perat.
11 Iosif a avut succes în toate căile sale și Domnul a fost cu el. Domnul i-a dat lui Iosif înțelepciune, onoare, glorie și dragoste față de el în inimile egiptenilor și în toată țara. Iosif a domnit peste toată țara patruzeci de ani.
12 Toate țările filistenilor, Canaanul, Sidonul și cei de dincolo de Iordan îi aduceau daruri lui Iosif în tot timpul vieții sale. Toată țara era în mâna lui Iosif și îi aduceau un tribut anual, așa cum era rânduit, căci Iosif luptase împotriva tuturor dușmanilor săi din jur și îi supusese. Toată țara era în mâna lui Iosif, iar Iosif ședea în siguranță pe tronul său în Egipt.
13 Și toți frații lui, fiii lui Iacov, au locuit în siguranță în țară, în toate zilele lui Iosif; și au fost roditori și s-au înmulțit foarte mult în țară și I-au slujit Domnului în toate zilele lor, așa cum le poruncise tatăl lor, Iacov.
14 Și s-a întâmplat, după multe zile și ani, când copiii lui Esau locuiau liniștiți în țara lor cu Bela, regele lor, că copiii lui Esau au fost roditori și s-au înmulțit în țară și au hotărât să meargă și să lupte împotriva fiilor lui Iacov și a întregului Egipt și să-l elibereze pe fratele lor Țefo, fiul lui Elifaz, și pe oamenii lui, căci ei erau încă în acele zile robii lui Iosif.
15 Fiii lui Esau au trimis soli la toți fiii răsăritului și au făcut pace cu ei. Și toți fiii răsăritului au venit la ei ca să meargă cu fiii lui Esau în Egipt la luptă.
16 Și au venit la ei și dintre oamenii lui Angeas, regele Dinhabei, și au trimis, de asemenea, la copiii lui Ismael și au venit și ei la ei.
17 Și tot acest popor s-a adunat și a venit la Seir ca să-i ajute pe copiii lui Esau în bătălia lor, iar tabăra aceasta era foarte mare și încărcată de oameni, numeroasă ca nisipul mării, cam opt sute de mii de oameni, infanterie și călărețe, și toate aceste oștiri s-au coborât în Egipt ca să lupte cu fiii lui Iacov și și-au așezat tabăra lângă Ramses.
18 Iosif a ieșit împreună cu frații săi, cu oamenii viteji ai Egiptului, cam șase sute de oameni, și s-au luptat cu ei în țara Ramses; și fiii lui Iacov s-au luptat din nou în vremea aceea cu copiii lui Esau, în al cincizecilea an de la pogorarea fiilor lui Iacov în Egipt, adică al treizecilea an al domniei lui Bela peste copiii lui Esau în Seir.
19 Domnul i-a dat pe toți oamenii viteji ai lui Esau și pe copiii răsăritului în mâinile lui Iosif și ale fraților lui; și poporul fiilor lui Esau și copiii răsăritului au fost bătuți înaintea lui Iosif.
20 Și dintre poporul lui Esau și copiii răsăritului care au fost uciși, au căzut înaintea fiilor lui Iacov cam două sute de mii de oameni, iar regele lor Bela, fiul lui Beor, a căzut alături de ei în luptă. Și când copiii lui Esau au văzut că regele lor căzuse în luptă și era mort, mâinile lor au slăbit în luptă.
21 Iosif, frații lui și tot Egiptul încă băteau poporul casei lui Esau, iar tot poporul lui Esau se temea de fiii lui Iacov și fugea dinaintea lor.

22 Iosif, frații lui și tot Egiptul i-au urmărit cale de o zi și au ucis încă vreo trei sute de oameni, continuând să-i lovească pe drum; apoi s-au întors de la ei.
23 Iosif și toți frații lui s-au întors în Egipt; nu le-a lipsit niciun om, dar dintre egipteni au căzut doisprezece oameni.
24 Și când Iosif s-a întors în Egipt, a poruncit ca Zefo și oamenii lui să fie legați suplimentar, iar ei i-au legat cu fiare și le-au sporit durerea.
25 Și tot poporul fiilor lui Esau și fiii răsăritului s-au întors rușinați, fiecare în cetatea lui, căci toți oamenii viteji care erau cu ei căzuseră în luptă.
26 Și când copiii lui Esau au văzut că regele lor murise în luptă, s-au grăbit și au luat un om din poporul copiilor răsăritului; numele lui era Iobab, fiul lui Zarach, din țara Boțra, și l-au pus să domnească peste ei în locul lui Bela, regele lor.
27 Și Iobab a șezut pe tronul lui Bela ca rege în locul lui, și Iobab a domnit în Edom peste toți copiii lui Esau zece ani, și copiii lui Esau nu au mai pornit să lupte cu copiii lui Iacov din ziua aceea înainte, căci fiii lui Esau cunoșteau vitejia fiilor lui Iacov și se temeau foarte tare de ei.
28 Din ziua aceea însă, copiii lui Esau i-au urât pe copiii lui Iacov; ura și vrăjmășia au fost foarte puternice între ei în toate zilele, până în ziua de azi.
29 Și s-a întâmplat după acestea, la sfârșitul a zece ani, că Iobab, fiul lui Zarach, din Boțra, a murit, iar copiii lui Esau au luat un om pe nume Cușam, din țara Temanului, și l-au pus rege peste ei în locul lui Iobab, iar Cușam a domnit în Edom peste toți copiii lui Esau timp de douăzeci de ani.
30 Iosif, regele Egiptului, frații lui și toți copiii lui Israel locuiau în siguranță în Egipt în acele zile, împreună cu toți copiii lui Iosif și frații lui, fără să aibă vreo piedică sau vreun accident rău, iar țara Egiptului era în acea vreme liniștită de război, în zilele lui Iosif și ale fraților lui.

CAPITOLUL 59

1 Acestea sunt numele fiilor lui Israel care au locuit în Egipt și au venit cu Iacov; toți fiii lui Iacov au venit în Egipt, fiecare cu familia lui.
2 Copiii Leii au fost Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar și Zabulon, și sora lor Dina.
3 Fiii Rahelei au fost Iosif și Beniamin.
4 Fiii Zilpei, roaba Liei, au fost Gad și Așer.
5 Fiii Bilhei, roaba Rahelei, au fost Dan și Neftali.
6 Și aceștia au fost urmașii lor care li s-au născut în țara Canaanului, înainte de a veni ei în Egipt cu tatăl lor Iacov.
7 Fiii lui Ruben au fost Hanoh, Palu, Chețron și Carmi.
8 Fiii lui Simeon au fost Iemuel, Iamin, Ohad, Iachin, Zohar și Saul, fiul cananitei.
9 Copiii lui Levi au fost Gherșon, Chehat și Merari și sora lor Iochebed, care li s-a născut la coborârea lor în Egipt.
10 Fiii lui Iuda au fost Er, Onan, Șela, Pereț și Zarac.
11 Er și Onan au murit în țara Canaanului; iar fiii lui Pereț au fost Chețron și Hamul.
12 Fiii lui Isahar au fost Tola, Puva, Iov și Șomron.
13 Fiii lui Zabulon au fost Sered, Elon și Iacleel, iar fiul lui Dan a fost Cușim.
14 Fiii lui Neftali au fost Iacheel, Guni, Iețer și Șilam.
15 Fiii lui Gad au fost Țifion, Hagi, Șuni, Ezbon, Eri, Arodi și Areli.
16 Fiii lui Așer au fost: Imna, Ișva, Ișvi, Beria și sora lor Serah; iar fiii lui Beria au fost: Cheber și Malchiel.
17 Fiii lui Beniamin au fost Bela, Becher, Așbel, Ghera, Naaman, Achi, Roș, Mupim, Hupim și Ord.
18 Fiii lui Iosif, care i s-au născut în Egipt, au fost Manase și Efraim.
19 Toate sufletele care au ieșit din coapsele lui Iacov erau șaptezeci de suflete; aceștia sunt cei care au venit cu tatăl lor Iacov în Egipt ca să locuiască acolo; și Iosif și toți frații lui au locuit în siguranță în Egipt și au mâncat din cele mai bune lucruri din Egipt în toate zilele vieții lui Iosif.
20 Iosif a trăit în țara Egiptului nouăzeci și trei de ani, iar Iosif a domnit peste tot Egiptul optzeci de ani.
21 Când s-a apropiat zilele morții lui Iosif, a trimis să cheme pe frații săi și toată casa tatălui său și s-au adunat cu toții și au șezut înaintea lui.
22 Iosif a zis fraților săi și întregii case a tatălui său: „Iată, eu mor! Dumnezeu vă va cerceta și vă va scoate din țara aceasta în țara pe care a jurat părinților voștri că le-o va da.”
23 Și când Dumnezeu vă va cerceta și vă va aduce de aici în țara părinților voștri, atunci aduceți oasele mele cu voi de aici.
24 Iosif i-a pus pe copiii lui Israel să jure pentru urmașii lor de după ei, zicând: „Dumnezeu vă va cerceta și veți aduce oasele mele cu voi de aici.”
25 După aceea, Iosif a murit în anul acela, în al șaptezeci și unulea an al coborârii israeliților în Egipt.
26 Iosif era în vârstă de o sută zece ani când a murit în țara Egiptului. Toți frații lui și toți slujitorii lui s-au sculat și l-au îmbălsămat pe Iosif, după obiceiul lor. Frații lui și tot Egiptul l-au jelit șaptezeci de zile.
27 Și l-au pus pe Iosif într-un sicriu plin cu mirodenii și tot felul de parfumuri și l-au îngropat lângă râu, adică Sihor, împreună cu fiii lui și toți frații lui și toată casa tatălui său a făcut o jale de șapte zile pentru el.
28 Și s-a întâmplat, după moartea lui Iosif, că toți egiptenii au început în acele zile să domnească peste copiii lui Israel, iar Faraon, regele Egiptului, care a domnit în locul tatălui său, a luat toate legile Egiptului și a condus întreaga guvernare a Egiptului sub sfatul său și a domnit în siguranță peste poporul său.

CAPITOLUL 60

1. Când s-a împlinit anul, în al șaptezeci și al doilea an de la coborârea israeliților în Egipt, după moartea lui Iosif, Țefo, fiul lui Elifaz, fiul lui Esau, a fugit din Egipt, el și oamenii lui, și au plecat.
2 Și a venit în Africa, adică Dinhabah, la Angeas, regele Africii, iar Angeas i-a primit cu mare onoare și l-a făcut pe Zepho căpitanul oștirii sale.
3 Și Zefo a găsit favoare în ochii lui Angeas și în ochii poporului său, iar Zefo a fost căpitanul oștirii lui Angeas, regele Africii, timp de multe zile.
4 Și Zefo l-a ademenit pe Angeas, regele Africii, să-și adune toată armata ca să meargă să lupte cu egiptenii și cu fiii lui Iacov și să răzbune cauza fraților săi.
5 Dar Angeas nu l-a ascultat pe Zepho ca să facă acest lucru, căci Angeas știa puterea fiilor lui Iacov și ce făcuseră armatei sale în războiul lor cu copiii lui Esau.

6 Și Zefo era în acele zile foarte mare în ochii lui Angeas și în ochii întregului său popor și i-a ispitit neîncetat să facă război împotriva Egiptului, dar ei nu au vrut.
7 Și s-a întâmplat în acele zile că era în țara Chitim un om în orașul Puzimna, al cărui nume era Uzu, și a fost degenerat în zeitate de către copiii lui Chitim, iar omul a murit și nu a avut niciun fiu, ci doar o fiică al cărei nume era Jania.
8 Fata era foarte frumoasă, plăcută la vedere și pricepută; nu se vedea nimeni ca ea în frumusețe și înțelepciune în toată țara.
9 Și poporul lui Angeas, regele Africii, a văzut-o și au venit și au lăudat-o la el, iar Angeas a trimis la copiii lui Chittim și a cerut să o ia de soție, iar poporul lui Chittim a consimțit să i-o dea de soție.
10 Și când mesagerii lui Angeas plecau din țara Chitimului ca să pornească în călătorie, iată că mesagerii lui Turnus, regele Bibentu, au venit la Chitim, căci Turnus, regele Bibentu, și-a trimis mesagerii să o roage pe Jania pentru el, ca să-și ia de soție, căci toți oamenii lui o lăudaseră la el, de aceea și-a trimis toți slujitorii la ea.
11 Și slujitorii lui Turnus au venit la Chittim și au cerut-o pe Jania, ca să fie luată de soție de la regele lor Turnus.
12 Și locuitorii din Chitim le-au zis: „Nu o putem da, pentru că Angeas, regele Africii, a vrut ca ea să i-o ia de soție înainte de a veni voi și să i-o dăm lui, și acum, de aceea, nu putem face acest lucru, să-l lipsim pe Angeas de fată pentru a o da lui Turnus.”
13 Căci ne temem foarte tare de Angeas, ca nu cumva să vină în luptă împotriva noastră și să ne nimicească, iar Turnus, stăpânul vostru, să nu ne poată izbăvi din mâna lui.
14. Când au auzit mesagerii lui Turnus toate cuvintele fiilor lui Chitim, s-au întors la stăpânul lor și i-au spus toate cuvintele fiilor lui Chitim.
15 Și copiii lui Chittim au trimis o amintire lui Angeas, spunând: „Iată, Turnus a trimis după Jania să o ia de soție și iată cum i-am răspuns; și am auzit că și-a adunat toată armata ca să meargă la război împotriva ta și că are de gând să treacă pe drumul Sarduniei ca să lupte împotriva fratelui tău, Lucus, și după aceea va veni să lupte împotriva ta.”
16 Și Angeas a auzit cuvintele copiilor lui Chitim pe care i le-au trimis în cronică și s-a aprins de mânie și s-a ridicat și a adunat toată armata sa și a venit prin insulele mării, pe drumul spre Sardunia, la fratele său Lucus, regele Sarduniei.
17 Niblos, fiul lui Lucus, a auzit că vine unchiul său, Angeas, și a ieșit să-l întâmpine cu o armată numeroasă, l-a sărutat și l-a îmbrățișat, iar Niblos i-a zis lui Angeas: „Când îl întrebi pe tatăl meu cum e, când voi merge cu tine să mă lupt cu Turnus, roagă-l să mă facă căpitan al oștirii sale.” Și Angeas a făcut așa și a venit la fratele său, iar fratele său a venit să-l întâmpine și l-a întrebat cum e.
18 Și Angeas l-a întrebat pe fratele său Lucus despre starea lui de bine și să-l facă pe fiul său Niblos căpitan al oștirii sale, iar Lucus a făcut așa, iar Angeas și fratele său Lucus s-au ridicat și au pornit spre Turnus la luptă, având cu ei o armată mare și un popor numeros.
19 Și a venit cu corăbii și au ajuns în provincia Aștoraș, și iată că Turnus venea spre ei, căci se îndrepta spre Sardunia și plănuia să o distrugă și apoi să treacă de acolo la Angeas ca să lupte cu el.
20 Angeas și Lucus, fratele său, l-au întâlnit pe Turnus în valea Canopia, iar bătălia a fost puternică și cumplită între ei în locul acela.
21 Și bătălia a fost aprigă împotriva lui Lucus, regele Sarduniei, și toată armata lui a căzut, iar fiul său Niblos a căzut și el în acea bătălie.
22 Și unchiul său, Angeas, le-a poruncit slujitorilor săi să facă un sicriu de aur pentru Niblos și l-au pus în el, iar Angeas a purtat din nou bătălie împotriva lui Turnus, iar Angeas era mai puternic decât el și l-a ucis și i-a lovit tot poporul cu ascuțișul sabiei, iar Angeas a răzbunat cauza lui Niblos, fiul fratelui său, și cauza armatei fratelui său, Lucus.
23 Și când Turnus a murit, mâinile celor care supraviețuiseră bătăliei au slăbit și au fugit dinaintea lui Angeas și a lui Lucus, fratele său.
24 Angeas și fratele său, Lucus, i-au urmărit până la drumul mare, care este între Alphanu și Romah, și au ucis toată oștirea lui Turnus cu ascuțișul sabiei.
25 Și Lucus, regele Sarduniei, le-a poruncit slujitorilor săi să facă un sicriu de aramă și să pună în el trupul fiului său, Niblos, și l-au îngropat în locul acela.
26 Și au construit pe el un turn înalt acolo, pe drumul mare, și i-au dat numele Niblos până în ziua de azi și l-au îngropat și pe Turnus, regele Bibentu, acolo, în acel loc, împreună cu Niblos.
27 Și iată, pe drumul mare dintre Alphanu și Romah, mormântul lui Niblos este de o parte și mormântul lui Turnus de cealaltă, și un pavaj între ele este până în ziua de azi.
28 Și după ce Niblos a fost înmormântat, tatăl său Lucus s-a întors cu armata sa în țara sa Sardunia, iar Angeas, fratele său, regele Africii, s-a dus cu poporul său în orașul Bibentu, adică orașul lui Turnus.
29 Și locuitorii din Bibentu au auzit de faima lui și s-au temut foarte tare de el și au ieșit să-l întâmpine cu plâns și implorări, iar locuitorii din Bibentu l-au implorat pe Angeas să nu-i omoare și nici să nu le distrugă orașul; și el a făcut așa, căci Bibentu era în acele zile socotit ca unul dintre orașele copiilor lui Chitim; de aceea nu a distrus orașul.
30 Din ziua aceea însă, oștile regelui Africii mergeau la Chitim ca să-l jefuiască și să-l prădească, iar ori de câte ori mergeau, Zefo, căpetenia oștirii lui Angeas, mergea cu ele.
31 Și după aceasta s-a întors Angeas cu armata sa și au ajuns în orașul Puzimna, iar Angeas a luat-o de acolo pe Jania, fiica lui Uzu, de soție și a adus-o în orașul său, în Africa.

CAPITOLUL 61

1 În vremea aceea, Faraon, împăratul Egiptului, a poruncit întregului său popor să-i construiască un palat puternic în Egipt.
2 Și el le-a poruncit, de asemenea, fiilor lui Iacov să-i ajute pe egipteni la construire, iar egiptenii au făcut un palat frumos și elegant pentru o locuință regală, iar el a locuit acolo și și-a reînnoit domnia și a domnit în siguranță.
3 Și Zabulon, fiul lui Iacov, a murit în anul acela, adică în al șaptezeci și al doilea an de la pogorârea israeliților în Egipt. Zabulon a murit la vârsta de o sută paisprezece ani și a fost pus într-un sicriu și dat în mâinile copiilor săi.

4 Și în anul șaptezeci și cinci a murit fratele său Simeon, acesta având o sută douăzeci de ani când a murit și a fost pus și el într-un sicriu și dat în mâinile copiilor săi.
5 Și Țefo, fiul lui Elifaz, fiul lui Esau, căpitanul oștirii lui Angeas, regele Dinhabei, îl ispitea zilnic pe Angeas să se pregătească de luptă pentru a lupta cu fiii lui Iacov în Egipt, iar Angeas nu a vrut să facă acest lucru, căci slujitorii lui îi povestiseră toată puterea fiilor lui Iacov, ce le făcuseră în lupta lor cu copiii lui Esau.
6 Și Zefo îl ispitea zilnic în zilele acelea pe Angeas să lupte cu fiii lui Iacov în zilele acelea.
7 Și după un timp, Angeas a ascultat cuvintele lui Zepho și a consimțit ca el să lupte cu fiii lui Iacov în Egipt, iar Angeas și-a pus în ordine tot poporul, un popor numeros ca nisipul de pe țărmul mării, și și-a luat hotărârea de a merge în Egipt la luptă.
8 Printre slujitorii lui Angeas era un tânăr de cincisprezece ani, pe nume Balaam, fiul lui Beor, și tânărul era foarte înțelept și pricepea arta vrăjitoriei.
9 Și Angeas i-a zis lui Balaam: „Te rog, cheamă-ne cu vrăjitoria, ca să știm cine va birui în această bătălie în care ne îndreptăm acum.”
10 Și Balaam a poruncit să-i aducă ceară și a făcut din ea chipuri de care și călărești, reprezentând armata lui Angeas și armata Egiptului și le-a pus în apele pregătite cu iscusință pe care le avea în acest scop și a luat în mână crengi de mirt și și-a folosit viclenia și le-a unit deasupra apei și i s-au arătat în apă chipuri asemănătoare oștirilor lui Angeas căzând înaintea chipurilor asemănătoare ale egiptenilor și ale fiilor lui Iacov.
11 Și Balaam i-a spus acest lucru lui Angeas, iar Angeas a disperat și nu s-a înarmat ca să coboare în Egipt la luptă și a rămas în cetatea sa.
12 Și când Zefo, fiul lui Elifaz, a văzut că Angeas nu mai dădea nădejde să pornească la luptă cu egiptenii, Zefo a fugit de Angeas din Africa și s-a dus și a venit la Chitim.
13 Și toți locuitorii din Chitim l-au primit cu mare onoare și l-au angajat să le poarte bătăliile în toate zilele, iar Zefo s-a îmbogățit nespus de mult în acele zile, iar trupele regelui Africii s-au răspândit în acele zile, iar copiii din Chitim s-au adunat și s-au dus la Muntele Cuptizia din cauza trupelor lui Angeas, regele Africii, care înaintau asupra lor.
14 Într-o zi, Zefo a pierdut o junincă tânără și s-a dus să o caute și a auzit-o mugind de jur împrejurul muntelui.
15 Și Zefo s-a dus și a văzut și iată că era o peșteră mare la poalele muntelui și era o piatră mare acolo la intrarea peșterii, și Zefo a despicat piatra și a intrat în peșteră și s-a uitat și iată că o fiară mare devora boul; de la mijloc în sus semăna cu un om și de la mijloc în jos semăna cu o fiară, iar Zefo s-a ridicat împotriva fiarei și a ucis-o cu săbiile sale.
16 Locuitorii din Chitim au auzit de lucrul acesta și s-au bucurat foarte mult și au zis: „Ce să facem cu omul acesta care a ucis fiara care ne-a mâncat vitele?”
17 Și s-au adunat cu toții să-i consacre o zi din an și au numit-o Țefo, după numele lui, și îi aduceau jertfe de băutură an de an în ziua aceea și îi aduceau daruri.
18 În acea vreme, Jania, fiica lui Uzu, soția regelui Angeas, s-a îmbolnăvit, iar boala ei a fost puternic resimțită de Angeas și de ofițerii săi, iar Angeas le-a spus înțelepților săi: „Ce să-i fac Janiei și cum o voi vindeca de boala ei?” Înțelepții săi i-au răspuns: „Pentru că aerul din țara noastră nu este ca aerul din țara Chitimului și apa noastră nu este ca apa lor, de aceea s-a îmbolnăvit regina.”
19 Căci din cauza schimbării aerului și a apei s-a îmbolnăvit și, de asemenea, pentru că în țara ei bea doar apa care venea din Purmah, pe care strămoșii ei o aduseseră cu ajutorul podurilor.
20 Și Angeas a poruncit slujitorilor săi și i-au adus în vase apele din Purma, aparținând Chitimului, și au cântărit acele ape cu toate apele din țara Africii și au găsit acele ape mai ușoare decât apele Africii.
21 Și Angeas a văzut acest lucru și a poruncit tuturor ofițerilor săi să adune cioplitorii de pietre în mii și zeci de mii, și au cioplit pietre fără număr, iar constructorii au venit și au construit un pod extrem de puternic și au adus izvorul de apă din țara Chittim în Africa, iar acele ape erau pentru regina Jania și pentru toate treburile ei, ca să bea din ele și să coacă, să se spele și să se îmbăieze cu ele și, de asemenea, să ude cu ele toate semințele din care se poate obține hrană și toate roadele pământului.
22 Și regele a poruncit să se aducă din pământul Chitimului în corăbii mari și au adus și pietre pentru a construi cu ele, iar constructorii au construit palate pentru regina Jania, iar regina s-a vindecat de boala ei.
23 Și la schimbarea anului, trupele Africii au continuat să vină în țara Chitim ca să jefuiască, ca de obicei, iar Zepho, fiul lui Elifaz, a auzit raportul lor și a dat porunci cu privire la ei și s-a luptat cu ei, iar ei au fugit dinaintea lui și el a eliberat țara Chitim de la ei.
24 Și copiii lui Chitim au văzut vitejia lui Țefo și copiii lui Chitim s-au hotărât și l-au făcut rege peste ei, iar el a devenit rege peste ei și, în timp ce domnea el, s-au dus să-i supună pe copiii lui Tubal și pe toate insulele din jur.
25 Și regele lor, Zefo, a mers în fruntea lor și au făcut război cu Tubal și insulele și i-au supus, iar când s-au întors din luptă, i-au reînnoit domnia și i-au construit un palat foarte mare pentru locuința și sediul său regal și i-au făcut un tron mare, iar Zefo a domnit peste tot pământul Chitim și peste pământul Italiei cincizeci de ani.

CAPITOLUL 62

1 În anul acela, fiind al șaptezeci și nouălea an de la coborârea israeliților în Egipt, a murit Ruben, fiul lui Iacov, în țara Egiptului. Ruben avea o sută douăzeci și cinci de ani când a murit; l-au pus într-un sicriu și a fost dat în mâinile copiilor săi.
2 Și în al optzecilea an a murit fratele său Dan; avea o sută douăzeci de ani când a murit și a fost și el pus într-un sicriu și dat în mâinile copiilor săi.
3 Și în anul acela a murit Cușam, regele Edomului, și după el a domnit Hadad, fiul lui Bedad, timp de treizeci și cinci de ani; și în anul optzeci și unu a murit Isahar, fiul lui Iacov, în Egipt, iar Isahar avea o sută douăzeci și doi de ani când a murit și a fost pus într-un sicriu în Egipt și dat în mâinile copiilor săi.
4 În anul optzeci și doi a murit Așer, fratele său; el avea o sută douăzeci și trei de ani când a murit. A fost pus într-un sicriu în Egipt și dat în mâinile copiilor săi.

5 Și în anul optzeci și trei a murit Gad, având o sută douăzeci și cinci de ani când a murit și a fost pus într-un sicriu în Egipt și dat în mâinile copiilor săi.
6 În anul optzeci și patru, adică în al cincizecilea an al domniei lui Hadad, fiul lui Bedad, împăratul Edomului, Hadad i-a adunat pe toți copiii lui Esau și și-a pregătit toată oștirea, cam patru sute de mii de oameni, și s-a îndreptat spre țara Moabului și s-a dus să lupte împotriva Moabului și să-i facă tributari.
7 Fiii lui Moab au auzit lucrul acesta și s-au înspăimântat foarte tare și au trimis la fiii lui Madian să-i ajute în lupta împotriva lui Hadad, fiul lui Bedad, împăratul Edomului.
8 Hadad a ajuns în țara Moabului; Moab și fiii lui Madian i-au ieșit în întâmpinare și s-au așezat în linie de bătaie împotriva lui în câmpia Moabului.
9 Hadad a luptat cu Moabul, și au căzut mulți uciși dintre fiii lui Moab și dintre fiii lui Madian, cam două sute de mii de oameni.
10 Bătălia a fost foarte aprigă împotriva Moabului. Când copiii lui Moab au văzut că bătălia era aprigă împotriva lor, și-au slăbit mâinile și au întors spatele, lăsându-i pe copiii lui Madian să continue lupta.
11 Copiii lui Madian nu știau intențiile Moabului, ci s-au întărit în luptă și au luptat împotriva lui Hadad și a întregii lui oștiri, și tot Madianul a căzut înaintea lui.
12 Hadad a lovit pe toți Madianienii cu o lovitură grea și i-a trecut prin ascuțișul sabiei; n-a lăsat pe nimeni în viață dintre cei ce veniseră să ajute Moabul.
13 După ce toți copiii lui Madian pieriseră în luptă și copiii Moabului scăpaseră, Hadad i-a pus pe toți moabiții în vremea aceea tributari, și au ajuns sub stăpânirea lui. Aceștia plăteau un tribut anual, așa cum era rânduit. Apoi Hadad s-a întors în țara sa.
14 La schimbarea anului, când restul locuitorilor Madianului care erau în țară au auzit că toți frații lor căzuseră în luptă cu Hadad din cauza Moabului, pentru că fiii lui Moab întorseseră spatele în luptă și lăsaseră pe Madian să lupte, atunci cinci dintre căpeteniile Madianului au hotărât împreună cu restul fraților lor care rămăseseră în țara lor să lupte cu Moabul, ca să răzbune cauza fraților lor.
15 Fiii lui Madian au trimis la toți frații lor, la fiii răsăritului și la toți frații lor; toți fiii Cheturei au venit să ajute pe Madian, ca să lupte împotriva Moabului.
16 Fiii lui Moab au auzit lucrul acesta și s-au înspăimântat foarte tare, căci toți fiii răsăritului se adunaseră împotriva lor pentru luptă. Și fiii lui Moab au trimis o veste în țara Edomului lui Hadad, fiul lui Bedad, zicând:
17 Veniți acum la noi și ajutați-ne, și vom bate pe Madian, căci toți s-au adunat și au venit împotriva noastră cu toți frații lor, copiii răsăritului, ca să lupte și să răzbune cauza lui Madian, care a căzut în luptă.
18 Hadad, fiul lui Bedad, împăratul Edomului, a ieșit cu toată oștirea lui și s-a dus în țara Moabului ca să lupte împotriva Madianului. Madianul și fiii răsăritului s-au luptat împotriva Moabului în câmpia Moabului, iar bătălia a fost foarte aprigă între ei.
19 Hadad i-a lovit pe toți fiii lui Madian și pe fiii răsăritului cu ascuțișul sabiei. În vremea aceea, Hadad a izbăvit Moabul din mâna Madianului. Cei care au mai rămas din Madian și din fiii răsăritului au fugit dinaintea lui Hadad și a oștirii lui. Hadad i-a urmărit până în țara lor și i-a lovit cu o măcel foarte grea, iar cei uciși au căzut în drum.
20 Hadad a izbăvit Moabul din mâna Madianului, căci toți fiii lui Madian căzuseră sub ascuțișul sabiei. Și Hadad s-a întors în țara sa.
21 Din ziua aceea, fiii lui Madian au urât pe fiii lui Moab, pentru că căzuseră în luptă pentru ei; și a fost o vrăjmășie mare și puternică între ei în toate zilele.
22 Toți cei din Madian care s-au găsit pe drumul spre țara Moabului au pierit sub sabia Moabului și toți cei din Moab care s-au găsit pe drumul spre țara Madianului au pierit sub sabia Madianului; așa au făcut Madian cu Moabul și Moab cu Madianul timp de multe zile.
23 Și s-a întâmplat în vremea aceea că Iuda, fiul lui Iacov, a murit în Egipt, în al optzeci și șaselea an de la coborârea lui Iacov în Egipt. Iuda avea o sută douăzeci și nouă de ani când a murit. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu și a fost dat în mâinile copiilor săi.
24 Și în anul optzeci și nouă a murit Neftali, în vârstă de o sută treizeci și doi de ani, și a fost pus într-un sicriu și dat în mâinile copiilor săi.
25 Și s-a întâmplat în anul nouăzeci și unu al coborârii israeliților în Egipt, adică în al treizecilea an al domniei lui Țefo, fiul lui Elifaz, fiul lui Esau, peste copiii lui Chitim, copiii Africii au venit asupra copiilor lui Chitim ca să-i jefuiască, așa cum se obișnuia, dar nu veniseră asupra lor de treisprezece ani.
26 Și au venit la ei în acel an, iar Zepho, fiul lui Elifaz, a ieșit la ei cu unii dintre oamenii lui și i-a lovit cu disperare, iar trupele Africii au fugit dinaintea lui Zepho și cei uciși au căzut înaintea lui, iar Zepho și oamenii lui i-au urmărit, mergând mai departe și lovindu-i până când au fost aproape de Africa.
27 Și Angeas, regele Africii, a auzit lucrul pe care îl făcuse Zepho și l-a mâhnit foarte tare, iar Angeas s-a temut de Zepho în toate zilele.

CAPITOLUL 63

1 Și în anul nouăzeci și trei a murit Levi, fiul lui Iacov, în Egipt. Levi avea o sută treizeci și șapte de ani când a murit. L-au pus într-un sicriu și a fost dat în mâinile copiilor săi.
2 Și s-a întâmplat după moartea lui Levi, când tot Egiptul a văzut că fiii lui Iacov, frații lui Iosif, muriseră, toți egiptenii au început să-i asuprească pe copiii lui Iacov și să le amărească viața, din ziua aceea până în ziua ieșirii lor din Egipt și le-au luat din mâini toate viile și ogoarele pe care li le dăduse Iosif și toate casele frumoase în care locuiau copiii lui Israel și toată grăsimea Egiptului, egiptenii au luat totul de la fiii lui Iacov în acele zile.
3 În zilele acelea, mâna întregului Egipt s-a asprut împotriva copiilor lui Israel; egiptenii i-au asuprit pe israeliți până când copiii lui Israel s-au săturat de viața lor din cauza egiptenilor.
4 Și s-a întâmplat în zilele acelea, în anul al o suta și al doilea de la pogorarea lui Israel în Egipt, că a murit Faraon, împăratul Egiptului, și a domnit în locul lui Melol, fiul său. Și toți oamenii puternici ai Egiptului și toată generația aceea care l-a cunoscut pe Iosif și pe frații lui au murit în zilele acelea.

5 Și o altă generație s-a ridicat în locul lor, care nu cunoscuse pe fiii lui Iacov și tot binele pe care li-l făcuseră și toată puterea lor în Egipt.
6 De aceea, din ziua aceea, tot Egiptul a început să-i amărească pe fiii lui Iacov și să-i asuprească cu tot felul de munci grele, pentru că nu-i cunoscuseră pe strămoșii lor, care îi izbăviseră în zilele de foamete.
7 Și aceasta a fost tot de la Domnul pentru copiii lui Israel, ca să le fie de folos în zilele lor de pe urmă, pentru ca toți copiii lui Israel să-L cunoască pe Domnul Dumnezeul lor.
8 Și ca să cunoască semnele și minunile puternice pe care Domnul le va face în Egipt pentru poporul Său Israel, pentru ca copiii lui Israel să se teamă de Domnul Dumnezeul strămoșilor lor și să umble în toate căile Lui, ei și sămânța lor după ei, în toate zilele.
9 Melol avea douăzeci de ani când a început să domnească și a domnit nouăzeci și patru de ani. Tot Egiptul i-a pus numele Faraon, după numele tatălui său, așa cum se obișnuia să facă cu fiecare împărat care domnea peste ei în Egipt.
10 În vremea aceea, toate oștile lui Angeas, regele Africii, au pornit să se răspândească, ca de obicei, prin țara Chitim, pentru a prada.
11 Și Țefo, fiul lui Elifaz, fiul lui Esau, a auzit veștile lor și a ieșit să le întâmpine oastea sa și s-a luptat cu ei acolo pe drum.
12 Și Zefo a lovit oștile regelui Africii cu ascuțișul sabiei și nu a lăsat pe nimeni în viață și nici măcar unul nu s-a întors la stăpânul său în Africa.
13 Și Angeas a auzit de ceea ce făcuse Zepho, fiul lui Elifaz, tuturor oștirilor sale, că le nimicise, și Angeas și-a adunat toate oștirile, toți oamenii din țara Africii, un popor numeros ca nisipul de pe țărmul mării.
14 Și Angeas a trimis la fratele său Lucus, spunând: „Vino la mine cu toți oamenii tăi și ajută-mă să-l lovesc pe Zepho și pe toți copiii lui Chittim care mi-au nimicit oamenii.” Și Lucus a venit cu toată oștirea sa, o forță foarte mare, ca să-l ajute pe Angeas, fratele său, să lupte cu Zepho și copiii lui Chittim.
15 Și Țefo și copiii lui Chitim au auzit acest lucru și s-au înspăimântat foarte tare și o mare groază le-a cuprins inimile.
16 Și Țefo a trimis o scrisoare în țara Edomului lui Hadad, fiul lui Bedad, regele Edomului, și tuturor fiilor lui Esau, spunând:
17 Am auzit că Angeas, regele Africii, vine la noi cu fratele său ca să ne lupte, și ne temem foarte tare de el, căci armata lui este foarte mare, mai ales că vine împotriva noastră cu fratele său și cu armata lui.
18 Acum, deci, veniți și voi cu mine și ajutați-mă, și vom lupta împreună împotriva lui Angeas și a fratelui său, Lucus, și ne veți izbăvi din mâinile lor; dar dacă nu, să știți că vom muri cu toții.
19 Și copiii lui Esau au trimis o scrisoare copiilor lui Chitim și lui Țefo, regele lor, spunând: „Nu putem lupta împotriva lui Angeas și a poporului său, căci un legământ de pace a fost între noi de mulți ani, din zilele lui Bela, primul rege, și din zilele lui Iosif, fiul lui Iacov, regele Egiptului, cu care ne-am luptat dincolo de Iordan, când și-a îngropat tatăl.
20 Și când Zefo a auzit cuvintele fraților săi, copiii lui Esau, s-a abținut de la ei, iar Zefo s-a temut foarte tare de Angeas.
21 Angeas și Lucus, fratele său, și-au așezat toate oștirile, cam opt sute de mii de oameni, împotriva copiilor lui Chitim.
22 Și toți copiii lui Chitim au zis lui Țefo: „Roagă-te pentru noi Dumnezeului strămoșilor tăi, poate ne va izbăvi din mâna lui Angeas și a armatei sale, căci am auzit că El este un Dumnezeu mare și că El izbăvește pe toți cei ce se încred în El.”
23 Și Zefo a auzit cuvintele lor și Zefo L-a căutat pe Domnul și a zis:
24 Doamne, Dumnezeul strămoșilor mei Avraam și Isaac, știu astăzi că Tu ești un Dumnezeu adevărat și că toți dumnezeii neamurilor sunt deșartă și fără folos.
25 Adu-ți aminte astăzi de legământul tău făcut cu Avraam, tatăl nostru, pe care ni l-au povestit strămoșii noștri. Arată-mi îndurare astăzi, din pricina lui Avraam și Isaac, părinții noștri, și izbăvește-mă pe mine și pe copiii lui Chitim din mâna regelui Africii, care vine împotriva noastră la luptă.
26 Și Domnul a ascultat glasul lui Zefo și a avut grijă de el din cauza lui Avraam și Isaac, și Domnul i-a eliberat pe Zefo și pe copiii lui Chitim din mâna lui Angeas și a poporului său.
27 Și Zefo s-a luptat în ziua aceea cu Angeas, regele Africii, și cu tot poporul său, iar Domnul i-a dat pe toți locuitorii din Angeas în mâinile copiilor lui Chitim.
28 Și bătălia a fost aprigă împotriva lui Angeas, iar Zepho i-a lovit pe toți oamenii lui Angeas și pe Lucus, fratele său, cu ascuțișul sabiei, și au căzut dintre ei până în seara acelei zile cam patru sute de mii de oameni.
29 Și când Angeas a văzut că toți oamenii lui au pierit, a trimis o scrisoare tuturor locuitorilor Africii să vină la el, să-l ajute în luptă, și a scris în scrisoare, spunând: Toți cei care se găsesc în Africa să vină la mine de la vârsta de zece ani în sus; să vină toți la mine, și iată, dacă nu vine, va muri, și tot ce are, împreună cu toată casa lui, va lua regele.
30 Și toți ceilalți locuitori ai Africii s-au îngrozit de cuvintele lui Angeas și au ieșit din cetate cam trei sute de mii de bărbați și băieți, de la zece ani în sus, și au venit la Angeas.
31 Și după zece zile, Angeas a reluat bătălia împotriva lui Zefo și a copiilor lui Chitim, iar bătălia a fost foarte mare și puternică între ei.
32 Și din armata lui Angeas și Lucus, Zepho a trimis în mâinile sale mulți dintre cei răniți, cam două mii de oameni, iar Sosiphtar, căpitanul oștirii lui Angeas, a căzut în acea bătălie.
33 Și când Sosiphtar a căzut, trupele africane au întors spatele ca să fugă și au fugit, iar Angeas și Lucus, fratele său, erau cu ele.
34 Și Zefo și copiii lui Chitim i-au urmărit și i-au lovit încă aspru pe drum, cam două sute de oameni, și l-au urmărit pe Azdrubal, fiul lui Angeas, care fugise cu tatăl său, și au lovit douăzeci dintre oamenii lui pe drum, iar Azdrubal a scăpat de copiii lui Chitim, și nu l-au ucis.
35 Și Angeas și Lucus, fratele său, au fugit cu restul oamenilor lor și au scăpat și au venit în Africa cu teroare și consternare, iar Angeas s-a temut în toate zilele ca nu cumva Zepho, fiul lui Elifaz, să meargă la război cu el.

CAPITOLUL 64

1 Balaam, fiul lui Beor, era pe vremea aceea cu Angeas în luptă și, văzând că Țefo îl învingea pe Angeas, a fugit de acolo și a venit la Chitim.
2 Și Zefo și copiii lui Chitim l-au primit cu mare onoare, căci Zefo cunoștea înțelepciunea lui Balaam și Zefo i-a dat lui Balaam multe daruri și el a rămas cu el.
3 Și când Țefo s-a întors de la război, a poruncit să fie numărați toți copiii lui Chitim care intraseră în luptă cu el și iată că nu a lipsit niciunul.
4 Și Zefo s-a bucurat de acest lucru și și-a reînnoit împărăția și a dat un ospăț tuturor supușilor săi.
5 Dar Țefo nu și-a adus aminte de Domnul și nu a luat în considerare că Domnul îl ajutase în luptă și că îl eliberase pe el și pe poporul său din mâna regelui Africii, ci a umblat în continuare pe căile copiilor lui Chitim și ale copiilor răi ai lui Esau, slujind altor dumnezei pe care frații săi, copiii lui Esau, i-au învățat; de aceea se spune: „Din cei răi iese răutatea”.
6 Și Zefo a domnit în siguranță peste toți copiii lui Chitim, dar nu-L cunoștea pe Domnul care îl eliberase pe el și tot poporul său din mâna regelui Africii; și trupele Africii nu au mai venit la Chitim ca să jefuiască așa cum obișnuiau, căci știau de puterea lui Zefo care îi lovise pe toți prin ascuțișul sabiei, așa că Angeas se temea de Zefo, fiul lui Elifaz, și de copiii lui Chitim în toate zilele.
7 Pe vremea aceea, când Zefo se întorsese din război și văzuse cum îi învinsese pe toți locuitorii Africii și îi bătuse în luptă prin ascuțișul sabiei, atunci Zefo s-a sfătuit cu copiii lui Chitim să meargă în Egipt ca să lupte împotriva fiilor lui Iacov și împotriva lui Faraon, regele Egiptului.
8 Căci Țefo a auzit că vitejii Egiptului muriseră, că Iosif și frații lui, fiii lui Iacov, muriseră și că toți copiii lui Israel, copiii lui Israel, rămăseseră în Egipt.
9 Și Țefo s-a gândit să meargă să lupte împotriva lor și împotriva întregului Egipt, ca să răzbune cauza fraților săi, copiii lui Esau, pe care Iosif împreună cu frații săi și tot Egiptul îi bătuseră în țara Canaanului, când se suiseră să-l îngroape pe Iacov în Hebron.
10 Și Țefo a trimis soli la Hadad, fiul lui Bedad, împăratul Edomului, și la toți frații lui, copiii lui Esau, spunând:
11 Nu ai spus tu că nu vei lupta împotriva regelui Africii, căci el este membru al legământului tău? Iată, m-am luptat cu el și l-am lovit pe el și tot poporul lui.
12 Acum, de aceea, am hotărât să lupt împotriva Egiptului și împotriva copiilor lui Iacov care sunt acolo și să mă răzbun pe ei pentru ceea ce ne-au făcut Iosif, frații lui și strămoșii lui în țara Canaanului, când s-au suit să-și îngroape tatăl în Hebron.
13 Acum, dacă vrei să vii la mine ca să mă ajuți în lupta împotriva lor și a Egiptului, atunci vom răzbuna cauza fraților noștri.
14 Și copiii lui Esau au ascultat cuvintele lui Țefo și copiii lui Esau s-au adunat, un popor foarte mare, și s-au dus să-i ajute pe Țefo și pe copiii lui Chitim în luptă.
15 Și Țefo a trimis la toți copiii răsăritului și la toți copiii lui Ismael cu cuvinte ca acestea, și s-au adunat și au venit în ajutorul Țefo și al copiilor lui Chitim în războiul împotriva Egiptului.
16 Și toți acești împărați, împăratul Edomului și fiii răsăritului și toți fiii lui Ismael și Țefo, împăratul Chitimului, au ieșit și și-au așezat toate oștirile în Hebron.
17 Tabăra era foarte grea, întinzându-se pe o distanță de trei zile de mers; un popor numeros ca nisipul de pe țărmul mării, care nu se poate număra.
18 Și toți acești împărați și oștirile lor s-au pogorât și au venit în luptă împotriva întregului Egipt și și-au așezat tabăra împreună în valea Patros.
19 Și tot Egiptul a auzit veștile lor și s-au adunat și ei laolaltă, tot poporul din țara Egiptului și din toate cetățile Egiptului, cam trei sute de mii de oameni.
20 Și bărbații din Egipt au trimis și la copiii lui Israel care erau în acele zile în țara Gosen, ca să vină la ei și să lupte împotriva regilor aceștia.
21 Bărbații lui Israel s-au adunat, și erau cam o sută cincizeci de oameni, și au intrat în luptă ca să-i ajute pe egipteni.
22 Și bărbații lui Israel și ai Egiptului au ieșit, cam trei sute de mii de bărbați și o sută cincizeci de oameni, și au mers la luptă împotriva acestor regi și s-au așezat din afara țării Gosen, în fața Patrosului.
23 Egiptenii n-au crezut în Israel ca să meargă împreună cu ei în taberele lor la luptă, căci toți egiptenii ziceau: „Poate că copiii lui Israel ne vor da în mâinile copiilor lui Esau și Ismael, căci sunt frații lor.”
24 Și toți egiptenii au zis copiilor lui Israel: „Rămâneți aici împreună în locurile voastre, și noi vom merge și vom lupta împotriva copiilor lui Esau și ai lui Ismael. Și dacă acești regi ne vor învinge, atunci veniți voi toți împotriva lor și ajutați-ne.” Și copiii lui Israel au făcut așa.
25 Țefo, fiul lui Elifaz, fiul lui Esau, împăratul Chitimului, și Hadad, fiul lui Bedad, împăratul Edomului, și toate taberele lor și toți fiii răsăritului și fiii lui Ismael, un popor numeros ca nisipul, și-au așezat tabăra împreună în valea Patros, în fața lui Tahpanhes.
26 Balaam, fiul lui Beor, sirianul, era acolo în tabăra lui Țefo, căci venise la luptă cu fiii lui Chitim; și Balaam era un om foarte onorat în ochii lui Țefo și ai oamenilor lui.
27 Și Țefo i-a zis lui Balaam: „Încearcă prin ghicire pentru noi, ca să știm cine va birui în luptă, noi sau egiptenii.”
28 Balaam s-a sculat și a încercat arta ghicirii; era iscusit în cunoștința ei, dar a fost încurcat și lucrarea a fost distrusă în mâna lui.
29 A încercat din nou, dar nu a reușit. Balaam a răzgândit și a abandonat încercarea și nu a terminat-o, căci aceasta era de la Domnul, ca să-l facă pe Țefo și poporul lui să cadă în mâinile copiilor lui Israel, care se încrezuseră în Domnul, Dumnezeul strămoșilor lor, în războiul lor.
30 Țefo și Hadad și-au așezat oștirile în rânduri de bătaie, și toți egiptenii au mers singuri împotriva lor, cam trei sute de mii de oameni, și niciun om din Israel nu era cu ei.
31 Toți egiptenii s-au luptat cu acești regi împotriva lui Patros și Tahpanhes, iar bătălia a fost aprigă împotriva egiptenilor.
32 Regii au fost mai puternici decât egiptenii în acea bătălie și cam o sută optzeci de oameni din Egipt au căzut în ziua aceea și cam treizeci de oameni din oștirile regilor. Și toți oamenii din Egipt au fugit dinaintea regilor. Așa că fiii lui Esau și ai lui Ismael i-au urmărit pe egipteni și i-au bătut până la locul unde era tabăra copiilor lui Israel.

33 Toți egiptenii au strigat către copiii lui Israel, zicând: „Grăbiți-vă la noi și ajutați-ne și izbăviți-ne din mâna lui Esau, a lui Ismael și a copiilor lui Chitim!”
34 Și cei o sută cincizeci de bărbați dintre copiii lui Israel au alergat din tabăra lor la taberele acestor regi, iar copiii lui Israel au strigat către Domnul Dumnezeul lor ca să-i izbăvească.
35 Domnul a ascultat pe Israel și i-a dat pe toți oamenii împăraților în mâinile lor. Copiii lui Israel s-au luptat împotriva acestor împărați și au ucis copiii lui Israel cam patru mii dintre oamenii împăraților.
36 Domnul a aruncat o mare tulburare în tabăra regilor, așa că frica a căzut peste copiii lui Israel.
37 Toate oștirile regilor au fugit dinaintea copiilor lui Israel, iar copiii lui Israel i-au urmărit și i-au bătut până la granița țării Cușului.
38 Copiii lui Israel au ucis pe drum încă două mii de oameni, și dintre copiii lui Israel n-a căzut niciunul.
39 Egiptenii au văzut că fiii lui Israel se luptaseră cu regii cu atât de puțini oameni și că bătălia era atât de aprigă împotriva lor,
40 Toți egiptenii s-au temut foarte tare pentru viața lor din cauza bătăliei aprige și toți egiptenii au fugit, fiecare ascunzându-se de oștirile așezate și s-au ascuns în drum și i-au lăsat pe israeliți să lupte.
41 Copiii lui Israel au dat o lovitură cumplită oamenilor împăraților, iar aceștia s-au întors de la ei, după ce i-au izgonit până la granița țării Cușului.
42 Tot Israelul a știut ce le făcuseră egiptenii; ei fugiseră dinaintea lor în luptă și îi lăsaseră singuri să lupte.
43 Și copiii lui Israel au lucrat cu viclenie. Când s-au întors copiii lui Israel de la luptă, au găsit pe egipteni pe drum și i-au lovit acolo.
44 Și în timp ce îi ucideau, le-au zis aceste cuvinte:
45 De ce ne-ați părăsit și ne-ați lăsat pe noi, fiind un popor puțin, ca să luptăm împotriva acestor regi, care aveau un popor numeros ca să ne lovească, ca să vă puteți scăpa astfel sufletele?
46 Și despre unii pe care i-au întâlnit israeliții pe drum, copiii lui Israel au vorbit unii către alții, zicând: „Loviți, loviți, căci este ismaelit, edomit sau dintre copiii lui Chitim.” Și s-au așezat asupra lui și l-au ucis, și au știut că era egiptean.
47 Și copiii lui Israel au făcut aceste lucruri cu viclenie împotriva egiptenilor, pentru că aceștia îi părăsiseră în luptă și fugiseră de ei.
48 Și copiii lui Israel au ucis în felul acesta pe drum dintre egipteni, cam două sute de oameni.
49 Toți egiptenii au văzut răul pe care li-l făcuseră copiii lui Israel; și tot Egiptul s-a temut foarte tare de copiii lui Israel, căci văzuse marea lor putere și că niciunul dintre ei nu căzuse.
50 Așadar, toți copiii lui Israel s-au întors cu bucurie pe drumul lor spre Gosen, iar restul Egiptului s-a întors fiecare la locul lui.

CAPITOLUL 65

1 După aceste lucruri, toți sfetnicii lui Faraon, împăratul Egiptului, și toți bătrânii Egiptului s-au adunat și au venit înaintea împăratului, s-au închinat până la pământ și au șezut înaintea lui.
2 Sfetnicii și bătrânii Egiptului au vorbit împăratului, zicând:
3 Iată, poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi și știi tot răul pe care ni l-au făcut pe drum, când ne-am întors din luptă.
4 Și ai văzut, de asemenea, puterea lor cea mare, căci această putere le vine de la părinții lor, căci doar câțiva oameni s-au ridicat împotriva unui popor numeros ca nisipul și i-au lovit prin ascuțișul sabiei și dintre ei niciunul nu a căzut, așa că, dacă ar fi fost numeroși, i-ar fi distrus complet.
5 Acum, sfătuiți-ne ce să facem cu ei, până când îi vom nimici treptat din mijlocul nostru, ca să nu se înmulțească prea mult pentru noi în țară.
6 Căci, dacă copiii lui Israel se vor înmulți în țară, ei vor deveni o piedică pentru noi; și dacă va avea loc vreun război, ei, cu marea lor putere, se vor alătura dușmanului nostru împotriva noastră și vor lupta împotriva noastră, ne vor nimici din țară și vor pleca de acolo.
7 Împăratul a răspuns bătrânilor Egiptului și le-a zis: „Iată planul urzit împotriva lui Israel și de la care nu ne vom depărta.
8 Iată, în țară sunt Pitom și Ramses, cetăți nefortificate pentru luptă; se cuvine ca voi și noi să le zidim și să le întărim.
9 Acum, du-te și tu, poartă-te cu viclenie împotriva lor și strigă o veste în Egipt și în Gosen, la porunca regelui, zicând:
10 Toți oamenii din Egipt, din Gosen și din Patros și toți locuitorii lor! Împăratul ne-a poruncit să zidim Pitom și Ramses și să le întărim pentru luptă. Cine dintre voi, din tot Egiptul, dintre copiii lui Israel și dintre toți locuitorii cetăților, va fi binevoitor să zidească împreună cu noi, va primi plata lui zilnică, după porunca împăratului. Așadar, mergeți voi întâi și lucrați cu viclenie, adunați-vă și veniți la Pitom și Ramses ca să zidiți.
11 Și în timp ce construiești, fă să se facă o veste de acest fel în tot Egiptul în fiecare zi, la porunca regelui.
12 Când vor veni unii dintre copiii lui Israel să zidească împreună cu tine, să le dai plata lor în fiecare zi, pentru câteva zile.
13 Și după ce vor fi construit cu voi pentru plata lor zilnică, îndepărtați-vă de ei în secret, unul câte unul, în fiecare zi, și apoi vă veți ridica și vă veți face șefii și ofițerii lor, iar după aceea îi veți lăsa să construiască fără plată, iar dacă refuză, atunci îi veți forța cu toată puterea voastră să construiască.
14 Și dacă faceți aceasta, va fi bine pentru noi să ne întărim țara împotriva copiilor lui Israel, căci din cauza oboselii zidirii și a lucrării, copiii lui Israel se vor împuțina, pentru că îi veți lipsi de soțiile lor zi de zi.
15 Toți bătrânii Egiptului au ascultat sfatul împăratului, iar sfatul a părut plăcut lor, slujitorilor faraonului și întregului Egipt; și au făcut după cuvântul împăratului.
16 Și toți slujitorii au plecat de la împărat și au pus să se facă o strigătă în tot Egiptul, în Tachpanhes și în Gosen și în toate cetățile care împrejurau Egiptul, zicând:
17 Ai văzut ce ne-au făcut copiii lui Esau și ai lui Ismael, care au venit să ne facă război și au vrut să ne nimicească.

18 De aceea, împăratul ne-a poruncit să întărim țara, să zidim cetățile Pitom și Ramses și să le întărim pentru luptă, în cazul în care vor veni din nou împotriva noastră.
19 Oricine dintre voi, din tot Egiptul și dintre copiii lui Israel, va veni să zidească împreună cu noi, va primi plata lui zilnică dată de împărat, așa cum ne-a poruncit el.
20 Egiptul și toți copiii lui Israel au auzit tot ce spuseseră slujitorii lui Faraon. Și au venit din Egipt și din copiii lui Israel ca să zidească împreună cu slujitorii lui Faraon, Pitom și Ramses; dar niciunul dintre copiii lui Levi n-a venit cu frații săi ca să zidească.
21 Și toți slujitorii lui Faraon și căpeteniile lui au venit la început cu viclenie ca să zidească, cu tot Israelul ca lucrători angajați zilnic și le-au dat lui Israel plata lor zilnică la început.
22 Slujitorii lui Faraon au construit împreună cu tot Israelul și au lucrat împreună cu Israel timp de o lună.
23 La sfârșitul lunii, toți slujitorii faraonului au început să se retragă în secret de la copiii lui Israel în fiecare zi.
24 Și Israel a continuat să lucreze în vremea aceea, dar își primea atunci plata zilnică, pentru că unii dintre egiptenii încă lucrau cu Israel pe vremea aceea; de aceea egiptenii le dădeau lui Israel plata lor în acele zile, pentru ca și ei, egiptenii, tovarășii lor de muncă, să poată primi plata pentru munca lor.
25 Și după un an și patru luni, toți egiptenii s-au retras dinaintea copiilor lui Israel, astfel încât copiii lui Israel au rămas singuri ocupați cu lucrarea.
26 Și după ce toți egiptenii s-au retras din fața copiilor lui Israel, s-au întors și au devenit asupritori și căpeteniari peste ei, iar unii dintre ei au stat peste copiii lui Israel ca supraveghetori ai corvoadelor, ca să primească de la ei tot ce le dădeau drept plată pentru munca lor.
27 Egiptenii făceau așa cu copiii lui Israel zi de zi, asuprindu-i în munca lor.
28 Și toți copiii lui Israel erau singuri ocupați cu munca, iar egiptenii s-au abținut de la a mai da vreo plată copiilor lui Israel din ziua aceea înainte.
29 Și când unii dintre bărbații lui Israel au refuzat să lucreze din cauza plata care nu le era dată, atunci extorcătorii și slujitorii lui Faraon i-au asuprit și i-au lovit cu lovituri grele și i-au obligat să se întoarcă cu forța, ca să muncească împreună cu frații lor; așa au făcut toți egiptenii cu copiii lui Israel în toate zilele.
30 Toți copiii lui Israel s-au temut foarte tare de egipteni în această privință și toți copiii lui Israel s-au întors și au muncit singuri, fără plată.
31 Copiii lui Israel au zidit Pitom și Ramses, și toți copiii lui Israel au lucrat, unii făcând cărămizi, alții construind. Copiii lui Israel au zidit și au întărit toată țara Egiptului și zidurile ei. Copiii lui Israel au lucrat mulți ani, până când a venit vremea când Domnul Și-a adus aminte de ei și i-a scos din Egipt.
32 Dar copiii lui Levi n-au fost angajați în lucrarea fraților lor din Israel, de la început până în ziua ieșirii lor din Egipt.
33 Căci toți copiii lui Levi știau că egiptenii rostiseră toate aceste cuvinte cu înșelăciune copiilor lui Israel; de aceea, copiii lui Levi s-au abținut să se apropie de lucrare împreună cu frații lor.
34 Egiptenii nu s-au mai gândit să-i pună pe copiii lui Levi la muncă după aceea, întrucât nu fuseseră cu frații lor la început; de aceea, egiptenii i-au lăsat în pace.
35 Mâinile egiptenilor au fost îndreptate cu asprime împotriva copiilor lui Israel în lucrarea aceea, iar egiptenii i-au pus pe copiii lui Israel să muncească cu asprime.
36 Egiptenii le-au amărât viața copiilor lui Israel cu muncă grea în fabricarea mortarului și a cărămizilor și cu tot felul de munci la câmp.
37 Copiii lui Israel l-au numit pe Melol, regele Egiptului, „Meror, regele Egiptului”, pentru că în zilele lui egiptenii își amărâseră viața cu tot felul de munci.
38 Și toată munca la care egiptenii îi puneau pe copiii lui Israel să muncească, o asupreau cu asprime, ca să-i asuprească pe copiii lui Israel; dar cu cât îi asupreau mai mult, cu atât se înmulțeau și creșteau mai mult; și egiptenii erau întristați din cauza copiilor lui Israel.

CAPITOLUL 66

1 Pe vremea aceea a murit Hadad, fiul lui Bedad, împăratul Edomului; și în locul lui a domnit Samla din Mesreca, din țara copiilor răsăritului.
2 În al treisprezecelea an al domniei lui Faraon, regele Egiptului, adică în al o sută douăzeci și cincilea an de la pogorarea israeliților în Egipt, Samla domnise peste Edom optsprezece ani.
3 Și când a domnit, și-a adunat oștirile ca să meargă să lupte împotriva lui Țefo, fiul lui Elifaz, și împotriva fiilor lui Chitim, pentru că aceștia făcuseră război împotriva lui Angeas, regele Africii, și i-au nimicit toată armata.
4 Dar nu s-a luptat cu el, căci copiii lui Esau l-au împiedicat, zicând: „Este fratele lor”. Așa că Samla a ascultat de glasul copiilor lui Esau și s-a întors cu toate oștirile sale în țara Edomului și nu a pornit să lupte împotriva lui Țefo, fiul lui Elifaz.
5 Faraon, împăratul Egiptului, a auzit lucrul acesta, zicând: „Samla, împăratul Edomului, s-a hotărât să lupte împotriva copiilor lui Chitim și după aceea va veni să lupte împotriva Egiptului.”
6 Și când egiptenii au auzit acest lucru, au sporit munca pusă pe copiii lui Israel, ca nu cumva israeliții să le facă așa cum le făcuseră în războiul lor cu copiii lui Esau, pe vremea lui Hadad.
7 Egiptenii au zis copiilor lui Israel: „Grăbiți-vă, faceți lucrul vostru, terminați-vă treaba și întăriți țara, ca nu cumva copiii lui Esau, frații voștri, să vină să lupte împotriva noastră, căci din pricina voastră vor veni împotriva noastră.”
8 Copiii lui Israel făceau zi de zi munca egiptenilor, iar egiptenii îi asupeau pe copiii lui Israel ca să-i împovăreze în țară.
9 Pe măsură ce egiptenii au sporit munca copiilor lui Israel, copiii lui Israel s-au înmulțit și s-au mărit, și tot Egiptul s-a umplut de copiii lui Israel.
10 Și în al o sută douăzeci și cincilea an de la coborârea lui Israel în Egipt, toți egiptenii au văzut că planul lor nu a izbutit împotriva lui Israel, ci că se înmulțeau și creșteau, iar țara Egiptului și țara Gosenului erau pline de copiii lui Israel.

11 Toți bătrânii Egiptului și înțelepții lui au venit înaintea împăratului, s-au închinat înaintea lui și au șezut înaintea lui.
12 Și toți bătrânii Egiptului și înțelepții lui au zis împăratului: „Trăiască împăratul pe vecie! Tu ne-ai sfătuit un plan împotriva copiilor lui Israel și le-am făcut după cuvântul împăratului.”
13 Dar, pe măsură ce munca crește, tot așa se înmulțesc și cresc în țară și iată că întreaga țară este plină de ei.
14 Acum, domnul și împăratul nostru, ochii întregului Egipt sunt ațintiți asupra ta, ca să le dai sfaturi cu înțelepciunea ta, ca să-l poată convinge pe Israel să-l nimicească sau să-l împuțineze din țară. Împăratul le-a răspuns, zicând: „Dați-vă un sfat în această privință, ca să știm ce să le facem.”
15 Un slujitor, unul dintre sfetnicii împăratului, al cărui nume era Iov, din Mesopotamia, din țara Uț, a răspuns împăratului, zicând:
16 Dacă împăratul găsește cu cale, să asculte sfatul slujitorului său; și împăratul i-a zis: „Vorbește!”
17 Iov a vorbit înaintea împăratului, a căpeteniilor și a tuturor bătrânilor Egiptului, zicând:
18 Iată, sfatul pe care l-a dat împăratul odinioară cu privire la munca copiilor lui Israel este foarte bun și nu trebuie să te îndepărtezi niciodată de cei ce trudesc.
19 Iată însă sfatul care vi s-a dat, ca să-i slăbiți, dacă împăratul consideră de cuviință să-i asuprească.
20 Iată, ne temem de război de mult timp și am zis: „Când Israel va fi roditor în țară, ne vor alunga din țară dacă va avea loc un război.”
21 Dacă împăratul găsește cu cale, să se dea o poruncă împărătească și să se scrie în legile Egiptului, poruncă nerevocabilă, ca orice copil de parte bărbătească născut copiilor lui Israel să aibă sângele vărsat pe pământ.
22 Și făcând aceasta, când vor muri toți copiii de parte bărbătească ai lui Israel, răutatea războaielor lor va înceta; să facă împăratul așa și să trimită după toate moașele evreice și să le poruncească să o pună în aplicare în această privință; așa a fost plăcut împăratului și prinților, și împăratul a făcut după cuvântul lui Iov.
23 Împăratul a trimis să fie chemate moașele evreice, dintre care numele uneia era Șefra, iar numele celeilalte era Pua.
24 Moașele au venit înaintea împăratului și s-au înfățișat în fața lui.
25 Regele le-a zis: „Când veți face slujba de moașe la femeile evreice și le veți vedea pe scaune, dacă este fiu, să-l omorâți; dar dacă este fată, să trăiască.”
26 Dar dacă nu vei face lucrul acesta, te voi arde cu foc pe tine și toate casele tale.
27 Moașele însă se temeau de Dumnezeu și nu ascultau nici de împăratul Egiptului, nici de cuvintele lui. Și când femeile evreice năștea moașei fiu sau fiică, atunci moașa făcea tot ce era necesar pentru copil și îl lăsa să trăiască; așa făceau moașele în toate zilele.
28 Și s-a spus împăratului despre acest lucru, care a trimis și a chemat moașele și le-a zis: „Pentru ce ați făcut lucrul acesta și ați lăsat copiii în viață?”
29 Moașele au răspuns și au vorbit împreună înaintea împăratului, zicând:
30 Să nu creadă împăratul că femeile evreice sunt ca femeile egiptene, căci toți copiii lui Israel sunt sănătoși și înainte să vină moașa la ele, ele nasc. Cât despre noi, roabele tale, nicio evreică n-a născut la noi de multe zile, căci toate femeile evreice își sunt moașele lor, pentru că sunt sănătoase.
31 Faraon a auzit cuvintele lor și i-a crezut în privința aceasta. Moașele au plecat de la împărat. Dumnezeu le-a făcut bine și poporul s-a înmulțit și a crescut foarte mult.

CAPITOLUL 67

1 În țara Egiptului era un om din semința lui Levi, numit Amram, fiul lui Chehat, fiul lui Levi, fiul lui Israel.
2 Și omul acesta s-a dus și a luat o soție, anume pe Iochebed, fiica lui Levi, sora tatălui său; ea avea o sută douăzeci și șase de ani, și el a venit la ea.
3 Femeia a rămas însărcinată și a născut o fiică și i-a pus numele Miriam, pentru că în zilele acelea egiptenii amărâseră viața copiilor lui Israel.
4 Și a zămislit din nou și a născut un fiu și i-a pus numele Aaron, căci în zilele zămislirii ei, Faraonul a început să verse sângele copiilor de parte bărbătească ai lui Israel.
5 În zilele acelea a murit Țefo, fiul lui Elifaz, fiul lui Esau, regele Chitimului, și Ianeas a domnit în locul lui.
6 Timpul cât a domnit Țefo peste copiii lui Chitim a fost de cincizeci de ani; apoi a murit și a fost înmormântat în cetatea Nabna, în țara Chitim.
7 Și Ianeas, unul dintre oamenii viteji dintre copiii lui Chitim, a domnit după el și a domnit cincizeci de ani.
8 După moartea regelui Chitimului, Balaam, fiul lui Beor, a fugit din țara Chitimului și s-a dus și a venit în Egipt la Faraon, regele Egiptului.
9 Faraon l-a primit cu mare onoare, căci auzise de înțelepciunea lui; i-a dat daruri, l-a făcut consilier și l-a mărit.
10 Balaam a locuit în Egipt, în cinstea tuturor nobililor împăratului; și nobilii l-au înălțat, pentru că toți pofteau să învețe înțelepciunea lui.
11 În al o sută treizecilea an de la coborârea lui Israel în Egipt, Faraon a visat că ședea pe tronul său regal; și-a ridicat ochii și a văzut un bătrân stând în picioare înaintea lui, iar în mâinile bătrânului erau cântare, cum sunt folosite de negustori.
12 Bătrânul a luat cântarul și l-a atârnat înaintea faraonului.
13 Bătrânul i-a luat pe toți bătrânii Egiptului, pe toți nobilii și oamenii lui mai mari, i-a legat laolaltă și i-a pus într-o balanță.
14 Și a luat un ied de lapte și l-a pus în cealaltă balanță, iar iedul a fost mai presus decât toți.
15 Și Faraon a fost uimit de această viziune înfricoșătoare, de ce copilul era mai presus de toți, și Faraon s-a trezit și iată că era un vis.
16 Și faraonul s-a sculat dis-de-dimineață, a chemat toți slujitorii săi și le-a povestit visul, iar oamenii s-au înspăimântat foarte tare.
17 Împăratul a zis tuturor înțelepților săi: „Tălmăciți-vă, vă rog, visul pe care l-am visat, ca să-l pot cunoaște.”
18 Balaam, fiul lui Beor, a răspuns împăratului și i-a zis: „Aceasta nu înseamnă altceva decât un mare rău care se va izbucni împotriva Egiptului în zilele de pe urmă.”

19 Căci lui Israel i se va naște un fiu care va nimici tot Egiptul și locuitorii lui și îi va scoate pe israeliți din Egipt cu mână puternică.
20 Acum, deci, împărate, ia sfat asupra acestei chestiuni, ca să nimicești nădejdea și speranța copiilor lui Israel, înainte ca acest rău să se apropie asupra Egiptului.
21 Regele i-a zis lui Balaam: „Ce să facem noi cu Israel? La început am sfătuit împotriva lor într-un fel anume, dar n-am putut să-i învingem."
22 Acum, dă-ți și ție un sfat împotriva lor, ca să-i putem învinge.
23 Balaam a răspuns împăratului, zicând: „Trimite acum să chemi pe cei doi sfetnici ai tăi și vom vedea ce sfat au în această privință; după aceea va vorbi slujitorul tău."
24 Împăratul a trimis și i-a chemat pe cei doi sfetnici ai săi, pe Reuel, madianitul, și pe Iov, uzitul. Aceștia au venit și au șezut înaintea împăratului.
25 Regele le-a zis: „Iată, ați auzit visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui; acum, sfătuiți-vă și aflați și vedeți ce este de făcut copiilor lui Israel, ca să-i putem birui, înainte ca răul lor să se apropie împotriva noastră."
26 Reuel, madianitul, i-a răspuns regelui și a zis: „Trăiască regele, trăiască regele pe vecie!"
27 Dacă regele consideră de cuviință, să se retragă de la evrei, să-i părăsească și să nu-și întindă mâna împotriva lor.
28 Căci aceștia sunt aceia pe care Domnul i-a ales în zilele de demult și i-a luat ca moștenire dintre toate neamurile pământului și dintre împărații pământului; și cine este acela care Și-a întins mâna împotriva lor fără pedeapsă, de care Dumnezeul lor nu S-a răzbunat?
29 Știi cu siguranță că, atunci când s-a coborât Avraam în Egipt, Faraon, fostul împărat al Egiptului, a văzut-o pe Sara, nevasta lui, și a luat-o de nevastă, pentru că Avraam a zis: „Este sora mea!" Căci se temea ca nu cumva egiptenii să-l omoare din cauza nevastei lui.
30 Și după ce regele Egiptului a luat-o pe Sara, Dumnezeu l-a lovit pe el și casa lui cu plăgi grele, până când i-a dat înapoi lui Avraam pe Sara, soția sa, și apoi a fost vindecat.
31 Dumnezeu a pedepsit pe Abimelec Gheraritul, regele filistenilor, din pricina Sarei, soția lui Avraam, astupând toate pântecele, de la om până la dobitoc.
32 Dumnezeul lor a venit la Abimelec în visul nopții și l-a înspăimântat ca să-i dea înapoi lui Avraam pe Sara, pe care o luase. După aceea, tot locuitorul Gherarului a fost pedepsit din cauza Sarei. Avraam s-a rugat Dumnezeului său pentru ei, iar Dumnezeu l-a implorat și i-a vindecat.
33 Abimelec s-a temut de toate aceste rele care au venit peste el și peste poporul său și a întors-o la Avraam pe Sara, soția sa, și i-a dat pe lângă ea multe daruri.
34 Așa a făcut și cu Isaac, după ce l-a izgonit din Gherar. Dumnezeu a făcut lucruri minunate pentru el, încât toate pâraiele Gherarului au secat și pomii lui roditori n-au mai dat rod.
35 Până când Abimelec din Gherar, Ahuzat, unul dintre prietenii lui, și Picol, căpetenia oștirii lui, au venit la el și s-au plecat și s-au închinat înaintea lui până la pământ.
36 Și l-au rugat să se roage pentru ei, iar el s-a rugat Domnului pentru ei, iar Domnul l-a ascultat și i-a vindecat.
37 Și Iacov, omul cel simplu, a fost izbăvit, prin integritatea sa, din mâna fratelui său Esau și din mâna lui Laban, sirianul, fratele mamei sale, care căutase să-i ia viața; de asemenea, din mâna tuturor împăraților Canaanului, care se uniseră împotriva lui și a copiilor lui ca să-i nimicească, și Domnul i-a izbăvit din mâinile lor, încât s-au întors împotriva lor și i-au lovit, căci cine și-a întins vreodată mâna împotriva lor fără pedeapsă?
38. Faraon, tatăl tatălui tău, l-a ridicat pe Iosif, fiul lui Iacov, mai presus de toți domnitorii țării Egiptului, când i-a văzut înțelepciunea și, prin înțelepciunea lui, i-a scăpat pe toți locuitorii țării de foamete.
39 După care le-a poruncit lui Iacov și copiilor săi să coboare în Egipt, pentru ca, prin virtutea lor, țara Egiptului și țara Gosenului să fie scăpate de foamete.
40 Acum, deci, dacă ți se pare bine, încetează să-i nimicești pe copiii lui Israel; dar dacă nu este voia Ta ca ei să locuiască în Egipt, trimite-i de aici, ca să meargă în țara Canaanului, țara unde au locuit strămoșii lor.
41 Când a auzit Faraon cuvintele lui Ietro, s-a mâniat foarte tare pe el, așa că s-a sculat rușinat din fața regelui și s-a dus în Madian, țara lui, luând cu el toiagul lui Iosif.
42 Împăratul a zis lui Iov Uzitul: „Ce spui tu, Iov, și ce sfat ai cu privire la evrei?"
43 Iov a zis împăratului: „Iată, toți locuitorii țării sunt în puterea ta; împăratul să facă ce-i place!"
44. Împăratul a zis lui Balaam: „Ce zici, Balaam? Spune-ți cuvântul, ca să-l ascultăm."
45 Balaam a zis împăratului: „Tot ce a sfătuit împăratul împotriva evreilor va fi scăpat, și împăratul nu va putea să-i învingă cu niciun sfat."
46 Căci dacă te gândești să-i slăbești prin flăcări de foc, nu-i vei putea birui, căci Dumnezeul lor l-a izbăvit pe Avraam, tatăl lor, din Urul Caldeii; iar dacă te gândești să-i nimicești cu sabia, Isaac, tatăl lor, a fost izbăvit de ea și un berbec a fost pus în locul lui.
47 Și dacă te gândești să-i slăbești prin muncă grea și riguroasă, nu vei reuși nici măcar în aceasta, căci tatăl lor, Iacov, l-a slujit pe Laban în tot felul de munci grele și a prosperat.
48 Acum, de aceea, o, rege, ascultă cuvintele mele, căci acesta este sfatul care este sfătuit împotriva lor, prin care îi vei învinge și de la care nu ar trebui să te abate.
49 Dacă împăratul găsește cu plăcere, să poruncească ca toți copiii lor care se vor naște de azi înainte să fie aruncați în apă, căci prin aceasta le poți șterge numele, căci niciunul dintre ei, nici dintre părinții lor, nu a fost judecat în acest fel.
50 Împăratul a ascultat cuvintele lui Balaam, iar lucrul acesta a fost plăcut împăratului și căpeteniilor, și împăratul a făcut după cuvântul lui Balaam.
51 Regele a poruncit să se dea o strigătă și o lege în toată țara Egiptului, zicând: „Orice copil de parte bărbătească născut evreilor, din ziua aceasta înainte, va fi aruncat în apă."
52 Faraon a chemat pe toți slujitorii săi, zicând: „Duceți-vă acum și căutați în toată țara Gosen unde sunt copiii lui Israel și vedeți că orice fiu născut evreilor va fi aruncat în râu, dar pe orice fiică să o lăsați în viață."
53 Și când copiii lui Israel au auzit acest lucru pe care Faraon îl poruncise, să-și arunce copiii de parte bărbătească în râu, unii din popor s-au despărțit de soțiile lor, iar alții s-au alipit de ei.

54 Și din ziua aceea înainte, când a venit vremea nașterii femeilor lui Israel care rămăseseră cu bărbații lor, acestea s-au dus la câmp ca să nască acolo; au născut la câmp și și-au lăsat copiii la câmp și s-au întors acasă.
55 Și Domnul, care jurase strămoșilor lor că-i va înmulți, a trimis unul dintre îngerii Săi slujitori care sunt în ceruri să spele fiecare copil în apă, să-l ungă și să-l înfășoare și să-i pună în mâini două pietre netede, din care una supse lapte și din cealaltă miere, și i-a făcut părul să crească până la genunchi, cu care să se acopere; ca să-l mângâie și să se lipească de el, prin mila Sa pentru el.
56 Și când Dumnezeu a avut milă de ei și a dorit să-i înmulțească pe fața țării, a poruncit pământului Său să-i primească pentru a fi păstrați acolo până la vremea creșterii lor, după care pământul și-a deschis gura și i-a vărsat și au răsărit din oraș ca iarba pământului și iarba pădurii și s-au întors fiecare la familia sa și la casa tatălui său și au rămas cu ei.
57 Și pruncii copiilor lui Israel erau pe pământ ca iarba câmpului, prin harul lui Dumnezeu față de ei.
58 Când au văzut toți egiptenii lucrul acesta, au ieșit fiecare la ogorul lui cu perechea lui de boi și cu plugul lui și l-au arat cum se ară pământul la semănat.
59 Și când au arăt, nu au putut să-i rănească pe pruncii copiilor lui Israel, așa că poporul s-a înmulțit și a crescut foarte mult.
60 Și Faraon a poruncit slujitorilor săi să meargă zilnic la Gosen ca să caute pruncii copiilor lui Israel.
61 Și după ce au căutat și au găsit unul, l-au luat cu forța din sânul mamei sale și l-au aruncat în râu, iar pe copilă l-au lăsat cu mama sa; așa au făcut egiptenii cu israeliții în toate zilele.

CAPITOLUL 68

1 Și în vremea aceea Duhul lui Dumnezeu a fost peste Miriam, fiica lui Amram, sora lui Aaron, și ea a ieșit și a profețit despre casă, zicând: „Iată, de data aceasta ni se va naște un fiu din partea tatălui și a mamei mele și el va mântui pe Israel din mâinile Egiptului.
2 Și când Amram a auzit cuvintele fiicei sale, s-a dus și și-a luat soția înapoi acasă, după ce o alungase pe vremea când Faraonul poruncise ca toți copiii de parte bărbătească din casa lui Iacov să fie aruncați în apă.
3 Amram a luat-o pe nevasta sa Iochebed, trei ani după ce o alungase. A venit la ea, iar ea a rămas însărcinată.
4 Și la sfârșitul a șapte luni de la concepția ei, ea a născut un fiu și toată casa s-a umplut de o mare lumină, ca lumina soarelui și a lunii în momentul strălucirii lor.
5 Femeia, văzând că pruncul era frumos și plăcut de privit, l-a ascuns trei luni într-o cameră dinăuntru.
6 În zilele acelea, egiptenii au uneltit să-i nimicească pe toți evreii care se aflau acolo.
7 Femeile egiptene s-au dus la Gosen, unde erau copiii lui Israel, și și-au dus pe umeri copiii, pruncii care încă nu puteau vorbi.
8 În zilele acelea, când femeile copiilor lui Israel nășteau, fiecare femeie își ascundea fiul de la egipteni, ca să nu știe egiptenii de nașterea lor și să nu-i nimicească din țară.
9 Și femeile egiptene au ajuns în Gosen și copiii lor care nu puteau vorbi erau pe umerii lor, iar când o femeie egipteană a intrat în casa unei femei evreice, copilul ei a început să plângă.
10 Și când a plâns, copilul care era în camera dinăuntru i-a răspuns. Egiptenele s-au dus și au spus lucrul acesta în casa faraonului.
11 Și Faraon a trimis pe slujitorii săi să ia copiii și să-i junghie; așa au făcut egiptenii cu femeile evreice în toate zilele.
12 Și pe vremea aceea, cam la trei luni după ce Iochebed și-a ascuns fiul, lucrul acesta s-a aflat în casa lui Faraon.
13 Femeia s-a grăbit să-și ia fiul înainte să vină slujitorii; a luat pentru el un corabie de papură, l-a uns cu lut și cu smoală și a pus copilul înăuntru și l-a pus între dale, pe malul râului.
14 Sora lui, Miriam, stătea departe ca să vadă ce i se va face și ce se va întâmpla cu cuvintele ei.
15 Dumnezeu a trimis în vremea aceea o căldură cumplită în țara Egiptului, care a mistuit carnea omului ca soarele în cercul său și a asuprit foarte tare pe egipteni.
16 Și toți egiptenii s-au pogorât să se scalde în râu, din cauza căldurii mistuitoare care le mistuia carnea.
17 Și Bathia, fiica faraonului, s-a dus și ea să se scalde în râu, din cauza căldurii arzătoare, iar slujnicele ei s-au plimbat pe malul râului, precum și toate femeile Egiptului.
18 Și Bathia și-a ridicat ochii spre râu și a văzut chivotul pe apă și a trimis-o pe slujnica sa să-l aducă.
19 Și ea a deschis ușa și a văzut copilul; și iată că pruncul plângea. Și i s-a făcut milă de el și a zis: „Acesta este unul dintre copiii evreilor.”
20 Toate femeile Egiptului care umblau pe malul râului voiau să-l sugă, dar el nu voia să sugă, căci lucrul acesta venea de la Domnul, ca să-l pună înapoi la sânul mamei sale.
21 Miriam, sora lui, era pe vremea aceea printre egiptene, pe malul râului. A văzut lucrul acesta și a zis fiicei lui Faraon: „Să mă duc să aduc o doică dintre evreice, ca să-ți alăpteze copilul?”
22 Fiica lui Faraon i-a zis: „Du-te!” Tânăra s-a dus și a chemat-o pe mama copilului.
23 Fiica lui Faraon a zis lui Iochebed: „Ia copilul acesta și alăptează-l pentru mine, și îți voi plăti plata ta, doi șileni de argint pe zi.” Și femeia a luat copilul și l-a alăptat.
24 Și după doi ani, când copilul a crescut mare, ea l-a adus fiicei lui Faraon, și el i-a fost ca un fiu. Și i-a pus numele Moise, căci a zis: „L-am scos din apă.”
25 Tatăl său, Amram, i-a pus numele Habar, căci a zis: „Din cauza lui se unise cu soția sa, pe care o părăsise.”
26 Mama lui Iochebed i-a pus numele Iecutiel, zicând ea: „Mi-am pus nădejdea în Cel Atotputernic, și Dumnezeu mi l-a dat înapoi.”
27 Miriam, sora lui, i-a pus numele Iered, căci s-a coborât după el la râu, ca să vadă care va fi sfârșitul lui.
28 Și Aaron, fratele său, i-a pus numele Abi-Zanuch, zicând: „Tatăl meu a părăsit-o pe mama mea și s-a întors la ea din pricina lui.”
29 Și Chehat, tatăl lui Amram, i-a pus numele Abigdor, pentru că din cauza lui Dumnezeu reparase spărtura făcută casei lui Iacov, astfel încât nu-și mai puteau arunca copiii de parte bărbătească în apă.
30 Și doica lor l-a numit Abi Soco, zicând: „A stat ascuns trei luni în cortul lui, din cauza copiilor lui Ham.”

31 Tot Israelul i-a pus numele Șemaia, fiul lui Netaneel, căci ziceau: „În zilele lui Dumnezeu le-a auzit strigătele și i-a izbăvit de asupritorii lor.”
32 Moise a locuit în casa lui Faraon și a fost ca un fiu pentru Batia, fiica lui Faraon, și Moise a crescut printre copiii împăratului.

CAPITOLUL 69

1 Împăratul Edomului a murit în zilele acelea, în al optsprezecelea an al domniei sale, și a fost îngropat în templul pe care și-l zidise ca reședință regală în țara Edomului.
2 Fiii lui Esau au trimis la Petor, care este pe râu, și au adus de acolo un tânăr cu ochi frumoși și la înfățișare, pe nume Saul, și l-au pus împărat peste ei în locul Samlei.
3 Saul a domnit peste toți copiii lui Esau în țara Edomului timp de patruzeci de ani.
4. Faraon, împăratul Egiptului, a văzut că sfatul pe care-l dăduse Balaam cu privire la copiii lui Israel nu izbutise, ci că aceștia totuși se înmulțeau și se făceau roditori în toată țara Egiptului,
5 Atunci Faraon a poruncit în zilele acelea să se dea o strigătă în tot Egiptul către copiii lui Israel, zicând: „Nimeni să nu-și scadă nimic din munca lui zilnică.”
6 Iar omul care va fi găsit insuficient în munca lui zilnică, fie la mortar, fie la cărămizi, fiul lui cel mic va fi pus în locul lor.
7 Și munca Egiptului s-a întărit asupra copiilor lui Israel în acele zile și, iată, dacă o singură cărămidă lipsea în munca zilnică a cuiva, egiptenii îl luau cu forța pe cel mai mic băiat al lui de la mama lui și îl puneau în clădire în locul cărămizilor pe care le lăsase lipsă tatăl său.
8 Și bărbații Egiptului au făcut așa cu toți copiii lui Israel, zi de zi, în toate zilele, timp îndelungat.
9 Însă semința lui Levi nu a lucrat la vremea aceea cu israeliții, frații lor, de la început, căci copiii lui Levi cunoșteau viclenia egiptenilor pe care o folosiseră la început împotriva israeliților.

CAPITOLUL 70

1 În al treilea an de la nașterea lui Moise, Faraonul ședea la un ospăț. Regina Alparanit ședea la dreapta lui și Bathia la stânga lui. Tânărul Moise stătea pe pieptul ei. Balaam, fiul lui Beor, cu cei doi fii ai săi și toți prinții împărăției ședeau la masă în prezența regelui.
2 Tânărul și-a întins mâna pe capul regelui, a luat coroana de pe capul regelui și a pus-o pe capul său.
3 Când au văzut împăratul și prinții lucrarea pe care o făcuse băiatul, împăratul și prinții s-au îngrozit și unul și-a exprimat uimirea către vecinul său.
4 Împăratul a zis căpeteniilor care erau înaintea lui la masă: „Ce spuneți voi, căpetenii, în această privință și care va fi judecata împotriva băiatului din pricina acestei fapte?”
5 Balaam, fiul lui Beor, magicianul, a răspuns înaintea împăratului și a domnitorilor și a zis: „Adu-ți aminte, domnul meu și împăratul meu, de visul pe care l-ai visat cu atâtea zile în urmă și de visul pe care ți l-a tâlcuit robul tău.”
6 Acum, acesta este un copil dintre copiii evrei, în care este Duhul lui Dumnezeu; și să nu creadă domnul meu, regele, că tânărul acesta a făcut lucrul acesta fără știre.
7 Căci este un băiat evreu și înțelepciunea și priceperea sunt cu el, deși este încă un copil, și cu înțelepciune a făcut aceasta și și-a ales împărăția Egiptului.
8 Căci acesta este obiceiul tuturor evreilor de a înșela pe împărați și pe nobilii lor, făcând toate aceste lucruri cu viclenie, ca să-i facă pe împărații pământului și pe oamenii lor să tremure.
9 Știi cu siguranță că așa a lucrat tatăl lor Avraam, care a înșelat oștirea lui Nimrod, împăratul Babilonului, și a lui Abimelec, împăratul Gherarului, și că a stăpânit țara fiilor lui Het și toate împărățiile Canaanului.
10 Și că a coborât în Egipt și a zis despre Sara, soția sa: „Este sora mea”, ca să inducă în eroare Egiptul și regele ei.
11 Fiul său Isaac a făcut la fel când s-a dus la Gherar și a locuit acolo; și puterea lui a învins oștirea lui Abimelec, regele filistenilor.
12 De asemenea, a avut de gând să facă să se poticnească împărăția filistenilor, spunând că Rebeca, soția lui, este sora lui.
13 Iacov s-a purtat și el cu trădare față de fratele său și i-a luat din mâna dreptului său de întâi născut și binecuvântarea.
14 S-a dus apoi în Padan-Aram, la casa lui Laban, fratele mamei sale, și, cu viclenie, i-a luat-o pe fiica lui, vitele lui și tot ce-i aparținea și a fugit și s-a întors în țara Canaanului la tatăl său.
15 Fiii lui l-au vândut pe fratele lor Iosif, care s-a dus în Egipt și a devenit rob și a fost închis doisprezece ani.
16 Până când fostul faraon a visat vise și l-a scos din închisoare și l-a pus mai presus de toți domnitorii Egiptului, pentru că i-a tâlcuit visele.
17 Și când Dumnezeu a trimis o foamete în toată țara, a trimis și a adus pe tatăl său și pe toți frații săi și întreaga casă a tatălui său și i-a întreținut fără preț sau recompensă și i-a cumpărat pe egipteni ca sclavi.
18 Acum, domnul meu, regele, iată, acest copil s-a ridicat în locul lor în Egipt, ca să facă după faptele lor și să se bată cu orice împărat, prinț și judecător.
19 Dacă împăratul găsește cu cale, să-i vărsăm sângele pe pământ, ca nu cumva să crească și să-ți ia domnia din mâini și să piară nădejdea Egiptului după ce va fi domnit el.
20 Balaam a zis împăratului: „Să chemăm pe toți judecătorii Egiptului și pe înțelepții lui și să știm dacă băiatul acesta trebuie să fie condamnat la moarte, așa cum ai spus, și atunci îl vom omorî.”
21 Și Faraon a trimis și a chemat pe toți înțelepții Egiptului și au venit înaintea regelui, și un înger al Domnului a venit printre ei și era ca unul dintre înțelepții Egiptului.
22 Împăratul a zis înțelepților: „Ați auzit cu siguranță ce a făcut băiatul acesta evreu care este în casă și așa a judecat Balaam în această privință.”
23 Judecați și voi acum și vedeți ce i se cuvine băiatului pentru fapta pe care a săvârșit-o.
24 Îngerul, care semăna cu unul dintre înțelepții faraonului, a răspuns și a zis așa, în fața tuturor înțelepților Egiptului, în fața împăratului și a domnitorilor:
25 Dacă împăratul găsește cu plăcere, să trimită după oameni care să-i aducă o piatră de onix și un cărbune

aprins și să le pună înaintea copilului. Dacă copilul își va întinde mâna și va lua piatra de onix, atunci vom ști că tânărul a făcut cu înțelepciune tot ce a făcut și trebuie să-l omorâm.
26 Dar dacă își întinde mâna pe cărbune, atunci vom ști că nu a făcut lucrul acesta cu cunoștință și va trăi.
27 Lucrul a părut bine împăratului și căpeteniilor, și împăratul a făcut după cuvântul îngerului Domnului.
28 Regele a poruncit să se aducă piatra de onix și cărbunele și să fie puse înaintea lui Moise.
29 Și l-au pus pe băiat înaintea lor, iar tânărul a încercat să-și întindă mâna spre piatra de onix, dar îngerul Domnului i-a luat mâna și a pus-o pe cărbune, iar cărbunele s-a stins în mâna lui, iar el l-a ridicat și l-a băgat în gură și i-a ars o parte din buze și o parte din limbă, și i s-a îngreunat gura și limba.
30 Regele și prinții au văzut aceasta și au înțeles că Moise nu lucrase cu înțelepciune luând coroana de pe capul regelui.
31 Împăratul și prinții s-au abținut de la a ucide copilul. Moise a rămas în casa lui Faraon și a crescut, iar Domnul era cu el.
32 Și cât timp băiatul era în casa regelui, era îmbrăcat în purpură și creștea printre copiii regelui.
33 Și când Moise a crescut în casa regelui, Batia, fiica lui Faraon, l-a considerat ca pe un fiu și toată casa lui Faraon l-a cinstit și toți oamenii Egiptului se temeau de el.
34 Și în fiecare zi ieșea și venea în țara Gosen, unde erau frații săi, copiii lui Israel, și Moise îi vedea în fiecare zi dificultăți de respirație și munci grele.
35 Și Moise i-a întrebat, zicând: „Pentru ce vi se pune această muncă zi de zi?”
36 Și i-au povestit tot ce li se întâmplase și toate poruncile pe care Faraon le pusese înainte de nașterea lui.
37 Și i-au spus toate sfaturile pe care Balaam, fiul lui Beor, le dăduse împotriva lor și ce sfătuise el împotriva lui ca să-l omoare după ce luase coroana regelui de pe capul lui.
38 Când a auzit Moise aceste lucruri, mânia lui s-a aprins împotriva lui Balaam și a căutat să-l omoare, fiindcă îl pândea în fiecare zi.
39 Balaam s-a temut de Moise și el și cei doi fii ai săi s-au ridicat și au ieșit din Egipt. Au fugit și și-au scăpat sufletele și s-au întors în țara Cușului la Kikianus, regele Cușului.
40 Moise era în casa împăratului, când ieșea și intra. Domnul i-a dat favoare înaintea lui Faraon, înaintea tuturor slujitorilor lui și înaintea întregului popor al Egiptului; și îl iubeau foarte mult pe Moise.
41 Și a venit ziua când Moise s-a dus la Gosen ca să-și vadă frații, și i-a văzut pe copiii lui Israel în poverile și munca lor grea, iar Moise s-a întristat din cauza lor.
42 Moise s-a întors în Egipt și a venit la casa lui Faraon și s-a prezentat înaintea regelui, iar Moise s-a închinat înaintea regelui.
43 Moise a zis lui Faraon: „Te rog, domnul meu, am venit să-ți cer o mică cerere; nu-mi întoarce fața fără să răspund.” Și Faraon i-a zis: „Vorbește.”
44 Moise a zis lui Faraon: „Să li se dea robilor tăi, copiilor lui Israel, care sunt în Gosen, o zi de odihnă după munca lor.”
45 Împăratul i-a răspuns lui Moise și a zis: „Iată, ți-am cerut ajutorul în această privință, ca să-ți îndeplinesc cererea.”
46 Faraon a poruncit să se dea o strigăt în tot Egiptul și în Gosen, zicând:
47 Vouă, tuturor copiilor lui Israel, așa vorbește împăratul: „Șase zile vă veți lucra și veți munci, dar în ziua a șaptea vă veți odihni și nu veți face nicio lucrare; așa veți face în toate zilele, așa cum au poruncit împăratul și Moise, fiul lui Batia.
48 Moise s-a bucurat de lucrul acesta pe care i-l dăduse regele și toți copiii lui Israel au făcut așa cum le-a poruncit Moise.
49 Căci acest lucru a fost de la Domnul pentru copiii lui Israel, căci Domnul a început să-și aducă aminte de copiii lui Israel ca să-i mântuiască, de dragul părinților lor.
50 Domnul a fost cu Moise, și faima lui s-a răspândit în tot Egiptul.
51 Moise a devenit mare în ochii tuturor egiptenilor și în ochii tuturor copiilor lui Israel, căutând binele poporului său Israel și vorbind regelui cuvinte de pace pentru ei.

CAPITOLUL 71

1 Când Moise avea optsprezece ani, a dorit să-și vadă tatăl și mama și s-a dus la ei în Gosen. Când Moise s-a apropiat de Gosen, a ajuns la locul unde copiii lui Israel lucrau și le-a văzut poverile și a văzut un egiptean lovind pe unul dintre frații săi evrei.
2. Când omul bătut l-a văzut pe Moise, a alergat la el să-l ajute, căci omul acela, Moise, era foarte respectat în casa lui Faraon. El i-a zis: „Domnul meu, ascultă-mă! Egipteanul acesta a venit noaptea la mine acasă, m-a legat și a venit în prezența mea la nevastă-mea; și acum caută să-mi ia viața.”
3 Când a auzit Moise acest lucru rău, mânia lui s-a aprins împotriva egipteanului și s-a întors într-o parte și în alta. Când a văzut că nu era nimeni acolo, l-a lovit pe egiptean și l-a ascuns în nisip și l-a scăpat pe evreu din mâna celui ce-l lovise.
4 Evreul s-a dus acasă, iar Moise s-a întors acasă și a ieșit și s-a întors la casa regelui.
5 Și când s-a întors bărbatul acasă, s-a gândit să-și repudieze soția, căci nu era drept în casa lui Iacov ca vreun bărbat să se apropie de soția lui după ce ea fusese pângărită.
6 Femeia s-a dus și le-a spus fraților ei, iar frații femeii au căutat să-l omoare, iar el a fugit acasă și a scăpat.
7 Și în a doua zi, Moise a ieșit la frații săi și a văzut, și iată, doi oameni se certau, și a zis celui rău: „De ce lovești pe aproapele tău?”
8 Și el i-a răspuns și i-a zis: „Cine te-a pus domn și judecător peste noi? Gândești oare să mă ucizi cum ai ucis pe egiptean?” Moise s-a temut și a zis: „Cu siguranță este cunoscut lucrul acesta?”
9 Și Faraon a auzit de această întâmplare și a poruncit ca Moise să fie ucis, așa că Dumnezeu și-a trimis îngerul, și acesta i s-a arătat Faraonului sub chipul unui căpitan al gărzii.
10 Îngerul Domnului a luat sabia din mâna căpeteniei gărzii și i-a tăiat capul cu ea, căci chipul căpeteniei gărzii se schimbase în chipul lui Moise.

11 Îngerul Domnului a apucat pe Moise de mâna dreaptă, l-a scos din Egipt și l-a pus în afara hotarelor Egiptului, la o distanță de patruzeci de zile de călătorie.
12 Numai Aaron, fratele său, a rămas în țara Egiptului și a prorocit copiilor lui Israel, zicând:
13 Așa vorbește Domnul Dumnezeul strămoșilor voștri: „Lepădați fiecare urâciunile ochilor lui și nu vă spurcați cu idolii Egiptului!
14 Copiii lui Israel s-au răzvrătit și n-au vrut să asculte de Aaron în vremea aceea.
15 Domnul s-a gândit să-i nimicească, dacă nu-Și aducea aminte Domnul de legământul pe care-l făcuse cu Avraam, Isaac și Iacov.
16 În zilele acelea, mâna lui Faraon a fost aspră împotriva copiilor lui Israel și i-a zdrobit și i-a asuprit până în vremea când Dumnezeu Și-a trimis cuvântul și i-a luat aminte.

CAPITOLUL 72

1 În zilele acelea a fost un mare război între copiii lui Cuș și copiii răsăritului și Aram; și s-au răsculat împotriva împăratului lui Cuș, în mâinile căruia se aflau.
2 Așadar, Chikianus, regele Cușului, a pornit cu toți copiii lui Cuș, un popor numeros ca nisipul, și s-a dus să lupte împotriva Aramului și a copiilor răsăritului, ca să-i supună.
3 Și când a ieșit Kikianus, l-a lăsat pe Balaam, magicianul, cu cei doi fii ai săi, să păzească cetatea și pe cei mai de jos dintre oamenii țării.
4 Așadar, Kikianus a pornit împotriva Aramului și a copiilor răsăritului și s-a luptat împotriva lor și i-a bătut, iar toți au căzut răniți înaintea lui Kikianus și a poporului său.
5 Și a luat pe mulți dintre ei captivi și i-a supus ca la început și a tăbărât pe pământul lor pentru a lua tribut de la ei, așa cum era de obicei.
6 Balaam, fiul lui Beor, după ce regele Cușului l-a lăsat să păzească cetatea și pe săracii din cetate, s-a sculat și a sfătuit poporul țării să se răzvrătească împotriva regelui Chikianus, să nu-l lase să intre în cetate când se va întoarce acasă.
7 Poporul țării l-a ascultat și i-a jurat și l-a pus rege peste ei și pe cei doi fii ai lui căpetenii ale oștirii.
8 Așa că s-au ridicat și au ridicat zidurile cetății la cele două colțuri și au construit o clădire foarte puternică.
9 Și la al treilea colț au săpat șanțuri fără număr, între cetate și râul care înconjura toată țara Cușului și au făcut să țâșnească apele râului acolo.
10 La al patrulea colț au adunat numeroși șerpi prin incantațiile și vrăjile lor și au fortificat orașul și s-au așezat în el și nimeni nu a intrat sau ieșit înaintea lor.
11 Și Kikianus a luptat împotriva Aramului și a copiilor răsăritului și i-a supus ca înainte, iar ei i-au dat tributul lor obișnuit, iar el s-a dus și s-a întors în țara sa.
12 Și când Chikianus, regele Cușului, s-a apropiat de cetatea sa și toți căpeteniile oștirilor cu el, și-au ridicat ochii și au văzut că zidurile cetății erau zidite și foarte înalte, așa că oamenii au fost uimiți de aceasta.
13 Și au zis unul către altul: „Pentru că au văzut că eram întârziați în luptă și s-au temut foarte tare de noi, de aceea au făcut lucrul acesta și au ridicat zidurile cetății și le-au întărit, ca regii Canaanului să nu vină în luptă împotriva lor.”
14 Regele și oștirile s-au apropiat de poarta cetății și au ridicat privirea și iată că toate porțile cetății erau închise. Au strigat către santinele, zicând: „Deschideți-ne, ca să putem intra în cetate!”
15 Dar santinelele au refuzat să le deschidă, din porunca lui Balaam, magicianul, regele lor, și nu i-au lăsat să intre în cetatea lor.
16 Au pornit bătălie împotriva lor în fața porții cetății și o sută treizeci de oameni din oștirea de la Kikianos au căzut în ziua aceea.
17 Și în ziua următoare au continuat să lupte și s-au luptat pe malul râului; au încercat să treacă, dar nu au reușit, așa că unii dintre ei s-au scufundat în gropi și au murit.
18 Regele le-a poruncit să taie copaci ca să facă plute, cu care să poată trece la ei, și așa au și făcut.
19 Și când au ajuns la locul șanțurilor, apele s-au învârtit cu mori și două sute de oameni pe zece plute s-au înecat.
20 Și în a treia zi au venit să lupte în partea unde erau șerpii, dar nu s-au putut apropia de acolo, căci șerpii i-au ucis pe cei o sută șaptezeci de oameni și au încetat să lupte împotriva Etiopianului și au asediat Etiopianul timp de nouă ani, nimeni nu a ieșit sau nu a intrat.
21 În vremea războiului și a asediului împotriva Etiopianului, Moise a fugit din Egipt de Faraon, care căuta să-l omoare pentru că ucisese pe egiptean.
22 Moise avea optsprezece ani când a fugit din Egipt de fața lui Faraon și a fugit și s-a scăpat în tabăra lui Chikianus, care la vremea aceea asedia Etiopia.
23 Și Moise a fost nouă ani în tabăra lui Chikianus, regele Cușului, tot timpul cât au asediat Cușul; și Moise a ieșit și a venit cu ei.
24 Regele, căpeteniile și toți războinicii îl iubeau pe Moise, căci era mare și vrednic; statura lui era ca a unui leu nobil, fața lui era ca soarele și puterea lui era ca a unui leu; și el era sfetnicul regelui.
25 Și după nouă ani, Kikianus a fost cuprins de o boală mortală și boala l-a biruit și a murit în a șaptea zi.
26 Slujitorii lui l-au îmbălsămat, l-au dus și l-au îngropat în fața porții cetății, la miazănoapte de pământul Egiptului.
27 Au zidit deasupra lui o clădire înaltă, puternică și elegantă, și au pus pietre mari dedesubt.
28 Și scribii regelui au gravat pe acele pietre toată puterea regelui lor Kikianus și toate bătăliile pe care le-a purtat, iată că sunt scrise acolo în această zi.
29 După moartea lui Chikianus, regele Cușului, oamenii și oștirile lui au fost foarte întristați din cauza războiului.
30 Așa că și-au zis unul către altul: „Sfatuiți-ne ce să facem acum, întrucât am locuit în pustie nouă ani departe de casele noastre.”
31 Dacă vom zice că vom lupta împotriva cetății, mulți dintre noi vor cădea răniți sau uciși, iar dacă vom rămâne aici în asediu, vom muri și noi.
32 Căci acum toți împărații Aramului și fiii răsăritului vor auzi că împăratul nostru a murit și ne vor ataca pe neașteptate cu ostilitate și se vor lupta împotriva noastră și nu vor lăsa nicio rămășiță dintre noi.
33 Acum, să mergem și să punem un împărat peste noi și să rămânem în asediu până când cetatea ne va fi dată în mâini.

34 Și au vrut să aleagă în ziua aceea un om ca rege din armata lui Kikianus, dar nu au găsit pe nimeni ales ca Moise să domnească peste ei.
35 Și s-au grăbit și fiecare dintre ei și-a dezbrăcat hainele și le-a aruncat pe pământ; au făcut o grămadă mare și l-au pus pe Moise pe ea.
36 Și s-au sculat, au sunat din trâmbițe și au strigat înaintea lui, zicând: „Trăiască regele, trăiască regele!”
37 Și tot poporul și nobilii i-au jurat că-i vor da de soție pe Adonia, regina Etiopian, soția lui Chikianus, și l-au pus împărat peste ei în ziua aceea pe Moise.
38 Și tot poporul din Cuș a dat o veste în ziua aceea, zicând: „Fiecare să-i dea lui Moise ceva din ce are în posesia lui.”
39 Au întins o cearșaf peste grămadă și fiecare a aruncat în ea câte ceva din ce avea, unul un cercel de aur și celălalt o monedă.
40 Fiii lui Cuș au aruncat lui Moise pe grămada aceea pietre de onix, bedelium, perle și marmură, precum și argint și aur în mare cantitate.
41 Moise a luat tot argintul și aurul, toate vasele și pietrele de bedeliu și de onix, pe care i le dăduseră toți fiii lui Cuș, și le-a pus în comorile sale.
42 Și Moise a domnit peste copiii lui Cuș în ziua aceea, în locul lui Chikianus, regele Cușului.

CAPITOLUL 73

1 În al cincizeci și cincilea an al domniei lui Faraon, regele Egiptului, adică în al o sută cincizeci și șaptelea an de la pogorarea israeliților în Egipt, Moise a domnit în Cuș.
2 Moise avea douăzeci și șapte de ani când a început să domnească peste Cuș și a domnit patruzeci de ani.
3 Domnul i-a dat lui Moise favoare și har în ochii tuturor fiilor lui Cuș; și fiii lui Cuș l-au iubit foarte mult, așa că Moise a fost plăcut atât de Domnul, cât și de oameni.
4 În a șaptea zi a domniei sale, toți copiii lui Cuș s-au adunat și au venit înaintea lui Moise și s-au închinat până la pământ înaintea lui.
5 Și toți copiii au vorbit împreună în prezența împăratului, zicând: „Dă-ne un sfat ca să vedem ce este de făcut cu cetatea aceasta.”
6 Căci sunt nouă ani de când asediem cetatea și nu ne-am văzut copiii și nevestele.
7 Împăratul le-a răspuns, zicând: „Dacă veți asculta de glasul meu în tot ce vă voi porunci, Domnul va da cetatea în mâinile noastre și o vom supune.”
8 Căci dacă vom lupta cu ei ca în bătălia dinaintea morții lui Kikianus, mulți dintre noi vom cădea răniți ca și înainte.
9 Acum, iată, sfatul vostru în această privință: dacă veți asculta de glasul meu, atunci cetatea va fi dată în mâinile noastre.
10 Toate oștirile au răspuns împăratului, zicând: „Vom face tot ce va porunci domnul nostru.”
11 Moise le-a zis: „Treceți și strigați un glas în toată tabăra către tot poporul, spunând:
12 Așa vorbește împăratul: „Duceți-vă în pădure și luați cu voi pui de barză, fiecare ținând câte un pui în mână.”
13 Oricine va încălca porunca împăratului și nu-și va aduce copilul va muri, iar împăratul va lua tot ce are.
14 Și când le vei aduce, ele vor fi în grija ta, le vei crește până când vor crește mari și le vei învăța să zboare, așa cum se întâmplă cu puii de șoim.
15 Toți copiii lui Cuș au auzit cuvintele lui Moise și s-au sculat și au făcut să se vestească în tabără, zicând:
16 Vouă, toți copiii lui Cuș, porunca împăratului este: mergeți cu toții împreună în pădure și prindeți acolo puii de berză, fiecare pui în mână, și aduceți-i acasă.
17 Oricine va încălca porunca regelui va fi omorât, iar regele va lua tot ce-i aparține.
18 Și tot poporul a făcut așa și s-au dus în pădure și s-au cățărat în brazi și au prins, fiecare câte un pui în mână, toți puii de berză și i-au adus în deșert și i-au crescut din porunca regelui și i-au învățat să zboare, asemenea șoimilor tineri.
19 Și după ce au fost crescute berzele tinere, regele a poruncit să fie înfometate timp de trei zile, și tot poporul a făcut așa.
20 Și în a treia zi, regele le-a zis: „Întăriți-vă și fiți oameni viteji și puneți fiecare armura lui, încingeți-vă sabia lui și călăriți fiecare pe calul său și luați fiecare puiul de barză în mână.”
21 Ne vom ridica și vom lupta împotriva cetății în locul unde sunt șerpii; și tot poporul a făcut așa cum a poruncit regele.
22 Și au luat fiecare puiul său în mână și au plecat. Când au ajuns la locul șerpilor, regele le-a zis: „Trimiteți fiecare puiul său de barză peste șerpi!”
23 Și au trimis fiecare om puiul său de barză, la porunca regelui, iar puii de berză au alergat peste șerpi și i-au mâncat pe toți și i-au nimicit din locul acela.
24 Și când regele și poporul au văzut că toți șerpii fuseseră distruși în locul acela, tot poporul a scos un strigăt puternic.
25 Și s-au apropiat și au luptat împotriva cetății și au cucerit-o și au supus-o și au intrat în cetate.
26 Și au murit în ziua aceea o mie o sută de oameni din locuitorii cetății, toți cei ce locuiau în cetate, dar niciunul dintre cei ce asediau n-a murit.
27 Așadar, toți copiii lui Cuș s-au întors fiecare acasă, la soția și copiii lui și la toți cei care îi aparțineau.
28 Balaam, magicianul, când a văzut că cetatea fusese cucerită, a deschis poarta și el, cei doi fii ai săi și cei opt frați ai săi au fugit și s-au întors în Egipt la Faraon, regele Egiptului.
29 Ei sunt vrăjitorii și magicienii care sunt menționați în cartea legii, împotrivindu-se lui Moise când Domnul a adus urgiile asupra Egiptului.
30 Așadar, Moise a cucerit cetatea prin înțelepciunea sa, iar fiii lui Cuș l-au pus pe tron în locul lui Chikianus, regele Cușului.
31 I-au pus coroana împărătească pe cap și i-au dat de nevastă pe Adonia, regina Etiopia, nevasta lui Chikianus.
32 Moise se temea de Domnul Dumnezeul părinților săi și nu se apropia de ea și nu și-a îndreptat ochii spre ea.
33 Căci Moise și-a adus aminte cum Avraam îl pusese pe slujitorul său Eliezer să jure, zicându-i: „Să nu iei pentru fiul meu Isaac o femeie dintre fiicele Canaanului.”
34 Și ce a făcut Isaac când Iacov a fugit de fratele său, când i-a poruncit, zicând: „Să nu iei nevastă dintre fiicele lui Canaan și să nu faci legătura cu vreuna dintre fiii lui Ham.”

35 Căci Domnul Dumnezeul nostru l-a dat pe Ham, fiul lui Noe, pe copiii lui și toată sămânța lui, ca robi copiilor lui Sem și copiilor lui Iafet și seminței lor după ei, ca robi pentru totdeauna.
36 De aceea Moise nu și-a îndreptat inima, nici ochii spre soția lui Chikianus în toate zilele cât a domnit peste Cuș.
37 Moise s-a temut de Domnul Dumnezeul său în toată viața lui și a umblat Moise înaintea Domnului în credincioșie, cu toată inima și cu tot sufletul său; nu s-a abătut de la calea cea dreaptă în toate zilele vieții sale; nu s-a abătut nici la dreapta, nici la stânga de la calea pe care umblaseră Avraam, Isaac și Iacov.
38 Moise s-a întărit în împărăția fiilor lui Cuș și i-a călăuzit pe fiii lui Cuș cu înțelepciunea lui obișnuită, iar Moise a prosperat în împărăția sa.
39 Și în vremea aceea, Aram și fiii răsăritului au auzit că murise Chikianus, regele Cușului, așa că Aram și fiii răsăritului s-au răzvrătit împotriva Cușului în zilele acelea.
40 Moise i-a adunat pe toți copiii lui Cuș, un popor foarte puternic, cam treizeci de mii de bărbați, și a pornit să lupte împotriva Aramului și a copiilor răsăritului.
41 Și s-au dus mai întâi la copiii răsăritului, iar când copiii răsăritului le-au auzit veștile, s-au dus să-i întâmpine și au angajat bătălie cu ei.
42 Războiul a fost aprig împotriva fiilor răsăritului; Domnul i-a dat pe toți fiii răsăritului în mâinile lui Moise, și au căzut uciși cam trei sute de oameni.
43 Toți fiii răsăritului s-au întors și s-au retras. Moise și fiii lui Cuș i-au urmat și i-au supus și le-au pus un tribut, după obiceiul lor.
44 Moise și tot poporul care era cu el au trecut de acolo în țara Aramului, ca să pornească la luptă.
45 Și poporul Arienilor a ieșit și el să-i întâmpine și s-a luptat împotriva lor, iar Domnul i-a dat în mâinile lui Moise și mulți dintre sirieni au căzut răniți.
46 Și Aram a fost supus și de Moise și de poporul lui Cuș și și-a plătit și tributul obișnuit.
47 Moise i-a supus pe Aram și pe fiii răsăritului înaintea fiilor lui Cuș; și Moise și tot poporul care era cu el s-a întors în țara lui Cuș.
48 Moise s-a întărit în împărăția fiilor lui Cuș; Domnul era cu el și toți fiii lui Cuș se temeau de el.

CAPITOLUL 74

1 După câțiva ani, Saul, regele Edomului, a murit; și în locul lui a domnit Baal-Hanan, fiul lui Acbor.
2 În al șaisprezecelea an al domniei lui Moise peste Cuș, Baal-Hanan, fiul lui Acbor, a domnit în țara Edomului peste toți copiii Edomului timp de treizeci și opt de ani.
3 În zilele lui Moab s-a răsculat împotriva Edomului, care fusese sub Edom încă din zilele lui Hadad, fiul lui Bedad, care i-a bătut pe ei și pe Madian și a supus Moabul Edomului.
4. Când a domnit peste Edom Baal-Hanan, fiul lui Acbor, toți copiii lui Moab s-au retras din Edom.
5 Și Angeas, regele Africii, a murit în acele zile, iar fiul său Azdrubal a domnit în locul lui.
6 În zilele acelea a murit Ianeas, regele fiilor lui Chitim, și l-au îngropat în templul pe care și-l zidise în câmpia Canopia, ca locuință, și a domnit Latinus în locul lui.
7 În al douăzeci și al doilea an al domniei lui Moise peste copiii lui Cuș, Latinus a domnit peste copiii lui Chitim patruzeci și cinci de ani.
8 Și el și-a construit un turn mare și puternic și a construit în el un templu elegant pentru reședința sa, pentru a-și conduce guvernarea, așa cum era obiceiul.
9 În al treilea an al domniei sale, a poruncit tuturor oamenilor săi iscusiți să se facă o strigăt, care i-au construit multe corăbii.
10 Și Latinus și-a adunat toate forțele și au venit în corăbii și s-au îndreptat spre luptă cu Azdrubal, fiul lui Angeas, regele Africii, și au ajuns în Africa și au angajat bătălia cu Azdrubal și armata sa.
11 Latinus l-a învins pe Azdrubal și a luat de la Azdrubal apeductul pe care tatăl său îl luase de la copiii lui Chitim, când acesta luase de soție pe Iania, fiica lui Uzi. Astfel, Latinus a dărâmat podul apeductului și a lovit toată armata lui Azdrubal cu o lovitură grea.
12 Și oamenii puternici rămași ai lui Azdrubal s-au întărit și inimile lor s-au umplut de invidie și au căutat moartea și au angajat din nou o luptă cu Latinus, regele Chittimului.
13 Și bătălia a fost aprigă asupra tuturor oamenilor din Africa și toți au căzut răniți în fața lui Latinus și a poporului său, iar regele Azdrubal a căzut și el în acea bătălie.
14 Și regele Azdrubal avea o fiică foarte frumoasă, al cărei nume era Ushpezena, și toți bărbații din Africa au brodat chipul ei pe hainele lor, datorită marii ei frumuseți și înfățișării atrăgătoare.
15 Și oamenii din Latinus au văzut-o pe Ushpezena, fiica lui Azdrubal, și au lăudat-o regelui lor Latinus.
16 Și Latinus a poruncit să fie adusă la el, iar Latinus a luat-o de soție pe Ușpezena și s-a întors pe drumul său spre Chitim.
17 Și după moartea lui Azdrubal, fiul lui Angeas, când Latinus se întorsese în țara sa din luptă, toți locuitorii Africii s-au ridicat și l-au luat pe Anibal, fiul lui Angeas, fratele mai mic al lui Azdrubal, și l-au făcut rege în locul fratelui său peste tot ținutul Africii.
18 Și când a domnit, a hotărât să meargă la Chitim ca să lupte cu copiii lui Chitim, ca să răzbune cauza lui Azdrubal, fratele său, și cauza locuitorilor Africii, și așa a și făcut.
19 A construit multe corăbii și a venit acolo cu toată oștirea lui și s-a dus la Chitim.
20 Așadar, Anibal s-a luptat cu copiii lui Chitim, iar copiii lui Chitim au căzut răniți înaintea lui Anibal și a armatei sale, iar Anibal a răzbunat cauza fratelui său.
21 Anibal a continuat războiul timp de optsprezece ani cu copiii lui Chitim, iar Anibal a locuit în țara lui Chitim și a tăbărât acolo multă vreme.
22 Anibal i-a lovit foarte aspru pe copiii lui Chitim și a ucis pe oamenii lor mai mari și pe căpeteniile lor, iar din restul poporului a ucis aproape optzeci de mii de oameni.
23 Și la sfârșitul zilelor și anilor, Anibal s-a întors în țara sa din Africa și a domnit în siguranță în locul fratelui său Azdrubal.

CAPITOLUL 75

1 Pe vremea aceea, în al o sută optzecilea an de când israeliții s-au pogorât în Egipt, au ieșit din Egipt treizeci de

mii de oameni viteji pedeștri, dintre copiii lui Israel, toți din seminția lui Iosif, dintre copiii lui Efraim, fiul lui Iosif.
2 Căci ei au zis că s-a împlinit perioada pe care Domnul o hotărâse copiilor lui Israel în vremurile de demult și pe care o spusese lui Avraam.
3 Și acești oameni s-au încins și și-au pus fiecare sabia la coaste și fiecare și-a pus armura pe el și s-au încrezut în puterea lor și au ieșit împreună din Egipt cu o mână puternică.
4 Dar n-au adus provizii pentru drum, ci doar argint și aur, nici măcar pâine pentru ziua aceea, căci se gândeau să-și ia proviziile de la filisteni ca plată, iar dacă nu, le-ar lua cu forța.
5 Și acești oameni erau oameni foarte puternici și viteji, un singur om putea urmări o mie și doi puteau pune pe fugă zece mii, așa că s-au încrezut în puterea lor și au mers împreună așa cum erau.
6 Și s-au îndreptat spre țara Gatului și au coborât și i-au găsit pe păstorii din Gat păscând vitele copiilor din Gat.
7 Și au zis păstorilor: „Dați-ne niște oi ca plată, ca să mâncăm, căci ne este foame și n-am mâncat pâine în ziua aceasta.”
8 Păstorii au zis: „Sunt acestea oile noastre sau vitele noastre, ca să ți le dăm ca plată?” Și copiii lui Efraim s-au apropiat ca să le ia cu sila.
9 Păstorii din Gat au strigat din cauza lor, încât strigătul lor s-a auzit de departe; așa că toți copiii din Gat au ieșit la ei.
10 Când au văzut fiii lui Gat faptele rele ale fiilor lui Efraim, s-au întors și i-au adunat pe oamenii din Gat; și-au pus fiecare armura lui și au ieșit la luptă împotriva fiilor lui Efraim.
11 Și s-au luptat cu ei în valea Gatului, și bătălia a fost aprigă și au învins unii pe alții foarte mulți oameni în ziua aceea.
12 A doua zi, fiii din Gat au trimis la toate cetățile filistenilor să vină în ajutorul lor, zicând:
13 Suiți-vă la noi și ajutați-ne, ca să-i putem lovi pe copiii lui Efraim, care au ieșit din Egipt ca să ne ia vitele și să lupte împotriva noastră fără motiv.
14 Sufletele copiilor lui Efraim erau sleite de foame și de sete, căci nu mâncaseră pâine de trei zile. Și patruzeci de mii de oameni au ieșit din cetățile filistenilor ca să ajute oamenii din Gat.
15 Acești oameni s-au angajat în luptă cu copiii lui Efraim, iar Domnul i-a dat pe copiii lui Efraim în mâinile filistenilor.
16 Și i-au lovit pe toți copiii lui Efraim, pe toți cei ce ieșiseră din Egipt; n-a mai rămas decât zece oameni care fugiseră din luptă.
17 Căci răul acesta a venit de la Domnul împotriva copiilor lui Efraim, pentru că au călcat cuvântul Domnului când au ieșit din Egipt, înainte de a se împlini vremea pe care Domnul o hotărâse lui Israel în zilele de demult.
18 Și dintre filisteni au căzut și ei foarte mulți oameni, cam douăzeci de mii, iar frații lor i-au dus și i-au îngropat în cetățile lor.
19 Cei uciși ai copiilor lui Efraim au rămas părăsiți în valea Gatului multe zile și ani de zile și n-au fost duși la înmormântare; și valea s-a umplut cu oase omenești.
20 Bărbații care scăpaseră din luptă au venit în Egipt și le-au spus tuturor copiilor lui Israel tot ce li se întâmplase.
21 Tatăl lor, Efraim, i-a jelit multe zile, iar frații lui au venit să-l mângâie.
22 Și a venit la nevasta sa, și ea a născut un fiu, și el i-a pus numele Beria, pentru că era o nenorocită în casa lui.

CAPITOLUL 76

1 Moise, fiul lui Amram, era încă împărat în țara Cușului în zilele acelea și a prosperat în împărăția sa și a condus guvernarea copiilor lui Cuș cu dreptate, neprihănire și integritate.
2 Toți copiii lui Cuș l-au iubit pe Moise în toate zilele cât a domnit peste ei și toți locuitorii țării lui Cuș se temeau foarte mult de el.
3 În al patruzecilea an al domniei lui Moise peste Cuș, Moise ședea pe tronul împărătesc, iar împărăteasa Adonia era înaintea lui și toți nobilii ședeau în jurul lui.
4 Și împărăteasa Adonia a zis înaintea împăratului și a prinților: „Ce este lucrul acesta pe care îl faceți voi, copiii lui Cuș, de atâta vreme?”
5 Știi cu siguranță că de patruzeci de ani, de când domnește omul acesta peste Cuș, nu s-a apropiat de mine și nu a slujit dumnezeilor copiilor lui Cuș.
6 Acum, deci, ascultați, copii ai Cușului, și nu mai lăsați omul acesta să domnească peste voi, pentru că nu este din trupul nostru.
7 Iată, fiul meu, Menacrus, a crescut; să domnească peste voi, căci este mai bine pentru voi să slujiți fiului stăpânului vostru decât să slujiți unui străin, rob al regelui Egiptului.
8 Tot poporul și nobilii fiilor lui Cuș au auzit cuvintele pe care le spusese împărăteasa Adonia în urechile lor.
9 Și tot poporul se pregătea până seara, iar dimineața s-au sculat devreme și l-au pus rege peste ei pe Menacrus, fiul lui Kikianus.
10 Toți copiii lui Cuș se temeau să-și întindă mâna împotriva lui Moise, căci Domnul era cu Moise. Și copiii lui Cuș și-au amintit de jurământul pe care îl făcuseră lui Moise și de aceea nu i-au făcut niciun rău.
11 Fiii lui Cuș i-au adus lui Moise multe daruri și l-au trimis din partea lor cu mare onoruri.
12 Moise a plecat din țara Cușului și s-a întors acasă și a încetat să mai domnească peste Cuș. Moise avea șaizeci și șase de ani când a ieșit din țara Cușului, căci lucrul acesta venea de la Domnul, căci sosise vremea pe care o hotărâse El în zilele de demult, ca să scoată pe Israel din necazul fiilor lui Ham.
13 Moise s-a dus astfel în Madian, căci se temea să se întoarcă în Egipt din cauza lui Faraon; și s-a dus și s-a așezat lângă o fântână cu apă în Madian.
14 Cele șapte fiice ale lui Reuel, madianitul, s-au dus să pască turma tatălui lor.
15 Și au ajuns la fântână și au scos apă ca să adăpe turma tatălui lor.
16 Păstorii din Madian au venit și i-au alungat. Moise s-a sculat, i-a ajutat și a adăpat turma.
17 Și s-au întors acasă la tatăl lor, Reuel, și i-au povestit ce a făcut Moise pentru ei.
18 Ei au zis: „Un egiptean ne-a scăpat din mâinile păstorilor; ne-a scos apă și a adăpat turma.”
19 Reuel a zis fiicelor sale: „Unde este el? Pentru ce l-ați părăsit pe omul acela?”

20 Reuel a trimis după el, l-a adus și l-a adus acasă, iar el a mâncat pâine cu el.
21 Și Moise i-a povestit lui Reuel că fugise din Egipt și că domnise patruzeci de ani peste Cuș și că după aceea i-au luat domnia și l-au trimis în pace, cu onoruri și daruri.
22 Când a auzit Reuel cuvintele lui Moise, a zis în sinea lui: „Îl voi pune pe omul acesta în închisoare, ca să-i împac cu copiii lui Cuș, căci a fugit de ei.”
23 Și l-au luat și l-au pus în închisoare, iar Moise a fost în închisoare zece ani, iar cât timp Moise a fost în închisoare, Sefora, fiica lui Reuel, a avut milă de el și l-a întreținut cu pâine și apă tot timpul.
24 Și toți copiii lui Israel erau încă în țara Egiptului, slujind egiptenilor la tot felul de munci grele; și mâna Egiptului a continuat să fie aspră asupra copiilor lui Israel în acele zile.
25 În vremea aceea, Domnul l-a lovit pe Faraon, împăratul Egiptului, și l-a lovit cu o lepră din talpa piciorului până în creștetul capului; din cauza cruzimii cu care fuseseră tratați copiii lui Israel, această urgie a venit în vremea aceea de la Domnul asupra lui Faraon, împăratul Egiptului.
26 Căci Domnul ascultase rugăciunea poporului Său, copiii lui Israel, și strigătul lor ajunsese la El din cauza ostenelii lor.
27 Totuși, mânia lui nu s-a abătut de la ei; mâna lui Faraon era întinsă împotriva copiilor lui Israel. Faraon și-a împietrit gâtul înaintea Domnului, și-a înăsprit jugul peste copiii lui Israel și le-a amărât viața cu tot felul de munci grele.
28 Și după ce Domnul a lovit urgia asupra lui Faraon, regele Egiptului, el le-a cerut înțelepților și vrăjitorilor săi să-l vindece.
29 Și înțelepții și vrăjitorii lui i-au zis: „Dacă s-ar pune sânge de copilași în răni, s-ar vindeca.”
30 Faraon i-a ascultat și a trimis pe slujitorii săi la Gosen, la copiii lui Israel, ca să-i ia pe copiii lor.
31 Slujitorii lui Faraon s-au dus și au luat cu forța pruncii copiilor lui Israel din sânul mamelor lor și i-au adus la Faraon în fiecare zi, câte un copil în fiecare zi; iar medicii îi omorau și îi puneau pe rană; așa au făcut în toate zilele.
32 Numărul copiilor pe care i-a ucis Faraon a fost trei sute șaptezeci și cinci.
33 Dar Domnul n-a ascultat pe doctorii împăratului Egiptului, și urgia s-a înmulțit și mai tare.
34 Și Faraon a fost lovit de acea urgie zece ani, dar inima lui Faraon s-a împietrit și mai mult împotriva copiilor lui Israel.
35 Și după zece ani, Domnul a continuat să-l lovească pe Faraon cu plăgi nimicitoare.
36 Domnul l-a lovit cu o tumoare rea și cu o boală la stomac, și rana aceea s-a transformat într-o furunculă rea.
37 În vremea aceea, cei doi slujitori ai lui Faraon au venit din țara Gosen, unde se aflau toți copiii lui Israel, și s-au dus la casa lui Faraon și i-au zis: „I-am văzut pe copiii lui Israel leneși în munca lor și neglijenți în munca lor.”
38 Când a auzit Faraon cuvintele slujitorilor săi, mânia lui s-a aprins foarte tare împotriva copiilor lui Israel, căci a fost foarte întristat din cauza durerilor sale trupești.
39 Și el a răspuns și a zis: „Acum, copiii lui Israel știu că sunt bolnav și se întorc și își bat joc de noi; acum, înhamă-mi carul și mă voi duce la Gosen și voi vedea batjocura cu care copiii lui Israel își bat joc de mine.” Și slujitorii lui i-au înhamat carul.
40 Și l-au luat și l-au pus să călărească pe un cal, căci nu era în stare să călărească singur;
41 A luat cu el zece călăreți și zece oameni pedeștri și s-a dus la copiii lui Israel, în Gosen.
42 Și când au ajuns la granița Egiptului, calul regelui a trecut într-un loc îngust, ridicat în scobitura viei, împrejmuit de ambele părți, de cealaltă parte fiind câmpia joasă.
43 Caii alergau repede în locul acela și se înghesuiau unii pe alții, iar ceilalți cai înghesuiau calul regelui.
44 Calul regelui a căzut în câmpie în timp ce regele era călare pe el, iar când a căzut carul, s-a răsturnat peste fața regelui și calul s-a prăbușit peste rege, iar regele a țipat, căci carnea lui era foarte dureroasă.
45 Și carnea regelui a fost smulsă de pe el, și oasele i-au fost zdrobite și nu a mai putut călări, căci acest lucru era de la Domnul pentru el, căci Domnul auzise strigătele poporului Său, copiii lui Israel, și necazul lor.
46 Și slujitorii lui l-au dus pe umeri, puțin câte puțin, și l-au adus înapoi în Egipt, iar călărețiii care erau cu el s-au întors și ei în Egipt.
47 Și l-au pus în patul lui, iar regele a știut că i se apropia sfârșitul să moară, așa că Aparat, regina, soția lui, a venit și a plâns înaintea regelui, iar regele a plâns mult împreună cu ea.
48 Și toți nobilii și slujitorii lui au venit în ziua aceea și l-au văzut pe rege în acea suferință și au plâns mult împreună cu el.
49 Și prinții împăratului și toți sfetnicii lui l-au sfătuit pe împărat să pună pe cineva să domnească în locul lui în țară, pe oricine va alege dintre fiii săi.
50 Regele avea trei fii și două fiice pe care i le născuse Aparat, regina, soția sa, pe lângă copiii pe care regele îi născuse din concubinele sale.
51 Și acestea erau numele lor: întâiul născut Othri, al doilea Adikam și al treilea Morion, și surorile lor, numele celei mari Bathia și al celeilalte Acuzi.
52 Iar Otri, întâiul născut al regelui, era un idiot, pripit și pripit în cuvintele sale.
53 Adikam era însă un om viclean și înțelept, cunoscător de toată înțelepciunea Egiptului, dar de o înfățișare nepotrivită, corpolent și scund de statură; înălțimea lui era de un cot.
54 Și când regele l-a văzut pe Adikam, fiul său, inteligent și înțelept în toate lucrurile, regele a hotărât ca el să fie rege în locul lui după moartea lui.
55 Și a luat de nevastă pe Gheduda, fiica lui Abilot; el avea zece ani, și ea i-a născut patru fii.
56 Și după aceea s-a dus și a luat trei soții și a născut opt fii și trei fiice.
57 Și tulburarea s-a abătut asupra regelui, iar carnea lui duhnea ca carnea unui cadavru aruncat pe câmp vara, în timpul căldurii soarelui.
58 Și când regele a văzut că boala lui se întărise mult asupra lui, a poruncit să fie adus la el pe fiul său, Adikam, și l-au făcut rege peste țară în locul lui.
59 Și după trei ani, regele a murit în rușine, ocară și dezgust, iar slujitorii lui l-au dus și l-au îngropat în mormântul regilor Egiptului, la Țoan-Mițraim.

60 Dar l-au îmbălsămat nu cum se obișnuia la regi, căci carnea lui era putrezită și nu se puteau apropia să-l îmbălsămeze din cauza duhorii, așa că l-au îngropat în grabă.
61 Căci răul acesta venea de la Domnul împotriva lui, căci Domnul îi pedepsise pentru răul pe care îl făcuse lui Israel în zilele lui.
62 Și a murit cu groază și rușine, iar fiul său, Adikam, a domnit în locul lui.

CAPITOLUL 77

1 Adikam avea douăzeci de ani când a domnit peste Egipt și a domnit patru ani.
2 În anul două sute șase de la coborârea lui Israel în Egipt, Adicam a domnit peste Egipt, dar domnia sa nu a fost atât de lungă pe cât își continuaseră părinții săi.
3 Tatăl său, Melol, a domnit nouăzeci și patru de ani în Egipt, dar s-a îmbolnăvit zece ani și a murit, pentru că fusese rău înaintea Domnului.
4 Toți egiptenii au numit pe Adikam Faraon numele lui, ca numele părinților săi, așa cum se obișnuia în Egipt.
5 Și toți înțelepții lui Faraon au pus numele lui Adikam Ahuz, căci pe scurt se numește Ahuz în limba egipteană.
6 Și Adikam era extrem de urât și avea un cot și o palmă și o barbă mare care îi ajungea până la tălpi.
7 Și Faraon a șezut pe tronul tatălui său ca să domnească peste Egipt și a condus guvernarea Egiptului cu înțelepciunea sa.
8 Și în timp ce a domnit, i-a întrecut în răutate pe tatăl său și pe toți regii dinaintea lui și și-a înăsprit jugul peste copiii lui Israel.
9 Și s-a dus cu slujitorii săi la Gosen, la copiii lui Israel, și i-a întărit pe cei ce lucrau peste ei și le-a zis: „Terminați-vă lucrarea, lucrarea fiecărei zile și nu lăsați mâinile voastre să se descurajeze de la lucrarea noastră de azi înainte, cum ați făcut în zilele tatălui meu.”
10 Și a pus peste ei dregători dintre copiii lui Israel și peste acești dregători a pus ispravnici dintre slujitorii săi.
11 Și le-a pus o măsură de cărămizi, ca să lucreze conform numărului acela, zi de zi; apoi s-a întors și a plecat în Egipt.
12 În vremea aceea, ispravnicii faraonului au dat porunci dregătorilor copiilor lui Israel, după porunca lui faraon, zicând:
13 Așa vorbește Faraonul: „Faceți-vă lucrul în fiecare zi, isprăviți-vă treaba și respectați numărul zilnic de cărămizi; să nu scădeți nimic din ele.
14 Și se va întâmpla că, dacă vei duce lipsă de cărămizi zilnice, îți voi pune copiii mici în locul lor.
15 Și ispășitorii Egiptului au făcut în zilele acelea așa cum le poruncise Faraonul.
16 Ori de câte ori se găsea vreo lipsă în cantitatea de cărămizi pe care copiii lui Israel o aduceau zilnic, ispravnicii faraonului se duceau la nevestele copiilor lui Israel și luau prunci dintre copiii lui Israel, în măsura numărului de cărămizi care le lipsea, îi luau cu forța din brațele mamelor lor și îi puneau în casă în loc de cărămizi;
17 În timp ce tații și mamele lor plângeau și plângeau, când au auzit vocile pruncilor lor plângând pe zidul clădirii.
18 Și ispravii au împins pe Israel, ca israeliții să-și pună copiii în zid, astfel încât fiecare om și-a pus fiul în zid și a pus mortar peste el, în timp ce ochii lui plângeau pentru el, iar lacrimile îi curgeau peste copilul său.
19 Și ispășitorii Egiptului au făcut așa cu copiii lui Israel timp de multe zile și nimeni n-a avut milă de copiii copiilor lui Israel.
20 Și numărul tuturor copiilor uciși în clădire a fost de două sute șaptezeci, unii fiind zidiți pe ei în loc de cărămizile care lipseau de la părinții lor, iar pe alții fiind scoși morți din clădire.
21 Și munca impusă copiilor lui Israel în zilele lui Adikam a depășit în greutăți pe cea pe care o făceau în zilele tatălui său.
22 Și copiii lui Israel suspinau în fiecare zi din cauza muncii lor grele, căci își ziseseră: „Iată, când va muri Faraon, fiul său se va ridica și ne va ușura munca!”
23 Dar ei au sporit lucrarea din urmă mai mult decât pe cea dintâi, iar copiii lui Israel au suspinat din cauza aceasta, iar strigătul lor s-a înălțat la Dumnezeu din cauza muncii lor.
24 Dumnezeu a auzit glasul copiilor lui Israel și strigătul lor în zilele acelea și Și-a adus aminte de legământul Său pe care îl făcuse cu Avraam, Isaac și Iacov.
25 Dumnezeu a văzut povara copiilor lui Israel și munca lor grea în zilele acelea și a hotărât să-i izbăvească.
26 Moise, fiul lui Amram, era încă închis în temniță în zilele acelea, în casa lui Reuel, madianitul, iar Sefora, fiica lui Reuel, îl întreținea în secret cu mâncare, zi de zi.
27 Moise a fost închis în temniță în casa lui Reuel timp de zece ani.
28 Și la sfârșitul a zece ani, acesta fiind primul an al domniei lui Faraon peste Egipt, în locul tatălui său,
29 Sefora a zis tatălui său, Reuel: „Nimeni nu întreabă și nu caută pe evreul pe care l-ai legat în temniță acum zece ani.”
30 Acum, dacă găsești cu cale, să trimitem să vedem dacă este viu sau mort; dar tatăl ei nu știa că ea îl întreținuse.
31 Tatăl ei, Reuel, i-a răspuns: „S-a întâmplat vreodată așa ceva ca un om să fie închis în temniță zece ani fără mâncare și tot așa să trăiască?”
32 Și Sefora i-a răspuns tatălui său, zicând: „Ai auzit cu siguranță că Dumnezeul evreilor este mare și înfricoșător și face minuni pentru ei în orice vreme.”
33 El a fost Cel ce l-a izbăvit pe Avraam din Urul Caldeei, pe Isaac de sabia tatălui său și pe Iacov de îngerul Domnului care s-a luptat cu el la vadul Iabuk.
34 Și cu omul acesta a făcut multe lucruri, l-a izbăvit de râul Egiptului și de sabia faraonului și de copiii lui Cuș; de asemenea, îl poate izbăvi de foamete și îl poate face să trăiască.
35 Lucrul a părut bine în ochii lui Reuel și a făcut după cuvântul fiicei sale și a trimis niște oameni la temniță să vadă ce s-a întâmplat cu Moise.
36 Și a văzut, și iată că omul lui Moise locuia în groapă, stând în picioare, lăudând și rugându-se Dumnezeului strămoșilor săi.
37 Și Reuel a poruncit să fie scos lui Moise din temniță, așa că l-au bărbierit și el și-a schimbat hainele de închisoare și a mâncat pâine.
38 După aceea, Moise s-a dus în grădina lui Reuel, care era în spatele casei, și s-a rugat acolo Domnului Dumnezeului său, care făcuse minuni puternice pentru el.

39 Și, în timp ce se ruga, s-a uitat în fața lui și iată că un toiag de safir era pus în pământ, plantat în mijlocul grădinii.
40 Și s-a apropiat de toiag și s-a uitat, și iată că numele Domnului Dumnezeului oștirilor era gravat pe el, scris și dezvoltat pe toiag.
41 Și l-a citit, și-a întins mâna și l-a smuls ca pe un copac din tufiș, cu toiagul în mâna lui.
42 Și acesta este toiagul cu care au fost săvârșite toate lucrările Dumnezeului nostru, după ce a creat cerul și pământul și toată oștirea lor, mările, râurile și toți peștii lor.
43 Și după ce Dumnezeu l-a izgonit pe Adam din grădina Edenului, a luat toiagul în mână și s-a dus și a arat pământul din care fusese luat.
44 Toiagul a coborât la Noe și a fost dat lui Sem și urmașilor lui, până a ajuns în mâna lui Avraam, evreul.
45 Și după ce Avraam i-a dat fiului său Isaac tot ce avea, i-a dat și acest toiag.
46 Iacov a fugit în Padan-Aram și a luat cetatea și, când s-a întors la tatăl său, nu o lăsase în urmă.
47 De asemenea, când s-a coborât în Egipt, l-a luat în mâinile sale și l-a dat lui Iosif, o parte mai mare decât frații săi, căci Iacov îl luase cu forța de la fratele său Esau.
48 Și după moartea lui Iosif, nobilii Egiptului au venit în casa lui Iosif, iar toiagul a ajuns în mâna lui Reuel, madianitul. Când a ieșit din Egipt, l-a luat în mână și l-a săditîn grădina sa.
49 Și toți oamenii viteji ai chiniților au încercat să-l fure când au încercat să-i ia pe Sefora, fiica lui, dar nu au reușit.
50 Așadar, toiagul a rămas plantat în grădina lui Reuel, până când a venit cel ce avea dreptul la el și l-a luat.
51 Reuel, când a văzut toiagul în mâna lui Moise, s-a mirat de el și i-a dat-o de soție pe fiica sa, Sefora.

CAPITOLUL 78

1 În vremea aceea a murit Baal-Hanan, fiul lui Acbor, împăratul Edomului, și a fost înmormântat în casa lui, în țara Edomului.
2 Și după moartea lui, copiii lui Esau au trimis niște oameni în țara Edomului și au luat de acolo un om care era în Edom, al cărui nume era Hadad, și l-au pus rege peste ei în locul lui Baal-Hanan, regele lor.
3 Hadad a domnit peste copiii lui Edom patruzeci și opt de ani.
4 Și când a domnit, a hotărât să lupte împotriva copiilor lui Moab, să-i aducă sub puterea copiilor lui Esau, așa cum erau mai înainte, dar nu a putut, pentru că copiii lui Moab au auzit acest lucru și s-au ridicat și s-au grăbit să aleagă un rege peste ei dintre frații lor.
5 După aceea au adunat un popor numeros și au trimis ajutor la frații lor, copiii lui Amon, ca să lupte împotriva lui Hadad, regele Edomului.
6 Hadad a auzit ce făcuseră fiii lui Moab și s-a temut foarte tare de ei și s-a abținut să lupte împotriva lor.
7 În zilele acelea, Moise, fiul lui Amram, din Madian, a luat de soție pe Sefora, fiica lui Reuel, madianitul.
8 Și Sefora a umblat pe căile fiicelor lui Iacov, ea era la fel de dreaptă ca Sara, Rebeca, Rahela și Leea.
9 Sefora a rămas însărcinată și a născut un fiu și i-a pus numele Gherșom, căci a zis: „Am fost străin într-o țară străină; dar nu i-a tăiat împrejur prepuțul, la porunca socrului său Reuel.
10 Ea a rămas din nou însărcinată și a născut un fiu, dar i-a circumcis prepuțul și i-a pus numele Eliezer, căci Moise a zis: „Dumnezeul părinților mei mi-a fost ajutorul și m-a izbăvit de sabia faraonului.”
11 Faraon, împăratul Egiptului, a mărit foarte mult munca copiilor lui Israel în zilele acelea și a îngreunat în continuare jugul său asupra copiilor lui Israel.
12 Și a poruncit să se facă o strigătă în Egipt, zicând: „Nu mai dați poporului paie ca să facă cărămizi; să se ducă și să adune paie câte vor găsi.”
13 Să dea de asemenea numărul de cărămizi pe care le vor face în fiecare zi și să nu scadă nimic din ele, căci sunt leneși la munca lor.
14 Și copiii lui Israel au auzit aceasta și au jelit și au suspinat și au strigat către Domnul din cauza amărăciunii sufletelor lor.
15 Domnul a auzit strigătele copiilor lui Israel și a văzut asuprirea cu care îi asupreau egiptenii.
16 Domnul a fost gelos pe poporul Său și pe moștenirea Sa, le-a ascultat glasul și a hotărât să-i scoată din necazul Egiptului și să le dea țara Canaanului în stăpânire.

CAPITOLUL 79

1 În zilele acelea, Moise păștea turma madianitului Reuel, socrul său, dincolo de pustia Sin, și avea în mână toiagul pe care îl luase de la socrul său.
2 Într-o zi, un ied s-a rătăcit din turmă. Moise l-a urmărit și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb.
3 Când a ajuns el la Horeb, Domnul i S-a arătat acolo în rug; el a găsit rugul arzând cu foc, dar focul nu avea putere asupra rugului ca să-l mistuie.
4 Și Moise a fost foarte uimit de această priveliște, de aceea rugul nu s-a mistuit și s-a apropiat să vadă acest lucru puternic, iar Domnul l-a chemat pe Moise din foc și i-a poruncit să coboare în Egipt, la Faraon, regele Egiptului, ca să-i trimită pe copiii lui Israel din slujba sa.
5 Domnul i-a zis lui Moise: „Du-te și întoarce-te în Egipt, căci toți oamenii aceia care căutau să-ți ia viața au murit. Vorbește însă lui Faraon să-i lase pe copiii lui Israel să plece din țara lui.”
6 Domnul i-a arătat să facă semne și minuni în Egipt, sub ochii lui Faraon și sub ochii supușilor lui, pentru ca ei să creadă că Domnul l-a trimis.
7 Moise a ascultat de tot ce-i poruncise Domnul și s-a întors la socrul său și i-a spus lucrul acesta. Și Reuel i-a zis: „Du-te în pace.”
8 Moise s-a sculat să meargă în Egipt și a luat cu el soția și fiii săi. Era la un han pe drum și un înger al lui Dumnezeu s-a pogorât și a căutat o ocazie împotriva lui.
9 Și voia să-l omoare din cauza fiului său întâi născut, pentru că nu-l circumcisese și călcase legământul pe care-l făcuse Domnul cu Avraam.
10 Căci Moise ascultase de cuvintele pe care i le spusese socrul său, spunând să nu-i taie împrejur pe fiul său întâi născut; de aceea nu l-a tăiat împrejur.
11 Și Sefora l-a văzut pe îngerul Domnului căutând o ocazie împotriva lui Moise și a știut că aceasta se datora faptului că el nu-l circumcise pe fiul ei, Gherșom.

12 Sefora s-a grăbit să ia din pietrele ascuțite care erau acolo și și-a circumcis fiul și i-a scăpat pe soțul și pe fiul ei din mâna îngerului Domnului.
13 Aaron, fiul lui Amram, fratele lui Moise, era în Egipt, plimbându-se pe malul râului în ziua aceea.
14 Domnul i S-a arătat în locul acela și i-a zis: „Du-te la Moise în pustie.” Moise s-a dus și l-a întâlnit la muntele lui Dumnezeu și l-a sărutat.
15 Aaron și-a ridicat ochii și a văzut pe Sefora, soția lui Moise, și pe copiii ei și a zis lui Moise: „Cine sunt aceștia pentru tine?”
16 Moise i-a zis: „Aceștia sunt soția mea și fiii mei, pe care mi i-a dat Dumnezeu în Madian.” Și Aaron s-a întristat din cauza femeii și a copiilor ei.
17 Aaron i-a zis lui Moise: „Trimite femeia și copiii ei, ca să se ducă la casa tatălui ei.” Moise a ascultat de cuvintele lui Aaron și a făcut așa.
18 Și Sefora s-a întors cu copiii ei și s-au dus la casa lui Reuel și au rămas acolo până la vremea când Domnul a cercetat poporul Său și i-a scos din Egipt, din mâna lui Faraon.
19 Moise și Aaron au venit în Egipt, la adunarea copiilor lui Israel, și le-au spus toate cuvintele Domnului; și poporul s-a bucurat foarte mult.
20 A doua zi, Moise și Aaron s-au sculat dis-de-dimineață și s-au dus la casa faraonului și au luat în mâinile lor toiagul lui Dumnezeu.
21 Și când au ajuns la poarta împăratului, doi lei tineri erau închiși acolo cu unelte de fier și nimeni nu intra și nu ieșea dinaintea lor, afară de cei pe care împăratul îi poruncise să vină. Când au venit ghicitorii și i-au scos pe lei cu descântecele lor, și i-au adus la împărat.
22 Moise s-a grăbit și a ridicat toiagul peste lei și i-a dezlănțuit, iar Moise și Aaron au intrat în casa regelui.
23 Leii au venit și ei cu bucurie și i-au urmat, bucurându-se cum se bucură un câine de stăpânul său când se întoarce de la câmp.
24 Când a văzut Faraon lucrul acesta, s-a mirat și s-a înspăimântat foarte tare la auzul veștii, căci înfățișarea lor era ca înfățișarea copiilor lui Dumnezeu.
25 Și Faraon a zis lui Moise: „Ce ceri?” Ei i-au răspuns: „Domnul Dumnezeul evreilor ne-a trimis la tine să-ți spunem: «Trimite pe poporul Meu ca să-Mi slujească».”
26 Când a auzit Faraon cuvintele lor, s-a înspăimântat foarte tare înaintea lor și le-a zis: „Duceți-vă astăzi și întoarceți-vă la mine mâine!” Și au făcut după cuvântul împăratului.
27 După ce au plecat, Faraon a trimis după Balaam, magicianul, pe Iannes și Iambre, fiii lui, și pe toți magicienii, ghicitorii și sfetnicii care erau ai împăratului; și toți au venit și au șezut înaintea împăratului.
28 Împăratul le-a spus toate cuvintele pe care i le spuseseră Moise și fratele său Aaron. Și vrăjitorii au zis împăratului: „Dar cum au venit oamenii aceștia la tine, din cauza leilor care erau închiși la poartă?”
29 Regele a zis: „Pentru că și-au ridicat toiagul împotriva leilor, i-au dezlănțuit și au venit la mine; și leii s-au bucurat de ei, cum se bucură un câine când își întâlnește stăpânul.”
30 Balaam, fiul lui Beor, vrăjitorul, a răspuns împăratului, zicând: „Aceștia nu sunt alții decât vrăjitori ca noi.”
31 Trimiteți deci acum după ei și lăsați-i să vină, ca să-i vom pune la încercare. Și regele a făcut așa.
32 Dimineața, Faraon a trimis după Moise și Aaron să vină înaintea împăratului. Ei au luat toiagul lui Dumnezeu și s-au dus la împărat și i-au zis:
33 Așa vorbește Domnul Dumnezeul evreilor: „Trimiteți poporul Meu ca să-Mi slujească!”
34 Regele le-a zis: „Dar cine vă va crede că sunteți mesageri ai lui Dumnezeu și că veniți la mine din porunca Lui?”
35 Acum, dă dar o minune sau un semn în privința aceasta, și atunci cuvintele pe care le rostești vor fi crezute.
36 Aaron s-a grăbit și a aruncat toiagul din mâna sa înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor lui, iar toiagul s-a transformat într-un șarpe.
37 Și vrăjitorii au văzut aceasta și au aruncat fiecare toiagul său pe pământ și s-au transformat în șerpi.
38Șarpele din toiagul lui Aaron și-a ridicat capul și și-a deschis gura ca să înghită toiegele vrăjitorilor.
39 Balaam, magicianul, a răspuns și a zis: „Din vremuri de demult se întâmplă că șarpele înghite pe semenul său și ființele vii se mănâncă unele pe altele.”
40 Acum, de aceea, fă-o să pară un toiag așa cum era la început și noi vom face, de asemenea, să pară toiagele noastre așa cum erau la început și, dacă toiagul tău ne va înghiți toiegele, atunci vom ști că spiritul lui Dumnezeu este în tine și, dacă nu, tu ești doar un meșter ca noi.
41 Și Aaron s-a grăbit și a întins mâna și a apucat coada șarpelui și aceasta s-a transformat într-un toiag în mâna lui, iar vrăjitorii au făcut la fel cu toiagele lor și au apucat, fiecare om, de coada șarpelui său și acestea s-au transformat în toiage ca la început.
42 Și când au fost din nou la toiege, toiagul lui Aaron le-a înghițit toiegele.
43 Când a văzut regele lucrul acesta, a poruncit să fie adusă cartea cronicilor care era referitoare la regii Egiptului. Au adus cartea cronicilor, cronicile regilor Egiptului, în care erau scrișii toți idolii Egiptului, căci se gândeau să găsească în ea Numele DOMNULUI, dar nu l-au găsit.
44 Și Faraon a zis către Moise și Aaron: „Iată, n-am găsit Numele Dumnezeului vostru scris în această carte și nu-I cunosc Numele.”
45 Sfetnicii și înțelepții au răspuns împăratului: „Am auzit că Dumnezeul evreilor este fiul înțelepților, fiul împăraților din vechime.”
46 Faraon s-a întors către Moise și Aaron și le-a zis: „Nu-L cunosc pe Domnul pe care l-ați vestit și nici nu-I voi trimite poporul.”
47 Ei au răspuns și au zis împăratului: „Domnul Dumnezeul dumnezeilor este Numele Lui și El a vestit Numele Lui peste noi din zilele strămoșilor noștri și ne-a trimis, zicând: „Duceți-vă la Faraon și spuneți-i: Trimite poporul meu ca să-Mi slujească!”
48 Trimite-ne acum să facem o călătorie de trei zile în pustie și acolo să-I aducem jertfe, căci din zilele când ne-am coborât în Egipt, El n-a luat din mâinile noastre nici ardere de tot, nici dar de mâncare, nici jertfă; și dacă nu ne vei trimite, mânia Lui se va aprinde împotriva ta și va lovi Egiptul fie cu ciumă, fie cu sabie.
49 Și Faraon le-a zis: „Spuneți-mi acum puterea și tăria Lui.” Și ei i-au răspuns: „El a creat cerul și pământul,

mările și toți peștii lor, el a format lumina, a creat întunericul, a trimis ploaie pe pământ și l-a udat și a făcut să încolțească iarba și iarba, el a creat omul și animalele și animalele pădurii, păsările cerului și peștii mării și prin gura Lui trăiesc și mor."
50 Cu siguranță, El te-a creat în pântecele mamei tale, a pus în tine suflare de viață, te-a crescut și te-a așezat pe tronul împărătesc al Egiptului; îți va lua suflarea și sufletul și te va întoarce în pământul de unde ai fost luat.
51. Împăratul s-a aprins de mânie la auzul cuvintelor lor și le-a zis: „Dar cine dintre toți dumnezeii neamurilor poate face așa ceva? Râul meu este al meu și mi l-am făcut."
52 Și i-a alungat de la el și a poruncit ca munca asupra lui Israel să fie mai aspră decât fusese ieri și decât înainte.
53 Moise și Aaron au ieșit din fața regelui și i-au văzut pe copiii lui Israel într-o stare rea, căci stăpânii le făcuseră munca extrem de grea.
54 Moise s-a întors la Domnul și a zis: „Pentru ce te-ai purtat rău cu poporul tău? Căci de când am venit să-i spun lui Faraon ce m-ai trimis să-i ceri, el a purtat foarte rău cu copiii lui Israel."
55 Domnul i-a zis lui Moise: „Iată, vei vedea că Faraon îi va trimite pe copiii lui Israel din țara sa cu mână întinsă și cu urgii grele."
56 Moise și Aaron au locuit printre frații lor, copiii lui Israel, în Egipt.
57 Cât despre copiii lui Israel, egiptenii le-au amărât viața prin munca grea pe care li-au impus-o.

CAPITOLUL 80

1 După doi ani, Domnul a trimis din nou pe Moise la Faraon ca să scoată pe copiii lui Israel și să-i trimită afară din țara Egiptului.
2 Și Moise s-a dus și a venit la casa lui Faraon și i-a spus cuvintele Domnului care îl trimisese, dar Faraon n-a vrut să asculte de glasul Domnului și Dumnezeu și-a întins puterea în Egipt împotriva lui Faraon și a supușilor săi și Dumnezeu l-a lovit pe Faraon și pe poporul său cu plăgi foarte mari și grele.
3 Domnul a trimis prin mâna lui Aaron și a prefăcut toate apele Egiptului în sânge, toate pâraiele și râurile lui.
4 Și când a venit un egiptean să bea și să scoată apă, s-a uitat în ulciorul său și iată că toată apa se transformase în sânge; și când a venit să bea din paharul său, apa din pahar s-a transformat în sânge.
5 Și când o femeie își frământa aluatul și își gătea hrana, înfățișarea lor se schimba în sânge.
6 Domnul a trimis din nou broaște în toate apele lor, și toate broaștele au intrat în casele egiptenilor.
7 Și când beau egiptenii, pântecele li se umpleau de broaște și dansau în pântecele lor așa cum dansează când sunt în râu.
8 Și toată apa lor de băut și apa de gătit s-a prefăcut în broaște; și când se culcau în paturile lor, transpirația lor dădea naștere broaștelor.
9 Cu toate acestea, mânia Domnului nu s-a abătut de la ei; și mâna Lui s-a întins împotriva tuturor egiptenilor, lovindu-i cu tot felul de urgii grele.
10 El a trimis și a prefăcut țărâna lor în păduchi, și păduchii s-au întins în Egipt până la o înălțime de doi coți pe pământ.
11 Păduchii erau foarte numeroși în carnea oamenilor și a animalelor, în toți locuitorii Egiptului; Domnul a trimis păduchi și peste împărat și peste regină, iar Egiptul a fost foarte întristat din cauza păduchilor.
12 Cu toate acestea, mânia Domnului nu s-a potolit, și mâna Lui era încă întinsă împotriva Egiptului.
13 Domnul a trimis în Egipt tot felul de fiare ale câmpului; ele au venit și au nimicit tot Egiptul, oameni și fiare, copaci și tot ce era în Egipt.
14 Domnul a trimis șerpi înflăcărați, scorpioni, șoareci, nevăstuici, broaște râioase și alte animale care se târau prin țărână.
15 Muște, viespi, purici, ploșnițe și țânțari, fiecare roi după soiul său.
16 Și tot felul de târâtoare și animale înaripate, după soiul lor, au venit în Egipt și i-au întristat foarte tare pe egipteni.
17 Puricii și muștele au intrat în ochii și în urechile egiptenilor.
18 Și viespea a venit asupra lor și i-a alungat; și s-au retras în camerele lor interioare, iar viespea i-a urmărit.
19 Și când egiptenii s-au ascuns din cauza roiului de animale, și-au încuiat ușile după ei, iar Dumnezeu a poruncit sulanutului care era în mare să se suie și să intre în Egipt.
20 Și avea brațe lungi, de zece coți lungime, cât cotul unui bărbat.
21 Și s-a dus pe acoperișuri și a descoperit grinzile și podeaua și le-a tăiat, și-a întins brațul în casă și a scos încuietoarea și zăvorul și a deschis casele Egiptului.
22 După aceea, roiurile de animale au intrat în casele Egiptului și au nimicit pe egipteni roiurile de animale, ceea ce i-a întristat foarte tare.
23 Cu toate acestea, mânia Domnului nu s-a abătut de la egipteni, și mâna Lui era întinsă împotriva lor.
24 Dumnezeu a trimis ciuma, și ciuma a cuprins Egiptul, cai și măgari, cămile, turme de boi și oi și oameni.
25 Și când egiptenii s-au sculat dis-de-dimineață să-și ducă vitele la pascut, și-au găsit toate vitele moarte.
26 Din vitele egiptenilor nu a mai rămas decât una din zece, iar din vitele lui Israel din Gosen n-a murit niciuna.
27 Dumnezeu a trimis o arsură în carnea egiptenilor, care le-a rupt pielea și a făcut o mâncărime cumplită pentru toți egiptenii, de la tălpile picioarelor până în creștetul capului.
28 Și multe bube erau în carnea lor, încât carnea li se putrezea până când se întunecau și se făceau putrede.
29 Cu toate acestea, mânia Domnului nu s-a potolit, și mâna Lui era întinsă peste tot Egiptul.
30 Și Domnul a trimis o grindină foarte puternică, care le-a lovit viile și le-a zdrobit pomii roditori și i-a uscat, încât au căzut peste ei.
31 De asemenea, orice iarbă verde s-a uscat și a pierit, căci un foc amestecat s-a pogorât în mijlocul grindinei; de aceea grindina și focul au mistuit totul.
32 Oamenii și fiarele care se aflau afară au pierit din cauza flăcărilor focului și a grindinei, iar toți leii tineri au fost epuizați.
33 Domnul a trimis în Egipt multe lăcuste: lăcuste de toate felurile, lăcuste de toate felurile, care au mâncat tot ce rămăsese de grindină.

34 Egiptenii s-au bucurat de lăcuste, deși acestea mâncau roadele câmpului; le-au prins din belșug și le-au sărat ca să le mânânce.
35 Domnul a făcut să sufle dinspre mare un vânt puternic care a luat toate lăcustele, chiar și pe cele sărate, și le-a aruncat în Marea Roșie; n-a mai rămas nicio lăcustă în hotarele Egiptului.
36 Dumnezeu a trimis întuneric peste Egipt, astfel încât tot pământul Egiptului și Patros s-au întunecat timp de trei zile, așa că omul nu-și putea vedea mâna când o ducea la gură.
37 În vremea aceea au murit mulți dintre copiii lui Israel care se răzvrătiseră împotriva Domnului și care nu voiau să asculte de Moise și Aaron și nu credeau în ei că Dumnezeu îi trimisese.
38 Și cine zisese: „Nu vom ieși din Egipt, ca să nu pierim de foame într-un pustiu pustiu?” și cine n-a vrut să asculte de glasul lui Moise.
39 Domnul i-a lovit în cele trei zile de întuneric, iar israeliții i-au îngropat în zilele acelea, fără ca egiptenii să știe de ei și fără să se bucure de ei.
40 Și întunericul a fost foarte mare în Egipt timp de trei zile, și oricine stătea în picioare când venea întunericul, rămânea în picioare la locul lui, iar cel ce ședea rămânea așezat, iar cel ce zăcea întins continua să zacă în aceeași stare, iar cel ce mergea rămânea așezat pe pământ în același loc; și acest lucru s-a întâmplat cu toți egiptenii, până când întunericul s-a risipit.
41 Și zilele întunericului au trecut, și Domnul i-a trimis pe Moise și pe Aaron la copiii lui Israel, zicând: „Prăznuiți-vă sărbătoarea și sărbătoriți-vă Paștele! Căci iată, Eu vin în mijlocul nopții printre toți egiptenii și voi lovi pe toți întâii lor născuți, de la întâiul născut al omului până la întâiul născut al animalelor; și când voi vedea Paștele vostru, voi trece pe lângă voi.
42 Copiii lui Israel au făcut tot ce poruncise Domnul lui Moise și lui Aaron; așa au făcut în noaptea aceea.
43 La miezul nopții, Domnul a ieșit în mijlocul Egiptului și a lovit pe toți întâii născuți ai Egiptenilor, de la întâiul născut al omului până la întâiul născut al animalelor.
44 Și Faraon s-a sculat noaptea, el, toți slujitorii lui și toți egiptenii; și a fost un mare strigăt în tot Egiptul în noaptea aceea, căci nu era casă în care să nu fie vreun mort.
45 De asemenea, chipurile întâilor născuți ai Egiptului, care erau sculptate pe pereții caselor lor, au fost distruse și au căzut la pământ.
46 Chiar și oasele întâilor lor născuți, care muriseră înainte de aceasta și pe care îi îngropaseră în casele lor, au fost greblate de câinii Egiptenilor în noaptea aceea și târâte înaintea egiptenilor și aruncate înaintea lor.
47 Toți egiptenii au văzut nenorocirea aceasta care venise pe neașteptate peste ei și au scos un strigăt tare.
48 Și toate familiile Egiptului au plâns în noaptea aceea, fiecare bărbat pentru fiul său și fiecare bărbat pentru fiica sa, fiind întâiul născut, și tumultul Egiptului s-a auzit de departe în noaptea aceea.
49 Și Batia, fiica lui Faraon, a ieșit în noaptea aceea cu regele să-i caute pe Moise și pe Aaron în casele lor și i-au găsit în casele lor, mâncând și bând și bucurându-se cu tot Israelul.
50 Și Bathia i-a zis lui Moise: „Aceasta este răsplata pentru binele pe care ți l-am făcut, care te-am crescut și te-am întins, și ai adus acest rău asupra mea și asupra casei tatălui meu?”
51 Moise i-a zis: „Cu siguranță zece plăgi a adus Domnul asupra Egiptului; ți s-a întâmplat vreun rău din cauza vreuneia dintre ele? Te-a lovit vreuna dintre ele?” Ea a zis: „Nu.”
52 Moise i-a zis: „Deși ești întâiul născut al mamei tale, nu vei muri și nicio nenorocire nu te va atinge în mijlocul Egiptului.”
53 Și ea a zis: „Ce folos am eu să văd pe împărat, pe fratele meu, toată casa lui și slujitorii lui în această nenorocire, ai cărui întâi născuți pier împreună cu toți întâii născuți ai Egiptului?”
54 Moise i-a zis: „Cu siguranță, fratele tău și casa lui și supușii lui, familiile Egiptului, n-au vrut să asculte de cuvintele Domnului; de aceea a venit această nenorocire peste ei.”
55 Faraon, regele Egiptului, s-a apropiat de Moise și Aaron și de câțiva dintre copiii lui Israel care erau cu ei în locul acela și li s-a rugat, zicând:
56 Scoală-te și ia pe frații tăi, pe toți copiii lui Israel care sunt în țară, împreună cu oile și boii lor și tot ce le aparține; să nu lase nimic în urmă; numai rugați-vă pentru mine Domnului Dumnezeului vostru.
57 Și Moise i-a zis lui Faraon: „Iată, deși ești întâiul născut al mamei tale, nu te teme totuși, căci nu vei muri; căci Domnul ți-a poruncit să trăiești, ca să-ți arate marea Lui putere și brațul Lui puternic și întins.”
58 Și Faraon a poruncit să fie trimiși copiii lui Israel, și toți egiptenii s-au întărit să-i trimită, căci au zis: „Pierim cu toții.”
59 Și toți egiptenii i-au trimis pe israeliți cu mari bogății, oi și boi și lucruri prețioase, potrivit jurământului Domnului dintre el și tatăl nostru Avraam.
60 Copiii lui Israel au zăbovit noaptea să iasă afară. Egiptenii au venit la ei ca să-i scoată și le-au zis: „Oare suntem noi niște hoți, ca să ieșim noaptea?”
61 Copiii lui Israel au cerut de la egipteni vase de argint și vase de aur și haine; și copiii lui Israel i-au dezbrăcat pe egipteni.
62 Moise s-a sculat în grabă și s-a dus la râul Egiptului și a luat de acolo sicriul lui Iosif și l-a luat cu el.
63 Copiii lui Israel au adus și ei, fiecare cu el sicriul tatălui său și sicriele seminției sale.

CAPITOLUL 81

1 Copiii lui Israel au plecat din Ramses la Sucot, cam șase sute de mii de oameni pedeștri, afară de copii și de nevestele lor.
2 O mulțime de oameni de tot felul s-a suit cu ei, turme și cirezi, și chiar multe vite.
3 Iar durata șederii copiilor lui Israel în țara Egiptului, cu munci grele, a fost de două sute zece ani.
4 Și la sfârșitul a două sute zece ani, Domnul i-a scos pe copiii lui Israel din Egipt cu mână puternică.
5 Copiii lui Israel au plecat din Egipt, din Gosen și din Ramses și au tăbărât la Sucot în ziua a cincisprezecea a lunii întâi.

6 Egiptenii i-au îngropat pe toți întâii lor născuți pe care îi lovise Domnul și toți egiptenii și-au îngropat morții timp de trei zile.
7 Copiii lui Israel au pornit din Sucot și au tăbărât în Etom, la capătul pustiei.
8 Și în a treia zi după ce egiptenii și-au îngropat întâii născuți, mulți bărbați s-au ridicat din Egipt și au pornit după Israel ca să-i facă să se întoarcă în Egipt, căci se căiseră că îi trimiseseră pe israeliți să scape de robia lor.
9 Și unul dintre oameni a zis aproapelui său: „Moise și Aaron au vorbit cu Faraon, zicând: «Vom face o călătorie de trei zile în pustie și vom aduce jertfe Domnului Dumnezeului nostru.»”
10 Acum, să ne sculăm deci dis-de-dimineață și să-i aducem înapoi. Și, dacă se vor întoarce cu noi în Egipt, la stăpânii lor, vom ști că au încredere în ei. Dar dacă nu se vor întoarce, atunci ne vom lupta cu ei și-i vom face să se întoarcă cu mare putere și cu mână puternică.
11 Și toți nobilii lui Faraon s-au sculat dimineața, și cu ei cam șapte sute de mii de oameni; și au ieșit din Egipt în ziua aceea și au ajuns la locul unde se aflau copiii lui Israel.
12 Toți egiptenii au văzut și iată că Moise, Aaron și toți copiii lui Israel ședeau înaintea lui Pi-Hahirot, mâncând și bând și celebrând sărbătoarea Domnului.
13 Și toți egiptenii au răspuns copiilor lui Israel: „Cu siguranță ați zis: «Vom face o călătorie de trei zile în pustie, vom aduce jertfe Dumnezeului nostru și ne vom întoarce».”
14 Acum, se împlinesc cinci zile de când ați plecat; de ce nu vă întoarceți la stăpânii voștri?
15 Moise și Aaron le-au răspuns, zicând: „Domnul Dumnezeul nostru ne-a mărturisit, zicând: «Nu vă veți mai întoarce în Egipt; ci ne vom duce într-o țară în care curge lapte și miere, așa cum jurase Domnul Dumnezeul nostru strămoșilor noștri că ne-o va da.
16 Când nobilii Egiptului au văzut că copiii lui Israel nu-i ascultau și nu se întorceau în Egipt, s-au pregătit să lupte împotriva lui Israel.
17 Domnul a întărit inimile copiilor lui Israel împotriva egiptenilor, încât i-au bătut aspru. Bătălia a fost aprigă împotriva egiptenilor. Toți egiptenii au fugit dinaintea copiilor lui Israel, căci mulți dintre ei au pierit sub mâna lui Israel.
18 Nobilii lui Faraon s-au dus în Egipt și i-au spus lui Faraon, zicând: „Copiii lui Israel au fugit și nu se vor mai întoarce în Egipt.” Și așa ne-au vorbit Moise și Aaron.
19 Și Faraon a auzit acest lucru și inima lui și inimile tuturor supușilor săi s-au întors împotriva lui Israel și s-au căit că l-au trimis pe Israel; și toți egiptenii l-au sfătuit pe Faraon să-i urmărească pe copiii lui Israel ca să-i facă să se întoarcă la poverile lor.
20 Și au zis fiecare către fratele său: „Ce am făcut noi, de am izbăvit pe Israel din robia noastră?”
21 Domnul a întărit inimile tuturor egiptenilor ca să-i urmărească pe israeliți, căci Domnul voia să-i învingă pe egipteni în Marea Roșie.
22 Și Faraon s-a sculat, și-a înhamat carul și a poruncit tuturor egiptenilor să se adune; n-a mai rămas niciun om, afară de copii și de femei.
23 Toți egiptenii au ieșit cu Faraon să-i urmărească pe copiii lui Israel. Tabăra Egiptenilor era foarte mare și grea, de aproape o zece sute de mii de oameni.
24 Și toată tabăra aceasta a pornit și i-a urmărit pe copiii lui Israel ca să-i aducă înapoi în Egipt și au ajuns la ei, care își așezau tabăra lângă Marea Roșie.
25 Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și au văzut că toți egiptenii îi urmăreau. Și copiii lui Israel s-au îngrozit foarte tare din cauza lor și au strigat către Domnul.
26 Și din cauza egiptenilor, copiii lui Israel s-au împărțit în patru cete și au fost împărțiți în opiniile lor, căci se temeau de egipteni, iar Moise le-a vorbit fiecăruia dintre ei.
27 Prima ceată era formată din copiii lui Ruben, Simeon și Isahar și s-au hotărât să se arunce în mare, căci se temeau foarte tare de egipteni.
28 Moise le-a zis: „Nu vă temeți, stați pe loc și vedeți mântuirea pe care Domnul o va face astăzi pentru voi.”
29 A doua ceată era formată din fiii lui Zabulon, Beniamin și Neftali, și au hotărât să se întoarcă în Egipt cu egiptenii.
30 Moise le-a zis: „Nu vă temeți; căci, așa cum i-ați văzut pe egipteni în ziua aceasta, așa nu-i veți mai vedea niciodată.”
31 A treia ceată era formată din copiii lui Iuda și ai lui Iosif și au hotărât să meargă în întâmpinarea egiptenilor ca să lupte cu ei.
32 Moise le-a zis: „Stați la locurile voastre, căci Domnul se va lupta pentru voi; voi să rămâneți tăcuți.”
33 Și a patra ceată era a copiilor lui Levi, Gad și Așer și s-au hotărât să meargă în mijlocul egiptenilor ca să-i încurce, iar Moise le-a zis: „Rămâneți la locurile voastre și nu vă temeți, numai chemați-L pe Domnul ca să vă mântuiască din mâinile lor.”
34 După aceea, Moise s-a sculat din mijlocul poporului, s-a rugat Domnului și a zis:
35 Doamne, Dumnezeul întregului pământ, mântuiește acum poporul Tău, pe care l-ai scos din Egipt, și să nu se laude egiptenii că au putere și tărie!
36 Domnul a zis lui Moise: „Pentru ce strigi către Mine? Spune copiilor lui Israel să pornească; întinde-ți toiagul asupra mării și desparte-o, ca să treacă copiii lui Israel prin ea.”
37 Și Moise a făcut așa; și-a ridicat toiagul peste mare și a despicat-o.
38 Apele mării s-au împărțit în douăsprezece părți, și copiii lui Israel au trecut pe jos, încălțați, cum ar trece un om pe un drum pregătit.
39 Domnul a arătat minunile Sale copiilor lui Israel în Egipt și în mare, prin mâna lui Moise și a lui Aaron.
40 Și când copiii lui Israel au intrat în mare, egiptenii au venit după ei, iar apele mării s-au revărsat din nou peste ei și toți s-au scufundat în apă și n-a mai rămas niciun om în afară de Faraon, care a mulțumit Domnului și a crezut în el, de aceea Domnul nu l-a făcut să piară în acel moment împreună cu egiptenii.
41 Și Domnul a poruncit unui înger să-l ia din mijlocul egiptenilor, care l-au aruncat în țara Ninivei și a domnit peste ea mult timp.
42 Și în ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din mâna Egiptului; și toți copiii lui Israel au văzut că egiptenii pieriseră și au văzut mâna cea mare a Domnului, în ceea ce făcuse în Egipt și în mare.
43 Atunci Moise și copiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta, în ziua în care Domnul a făcut ca egiptenii să cadă înaintea lor.

44 Și tot Israelul a cântat în unison, zicând: „Voi cânta Domnului, căci El S-a înălțat foarte mult; a aruncat în mare calul și călărețul lui; iată, este scris în cartea legii lui Dumnezeu.”
45 După aceea, copiii lui Israel au pornit la drum și au tăbărât în Mara. Domnul le-a dat copiilor lui Israel legi și porunci în locul acela, în Mara, și Domnul le-a poruncit copiilor lui Israel să umble pe toate căile Lui și să-I slujească.
46 Au plecat din Mara și au ajuns la Elim; în Elim erau doisprezece izvoare de apă și șaptezeci de curmali; și copiii și-au așezat tabăra acolo, lângă ape.
47 Au plecat din Elim și au ajuns în pustiul Sin în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieșirea lor din Egipt.
48 În vremea aceea, Domnul a dat copiilor lui Israel mana ca să mănânce, și Domnul a trimis să plouă hrană din cer pentru copiii lui Israel, în fiecare zi.
49 Și copiii lui Israel au mâncat mană timp de patruzeci de ani, toate zilele cât au fost în pustie, până când au venit în țara Canaanului ca s-o ia în stăpânire.
50 Au pornit din pustiul Sin și au tăbărât în Aluș.
51 Au pornit din Aluș și au tăbărât la Refidim.
52 Când copiii lui Israel erau la Refidim, Amalec, fiul lui Elifaz, fiul lui Esau, fratele lui Țefo, a venit să lupte împotriva lui Israel.
53 Și a adus cu el opt sute o mie de oameni, vrăjitori și ghicitori, și s-a pregătit de bătălie cu Israel la Refidim.
54 Au purtat o bătălie mare și aprigă împotriva lui Israel, iar Domnul a dat pe Amalec și poporul lui în mâinile lui Moise și ale copiilor lui Israel și în mâinile lui Iosua, fiul lui Nun, efrateanul, slujitorul lui Moise.
55 Copiii lui Israel au bătut pe Amalec și pe poporul lui prin ascuțișul sabiei, dar bătălia a fost foarte aprigă împotriva copiilor lui Israel.
56 Domnul i-a zis lui Moise: „Scrie lucrul acesta într-o carte, ca aducere aminte pentru tine, și pune-l în mâna lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul tău, și poruncește copiilor lui Israel, zicând: „Când veți intra în țara Canaanului, să ștergeți cu desăvârșire amintirea lui Amalec de sub ceruri.”
57 Și Moise a făcut așa; a luat cartea și a scris pe ea aceste cuvinte, zicând:
58 Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalek pe drum, când ai ieșit din Egipt.
59 Care te-a întâmpinat pe drum și te-a lovit la spate, chiar și pe cei slăbiți din spatele tău, când erai slăbit și obosit.
60 De aceea, când Domnul Dumnezeul tău îți va da odihnă de toți vrăjmașii tăi de jur împrejur, în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău ca moștenire ca s-o stăpânești, să ștergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri și să nu-l uiți.
61 Și regele care va avea milă de Amalec sau de amintirea lui sau de semința lui, iată, Eu îi voi cere socoteală și îl voi stârpi din mijlocul poporului său.
62 Moise a scris toate aceste lucruri într-o carte și le-a poruncit copiilor lui Israel cu privire la toate aceste lucruri.

CAPITOLUL 82

1 Copiii lui Israel au pornit din Refidim și au tăbărât în pustiul Sinai, în a treia lună de la ieșirea lor din Egipt.
2 Pe vremea aceea a venit Reuel, madianitul, socrul lui Moise, cu Sefora, fiica lui, și cei doi fii ai ei; căci auzise de minunile pe care le făcuse Domnul pentru Israel, izbăvind-o din mâna Egiptului.
3 Reuel a venit la Moise în pustie, unde tăbărâse el, unde era muntele lui Dumnezeu.
4 Moise a ieșit în întâmpinarea socrului său cu mare onoruri, și tot Israelul era cu el.
5 Reuel și copiii lui au rămas printre israeliți multe zile, iar Reuel L-a cunoscut pe Domnul din ziua aceea înainte.
6 În luna a treia de la ieșirea copiilor lui Israel din Egipt, în ziua a șasea, Domnul a dat lui Israel cele zece porunci pe Muntele Sinai.
7 Tot Israelul a auzit toate aceste porunci și tot Israelul s-a bucurat foarte mult în Domnul în ziua aceea.
8 Și slava Domnului s-a odihnit pe Muntele Sinai și El l-a chemat pe Moise, iar Moise a venit în mijlocul unui nor și s-a suit pe munte.
9 Moise a fost pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți; n-a mâncat pâine și n-a băut apă; și Domnul l-a învățat legile și poruncile, ca să-i învețe pe copiii lui Israel.
10 Domnul a scris cele zece porunci pe care le poruncise copiilor lui Israel pe două table de piatră, pe care le-a dat lui Moise ca să le poruncească copiilor lui Israel.
11 Și după patruzeci de zile și patruzeci de nopți, după ce Domnul a terminat de vorbit cu Moise pe Muntele Sinai, Domnul i-a dat lui Moise tablele de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.
12 Copiii lui Israel, văzând că Moise întârzia să se coboare de pe munte, s-au adunat în jurul lui Aaron și au zis: „Nu știm ce s-a întâmplat cu omul acesta, Moise.”
13 Scoală-te dar acum, fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră, ca să nu mori.
14 Aaron s-a temut foarte tare de popor și le-a poruncit să-i aducă aur și a făcut din el un vițel turnat pentru popor.
15 Domnul i-a zis lui Moise, înainte ca el să se coboare de pe munte: „Coboară-te, căci poporul tău, pe care l-ai scos din Egipt, s-a stricat.”
16 Și-au făcut un vițel turnat și s-au închinat înaintea lui; acum, părăsiți-Mă, ca să-i nimicesc de pe pământ, căci este un popor încăpățânat.
17 Moise a implorat fața Domnului și s-a rugat Domnului pentru popor cu privire la vițelul pe care îl făcuseră. Apoi a coborât de pe munte, având în mâini cele două table de piatră pe care i le dăduse Dumnezeu ca să le poruncească israeliților.
18 Când Moise s-a apropiat de tabără și a văzut vițelul pe care îl făcuse poporul, Moise s-a aprins de mânie și a spart tablele de sub munte.
19 Moise a venit în tabără și a luat vițelul și l-a ars în foc și l-a măcinat până s-a făcut praf mărunt și l-a împrăștiat peste apă și le-a dat-o israeliților să bea.
20 Și au murit din popor, uciși de sabia unii altora, cam trei mii de oameni care făcuseră vițelul.
21 A doua zi, Moise a zis poporului: „Mă voi sui la Domnul, poate voi face ispășire pentru păcatele pe care le-ați săvârșit înaintea Domnului.”
22 Moise s-a suit din nou la Domnul și a rămas cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți.
23 Și în timpul celor patruzeci de zile, Moise s-a rugat Domnului pentru copiii lui Israel, iar Domnul a ascultat rugăciunea lui Moise și Domnul s-a rugat de el pentru Israel.

24 Atunci Domnul i-a zis lui Moise să taie două table de piatră și să le aducă Domnului, ca să scrie pe ele cele zece porunci.
25 Moise a făcut așa; s-a coborât, a tăiat cele două table și s-a suit pe Muntele Sinai la Domnul, iar Domnul a scris cele zece porunci pe table.
26 Moise a rămas cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți, iar Domnul i-a instruit legi și porunci ca să le împărtășească lui Israel.
27 Domnul i-a poruncit cu privire la copiii lui Israel să facă un sanctuar pentru Domnul, pentru ca Numele Lui să locuiască în el; și Domnul i-a arătat chipul sanctuarului și chipul tuturor vaselor lui.
28 Și la sfârșitul celor patruzeci de zile, Moise s-a coborât de pe munte, cu cele două table în mână.
29 Moise a venit la copiii lui Israel și le-a spus toate cuvintele Domnului și i-a învățat legi, orânduiri și porunci pe care i le învățase Domnul.
30 Moise le-a spus copiilor lui Israel cuvântul Domnului, și le-a zidit lui un sanctuar, ca să locuiască în mijlocul copiilor lui Israel.
31 Poporul s-a bucurat foarte mult de tot binele pe care li-l spusese Domnul prin Moise și a zis: „Vom face tot ce ți-a spus Domnul.”
32 Poporul s-a ridicat ca un singur om și a adus daruri generoase la sanctuarul Domnului, fiecare adus darul Domnului pentru lucrarea sanctuarului și pentru toată slujba lui.
33 Toți copiii lui Israel au adus fiecare din tot ce avea pentru lucrarea sfântului locaș al Domnului: aur, argint și aramă și tot ce era de folos sfântului locaș.
34 Toți oamenii înțelepți și iscusiți în lucrări au venit și au făcut sanctuarul Domnului, după tot ce poruncise Domnul, fiecare om în lucrarea în care fusese iscusit; și toți oamenii înțelepți cu inimă au făcut sanctuarul, uneltele lui și toate uneltele pentru slujba sfântă, așa cum poruncise Domnul lui Moise.
35 Lucrarea sanctuarului, a tabernacolului, a fost terminată după cinci luni; și copiii lui Israel au făcut tot ce poruncise Domnul lui Moise.
36 Și au adus la Moise sfântul locaș și toate uneltele lui; așa cum i-a arătat Domnul lui Moise, așa au făcut copiii lui Israel.
37 Și Moise a văzut lucrarea și iată că au făcut-o așa cum îi poruncise Domnul, așa că Moise i-a binecuvântat.

CAPITOLUL 83

1 În luna a douăsprezecea, în ziua a douăzeci și treia a lunii, Moise a luat pe Aaron și pe fiii lui, i-a îmbrăcat cu veșmintele lor, i-a uns și a făcut cu ei așa cum îi poruncise Domnul. Moise a adus toate jertfele pe care i le poruncise Domnul în ziua aceea.
2 După aceea, Moise i-a luat pe Aaron și pe fiii lui și le-a zis: „Șapte zile să rămâneți la ușa cortului, căci așa mi s-a poruncit.”
3 Aaron și fiii lui au făcut tot ce le poruncise Domnul prin Moise și au rămas șapte zile la ușa cortului.
4 În ziua a opta, în prima zi a lunii întâi, în al doilea an de la ieșirea israeliților din Egipt, Moise a ridicat Locul Sfânt și a pus toate uneltele tabernacolului și toate uneltele Locului Sfânt și a făcut tot ce îi poruncise Domnul.
5 Moise i-a chemat pe Aaron și pe fiii lui, și au adus arderea de tot și jertfa de păcat pentru ei și pentru copiii lui Israel, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.
6 În ziua aceea, cei doi fii ai lui Aaron, Nadab și Abihu, au luat foc străin și l-au adus înaintea Domnului, care nu le poruncise nimic. Și a ieșit un foc dinaintea Domnului și i-a mistuit și au murit înaintea Domnului în ziua aceea.
7 În ziua în care Moise a terminat de ridicat sanctuarul, căpeteniile copiilor lui Israel au început să-și aducă darurile înaintea Domnului pentru sfințirea altarului.
8 Și își aduceau ofrandele fiecare prinț pentru o zi, câte un prinț pentru fiecare zi, timp de douăsprezece zile.
9 Și toate darurile pe care le aduceau, fiecare om în ziua lui, o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un lighean de argint de șaptezeci de sicli, după siclul Sfântului Locaș, amândouă pline cu făină fină, frământată cu untdelemn, pentru jertfa de mâncare.
10 O lingură de aur, în greutate de zece sicli, plină cu tămâie.
11 Un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, pentru ardere de tot.
12 Și un ied ca jertfă pentru păcat.
13 Și, ca jertfă de mulțumire, doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an.
14 Așa au făcut cei doisprezece prinți ai lui Israel zi de zi, fiecare om în ziua lui.
15 După aceea, în a treisprezecea zi a lunii, Moise le-a poruncit copiilor lui Israel să prăznuiască Paștele.
16 Copiii lui Israel au prăznuit Paștele la vremea lui, în a paisprezecea zi a lunii, așa cum poruncise Domnul lui Moise; așa au făcut și copiii lui Israel.
17 În luna a doua, în prima zi a lunii, Domnul a vorbit lui Moise, zicând:
18 Numără căpeteniile tuturor bărbaților dintre copiii lui Israel, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, tu, fratele tău Aaron și cele doisprezece căpetenii ale lui Israel.
19 Și Moise a făcut așa, și Aaron a venit cu cei doisprezece prinți ai lui Israel și i-au numărat pe copiii lui Israel în pustiul Sinai.
20 Și numărătorii copiilor lui Israel, după casele părinților lor, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, au fost șase sute trei mii cinci sute cincizeci.
21 Dar copiii lui Levi n-au fost numărați printre frații lor, copiii lui Israel.
22 Număratul tuturor bărbaților dintre copiii lui Israel, de la vârsta de o lună în sus, a fost de douăzeci și două de mii două sute șaptezeci și trei.
23 Numărul fiilor lui Levi, de la vârsta de o lună în sus, a fost de douăzeci și două de mii.
24 Moise i-a rânduit pe preoți și pe leviți, pe fiecare la slujba lui și la sarcina lui, ca să slujească în sanctuarul tabernacolului, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.
25 În ziua a douăzecia a lunii, norul s-a ridicat de la tabernacolul mărturiei.
26 În vremea aceea, copiii lui Israel au pornit din pustia Sinai și au făcut o călătorie de trei zile. Norul s-a oprit peste pustia Paran; acolo mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel, pentru că L-au provocat pe Domnul cerându-I carne ca să mănânce.

27 Domnul a ascultat glasul lor și le-a dat carne pe care au mâncat-o timp de o lună.
28 Dar după aceea, mânia Domnului s-a aprins împotriva lor și i-a lovit cu o mare măcel și au fost îngropați acolo, în locul acela.
29 Și copiii lui Israel au numit locul acela Kebrot-Hataava, pentru că acolo au îngropat pe oamenii care pofteau carne.
30 Au plecat din Chebrot-Hataava și au tăbărât la Hațerot, în pustiul Paran.
31 Și pe când copiii lui Israel erau în Hațerot, mânia Domnului s-a aprins împotriva Miriei din cauza lui Moise, și ea s-a făcut leproasă, albă ca zăpada.
32 Și a fost închisă afară din tabără timp de șapte zile, până când a fost primită înapoi după lepra ei.
33 Copiii lui Israel au plecat apoi din Hațerot și au tăbărât la capătul pustiei Paran.
34 În vremea aceea, Domnul i-a zis lui Moise să trimită doisprezece bărbați dintre copiii lui Israel, câte un bărbat din fiecare seminție, ca să meargă să iscodească țara Canaanului.
35 Moise a trimis pe cei doisprezece oameni și au venit în țara Canaanului ca să o cerceteze și să o cerceteze; au cercetat toată țara, de la pustiul Sin până la Rehob, pe unde intri la Hamot.
36 Și după patruzeci de zile, au venit la Moise și Aaron și i-au adus vești așa cum erau în inimile lor. Zece dintre bărbați au adus o veste rea copiilor lui Israel despre țara pe care o cercetaseră, zicând: „Este mai bine pentru noi să ne întoarcem în Egipt decât să mergem în țara aceasta, o țară care își consumă locuitorii.”
37 Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, dintre cei ce cercetaseră țara, au zis: „Țara este foarte bună.”
38 Dacă Domnul ne va găsi plăcere, ne va aduce în țara aceasta și ne-o va da, căci este o țară în care curge lapte și miere.
39 Dar copiii lui Israel n-au vrut să-i asculte, ci au ascultat cuvintele celor zece oameni care făcuseră cunoscut țara cu răutate.
40 Domnul a auzit murmurele copiilor lui Israel și S-a mâniat și a jurat, zicând:
41 Cu siguranță, niciun om din această generație rea nu va vedea țara de la douăzeci de ani în sus, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și de Iosua, fiul lui Nun.
42 Dar cu siguranță această generație rea va pieri în acest pustiu, iar copiii lor vor veni în țară și o vor stăpâni; așa că mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel și i-a făcut să rătăcească în pustiu timp de patruzeci de ani, până la sfârșitul acelei generații rea, pentru că nu L-au urmat pe Domnul.
43 Și poporul a locuit în pustiul Paran multă vreme, iar apoi au mers în pustiu pe drumul Mării Roșii.

CAPITOLUL 84

1 Pe vremea aceea, Core, fiul lui Iețer, fiul lui Chehat, fiul lui Levi, a luat mai mulți bărbați dintre copiii lui Israel. Aceștia s-au sculat și s-au certat cu Moise, Aaron și cu toată adunarea.
2 Domnul s-a mâniat pe ei; pământul și-a deschis gura și i-a înghițit împreună cu casele lor și tot ce aveau și cu toți oamenii lui Core.
3 După aceea, Dumnezeu a făcut ca poporul să ocolească mult timp pe drumul muntelui Seir.
4 În vremea aceea, Domnul i-a zis lui Moise: „Să nu pornești război împotriva copiilor lui Esau, căci nu-ți voi da nimic din ce este al lor, nici cât ar putea călca talpa piciorului; căci am dat lui Esau muntele Seir ca moștenire.”
5 De aceea, copiii lui Esau au luptat împotriva copiilor lui Seir în vremurile de odinioară, dar Domnul îi dăduse pe copiii lui Seir în mâinile copiilor lui Esau și i-a nimicit dinaintea lor; și copiii lui Esau au locuit în locul lor până în ziua de azi.
6 De aceea, Domnul a zis copiilor lui Israel: „Nu luptați împotriva copiilor lui Esau, fraților voștri, căci nimic din țara lor nu vă aparține; ci puteți cumpăra de la ei hrană pe bani și o puteți mânca; și puteți cumpăra apă de la ei pe bani și o puteți bea.
7 Copiii lui Israel au făcut după cuvântul Domnului.
8 Copiii lui Israel au înconjurat pustia, ocolind Muntele Sinai mult timp și nu s-au atins de copiii lui Esau și au rămas în ținutul acela timp de nouăsprezece ani.
9 În vremea aceea a murit Latinus, regele fiilor lui Chitim, în al patruzeci și cincilea an al domniei sale, adică al paisprezecelea an de la ieșirea fiilor lui Israel din Egipt.
10 Și l-au îngropat în locul pe care și-l zidise în țara Chitimului, iar Abimna a domnit în locul lui timp de treizeci și opt de ani.
11 Și copiii lui Israel au trecut hotarul copiilor lui Esau în zilele acelea, la sfârșitul a nouăsprezece ani, și au venit și au trecut pe drumul pustiei Moabului.
12 Domnul i-a zis lui Moise: „Să nu asediezi Moabul și să nu te lupți împotriva lui, căci nu-ți voi da nimic din țara lor.”
13 Copiii lui Israel au mers pe drumul pustiului Moabului timp de nouăsprezece ani și nu au luptat împotriva lui.
14 În al treizeci și șaselea an de la ieșirea copiilor lui Israel din Egipt, Domnul a lovit inima lui Sihon, regele amoriților, și acesta a pornit război și a ieșit să lupte împotriva copiilor lui Moab.
15 Și Sihon a trimis soli la Beor, fiul lui Ianeas, fiul lui Balaam, sfetnicul împăratului Egiptului, și la Balaam, fiul său, ca să blesteme Moabul, pentru ca acesta să fie dat în mâinile lui Sihon.
16 Mesagerii s-au dus și au adus pe Beor, fiul lui Ianeas, și pe Balaam, fiul său, din Petor, în Mesopotamia. Beor și Balaam, fiul său, au ajuns în cetatea lui Sihon și au blestemat pe Moab și pe regele lor în prezența lui Sihon, regele amoriților.
17 Sihon a ieșit cu toată oștirea lui și s-a dus la Moab și a luptat împotriva lor și i-a supus; Domnul i-a dat în mâinile lui. Și Sihon l-a ucis pe regele Moabului.
18 Sihon a luat în luptă toate cetățile Moabului; a luat și Heșbonul de la ei, căci Heșbonul era una dintre cetățile Moabului. Și Sihon și-a așezat prinții și nobilii în Heșbon, iar Heșbonul era al lui Sihon în zilele acelea.
19 De aceea, Beor, vorbitorul de pilde, și Balaam, fiul său, au rostit aceste cuvinte, zicând: „Veniți la Heșbon, cetatea lui Sihon va fi zidită și întărită!”
20 Vai de tine, Moab! ești pierdut, popor al lui Chemoș! Iată, este scris în cartea legii lui Dumnezeu.
21 După ce Sihon a cucerit Moabul, a pus gărzi în cetățile pe care le luase de la Moab. Un număr considerabil de fii ai Moabului au căzut în luptă în mâinile lui Sihon. El i-a luat

cu mâna lui, fii și fiice, și le-a ucis regele; și Sihon s-a întors în țara lui.
22 Sihon a dat multe daruri de argint și aur lui Beor și lui Balaam, fiul său, și i-a trimis afară, iar ei s-au dus în Mesopotamia, acasă și în țara lor.
23 În vremea aceea, toți copiii lui Israel au părăsit drumul care ducea în pustiul Moabului și s-au întors și au înconjurat pustiul Edomului.
24 Toată adunarea a ajuns în pustiul Sin în prima lună a celui de-al patruzecilea an de la ieșirea lor din Egipt. Copiii lui Israel s-au așezat acolo, la Cades, în pustiul Sin. Miriam a murit acolo și a fost îngropată acolo.
25 În vremea aceea, Moise a trimis mesageri la Hadad, împăratul Edomului, spunându-i: „Așa vorbește fratele tău Israel: «Lasă-mă, te rog, să trec prin țara ta; nu vom trece prin ogor, nici prin vie, și nu vom bea apă din fântâni; vom merge pe drumul împăratului.»”
26 Edom i-a zis: „Nu vei trece prin țara mea.” Și Edom a ieșit în întâmpinarea copiilor lui Israel cu un popor puternic.
27 Fiii lui Esau n-au vrut să-i lase pe copiii lui Israel să treacă prin țara lor; așa că israeliții s-au îndepărtat de ei și n-au luptat împotriva lor.
28 Căci mai înainte de aceasta, Domnul le poruncise copiilor lui Israel, zicând: „Să nu luptați împotriva copiilor lui Esau.” De aceea, israeliții s-au îndepărtat de ei și nu au luptat împotriva lor.
29 Copiii lui Israel au plecat din Cades și tot poporul a ajuns la muntele Hor.
30 În vremea aceea, Domnul i-a zis lui Moise: „Spune fratelui tău Aaron că va muri acolo, căci nu va intra în țara pe care am dat-o copiilor lui Israel.”
31 Aaron s-a suit, după porunca Domnului, pe muntele Hor, în al patruzecilea an, în luna a cincea, în prima zi a lunii.
32 Aaron era în vârstă de o sută douăzeci și trei de ani când a murit pe muntele Hor.

CAPITOLUL 85

1 Regele Arad, canaanitul, care locuia în partea de miazăzi, a auzit că israeliții veniseră pe drumul spionilor și și-a aranjat oștirile să lupte împotriva israeliților.
2 Copiii lui Israel se temeau foarte tare de el, căci avea o oștire mare și puternică; așa că copiii lui Israel au hotărât să se întoarcă în Egipt.
3 Copiii lui Israel s-au întors cam de trei zile până la Maserat-Beni-Iaakon, căci erau foarte înfricoșați din cauza împăratului Arad.
4 Copiii lui Israel nu au vrut să se întoarcă la locurile lor, așa că au rămas în Beni-Iaakon treizeci de zile.
5 Fiii lui Levi, văzând că fiii lui Israel nu se întorc, au fost plini de gelozie pentru Domnul și s-au sculat și au luptat împotriva fraților lor, israeliții, ucigând o mare parte dintre ei și forțându-i să se întoarcă la locul lor, la muntele Hor.
6 Și când s-au întors, regele Arad își pregătea încă oștirea pentru luptă împotriva israeliților.
7 Israel a făcut o jurământ, zicând: „Dacă vei da pe acest popor în mâinile mele, le voi nimici cu desăvârșire cetățile.”
8 Domnul a ascultat glasul lui Israel și i-a dat pe canaaniți în mâinile lor și i-a nimicit cu desăvârșire pe ei și cetățile lor și a numit locul acela Horma.
9 Copiii lui Israel au pornit de la muntele Hor și au tăbărât la Obot; au pornit din Obot și au tăbărât la Iie-Abarim, la hotarul Moabului.
10 Copiii lui Israel au trimis la Moab, spunând: „Lasă-ne să trecem prin țara ta până la noi!” Dar copiii lui Moab n-au lăsat pe copiii lui Israel să treacă prin țara lor, căci copiii lui Moab se temeau foarte tare ca nu cumva copiii lui Israel să le facă așa cum le făcuse Sihon, împăratul amoriților, care le luase țara și ucisese mulți dintre ei.
11 De aceea Moabul n-a lăsat pe israeliți să treacă prin țara lui; și Domnul le-a poruncit copiilor lui Israel, zicând: „Să nu lupte împotriva Moabului.” Și israeliții s-au îndepărtat de Moab.
12 Copiii lui Israel au plecat de la hotarul Moabului și au ajuns dincolo de Arnon, hotarul Moabului, între Moab și amoriți, și au tăbărât la hotarul lui Sihon, împăratul amoriților, în pustiul Chedemot.
13 Copiii lui Israel au trimis mesageri la Sihon, regele amoriților, spunându-i:
14 Lasă-ne să trecem prin țara ta; nu ne vom abate pe câmpuri sau pe vii, ci vom merge pe drumul împărătesc până vom trece de hotarul tău. Dar Sihon n-a lăsat pe israeliți să treacă.
15 Sihon a adunat tot poporul amoriților și a ieșit în pustie ca să întâmpine copiii lui Israel și a luptat împotriva lui Israel la Iahaț.
16 Domnul l-a dat pe Sihon, împăratul amoriților, în mâinile copiilor lui Israel; și Israel a lovit pe toți locuitorii lui Sihon prin ascuțișul sabiei și a răzbunat cauza Moabului.
17 Copiii lui Israel au luat în stăpânire țara lui Sihon, de la Aram până la Iabuc, până la copiii lui Amon, și au luat toată prada din cetăți.
18 Israel a luat toate aceste cetăți și Israel s-a așezat în toate cetățile amoriților.
19 Și toți copiii lui Israel s-au hotărât să lupte împotriva copiilor lui Amon, ca să le ia și țara.
20 Domnul a zis copiilor lui Israel: „Nu asediați pe copiii lui Amon și nu porniți război împotriva lor, căci nu vă voi da nimic din țara lor.” Copiii lui Israel au ascultat de cuvântul Domnului și nu s-au luptat împotriva copiilor lui Amon.
21 Copiii lui Israel s-au întors și s-au suit pe drumul Basanului, în țara lui Og, regele Basanului. Og, regele Basanului, a ieșit în întâmpinarea lui Israel în luptă; avea cu el mulți oameni viteji și o oștire foarte puternică din partea amoriților.
22 Og, regele Basanului, era un om foarte puternic, dar fiul său Naaron era extrem de puternic, chiar mai puternic decât el.
23 Și Og a zis în inima lui: „Iată, toată tabăra lui Israel ocupă o suprafață de trei parse; acum îi voi lovi deodată, fără sabie sau suliță.”
24 Și Og s-a suit pe muntele Iahaz și a luat de acolo o piatră mare, lungă de trei parse, și-a pus-o pe cap și s-a hotărât să o arunce peste tabăra copiilor lui Israel, ca să lovească pe toți israeliții cu piatra aceea.
25 Și îngerul Domnului a venit și a străpuns piatra de pe capul lui Og, și piatra a căzut pe gâtul lui Og, care a căzut la pământ din cauza greutății pietrei de pe gâtul său.
26 În vremea aceea, Domnul a zis copiilor lui Israel: „Nu vă temeți de el, căci l-am dat în mâinile voastre, pe el și tot

poporul lui și toată țara lui; și să-i faceți cum i-ați făcut lui Sihon.”
27 Moise s-a coborât la el cu un mic număr dintre copiii lui Israel, iar Moise l-a lovit pe Og cu un toiag la glezne și l-a ucis.
28 Copiii lui Israel i-au urmărit apoi pe copiii lui Og și pe tot poporul lui și i-au bătut și i-au nimicit până n-a mai rămas nicio rămășiță dintre ei.
29 După aceea, Moise a trimis câțiva dintre copiii lui Israel să spioneze Iazerul, căci Iazerul era un oraș foarte faimos.
30 Și iscoadele s-au dus la Iazer și l-au cercetat; și iscoadele s-au încrezut în Domnul și au luptat împotriva oamenilor din Iazer.
31 Acești oameni au luat Iazerul și satele lui, și Domnul i-a dat în mâinile lor; și i-au izgonit pe amoriți care erau acolo.
32 Și copiii lui Israel au luat țara celor doi regi ai amoriților, șaizeci de cetăți care erau dincolo de Iordan, de la pârâul Arnon până la muntele Herman.
33 Copiii lui Israel au pornit și au ajuns în câmpia Moabului, care este dincoace de Iordan, lângă Ierihon.
34 Copiii lui Moab au auzit tot răul pe care copiii lui Israel îl făcuseră celor doi regi ai amoriților, lui Sihon și lui Og, și toți oamenii lui Moab s-au temut foarte tare de copiii lui Israel.
35 Și bătrânii Moabului au zis: „Iată, cei doi regi ai amoriților, Sihon și Og, care erau mai puternici decât toți regii pământului, n-au putut să stea împotriva copiilor lui Israel; cum am putea noi să le stăm noi înaintea lor?”
36 Cu siguranță ne-au trimis un mesaj mai devreme să trecem prin țara noastră în drumul lor, și nu i-am lăsat, acum se vor întoarce împotriva noastră cu săbiile lor grele și ne vor distruge; și Moabul era în slăbiciune din cauza copiilor lui Israel și se temeau foarte tare de ei și s-au sfătuit împreună ce era de făcut copiilor lui Israel.
37 Bătrânii Moabului s-au hotărât și au luat pe unul dintre oamenii lor, pe Balak, fiul lui Țipor, moabitul, și l-au pus împărat peste ei în vremea aceea. Balak era un om foarte înțelept.
38 Bătrânii Moabului s-au sculat și au trimis la copiii lui Madian să facă pace cu ei, căci în zilele acelea fusese o mare bătălie și dușmănie între Moab și Madian, din zilele lui Hadad, fiul lui Bedad, împăratul Edomului, care a bătut pe Madian în câmpia Moabului până în zilele acestea.
39 Și copiii lui Moab au trimis la copiii lui Madian și au făcut pace cu ei. Bătrânii Madianului au venit în țara Moabului ca să facă pace în numele copiilor lui Madian.
40 Bătrânii Moabului s-au sfătuit cu bătrânii Madianului ce să facă pentru a-i scăpa din mâinile lui Israel.
41 Și toți copiii lui Moab au zis bătrânilor Madianului: „Acum, copiii lui Israel ling pe toți cei din jurul nostru, cum ling boul iarba câmpului; căci așa le-au făcut celor doi regi ai amoriților, care sunt mai tari decât noi.”
42 Bătrânii Madianului au zis Moabului: „Am auzit că, pe vremea când Sihon, regele amoriților, s-a luptat împotriva voastră și v-a luat țara, a trimis din Mesopotamia la Beor, fiul lui Ianaea, și la Balaam, fiul său, și ei au venit și v-au blestemat; de aceea mâna lui Sihon a biruit asupra voastră și v-a luat țara.
43 Trimite dar și tu la Balaam, fiul lui, căci el a mai rămas în țara lui, și dă-i plata lui, ca să vină și să blesteme tot poporul de care te temi. Bătrânii Moabului au auzit lucrul acesta și au găsit cu cale să trimită la Balaam, fiul lui Beor.
44 Balak, fiul lui Țipor, împăratul Moabului, a trimis mesageri la Balaam, spunând:
45 Iată, un popor a ieșit din Egipt, iată, el acoperă fața pământului și locuiește în fața mea.
46 Vino dar acum și blestemă-mi poporul acesta, căci este mai puternic decât mine; poate voi putea lupta împotriva lui și-l voi izgoni. Căci am auzit că pe cine binecuvântezi tu este binecuvântat, iar pe cine blestemi tu este blestemat.
47 Mesagerii lui Balak s-au dus la Balaam și l-au adus pe Balaam ca să blesteme poporul și să lupte împotriva Moabului.
48 Balaam a venit la Balak ca să blesteme pe Israel, iar Domnul a zis lui Balaam: „Nu blestema poporul acesta, căci este binecuvântat.”
49 Balak îl îndemna pe Balaam în fiecare zi să blesteme pe Israel; dar Balaam n-a ascultat de Balak, din cauza cuvântului pe care-l spusese Domnul lui Balaam.
50 Și când Balak a văzut că Balaam nu-i va îndeplini dorința, s-a ridicat și s-a dus acasă, iar Balaam s-a întors și el în țara sa și de acolo s-a dus la Madian.
51 Copiii lui Israel au pornit din câmpia Moabului și au tăbărât lângă Iordan, de la Bet-Ieșimot până la Abel-Sitim, la capătul câmpiei Moabului.
52 Și când copiii lui Israel au locuit în câmpia Sitimului, au început să curvească cu fiicele Moabului.
53 Copiii lui Israel s-au apropiat de Moab, și copiii lui Moab și-au așezat corturile în fața taberei copiilor lui Israel.
54 Și copiii lui Moab s-au temut de copiii lui Israel și copiii lui Moab le-au luat pe toate fiicele și soțiile lor frumoase la înfățișare și le-au îmbrăcat cu aur și argint și cu haine scumpe.
55 Și copiii lui Moab au așezat acele femei la ușa corturilor lor, pentru ca copiii lui Israel să le vadă și să se întoarcă spre ele și să nu lupte împotriva Moabului.
56 Și toți copiii lui Moab au făcut lucrul acesta copiilor lui Israel și fiecare bărbat și-a așezat soția și fiica la ușa cortului său. Și toți copiii lui Israel au văzut fapta copiilor lui Moab și copiii lui Israel s-au întors către fiicele lui Moab și le-au poftit și s-au dus la ele.
57 Și s-a întâmplat că atunci când un evreu venea la ușa cortului Moabului și vedea o fiică a Moabului și o dorea în inima lui și îi vorbea la ușa cortului ce își dorea, în timp ce vorbeau ei între ei, oamenii cortului ieșeau și îi vorbeau evreului astfel de cuvinte:
58 Cu siguranță știți că suntem frați, suntem cu toții urmașii lui Lot și urmașii lui Avraam, fratele său, de ce atunci nu veți rămâne cu noi și de ce nu veți mânca pâinea noastră și jertfa noastră?
59 După ce fiii lui Moab l-au copleșit cu vorbele lor și l-au ademenit cu vorbele lor lingușitoare, l-au așezat în cort, au gătit și au adus jertfe pentru el, iar el a mâncat din jertfa și din pâinea lor.
60 I-au dat apoi vin și a băut și s-a îmbătat, și au pus înaintea lui o domnișoară frumoasă, și a făcut cu ea ce a vrut, căci nu știa ce face, deoarece băuse din belșug vin.
61 Așa au făcut copiii lui Moab cu Israel în locul acela, în câmpia Sitimului. Domnul s-a aprins de mânie împotriva lui Israel din cauza acestui lucru și a trimis o ciumă printre

ei și au murit douăzeci și patru de mii de oameni dintre israeliți.
62 Era un om dintre fiii lui Simeon, numit Zimri, fiul lui Salu, care s-a însoțit de madianitul Coșbi, fiica lui Țur, regele Madianului, în fața tuturor fiilor lui Israel.
63 Și Fineas, fiul lui Elazer, fiul preotului Aaron, a văzut acest lucru rău pe care îl făcuse Zimri și a luat o suliță, s-a ridicat și a pornit după ei și i-a străpuns pe amândoi și i-a ucis, iar ciuma a încetat de la copiii lui Israel.

CAPITOLUL 86

1 În vremea aceea, după ciumă, Domnul a vorbit lui Moise și lui Elazer, fiul preotului Aaron, astfel:
2 Numără căpeteniile întregii adunări a copiilor lui Israel, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, pe toți cei ce au ieșit la oștire.
3 Moise și Elazer i-au numărat pe copiii lui Israel după familiile lor; și numărul întregului Israel a fost șapte sute de mii șapte sute treizeci.
4 Numărul fiilor lui Levi, de la vârsta de o lună în sus, a fost de douăzeci și trei de mii; și printre aceștia nu era niciunul dintre cei numărați de Moise și Aaron în pustiul Sinai.
5 Căci Domnul le spusese că vor muri în pustie; așa că au murit toți și n-a mai rămas niciunul dintre ei, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și de Iosua, fiul lui Nun.
6 După aceea, Domnul i-a zis lui Moise: „Spune copiilor lui Israel să se răzbune pe Madian pentru cauza fraților lor, copiii lui Israel.”
7 Și Moise a făcut așa, și copiii lui Israel au ales dintre ei douăsprezece mii de bărbați, câte o mie pentru fiecare trib, și s-au dus la Madian.
8 Copiii lui Israel au pornit război împotriva Madianului și au ucis toți bărbații; i-au ucis și pe cei cinci domnitori ai Madianului și pe Balaam, fiul lui Beor, cu sabia.
9 Copiii lui Israel au luat captive pe nevestele lui Madian, împreună cu copiii lor, cu vitele lor și cu tot ce le aparținea.
10 Au luat toată prada și toată prada și le-au adus la Moise și la Elazer în câmpiile Moabului.
11 Moise, Elazer și toți conducătorii adunării au ieșit în întâmpinarea lor cu bucurie.
12 Și au împărțit toată prada Madianului, și copiii lui Israel s-au răzbunat pe Madian pentru cauza fraților lor, copiii lui Israel.

CAPITOLUL 87

1 În vremea aceea, Domnul i-a zis lui Moise: „Iată, zilele tale se apropie de sfârșit; ia acum pe Iosua, fiul lui Nun, robul tău, și pune-l în cort; și Eu îi voi porunci.” Și Moise a făcut așa.
2 Domnul S-a arătat în tabernacol într-un stâlp de nor, iar stâlpul de nor a stat la intrarea tabernacolului.
3 Domnul i-a poruncit lui Iosua, fiul lui Nun, și i-a zis: „Fii tare și curajos, căci tu vei duce pe copiii lui Israel în țara pe care am jurat că le-o voi da; și Eu voi fi cu tine.”
4 Moise i-a zis lui Iosua: „Fii tare și curajos, căci tu vei da țara în stăpânire copiilor lui Israel. Domnul va fi cu tine; nu te va părăsi și nu te va părăsi. Nu te teme și nu te descuraja.
5 Moise a chemat pe toți copiii lui Israel și le-a zis: „Ați văzut tot binele pe care Domnul Dumnezeul vostru l-a făcut pentru voi în pustie.
6 Acum, păziți dar toate cuvintele acestei legi și umblați pe calea Domnului Dumnezeului vostru; nu vă abateți nici la dreapta, nici la stânga de la calea pe care v-a poruncit-o Domnul.
7 Moise i-a învățat pe copiii lui Israel legile, poruncile și hotărârile să facă în țară așa cum îi poruncise Domnul.
8 Și i-a învățat calea Domnului și legile Sale; iată, ele sunt scrise în cartea legii lui Dumnezeu pe care a dat-o copiilor lui Israel prin mâna lui Moise.
9 După ce Moise a terminat de dat porunci copiilor lui Israel, Domnul i-a zis: „Suie-te pe muntele Abarim și mori acolo; adună-te la poporul tău, cum s-a adunat fratele tău Aaron.”
10 Moise s-a suit, așa cum îi poruncise Domnul, și a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului, în al patruzecilea an de la ieșirea israeliților din țara Egiptului.
11 Copiii lui Israel au plâns pe Moise în câmpiile Moabului timp de treizeci de zile; și zilele de plâns și de bocire pentru Moise s-au împlinit.

CAPITOLUL 88

1 După moartea lui Moise, Domnul i-a zis lui Iosua, fiul lui Nun:
2 Scoală-te și treci Iordanul ca să ajungi în țara pe care am dat-o copiilor lui Israel și vei da țara în moștenire copiilor lui Israel.
3 Orice loc pe care îl va călca talpa picioarelor voastre va fi al vostru; de la pustiul Libanului până la râul cel mare, râul Perat, va fi hotarul vostru.
4 Nimeni nu se va ridica împotriva ta în toate zilele vieții tale; așa cum am fost cu Moise, așa voi fi cu tine; fii numai tare și curajos, ca să păzești toată legea pe care ți-a poruncit-o Moise; nu te abate de la cale nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbucnești în tot ce faci.
5 Iosua a dat următoarea poruncă căpeteniilor lui Israel: „Treceți prin tabără și porunciți poporului: „Pregătiți-vă provizii, căci peste trei zile veți trece Iordanul ca să luați țara în stăpânire.”
6 Căpeteniile copiilor lui Israel au făcut așa și au dat porunci poporului, iar aceștia au făcut tot ce poruncise Iosua.
7 Iosua a trimis doi oameni să iscodească țara Ierihonului; și oamenii aceia s-au dus și au iscodit Ierihonul.
8 După șapte zile, au venit la Iosua în tabără și i-au zis: „Domnul a dat toată țara în mâinile noastre și locuitorii ei sunt copleșiți de frică din cauza noastră.”
9 După aceea, Iosua s-a sculat dimineața și tot Israelul cu el și au pornit din Sitim. Iosua și tot Israelul cu el au trecut Iordanul; și Iosua era în vârstă de optzeci și doi de ani când a trecut Iordanul cu Israel.
10 Poporul s-a suit de la Iordan în ziua a zecea a lunii întâi și și-a așezat tabăra la Ghilgal, la colțul de răsărit al Ierihonului.
11 Copiii lui Israel au prăznuit Paștele la Ghilgal, în câmpiile Ierihonului, în a paisprezecea zi a lunii, așa cum este scris în legea lui Moise.

12 Mana a încetat în ziua aceea, în a doua zi de Paște; și n-a mai fost mană pentru copiii lui Israel, și au mâncat din roadele țării Canaanului.
13 Ierihonul era complet închis înaintea copiilor lui Israel; nimeni nu ieșea și nu intra.
14 În luna a doua, în prima zi a lunii, Domnul i-a zis lui Iosua: „Scoală-te, iată, am dat Ierihonul în mâinile tale și tot poporul lui; și toți oamenii tăi de război să înconjoare cetatea o dată pe zi; așa vei face timp de șase zile.”
15 Preoții să sune din trâmbițe; când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată strigăte puternice, ca să se prăbușească zidurile cetății; tot poporul să se suie fiecare împotriva adversarului său.
16 Iosua a făcut așa cum îi poruncise Domnul.
17 Și în ziua a șaptea au înconjurat cetatea de șapte ori, iar preoții au sunat din trâmbițe.
18 Și la a șaptea rundă, Iosua a zis poporului: „Strigați, căci Domnul a dat toată cetatea în mâinile noastre!”
19 Numai cetatea și tot ce cuprinde ea să fie blestemată Domnului; păziți-vă de lucrul dat blestemării, ca să nu faceți tabăra lui Israel blestemată și să o tulburați.
20 Tot argintul, aurul, arama și fierul vor fi consacrate Domnului și vor intra în vistieria Domnului.
21 Poporul a sunat din trâmbițe și a scos strigăte mari, iar zidurile Ierihonului s-au prăbușit. Tot poporul s-a suit, fiecare bărbat drept înaintea lui, a luat cetatea și a nimicit cu desăvârșire tot ce era în ea, bărbați și femei, tineri și bătrâni, boi, oi și măgari, prin ascuțișul sabiei.
22 Au ars toată cetatea cu foc; numai vasele de argint, de aur, de aramă și de fier le-au pus în vistieria Domnului.
23 Iosua a jurat în vremea aceea, zicând: „Blestemat să fie omul care zidește Ierihonul! El îi va pune temeliile în întâiul său născut și îi va pune porțile în fiul său cel mic.”
24 Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, fiul lui Iuda, a săvârșit o necredință în ceea ce era dat spre nimicire. A luat din lucrul dat spre nimicire și l-a ascuns în cort. Atunci mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel.
25 Și după aceea, când copiii lui Israel s-au întors de la incendierea Ierihonului, Iosua a trimis oameni să spioneze și cetatea Ai și să lupte împotriva ei.
26 Bărbații s-au suit și au spionat cetatea Ai; apoi s-au întors și au zis: „Să nu se suie tot poporul cu tine la Ai; ci să se suie doar cam trei mii de oameni și să bată cetatea, căci oamenii ei sunt puțini.”
27 Iosua a făcut așa; și s-au suit cu el din copiii lui Israel cam trei mii de bărbați și au luptat împotriva oamenilor din Ai.
28 Bătălia a fost aprigă împotriva lui Israel, iar oamenii din Ai au lovit treizeci și șase de oameni din Israel, iar copiii lui Israel au fugit dinaintea oamenilor din Ai.
29 Când a văzut Iosua lucrul acesta, și-a rupt hainele și a căzut cu fața la pământ înaintea Domnului, el și bătrânii lui Israel, și și-au aruncat țărână pe capetele lor.
30 Iosua a zis: „Doamne, de ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul? Ce voi spune după ce israeliții s-au împotrivit dușmanilor lor?”
31 Acum, de aceea, toți canaaniții, locuitorii țării, vor auzi lucrul acesta, ne vor înconjura și ne vor nimici numele.
32 Domnul a zis lui Iosua: „Pentru ce cazi cu fața la pământ? Scoală-te și pleacă, căci israeliții au păcătuit și au luat din lucrul dat nimicirii; nu voi mai fi cu ei, până nu vor nimici lucrul dat nimicirii din mijlocul lor.”
33 Iosua s-a sculat și a adunat poporul și a adus Urim-ul, după porunca Domnului, și semința lui Iuda a fost aleasă, iar Acan, fiul lui Carmi, a fost aleasă.
34 Și Iosua a zis lui Acan: „Spune-mi, fiule, ce ai făcut?” Și Acan a zis: „Am văzut printre pradă o haină frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și un blat de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat și iată că sunt toate ascunse în pământ, în mijlocul cortului.”
35 Iosua a trimis niște oameni care s-au dus și i-au luat din cortul lui Acan și i-au adus la Iosua.
36 Iosua a luat pe Acan și aceste unelte, pe fiii și fiicele lui și tot ce-i aparținea și i-a dus în valea Acor.
37 Și Iosua i-a ars acolo cu foc, și toți israeliții l-au ucis cu pietre pe Acan și au ridicat peste el o grămadă de pietre; de aceea a numit locul acela valea Acor. Astfel s-a potolit mânia Domnului și Iosua a venit după aceea la cetate și a luptat împotriva ei.
38 Domnul a zis lui Iosua: „Nu te teme și nu te înspăimânta; iată, am dat în mâinile tale cetatea Ai, regele ei și poporul ei; le vei face cum ai făcut Ierihonului și regelui ei; numai prada și vitele ei le vei lua ca pradă pentru tine; pune o pândă împotriva cetății în spatele ei.
39 Iosua a făcut după cuvântul Domnului și a ales dintre fiii războiului treizeci de mii de bărbați viteji și i-a trimis, ca să pună la pândă împotriva cetății.
40 Și le-a dat următoarea poruncă: „Când ne veți vedea, vom fugi dinaintea lor cu viclenie, iar ei ne vor urmări; atunci voi vă veți ridica din ambuscadă și veți lua cetatea.” Și așa au făcut.
41 Iosua a început lupta, iar oamenii din cetate au ieșit împotriva lui Israel, fără să știe că îi așterneau la pândă în spatele cetății.
42 Iosua și toți israeliții s-au prefăcut obosiți dinaintea lor și au fugit pe drumul pustiei cu viclenie.
43 Bărbații din Ai au adunat pe toți cei din cetate ca să-i urmărească pe israeliți. Au ieșit și s-au îndepărtat de cetate, fără să mai rămână nimeni. Au lăsat cetatea deschisă și i-au urmărit pe israeliți.
44 Cei ce stăteau la pândă s-au ridicat din locurile lor și s-au grăbit să vină la cetate, au luat-o și i-au dat foc. Oamenii din Ai s-au întors și iată că fumul cetății se înălța spre cer și nu aveau cum să se retragă nici într-o parte, nici în alta.
45 Toți oamenii din Ai erau în mijlocul lui Israel, unii de o parte și alții de cealaltă, și i-au bătut așa încât n-a mai scăpat niciunul dintre ei.
46 Copiii lui Israel l-au prins viu pe Meloș, regele Aiului, și l-au adus la Iosua, care l-a spânzurat pe un lemn și a murit.
47 Copiii lui Israel s-au întors în cetate după ce au ars-o și i-au trecut prin ascuțișul sabiei pe toți cei ce se aflau în ea.
48 Numărul celor căzuți dintre oamenii din Ai, bărbați și femei, a fost douăsprezece mii; au luat pentru ei numai vitele și prada cetății, după cuvântul Domnului către Iosua.
49 Toți împărații de dincoace de Iordan, toți împărații Canaanului, au auzit de răul pe care copiii lui Israel îl făcuseră Ierihonului și Aiului și s-au adunat ca să lupte împotriva lui Israel.
50 Numai locuitorii Gabaonului se temeau foarte tare să lupte împotriva israeliților, ca nu cumva să piară, așa că au

lucrat cu viclenie și au venit la Iosua și la tot Israelul și le-au zis: „Am venit dintr-o țară îndepărtată; faceți acum, dar, un legământ cu noi.”
51 Locuitorii Gabaonului au înaintat împotriva copiilor lui Israel; copiii lui Israel au făcut legământ cu ei și au făcut pace cu ei. Căpeteniile adunării le-au jurat; dar după aceea, copiii lui Israel au știut că erau vecini cu ei și că locuiau printre ei.
52 Dar copiii lui Israel nu i-au ucis, căci le juraseră pe Domnul și au devenit tăietori de lemne și scobitori de apă.
53 Iosua le-a zis: „De ce m-ați amăgit, făcându-ne una ca asta?” Ei i-au răspuns: „S-a spus robilor tăi tot ce ai făcut tuturor împărăților amoriților și ne-am temut foarte tare pentru viața noastră și am făcut aceasta.”
54 Și Iosua i-a numit în ziua aceea să taie lemne și să scoată apă și i-a împărțit ca robi tuturor semințiilor lui Israel.
55. Adoni-Țedec, împăratul Ierusalimului, a auzit tot ce făcuseră copiii lui Israel Ierihonului și Aiului. A trimis la Hoham, împăratul Hebronului, la Piram, împăratul Iarmutului, la Iafia, împăratul Lachișului, și la Deber, împăratul Eglonului, spunând:
56 Suiți-vă la mine și ajutați-mă, ca să-i putem lovi pe copiii lui Israel și pe locuitorii Gabaonului care au făcut pace cu copiii lui Israel.
57 Și s-au adunat și cei cinci regi ai amoriților s-au suit cu toate taberele lor, un popor puternic și numeros ca nisipul de pe țărmul mării.
58 Și toți acești regi au venit și au tăbărât înaintea Gabaonului și au început să lupte împotriva locuitorilor Gabaonului. Și toți oamenii din Gabaon au trimis la Iosua, spunând: „Suie-te repede la noi și ajută-ne, căci toți regii amoriților s-au adunat ca să lupte împotriva noastră.”
59 Iosua și tot poporul de război s-au suit din Ghilgal. Iosua a venit pe neașteptate împotriva lor și i-a lovit pe acești cinci regi cu o mare măcelărie.
60 Domnul i-a făcut rușine dinaintea copiilor lui Israel, care i-au lovit cu o măcel cumplit la Gabaon și i-a urmărit pe drumul care se suie la Bet-Horon până la Macheda; și au fugit dinaintea copiilor lui Israel.
61 Și în timp ce fugeau, Domnul a trimis asupra lor grindină din cer, și au murit mai mulți dintre ei din cauza grindinei decât din cauza măcelului copiilor lui Israel.
62 Copiii lui Israel i-au urmărit și i-au lovit în continuare pe drum, mergând mai departe și bătându-i.
63 Pe când băteau, ziua se apropia de seară, și Iosua a zis în fața întregului popor: „Soare, oprește-te peste Gabaon și lună, peste valea Aialon, până când poporul se va răzbuna pe dușmanii săi.”
64 Domnul a ascultat glasul lui Iosua; soarele s-a oprit în mijlocul cerului treizeci și șase de clipe, iar luna s-a oprit și ea și nu s-a grăbit să apună o zi întreagă.
65 Și n-a mai fost zi ca aceea, nici înainte, nici după ea, în care Domnul să fi ascultat de glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel.

CAPITOLUL 89

1 Iosua a rostit atunci cântarea aceasta, în ziua în care Domnul i-a dat pe amoriți în mâinile lui Iosua și ale copiilor lui Israel, și a zis în fața întregului Israel:
2 Tu ai făcut lucruri puternice, Doamne, ai săvârșit fapte mărețe; cine este ca Tine? Buzele mele vor cânta Numele Tău.
3 Bunătatea mea și cetățuia mea, turnul meu cel înalt, Îți voi cânta un cântec nou, Îți voi cânta cu laude; Tu ești tăria mântuirii mele.
4 Toți împărații pământului Te vor lăuda, prinții lumii Îți vor cânta, copiii lui Israel se vor bucura de mântuirea Ta, vor cânta și vor lăuda puterea Ta.
5 Ție, Doamne, ne-am încrezut; am zis: Tu ești Dumnezeul nostru, căci Tu ai fost adăpostul nostru și turnul nostru tare împotriva vrăjmașilor noștri.
6 Către Tine am strigat și nu ne-a fost rușine, în Tine ne-am încrezut și am fost izbăviți; când am strigat către Tine, Tu ne-ai auzit glasul, Tu ne-ai izbăvit sufletele de sabie, ne-ai arătat harul Tău, ne-ai dat mântuirea Ta, ne-ai veselit inimile cu puterea Ta.
7 Tu ai ieșit pentru mântuirea noastră, cu brațul Tău ai izbăvit pe poporul Tău; ne-ai răspuns din cerurile sfințeniei Tale, ne-ai mântuit din zeci de mii de popoare.
8 Soarele și luna s-au oprit în cer, dar Tu ai stat în mânia Ta împotriva asupritorilor noștri și ai poruncit judecățile Tale împotriva lor.
9 Toți prinții pământului s-au sculat, împărații neamurilor s-au adunat laolaltă; nu s-au mișcat de fața Ta, ci au dorit războaiele Tale.
10 Te-ai ridicat împotriva lor în mânia Ta și Ți-ai revărsat urgia asupra lor; i-ai nimicit în mânia Ta și i-ai nimicit în inima Ta.
11 Neamurile sunt mistuite de urgia Ta, împărățiile s-au prăbușit din cauza mâniei Tale; ai lovit împărați în ziua mâniei Tale.
12 Ți-ai revărsat urgia asupra lor, mânia Ta cea aprinsă i-a apucat; le-ai întors nelegiuirea asupra lor și i-ai nimicit pentru răutatea lor.
13 Au întins o cursă și au căzut în ea, au ascuns în mrejele lor și li s-a prins piciorul.
14 Mâna Ta era gata împotriva tuturor vrăjmașilor Tăi, care ziceau: „Prin sabia lor au stăpânit țara, prin brațul lor au locuit în cetate.” Le-ai umplut fețele de rușine, le-ai doborât coarnele la pământ, i-ai îngrozit în mânia Ta și i-ai nimicit în urgia Ta.
15 Pământul s-a cutremurat și s-a cutremurat de vuietul furtunii Tale care i-a năvălit asupra lor; nu le-ai zădărnicit sufletele de la moarte și le-ai coborât viața în Locuința Morților.
16 I-ai urmărit în furtuna Ta, i-ai mistuit în vârtejul Tău, le-ai prefăcut ploaia în grindină; au căzut în gropi adânci și nu s-au mai putut ridica.
17 Cadavrele lor erau ca niște gunoi aruncat în mijlocul străzilor.
18 În mânia Ta au fost mistuiți și nimiciți; Ți-ai mântuit poporul prin puterea Ta.
19 De aceea inimile noastre se bucură în Tine, sufletele noastre se exultă în mântuirea Ta.
20 Limbile noastre vor vesti puterea Ta, vom cânta și vom lăuda minunile Tale.
21 Căci ne-ai izbăvit de vrăjmașii noștri, ne-ai izbăvit de cei ce s-au ridicat împotriva noastră, i-ai nimicit dinaintea noastră și i-ai asuprit sub picioarele noastre.

22 Așa vor pieri toți vrăjmașii Tăi, Doamne, și cei răi vor fi ca pleava mânată de vânt, iar iubiții Tăi vor fi ca copacii sădiți lângă ape.
23 Iosua și tot Israelul împreună cu el s-au întors în tabără la Ghilgal, după ce i-au bătut pe toți regii, așa că n-a mai rămas nicio rămășiță dintre ei.
24 Cei cinci regi au fugit singuri pe jos din luptă și s-au ascuns într-o peșteră. Iosua i-a căutat pe câmpul de luptă și nu i-a găsit.
25 După aceea, i s-a spus lui Iosua: „Regii au fost găsiți și iată că sunt ascunși într-o peșteră.”
26 Iosua a zis: „Puneți niște oameni la gura peșterii, ca să le păzească, ca să nu se răzbune.” Și copiii lui Israel au făcut așa.
27 Iosua a chemat tot Israelul și a zis căpeteniilor de război: „Puneți-vă picioarele pe grumazul acestor regi!” Iosua a zis: „Așa va face Domnul tuturor dușmanilor voștri.”
28 Și Iosua a poruncit după aceea să-i ucidă pe regi și să-i arunce în peșteră și să pună pietre mari la gura peșterii.
29 Iosua s-a dus după aceea cu tot poporul care era cu el în ziua aceea la Macheda și a lovit-o prin ascuțișul sabiei.
30 Și a nimicit cu desăvârșire sufletele și tot ce aparținea cetății și a făcut regelui și poporului ei așa cum făcuse Ierihonului.
31 De acolo a trecut la Libna și a luptat împotriva ei. Domnul a dat-o în mâna lui. Iosua a lovit-o cu ascuțișul sabiei, împreună cu toți locuitorii ei, făcându-i cetății și împăratului ei cum făcuse Ierihonului.
32 De acolo a trecut la Lachiș ca să lupte împotriva lui. Și Horam, regele Gazei, s-a suit să ajute oamenii din Lachiș; și Iosua l-a bătut pe el și poporul lui până n-a mai rămas nimeni.
33 Iosua a luat Lachișul și tot poporul lui și i-a făcut cum făcuse Libnei.
34 Iosua a trecut de acolo la Eglon și a luat și pe acesta și l-a lovit pe el și pe toți locuitorii lui prin ascuțișul sabiei.
35 De acolo a trecut la Hebron și a luptat împotriva cetății, a luat-o și a nimicit-o cu desăvârșire. De acolo s-a întors cu tot Israelul la Debir și a luptat împotriva cetății și a lovit-o prin ascuțișul sabiei.
36 A nimicit tot sufletul din el, n-a lăsat pe nimeni în viață și a făcut cu el și cu împăratul lui cum făcuse cu Ierihonul.
37 Iosua i-a bătut pe toți regii amoriților, de la Cades-Barnea până la Azah, și le-a luat țara îndată, căci Domnul luptase pentru Israel.
38 Iosua și tot Israelul au venit în tabără la Ghilgal.
39. Pe vremea aceea, când a auzit Iabin, împăratul Hazorului, tot ce făcuse Iosua împăraților amoriților, Iabin a trimis la Iobat, împăratul Madianului, la Laban, împăratul Șimronului, la Iefal, împăratul Acșafului, și la toți împărații amoriților, spunând:
40 Vino repede la noi și ajută-ne, ca să-i putem bătu pe copiii lui Israel, înainte ca ei să vină asupra noastră și să ne facă așa cum au făcut celorlalți regi ai amoriților.
41 Și toți acești regi au ascultat de cuvintele lui Iabin, regele Hazorului, și au ieșit cu toate taberele lor, șaptesprezece regi, iar poporul lor era numeros ca nisipul de pe țărmul mării, împreună cu cai și care de război nenumărate. Au venit și au tăbărât împreună la apele Meromului și s-au întâlnit împreună ca să lupte împotriva lui Israel.
42 Domnul a zis lui Iosua: „Nu te teme de ei, căci mâine, pe vremea aceasta, îi voi da pe toți uciși înaintea ta; le vei tăia jungla cailor și le vei arde carele cu foc.”
43 Iosua a venit pe neașteptate împotriva lor cu toți oamenii lui de război și i-a bătut; și au căzut în mâinile lor, căci Domnul îi dăduse în mâinile copiilor lui Israel.
44 Copiii lui Israel i-au urmărit pe toți acești regi cu taberele lor și i-au bătut până n-a mai rămas niciunul dintre ei. Iosua le-a făcut așa cum îi spusese Domnul.
45 Și Iosua s-a întors în vremea aceea la Hazor și l-a lovit cu sabia și a nimicit tot sufletul din el și l-a ars cu foc. Și din Hazor, Iosua a trecut la Șimron și l-a lovit și l-a nimicit cu desăvârșire.
46 De acolo a trecut la Acșaf și i-a făcut cum făcuse și Șimronului.
47 De acolo a trecut la Adulam și a lovit tot poporul din el și a făcut Adulamului cum făcuse lui Acșaf și Șimronului.
48 Și a trecut de la ei la toate cetățile regilor pe care îi bătuse și a lovit pe tot poporul care mai rămăsese dintre ei și i-a nimicit cu desăvârșire.
49 Israeliții au luat ca pradă doar prada și vitele lor, dar au ucis orice ființă umană, n-au lăsat pe nimeni să trăiască.
50 Iosua și tot Israelul au făcut așa cum poruncise Domnul lui Moise; n-au greșit în nimic.
51 Iosua și toți copiii lui Israel au bătut toată țara Canaanului, așa cum le poruncise Domnul, și au bătut pe toți regii lor, treizeci și unu de regi, și copiii lui Israel le-au luat toată țara.
52 Pe lângă regatele lui Sihon și Og, care sunt dincolo de Iordan, din care Moise bătuse multe cetăți și pe care le dăduse rubeniților, gadiților și jumătății seminției lui Manase.
53 Iosua i-a bătut pe toți împărații care erau dincoace de Iordan, la apus, și i-a dat de moștenire celor nouă seminții și jumătății seminției lui Israel.
54 Iosua a purtat război timp de cinci ani împotriva acestor regi și a dat cetățile lor israeliților, iar țara s-a liniștit după bătălii în toate cetățile amoriților și canaaniților.

CAPITOLUL 90

1 Pe vremea aceea, în al cincilea an după ce copiii lui Israel trecuseră Iordanul, după ce copiii lui Israel se odihniseră de războiul lor cu canaaniții, au izbucnit bătălii mari și grele între Edom și copiii lui Chitim, și copiii lui Chitim au luptat împotriva Edomului.
2 Abian, regele Chitimului, a pornit în anul acela, adică în al treizeci și unulea an al domniei sale, și o mare oaste cu el, din oamenii viteji ai fiilor lui Chitim, și s-a dus la Seir ca să lupte împotriva fiilor lui Esau.
3 Hadad, împăratul Edomului, a auzit de veștile lui și a ieșit înaintea lui cu un popor numeros și o oștire puternică și a pornit bătălie cu el în câmpia Edomului.
4 Mâna lui Chitim a stăpânit pe copiii lui Esau, și copiii lui Chitim au ucis douăzeci și două de mii de oameni dintre copiii lui Esau; și toți copiii lui Esau au fugit dinaintea lor.
5 Fiii lui Chitim i-au urmărit și au ajuns la Hadad, regele Edomului, care alerga înaintea lor. L-au prins viu și l-au adus la Abianus, regele Chitimului.

6 Abianus a poruncit să fie ucis, iar Hadad, regele Edomului, a murit în al patruzeci și optulea an al domniei sale.
7 Și copiii lui Chitim au continuat să-i urmărească pe Edom și i-au lovit cu un mare măcel, iar Edom a devenit supus copiilor lui Chitim.
8 Și copiii lui Chitim au stăpânit peste Edom, iar Edom a ajuns sub stăpânirea copiilor lui Chitim și a devenit un singur regat din ziua aceea.
9 Și din vremea aceea nu și-au mai putut ridica capetele și împărăția lor s-a unit cu copiii lui Chitim.
10 Și Abianus a pus dregători în Edom și toți copiii Edomului au devenit supuși și tributari lui Abianus, iar Abianus s-a întors în țara sa, Chitim.
11 Și când s-a întors, și-a reînnoit domnia și și-a construit un palat spațios și întărit ca reședință regală și a domnit în siguranță peste copiii lui Chitim și peste Edom.
12 În zilele acelea, după ce copiii lui Israel i-au izgonit pe toți canaaniții și amoriții, Iosua era bătrân și înaintat în ani.
13 Domnul a zis lui Iosua: „Ești bătrân, înaintat în viață și o mare parte din țară a mai rămas de stăpânit.
14 Acum, împarte țara aceasta ca moștenire celor nouă seminții și jumătății seminției lui Manase. Iosua s-a sculat și a făcut așa cum îi spusese Domnul.
15 Și a împărțit toată țara ca moștenire semințiilor lui Israel, după părțile lor.
16 Dar seminției lui Levi nu i-a dat nicio moștenire; darurile Domnului sunt moștenirea lor, așa cum le spusese Domnul prin Moise.
17 Iosua a dat lui Caleb, fiul lui Iefune, muntele Hebron, o parte mai mult decât frații lui, așa cum spusese Domnul prin Moise.
18 De aceea, Hebronul a devenit o moștenire pentru Caleb și copiii lui, care rămâne în stăpânirea sa până în ziua de azi.
19 Iosua a împărțit prin sorți toată țara între tot Israelul, ca moștenire, așa cum îi poruncise Domnul.
20 Copiii lui Israel au dat leviților cetăți din moștenirea lor și împrejurimi pentru vitele lor și proprietăți, așa cum poruncise Domnul lui Moise, așa au făcut copiii lui Israel și au împărțit țara prin sorți, după cei mari sau mici.
21 Și au venit să ia în stăpânire țara după hotarele lor, și copiii lui Israel i-au dat lui Iosua, fiul lui Nun, o moștenire printre ei.
22 Prin cuvântul Domnului i-au dat cetatea pe care o cerea, Timnat-Serac, în muntele lui Efraim. El a zidit cetatea și a locuit în ea.
23 Acestea sunt moștenirile pe care preotul Elazer, Iosua, fiul lui Nun, și căpeteniile familiilor semințiilor le-au împărțit copiilor lui Israel prin sorți, la Silo, înaintea Domnului, la ușa cortului, și au încetat să împartă țara.
24 Domnul a dat țara copiilor lui Israel, și au luat-o în stăpânire, așa cum le spusese Domnul și așa cum jurase Domnul strămoșilor lor.
25 Domnul le-a dat israeliților odihnă de toți dușmanii lor din jur și nimeni nu s-a ridicat împotriva lor; Domnul i-a dat pe toți dușmanii lor în mâinile lor și niciun lucru nu a rămas neîmplinit din tot binele pe care-l spusese Domnul copiilor lui Israel; ba chiar Domnul a împlinit totul.
26 Și Iosua i-a chemat pe toți copiii lui Israel și i-a binecuvântat și le-a poruncit să-I slujească Domnului, apoi i-a trimis afară și s-au dus fiecare la cetatea lui și fiecare la moștenirea lui.
27 Copiii lui Israel au slujit Domnului în toate zilele lui Iosua; Domnul le-a dat odihnă din toate împrejurimile lor și au locuit în siguranță în cetățile lor.
28 În zilele acelea a murit Abianus, regele Chitimului, în al treizeci și optulea an al domniei sale, adică al șaptelea an al domniei sale asupra Edomului. L-au îngropat în locul pe care și-l zidise el însuși. Și a domnit în locul lui Latinus cincizeci de ani.
29 Și în timpul domniei sale, a adus o armată și a mers și a luptat împotriva locuitorilor Britaniei și Kernaniei, copiii lui Elisei, fiul lui Iavan, și i-a învins și i-a făcut tributari.
30 A auzit apoi că Edom se revoltase de sub stăpânirea chitimilor. Latinus a mers la ei, i-a lovit și i-a supus și i-a pus sub stăpânirea fiilor chitimilor. Și Edom a devenit un singur regat cu fiii chitimilor în toate zilele.
31 Mulți ani n-a fost rege în Edom, și domnia lor a fost sub copiii lui Chitim și sub regele lor.
32 În al douăzeci și șaselea an după ce copiii lui Israel au trecut Iordanul, adică în al șaizeci și șaselea an după ce copiii lui Israel au ieșit din Egipt, Iosua era bătrân, înaintat în zile, fiind în vârstă de o sută opt ani pe vremea aceea.
33 Iosua a chemat tot Israelul, pe bătrânii lui, pe judecătorii lui și pe dregătorii lui, după ce Domnul dăduse tuturor israeliților odihnă de toți vrăjmașii lor de jur împrejur, și Iosua a zis bătrânilor lui Israel și judecătorilor lor: „Iată, eu sunt bătrân, înaintat în ani și ați văzut ce a făcut Domnul tuturor neamurilor pe care le-a izgonit dinaintea voastră; căci Domnul este cel care a luptat pentru voi.
34 Acum, însă, întăriți-vă ca să păziți și să împliniți toate cuvintele legii lui Moise, ca să nu vă abateți de la ea nici la dreapta, nici la stânga și să nu vă apropiați de neamurile care au mai rămas în țară; să nu pomeniți nici numele dumnezeilor lor, ci să vă alipiți de Domnul Dumnezeul vostru, cum ați făcut până în ziua aceasta.
35 Iosua i-a îndemnat cu tărie pe copiii lui Israel să-I slujească Domnului în toate zilele lor.
36 Și toți copiii lui Israel au zis: „Vom sluji Domnului Dumnezeului nostru în toate zilele noastre, noi și copiii noștri și copiii copiilor noștri și sămânța noastră, în veac.”
37 În ziua aceea, Iosua a făcut un legământ cu poporul și i-a trimis pe copiii lui Israel, și s-au dus fiecare la moștenirea lui și în cetatea lui.
38 Și în zilele acelea, când copiii lui Israel locuiau în siguranță în cetățile lor, au îngropat sicriele semințiilor strămoșilor lor, pe care le aduseseră din Egipt, fiecare om în moștenirea copiilor săi. Copiii lui Israel au îngropat pe cei doisprezece fii ai lui Iacov, fiecare om în moștenirea copiilor săi.
39 Și acestea sunt numele cetăților în care i-au îngropat pe cei doisprezece fii ai lui Iacov, pe care copiii lui Israel i-au adus din Egipt.
40 Și i-au îngropat pe Ruben și pe Gad dincoace de Iordan, în Romia, țara pe care o dăduse Moise copiilor lor.
41 I-au îngropat pe Simeon și Levi în cetatea Mauda, pe care o dăduse fiilor lui Simeon, iar împrejurimile cetății erau pentru fiii lui Levi.
42 Și pe Iuda l-au îngropat în cetatea lui Beniamin, în fața Betleemului.

43. Au îngropat oasele lui Isahar și ale lui Zabulon în Sidon, în partea care le-a revenit copiilor lor.
44 Dan a fost îngropat în cetatea fiilor săi, la Eștael, iar pe Neftali și Așer i-au îngropat la Cades-Neftali, fiecare în locul pe care îl dăduse fiilor săi.
45 Și au îngropat oasele lui Iosif în Sihem, în partea de ogor pe care o cumpărase Iacov de la Hamor și care a devenit moștenire a lui Iosif.
46 Și au îngropat pe Beniamin în Ierusalim, în fața iebuseților, care fuseseră dați fiilor lui Beniamin; copiii lui Israel și-au îngropat părinții, fiecare în cetatea fiilor săi.
47 După doi ani, Iosua, fiul lui Nun, a murit, având o sută zece ani. Iosua a judecat pe Israel douăzeci și opt de ani. Israel a slujit Domnului în toate zilele vieții sale.
48 Și celelalte fapte ale lui Iosua și bătăliile lui și mustrările cu care a mustrat pe Israel și tot ce le-a poruncit și numele cetăților pe care copiii lui Israel le-au stăpânit în zilele lui, iată că sunt scrise în cartea cuvintelor lui Iosua către copiii lui Israel și în cartea războaielor Domnului, pe care au scris-o Moise și Iosua și copiii lui Israel.
49 Copiii lui Israel l-au îngropat pe Iosua în hotarul moștenirii lui, la Timnat-Serac, care i-a fost dată în muntele lui Efraim.
50 Elazer, fiul lui Aaron, a murit în zilele acelea și l-au îngropat într-un deal care aparținea lui Fineas, fiul său, și care îi fusese dat în muntele lui Efraim.

CAPITOLUL 91

1 În vremea aceea, după moartea lui Iosua, copiii canaaniților erau încă în țară, iar israeliții au hotărât să-i izgonească.
2 Copiii lui Israel au întrebat pe Domnul, zicând: „Cine dintre noi să se suie cel dintâi împotriva canaaniților, ca să lupte împotriva lor?” Domnul a răspuns: „Iuda să se suie.”
3 Și copiii lui Iuda au zis lui Simeon: „Suie-te cu noi în soarta care ne-a căzut la sorți și vom lupta împotriva canaaniților și vom merge și noi cu tine în soarta care ți-a căzut la sorți.” Așa că copiii lui Simeon au mers cu copiii lui Iuda.
4 Copiii lui Iuda s-au suit și au luptat împotriva canaaniților. Domnul i-a dat pe canaaniți în mâinile copiilor lui Iuda, care i-au bătut la Bezec, zece mii de bărbați.
5 S-au luptat cu Adoni-Bezec la Bezec, iar el a fugit dinaintea lor. L-au urmărit și l-au prins; l-au apucat și i-au tăiat degetele mari de la mâini și de la picioare.
6 Și Adoni-Bezec a zis: „Șaptezeci de împărați, cu degetele mari de la mâini și de la picioare tăiate, își adunau mâncarea sub masa mea, cum am făcut și eu; așa mi-a răsplătit Dumnezeu. L-au adus la Ierusalim și a murit acolo.”
7 Fiii lui Simeon s-au dus cu fiii lui Iuda și i-au bătut pe canaaniți prin ascuțișul sabiei.
8 Domnul a fost cu copiii lui Iuda și au luat în stăpânire muntele. Copiii lui Iosif s-au suit la Betel, adică Luz, și Domnul a fost cu ei.
9 Copiii lui Iosif au iscodit Betelul, iar străjerii au văzut un om ieșind din cetate și l-au prins și i-au zis: „Arată-ne acum intrarea în cetate și îți vom arăta bunătate.”
10 Omul acela le-a arătat intrarea în cetate, iar copiii lui Iosif au venit și au lovit cetatea cu ascuțișul sabiei.
11 Au trimis pe om împreună cu familia lui, și s-a dus la hetiți și a zidit o cetate și a numit-o Luz. Toți israeliții au locuit în cetățile lor, iar copiii lui Israel au locuit în cetățile lor. Copiii lui Israel au slujit Domnului în toate zilele lui Iosua și în toate zilele bătrânilor care trăiseră mult după Iosua și care văzuseră marea lucrare pe care o făcuse Domnul pentru Israel.
12 Și bătrânii au judecat pe Israel după moartea lui Iosua timp de șaptesprezece ani.
13 Și toți bătrânii au purtat bătăliile lui Israel împotriva canaaniților, iar Domnul i-a izgonit pe canaaniți dinaintea copiilor lui Israel, ca să-i așeze pe israeliți în țara lor.
14 Și a împlinit toate cuvintele pe care le spusese lui Avraam, Isaac și Iacov și jurământul pe care îl jurase, că le va da lor și copiilor lor țara canaaniților.
15 Domnul a dat copiilor lui Israel toată țara Canaanului, așa cum jurase strămoșilor lor; Domnul le-a dat odihnă de cei din jur și copiii lui Israel au locuit în siguranță în cetățile lor.
16 Binecuvântat fie Domnul în veci, amin și amin.
17 Întăriți-vă și să fie pline de curaj inimile tuturor celor ce se încred în Domnul. Sfârșit!